

Ο ΗΓΑΝΘΟΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

δύναμις τοῦ ἀριθμοῦ 9

Στὴ θρησκεία, τὴ φιλοσοφία, τὴ μαγεία

Ἀπ' τὴν ἀρχαία ἐποχὴ ὁ ἀριθμὸς 9 ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶχε μαγικὴ καὶ μυστηριώδη δύναμι. Τὸ 9 εἶναι ἴσο μετὰ τὸ γινόμενον τοῦ 3 X 3. Ἄν λοιπὸν στὸν ἀριθμὸ 3 εἶχαν μεγάλη ἐκτίμησι οἱ μάγοι καὶ οἱ ἀποκρυφιστὰ τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ἦταν φυσικὸ νὰ ἐκτιμῶν πολὺ περισσότερο τὸ 9 ποὺ ἦταν τρεῖς φορές δυνατότερο ἀπ' τὸ 3.

Μέσα στὸ 9 κρυβόταν κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἡ ἐννοία τοῦ συνόλου τοῦ γνωστοῦ καὶ ἀγνωστοῦ κόσμου, ὁλόκληρο τοῦ ἡλίου, τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν ἄλλων 7 γνωστῶν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πλανητῶν. Ὁ Ὀμπρος στὰ ἐπὶ τὸν ἀναφέρει σὰ πολλὰ σημεῖα τὸν ἀριθμὸ 9, στὸν ὁποῖο ἀποδίδει ἐξαιρετικὴ σημασία. Ἐτοί σ' ἔναν «Ἕμνο στὴ Λητὴ», βρίσκεται ὁ ἑξῆς στίχος:

«Ἡ Λητὴ ὑπόφερε ἐπὶ ἐννέα μέρες καὶ ἐννέα νύχτες ἀπ' τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ».

Στὸν ἴδιο ὕμνο ὁ μεγάλος ποιητὴς περιγράφει ἕνα κολλιὲ ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ 9 χρυσὰ σύματα, πλὴν κατὰ δὲ λέει ὅτι τὸ σῶμα τοῦ γιγάντιο Τισία ποὺ τὸν σκότωσαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμῖς, ἔπλεον κῆρυ 9 στερματικῶν! Στὴν τελευταία αὐτῆς περιπτώσεως ὁ ποιητὴς θέλει νὰ δώσῃ μετὰ τὸ 9 τὴν ἐννοία τοῦ ἀπείρου μεγέθους γιατί εἶναι πράγματι ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀπλούς ἀριθμούς.

Τὰ ἔργα ἐπίσης τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Πλάτωνα, ποὺ τὰ ἐξέδωσε σὲ βιβλίο ὁ μαθητὴς του Πορφύριος τὸ 270 π. Χ. ἦσαν χωρισμένα σὲ 54 βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν 6 «ἐννεάδες». Αὐτὰ εἶχε γίνῃ πρὸς τιμὴν τῶν ἀριθμῶν 6 καὶ 9 τοὺς ὁποῖους ὁ μυστικιστὴς Πλάτωνος θεωροῦσε ἱερούς.

Στὴν Ἰουδαϊκὴ καὶ σὴν Χριστιανικὴ θρησκεία, τὸ 9 εἶπαί καὶ παιδεύει ἀκόμα σπουδαιότατο ρόλο. Τὴν 15ῃ ἡμέρᾳ τῆς γιορτῆς τοῦ ἑξαγνισμού, οἱ Ἑβραῖοι θυσίαζαν 9 δαμάλια. Ζήρουμε δὲ ὅτι οἱ Χριστιανοὶ λατρεύουν τὴν Ἁγία Τριάδα στὴν ὁποία ὑπάρχει ὁ ἀριθμὸς τρία, ἡ ρίζα τοῦ ἐννέα. Ἐπίσης τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, καθὼς καὶ πολλὰς Χριστιανικὰς προσευχὰς ἐπαναλαμβάνονται 3 φορές, — 3 X 3—πρὸς τιμὴν τῶν 3 προσωπῶν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀς ἀφήσουμε ὁμῶς τὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἄς ἐρ-θούμε στὴ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Περσῶν. Τὰ ἱερὰ βιβλία τοῦ λαοῦ αὐτοῦ υποστήριξαν ὅτι τὸ πνεῦμα μὴ ποὺ φέρει τοὺς ἀνθρώπους 999,999 καὶ καὶ συμφορὰς.

Οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ἦσαν ἐπίσης χωρισμένοι σὲ 9 ἐννεάδες. Μὰ καὶ γιὰ τοὺς καθολικιστὰς τὸ 9 εἶχε ἐξαιρετικὴ σημασία. Τὸ ἴδιο παρατηροῦμε καὶ στὴ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Γαλατῶν, ποὺ ἐξέδοντο καὶ ἐκτιμῶσαν πολὺ 9 παρθένες προφῆτισσες, ποὺ κατοικοῦσαν στὴ νῆσο Σέν.

Ὁ Σαΐντμρ ποὺ φαίνεται ὅτι εἶχε μελετήσει κατὰ βάθος τὰ μυστήρια τῆς μαγείας, γράφει στὸν «Μάκ-θερ» τὰ ἑξῆς:

«Οἱ μοιραῖες ἀδελφές γύρισαν τρεῖς φορές γύρω ἀπὸ σένα τρεῖς φορές γύρω ἀπὸ μένα καὶ ἄλλες τρεῖς ἀκόμα φορές γιὰ νὰ γίνουν ἐννέα ὅλες, ὅλες, Σωπ! Τὰ μάγια δέθηκαν...»

Ἡ πρόληψις ποὺ ὑπάρχει γιὰ τὴ μυστηριώδη δύναμι τοῦ ἀριθμοῦ 9 φαίνεται ἀκόμα καὶ στὰ διάφορα ἔθνη, τὰ ὁποῖα οἱ μάγοι καὶ οἱ μάστιγες ἐπαναλαμβάνουν 9 φορές γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικότερα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Τρανσυλθανίας ποὺ πιστεύουν πολὺ στὸ μαγισμὸ, τὸ θεραπεύουν μετὰ ἐξορκισμοὺς πολὺπλοκοὺς ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τους τὴ μαγικὴ δύναμι τοῦ ἀριθμοῦ 9. Ἀπὸ τῆς 39 πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου οἱ κυριώτερες καὶ μεγαλύτερες εἶναι 9.

Οἱ Μούσες, κόρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης ἦσαν 9. Ἐννέα εἶναι ἐπίσης καὶ οἱ χοροὶ τῶν ἀγγέλων τοῦ Χριστιανικοῦ Παραδείσου καὶ ἄλλες τόσες οἱ τάξεις τῶν δαιμόνων τῆς Κόλασεως. Ὁ Δάντης, στὴ «Θεία Κωμῳδία» φαντάζεται τὴν Κόλασιν χωρισμένην σὲ 9 κύκλους καὶ ἀκόμα διαιρετὴ τὸ ποίημα τοῦ αὐτοῦ σὲ 99 ἀσμάτα. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ ἐμφανίστηκε 9 φορές στοὺς ἀποστόλους καὶ μαθητὰς του.

Τέλος στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα θριοκόντουσαν στὰ χέρια 9 ἀρχόντων.

Νὰ, τέλος, καὶ μιὰ περίεργη ἀριθμητικὴ ιδιότης τοῦ 9, τὴν ὁποία θρῆκε ὁ μεγάλος Ἀγγλος μαθηματικὸς Οὐίλ Γκρήν ἡ κατ' ἄλλους ὁ Γάλλος ασαυρικός θοντενέλλ: «Ἀν πολλαπλασιάσουμε τὸ 9 μετὰ ὁποιοδήποτε ἄλλον ἀριθμὸ καὶ προσθέσουμε μετὰ τὸν τοῦ τὰ ψηφία τοῦ γινομένου τὸ ἀθροισμα εἶναι καὶ πάλι 9.

Τὸ κοριτσάκι ποὺ σκοτώνει θηρία

Ἐνα κοριτσάκι 14 ἐτῶν, ἡ Βιρτζίνια Γουάλτον, δὲν θέλει πιά νὰ συνεχίσῃ τὰ μαθητὰ της. Τῆς ἀρέσει πολὺ περισσότερο... νὰ σκοτώνῃ ἀγρία ζῷα! Τῆς ἀνοίξῃ ἡ δρεξί, ἀπ' ὅπου ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς της σ' ἕνα τετράμηνο κυνηγὶ θηρίων στὰ βουνὰ τῆς Κένια. Τὸ πρῶτο ζῷο ποὺ σκότωσε ἦταν μιὰ ἀντιλόπη. ἔπειτα ἕνα λιοντάρι, ἕνας ρινόκερος, διάφορα ἄλλα ζῷα, καὶ τελευταία ἕνας ἐλέφας βάρους 6 τόνων, τὸν ὁποῖο πυροβόλησε στὸ λαίμ ἐνῶ ὁρμῶσε ἐναντίον της καὶ δὲν ἀπείχε παρὰ 100 μέτρα!

Μόλις γύρισε ὁ ζωγράφος Ρομπέρτ Ἀρνὸλ μετὰ τὴ γυναικα του τὴν Εὐὰ ἀπ' τὸ γαμήλιο ταξίδι στὴν Ἰταλία κλείστηκε καὶ πάλι στὸ ἀτελιέ του γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ κάτι γιὰ τὸ θνητοφωρὶνὸ Σαλόν. Κι' ἡ γυναίκα του ἐξανόχισε τὴν κοσμικὴ ζωὴ της.

Ὁ Ρομπέρτ σκόπευε νὰ ζωγραφίσῃ ἕνα γυνὴ. Θὰ ζωγράφιζε τὸ πρόσωπο μιᾶς κοπέλλας τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου της. φωτισμένο ἀπὸ τὸν ἑρῶτα, μετὰ τὸ χαμόγελο τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἡδυπαθείας. Ἦθελε στὸ ταμπλὸ αὐτὸ ν' ἀπεικονίσῃ τὴ μεταμόρφωσιν ποὺ ὑφίσταται μιὰ κόρη ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, τὴν ἀνθητὴ τῆς γυναικὸς κατὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα συζυγικὰ χάδια καὶ φιλία.

Τοῦ χρειάζονταν ὁμῶς ἕνα μοντέλο ἱκανὸ νὰ τὸν ἐμπνεύσῃ στὴ σύνθεσιν του. Ἐνῶς γνωστὸς τὸν ζωγράφος τοῦτέλειε σὲ λίγες ἡμέρες μιὰ ὥρα καὶ μιὰ κοπέλλα. Ὁ Ἀρνὸλ ἐμεῖνε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴν τῆς ἐμφάνισιν καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ περάσῃ στὸ ἀτελιέ του καὶ νὰ γδυθῇ γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ καλλίτερα.

Τὴ βοήθησε μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἐκσυντάξῃ τὸ φῶμα τῆς μετὰ τὴν παγερὴ ἀδιαφορία ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ζωγράφους σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς.

Ἐσφονικὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ ἀτελιέ καὶ παρουσιάστηκε ἡ Εὐὰ. Μόλις εἶδε τὸν ἄντρα της μετὰ μιὰ μισό-γυμνῃ νέα, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πόνου καὶ καταπλήχθηκε καὶ ἔφυγε κλείνοντας μετὰ δύναμιν τὴν πόρτα.

Ὁ Ρομπέρτ παρατήρησε τὴν ὥρα καὶ κοπέλλα ποὺ ἄρχισε νὰ ντύνεται ταραγμένη γιὰ νὰ φύγῃ. καὶ ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὴ γυναικα του. Τὴν βρῆκε στὸ δωματίον τῆς ἐπαλῶμενῃ σ' ἕνα ντιβάνι, νὰ κλαίῃ μετὰ νευρικοῦς λυγμούς.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη σήκωσε τὸ κλαμένο πρόσωπο της.

— Ὁ! Ρομπέρτ!... Ἐσφόνισε.

Ἦσαν τρομεροί!... Νὰ σὲ δῶ μετὰ μιὰ μισόγυμνῃ γυναίκα μέσ' στὸ σπίτι μας!... Ὁ! εἶναι τρομερὸ Ρομπέρτ!...

Ἐκείνος πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του καὶ τῆς ἐξηγήσε:

— Μικρὴ μου Εὐὰ, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἕνα μοντέλο...

— Μήπως τὰ μοντέλα παύουν νὰ εἶναι γυναῖκες, Ρομπέρτ;

— Γιὰ ἕνα ζωγράφου, ναί. Εἶναι μονάχα χρώμα, γραμμὲς καὶ τίποτε περισσότερο. Στὰ εἶχα ἑξηνήρεις καὶ ἄλλοτε αὐτὰ...

— Ναί... ὡς ὅταν σὲ εἶδα μ' αὐτὴ τὴ νέα τὰ ἔχασα ὅλα... ὅλα... Γιὰτὶ νὰ τὸ κάμῃς αὐτό;

— Ἀν δὲν μοῦ ποζάρῃ ἕνα μοντέλο, ἀγάπη μου, πῶς θὰ ζωγραφίσω;

Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα ἦταν τόσο λογικὸ ὥστε ἡ Εὐὰ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε δίκιο. Ὡστόσο ἡ ζήλεια της δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ποῦ κατὰ τὴν παραχώρησιν ποὺ τῆς ἔπαιζε. «Οὐκ, ὅχι δὲν ἤθελε νὰ ἐξαπατῇ τὴ νέα ἐκείνη στὸ ἀτελιέ. Σκέφτηκε λίγο καὶ ἔσφονικὰ ἀγκάλιασε τὸν Ρομπέρτ καὶ τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὴ:

— Θὰ ποζάρω ἐγώ, καλέ μου...

Δὲν φαντάζου καὶ εἶναι πρὸς κακοφτιαγμένη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶδα στὸ ἀτελιέ σου...

Ἡ Εὐὰ δὲν ἤξερε πόσο δύσκολο πράγμα εἶναι νὰ ποζάρῃ μιὰ γυναίκα γυμνὴ σ' ἕνα ζωγράφου.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε τὴν ἐπομένην τὸ πρῶτ. ὅταν μπῆκε στὸ ἀτελιέ τοῦ ἄντρας της. Τὸν βρῆκε ὀρθὸ καὶ

συλλογισμένον μπρὸς στὸ καθάλετο του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν ὁ καλλιτέχνης ποὺ καταλαμβάνεται ἀπ' τὴν ἀόριστὴ ἀγωνία ποὺ κυριεύει κάθε δημιουργὸ πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ Εὐὰ ἄρχισε νὰ γδύνεται ἀργὰ καὶ διστακτικὰ. Ἐννοίωσε δυνατόν ὅλη τὴν τὸ σῶμα. Ὁ Ρομπέρτ οὔτε γύρισε τὸ κεφάλι του νὰ τὴν κυττάξῃ. Τέλος, ἐκείνη ἔβγαλε ὅλα της τὰ ρούχα. Εἶχε γίνῃ κατακόκκινη καὶ δὲν τολμοῦσε πιά νὰ σπρώξῃ τὰ μάτια της στὸν ἄντρα της.

— Εἶσαι ἐτοιμὴ; τὴ ρώτησε ἔξω ἀπὸ ἐκείνη.

— Ναί, τοῦ ψιθύρισε μετὰ σδυσιμῆς φωνῇ.

Ὁ Ρομπέρτ πῆγε κοντὰ στὴν Εὐὰ καὶ τὴν ἔβαλε νὰ ἑσπλώσῃ σ' ἕναν καναπέ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν πόζαν ποὺ ἤθελε. Ἐκείνη νόμισε ὅτι θὰ τὴν ἀγκάλιαζε καὶ θὰ τὴν φιλοῦσε. Μὰ ὁ Ρομπέρτ εἶχε τὸ νοῦ του μονάχα στὴν ἐργασία του. Ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος μπρὸς τὴν καλλονὴν της, τὴν μετακινῶσε ἐξῶ καὶ ἐκεῖ, σὰν νὰ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ἀψυχὴ κοῦκλα.

— Εἶσαι πολὺ καλὰ ἔτσι, τῆς εἶπε τέλος. Μὴν κινεῖσαι πάλι.

Ἐξαργύρισε ἔπειτα στὸ καθάλετο του, πῆρε τὰ πινέλα του καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται.

Ἡ Εὐὰ ἦταν παιδί δέκα ἐτῶν ὅτι ὁ ἄντρας της ἔβλεπε σ' αὐτὴν ἕνα σῆμα μετὰ γραμμῆς. Δυσκολευόταν νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε δῇ μετὰ τέτοια ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Τῆς ἀνέφερε σὰν ἕνα ἄνθρωπο. Κι' ἡ ἐντύπωσιν αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ ντρέπεται περισσότερο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀρνὸλ ἔξαναπλησίασε τὴν γυναίκα του καὶ ἄρχισε νὰ περιφύεται γύρω της μελετώντας τὴς ἀναλογίες τοῦ σώματός της. Τὴν κυττάζε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ μαρμαρο. Κούνησε τέλος τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν τὸ εἶχα προσέξει ἀκόμα ὅτι ἔχεις μερικές σωματικές ἀτέλειες.

Ἡ Εὐὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Βρέθηκε μ' ἕνα πηδῆμα κοντὰ του καὶ τοῦ φώναξε: — Εἶσαι κακὸς! Εἶσαι κακὸς! Ὁ Ρομπέρτ τὴν κυττάζε στὴν ἀσπὴ κατὰπληκτος. Ὑστερὰ χαμογέλασε καὶ θέλησε ν' ἀγκάλιασῃ τὴν γυναίκα του. Ἐκείνη ὁμῶς ἦταν ἔξω φρενῶν.

— Ἀφσέ με! τοῦ φώναξε. Δὲν σ' ἀγαπῶ οὔτε ἐσένα, οὔτε καὶ τὴν τέχνη σου! Τώρα καταλαβαίνω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς. ὅτι δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ σου!

Μὰ ὁ θυμὸς της δὲν ἄργησε νὰ καλμαῖ.

Μπορεῖς νὰ ἐξαφανώξῃς τὸ μοντέλο, ψιθύρισε στὸν ἄντρα της. Ἐγὼ δὲν θὰ ποζάρω ποτέ πιά...

Ἐπρεπε νὰ γίνῃ αὐτό, γιὰ νὰ δεβαιωθῇ ὅτι ἡ γυναίκα δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα τὴν στιγμὴ ποὺ ζωγραφίζεις... Ναί, εἶχες δίκιο... Τὸ κατάλαβα ἀπ' τὴν ἀδιαφορία σου... ποὺ μετὰ πλῆγωσε βαθεῖα!

Πῆρε κατόπιν ἕνα πεντικιὸ καὶ τὸ ἔβριξε ἀπάνω της μετὰ χέρι. Πλησίασε ὕστερα τὸν ἄντρα της, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε θεομὰ καὶ τοῦ εἶπε ἱκετευτικὰ:

— Σὲ παρακαλῶ, Ρομπέρτ ἀγάπη μου, νὰ ἐξαργύρῃς τὴν ἀτέλειάν σου μοντέλου καὶ νὰ ἔχῃς ὡς ὅσιν σου μονάχα ὅτι εἶμαι γυναίκα σου καὶ ὅτι σ' ἀγαπῶ πολὺ, μὰ πολὺ!

Ὁ Ρομπέρτ δὲν τῆς εἶπε λέξι. Τὰ λόγια ἦσαν περὶττά. Ἐσκύψε μόνον καὶ τὴ φίλησε στὰ χεῖλη.

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΗΞΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀχαριστία

Τὰ βάζει μετὰ τὴν ὁμορφίαν της. Τὴ θεωρεῖ σὰν τὴ μεγαλύτερη τὴν πῆν τῆς δυστυχίας της. Ἄν δὲν ἦταν τόσο ὥραια δὲν θὰ ἦταν τόσο δυστυχισμένη. Ἡ ὁμορφία τὴν ἔκανε νὰ κερδίσει στὸν ἑαυτὸ της καὶ ν' ἀποκρούῃ τὴς εὐκαιρίας ποὺ τῆς παρουσιάζονταν. Ἐρωτες, φλέρες, προτάσεις γάμου, ὅλα τὰ ἀπέκρουε. Τῆς ἦταν ἵκανα ἀρκετὰ νὰ συγκεντρῶν ὅλην τὴν ἀντιπαράθεσιν καὶ τὰ βλέμματα καὶ νὰ προκαλῇ τὸ θαυμασμὸ. Ὡς ποῦ...

Αὐτὸ ποὺ παθαίνουν ὅλες σκεδὸν τοῦ ἔχουν φουσκωμένα τὰ μυαλά. Ἀγκιστρώθηκε στὸν χειρότερο ποὺ μπόρεσε νὰ τῆς τύχῃ. Κατὰ εἰκοσιτρία χρόνια μεγαλειότητάς της. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια αὐτὴ ἡ δουλειά, δεκαεπτατρία χρόνια κοπέλλα στὰ χέρια τοῦ ὑπερσοφιστή. Μετὰ τὴν πείρα ποὺ δίνει ἡ ηλικία καὶ μετὰ τὴν γοητεία ποὺ ἀκούει ὁ «γκρίζοι κρόταφοι» στὰ πρῶτα νιάτα ἐμπλέκεται στὰ δίκτυα τοῦ τοῦ κοριτοῦ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐγγυῖται τὸν ἑρῶτα.

Τὸν ἀγάπησε μετὰ τὴν δύναμιν μιᾶς νεανικῆς ψυχῆς. Τὸν πίστεψε ὡς θεοπότη. Δὲ ρώτησε τίποτα. Ἀδιαφόρησε γιὰ τὸ παρελθόν του. Τὸ παρελθὸν ὁμῶς αὐτὸ παρουσιάστηκε κάποτε χωρὶς νὰ ἐπιδιώξῃ ἐκείνη τὴν γυναιμία του καὶ τῆς ἀποκάλυψε τὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου του: «Ἐνῶς νέμος καὶ ἀπὸ τὸ νῆμα μιᾶς κόρης δώδεκα ἐτῶν. Καὶ αὐτὸ μὲν συζυγικὸς σκέσις ἔχουν διακοπῇ ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια. Τὸ διαζύγιον ὅπου καὶ νῦν θὰ ἐκδοθῇ. Μένει ὁμῶς τὸ κοριτσάκι γιὰ νὰ θυμίσῃ στὸν πατέρα τὴν μοῖρα ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν στέγη της.

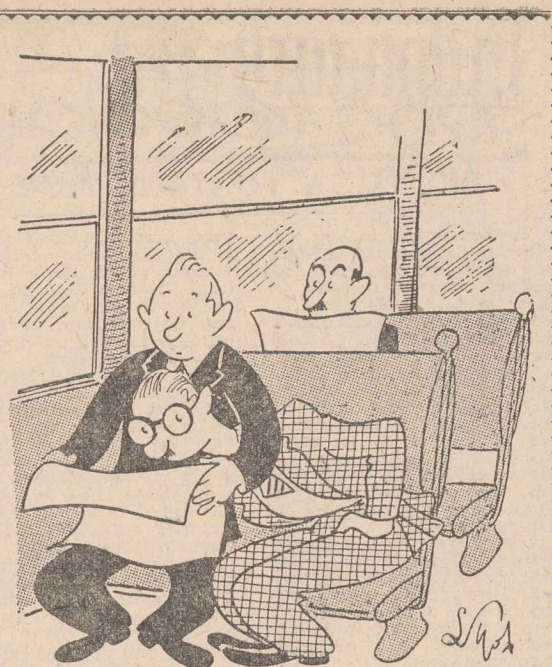
Κι' ἂν ἦταν αὐτὸ μόνο... Νέα τροπὴ πᾶν ἀπὸ τὴν μέρα τῆς ἀπὸ καλύψεως τοῦ μυστικοῦ οἱ σκέσεις τους. Ὅχι τὴν τροπὴν ποὺ φαντάζεσθε. Δὲν ἔγινε αὐτὴ ἡ ψυχρότερη καὶ ἐκείνος ὁ θερμότερος. Τὸ ἀντιθετὸ συνέβη. Πιὸ πολὺ προσκολληθῆκε ἡ κοπέλλα. Τὰ τρία χρόνια ποὺ εἶχε περάσει κοντὰ του χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὸ παρελθόν του ἦταν περίοδος ἀπόλυτης ξεγνοιασιάς. Τὸν ἀναπόσπαστο, ἀλλὰ δὲν ὑπέφερε. Ἦταν μιὰ ἀγάπη ἐξοικωμένη, δίκως τ' ἀγκάθια καὶ τῆς ἀνωγίας της. Ἡ ἀγάπη τῆς πρωτοπλάστης ποὺ δὲν περνοῦσε ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ της ὅτι ὁ Παράδεισος ἔχει τὸ φεῖδιό του, ἔχει πρὸ πάντων καὶ ποῖο τέλος. Χαίρονταν τὴν εὐδαίμονι γιὰ τῆς δίκως νὰ σκεφθῇ τὸ τέρας.

Τῆς ἀνταπέδιδε καὶ ἐκείνος τοὺς ἐνθουσιασμοὺς της. Ἐτοί ποὺ τὴν ἔβλεπε χαρούμενη, φρέσκη, ὄρεσε ρῆ, μετὰ ἀρτυρῶν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, γινόταν παιδί κοντὰ της καὶ ὅπως τὸ ἀναγνωρίζε καὶ ἡ ἴδια, τὴν ξεπερνοῦσε στὴ ζωρότητα τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων.

Πόσο ἀλλάξαν τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀποκαλύφθηκε τὸ μυστικόν!... Ἀνυπόπτη ὡς τότε, γέμισε ὑπόφεις, διεκρινε κινδύνου, ἀρχισε νὰ φοβάται ὅτι θὰ τὸν χάσῃ.

Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα: Τοῦ τὸ ἔδωσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Μένιστο λάθος. Ἐκείνην τακτικὴ. Ὅλα τὰ συγκυροῦν οἱ ἄντρες: καὶ τὴν κούρα καὶ τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἰδιοτροπία. Ἐνῶ μόνον δὲ συγκυροῦν τὴν γυναίκα: τὴν ἐξαιρετικὴ ἀφοσίωσιν. Μὴν ὑποφασκεῖται ὅτι κρέμεται ἀπὸ τὸ λαϊμὸν της. Χαθάρει. Σὰς λατρεύουν ὅσο ἔχουν καὶ μιὰ σκιά ἀμφισβήτησιν γιὰ τὴν λατρεία σας. Ὅταν λείψῃ ἡ σκιά λείπει καὶ ἡ λατρεία. Εἶναι ὁ κανὼνας. Νέο καὶ ἀπείρο καθὼς ἦταν, δὲν τὸν ἔφερε τὸ κοριτοῦ τὸν κανόνιν. Ἡ χαρὰ της ἐγίνε θλίψι.

Κι' αὐτὸς; Μεταβολὴ καὶ σ' αὐτὸν.

Ἐταν ὁ λαθραναγνώστης εἶναι μῦθος!...

(Σκίτσος Σ. Πολενάκης)

Λυρικὸ τραγούδι

Τὸ βιβλίον

Τὸ βιβλίον ποὺ μαζὶ τὸ ξεφυλλίζαμε δὲν τὸ στάσαμε ὡς τὸ τέλος — ἂν θυμᾶσαι... Τίς εἰκόνας τοῦ μαζὶ τῆς ἀντικρύζαμε καὶ μαζὶ κάθε γραμμὴ τοῦ ψιθύριζαμε, ποῖος τὸ ξέρεε ἂν τὸ θυμᾶσαι — ὅπου νῆσαι!...

★

Τοῦ βιβλίου τοῦ πολλοῦ μας οἱ σελίδες εἶχαν χάρες — μόνον χάρες καὶ χάρες ποὺ πιστεύω στὴ ζωὴ σου, νὰ τίς εἶδες ἐνῶ ἐγὼ θυμᾶσαι μόνον καταγίγδες καὶ τίς ὥρες τίς κακὰ καὶ τίς σκληρὰ!...

★

Τὸ βιβλίον ποὺ μαζὶ τὸ ξεφυλλίζαμε λίγο-λίγο, μετὰ τὰ νύκτα ἀγκυλωμένα, σὰν ἀτέλειωτο — ἂν θυμᾶσαι — τὸ νομίζαμε μόνον ποῦ, σιγὰ-σιγὰ τὸ συνήθισαμε καὶ τὰ λόγια τοῦ ἦταν πιά συνήθισμα...

Τότε μοῦ

15ον

Η φωνή του έτρεμε. Η ματιά του πάλι διασταυρώθηκε φευγαλέα με τη ματιά της Κατερίνας που προσπαθούσε με το μαγνητικό ρευστό του έρωτος να του δώσει από μακριά θάρρος... Καί, πραγματικά, χρειάζονταν θάρρος ο καυμένος ο Βάσος: Έπρεπε να ξαναπιάσει τα ψέματα που τουχε επίδαλιν εκείνη... Έπρεπε να ρίξει γι' άλλη μια φορά στους ώμους της το βάρος ενός εγκλήματος που του είχε κάνει εκείνος...

Πώς τον έσκότωσε τον Σωτήρη ή κατηγορούμενη;

Κύτταξε έκτεντικά τον Πρόεδρο που τον ρωτούσε ο Βάσος, σά να τον παρακολούθησε να μην τον υποβάλει ξανά στο μαρτύριο της ίδιας αβυσσικής... Ο Πρόεδρος όμως ήταν αδιάφορος και πειστικός:

— Εμπόξ, μιλήστε...

Η φωνή του Βάσου άκουστηκε σιγαλή, κομμένη:

Τόν σκότωσε με δυο σφαίρες στην πλάτη... κατάφερε να ψελλίσω.

— Εσείς παλεύατε μαζί του, κι' εκείνη τον σκότωσε...

Κουός ιδρώς έβρεχε το μέτωπο του Βάσου.

— Ναί, είπε με προσπάθεια. Έμεις οι δυο παλεύαμε... Ήρθαμε στα χέρια, κυλιστήκαμε στο πάτωμα... Σε μια στιγμή, ο Σωτήρης μπόρεσε να με πυροβολήσει δυο φορές... Καθώς του κρατούσα όμως το όπλισμένο χέρι του, οι σφαίρες πέρασαν απάνω από το κεφάλι μου... Τότε του στραμπουλήξα το χέρι, κι' εκείνος άφισε το πιστόλι... Τό άποξε άμέσως η Κατερίνα... Εκείνος, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, μπόρεσε να με τινάξει από πάνω του κι' έωμισε στην Κατερίνα για να της πάρει το πιστόλι... Έγώ όμως τον άποξα από πίσω και τον χτύπησα. Γύρισε για να μ' αντιμετωπίσει και τότε η Κατερίνα, τρελλή από το φόβο της, τον πυροβόλησε από πίσω...

Τάπε ο Βάσος λαχναρισμένος, κι' ύστερα σάπασε, με το μέτωπό του βρεμένο από τον ιδρώτα. Η Κατερίνα τον ευχαρίστησε με μια ζεστή, έρωτευμένη ματιά της. Ένοιωσε τη φοβερή προσπάθειά του, κι' έκτιμούσε τη θυσία του...

— Με την κατηγορούμενη έχετε κανένα δεσμό; ρώτησε ο Πρόεδρος.

— Απλά, ο Βάσος άποκριθηκε:

— Την αγαπώ... Ο έρωτάς μου δεν είναι κάτι που την προσβάλλει ή που τη λερώνει... Ορκίζομαι στο Ευαγγέλιο γι' αυτό... Ο λόγος αυτός ήταν που προσπάθησα να την προστατέω από τον άνθρωπο αυτόν, που της άφαιρούσε, μαζί με τα χοήματα, και τον ανθρωπισμό της... Νομίζω στην περίπτωση αυτή πως έκανα ό,τι θάπρεπε να κάνω κάθε τίμιος άνθρωπος...

— Έκάνατε πολύ καλά, μάρτυς... του είπε σοβαρά, επίσημα ο Πρόεδρος.

— Η αγάπη μας αυτή, έγινε άφορη ή μεγαλώσουμε τα βάσανά μας... συνέχισε ο Βάσος. Ο Σωτήρης ήταν, βλέπετε, φυσιογνωμία μέσ' στο «Έτουάδ»... Τό πρώτο που έγινε, ήταν να με διώδουν από Βιολίστα... Τό δεύτερο, να συνεχιστεί ή πίεση ή δική του απάνω στην Κατερίνα... Ο άνθρωπος αυτός επέμενε να κάνει την Κατερίνα συνέννοχο του σε μια συκαμένη υπόθεση έκδισμου του άντρα της στην 'Αμερική...

— Κι' η Κατερίνα άρνήθηκε να συμμορφωθεί με τις διαταγές του;... — Φυσικά. Κι' ενώ τη δόηθησα να ναι ή άρνησή της πίο έντονη, πίο άπόλυτη... Έκείνος όμως εξαγριώθηκε πούδλεπε τό υποταγμένο στη θέλησή του πλάσμα να σηκώνει κεφάλι... Από κεί δημιουργήθηκε τό δράμα...

Σιγή ακολούθησε τα λόγια του Βάσου. Τό άκροατήριο όλο κρεμόταν από τα χείλια αυτού του διωροφου χλωμού νέου, που άπλά άνοιγε μπροστά σ' όλο τον κόσμο την καρδιά του, γεμάτη έρωτα και τρυφερότητα για τη γυναίκα εκείνη πουχε σκοτώσει...

Ξαφνικά, τη σιγή την έκοψε ο Πρόεδρος:

— Ωστε, ήτανε παντρεμένη... είπε. Καί σεις τό ξέρατε Βέβαια, αυτό...

— Κύριε Πρόεδρε, ο έρωτάς μου δεν ήτανε κάτι που να την προσβάλει... Ξανάπε με δύναμη ο Βάσος. Μπορούσα να της τόν χαρίζω κι' άν ακόμα ο άντρας της ήτανε κοντά της...

— Πολύ περισσότερο, που ο άντρας της ήταν ένα φάντασμα, μια σκιά χαμένη στα σκοτάδια του παρελθόντος... άκάσθηκε μια φωνή από μια γωνιά του άκροατηρίου. Όλοι γυρίσανε πός τό μέρος εκείνο... Πρόεδρος, σύμβουλοι, ένορκοι, άκροατήριο... Ένας χλωμός άνθρωπάκος, άδύνατος, στεκόταν όρθος.

Η Κατερίνα, ακούγοντας τη φωνή του, σηκώθηκε άρνα από τό έδωλό της. Τα χείλια της κοφωθήκανε σ' αυτόν, ενώ τα χείλια της ψιθυρίζανε μια λέξη — δυο μικρές συλλαβές, γεμάτες τόσο μεγάλη όμως σημασία γι' αυτήν:

— Στράτο!...

— Ποίος είστε σεις;... ρώτησε ο πρόεδρος.

— Ο άντρας της... άπάντησε σιγαλή ο Στράτος.

Η σάλα όλη κρατούσε την άνάσα της. Μύγας να πέταγε, θ' άκουγόταν... Όλοι είχανε καρφωμένα τα μάτια τους σ' αυτό τό λυμφοτικό γκρίζο άνθρωπάκι, πουχε στα καλά καθούμενα ξεπεταχτή μέσ' από τό...

Μια άπορία

Ο κ. Άγνσίλαος Άνπόδος είχε ένα απ' τους ένοικιστάς του μεσαίου πατώματος μιας πολυκατοικίας. Μια νύχτα κατά τις 10 ή ώρα τρέχει έξω από το σπίτι του πίοτα του ιδιοκτήτη του της πολυκατοικίας. Ο τελευταίος που μόλις είχε κοιμηθεί, πετάγεται άπ' τό κρεβάτι του με τα νυχτικά του κι' άνοιγει την πόρτα.

— Τι συμβαίνει; ρωτάει τον κ. Άγνσίλαο.

— Με συγχωρείτε, κύριε, του λέει ο κ. Άνπόδος. Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;

— Μάλιστα. Τι θέλετε;

— Θέλω να μου λύσετε μια άπορία.

— Σας άκούω... λέγετε.

— Όταν μια κυρία του μεσαίου πατώματος μαλώνει με τον άντρα της κι' ένοχλεί τους γείτονάς της έχετε τό δικαίωμα, σαν ιδιοκτήτης που είσαστε να επεμβείτε;

— Ασφαλώς, άπαντά ο σπιτονοικοκύρης. Είσαυτε άπαντα από τους γείτονάς του άντρώγυνου που κεντηαίει;

— Όχι. Είμαι... ο σύζυγός!...

Ο ΦΑΚΟΣ

παρελθόν, για να προσθέσει μια ακόμα τραγική πινακιά στο δράμα που ξετυλιγότανε μπροστά στο άκροατήριο...

— Πλησιάζετε... είπε ο Πρόεδρος στο Στράτο.

Ο Στράτος ζύγωσε στην προεδρική έδρα. Τώρα, δίπλα-δίπλα, βρισκότουσαν οι δυο έκείνοι άντρες που άποτελούσαν τό παρελθόν και τό παρόν της φτωχιάς αυτής γυναίκας πουχε έγκληματήσει: Ο Στράτος κι' ο Βάσος... Όλος ο κόσμος τους κύτταζε δίπλα-δίπλα, τους κύτταζε μ' άπληστη περιέργεια... Μά, πίο πολύ άπ' όλους τους κύτταζε η Κατερίνα... Όλη ή ζωή της κι' είχε μαζεμένη μέσα στα μεγάλα, κατάρματα μάτια της... Έδλεπε... Έδλεπε τό παρελθόν που είχε κυμύσει να την άποσπάσει από τό παρόν, τό λατρεμένο της παρόν...

— Πώς λέγεστε;... ρώτησε ο πρόεδρος τον καινούργιο μάρτυρα.

— Ευστράτιος Γιωργής... άπάντησε έκείνος με μια φωνή άτονη κι' άχρωματιστή.

— Με την κατηγορούμενη έχετε καμιά σχέση;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, σας είπα: Είμαι ο άντρας της...

— Δεν βρισκόσαστε στην 'Ελλάδα;

— Όχι. Ήμουν στην 'Αμερική...

— Πότε ήρθατε;

— Χτες τό πρωί... Ίσα-Ίσα για να παρευρεθώ στη δική της...

Η φωνή του Στράτου ήτανε σιγαλή. Τό ύφος του άπλό και συγκινημένο.

— Γιατί έφυγατε τότε άπ' την 'Ελλάδα; ρώτησε ο πρόεδρος. Δεν αγαπούσατε τη γυναίκα σας;

— Τη λάτρευα, και τη λατρεύω πάντα! Τό άκροατήριο οίγισε από συγκίνηση...

Αυτός ο άνθρωπάκος που δήλωνε με τόσο άπλό τρόπο ότι αγαπούσε μια γυναίκα λυμμένη τόσο πολύ στο τό βούρκο και στο αίμα, φαίνεται σ' όλους σαν ένας υπερφυσικός μυθιστορηματικός ήρωας...

Η Κατερίνα είχε σηκωθεί, και τον κύτταζε... Τόν κύτταζε πάντα... Προσπαθούσε ν' άνακαλύψει στη φυσιογνωμία του άσήμαντου αυτού ανθρώπακου τα χαρακτηριστικά του άλλου, εκείνου που έδω και τόσα χρόνια της είχε άναστατώσει την ψυχή... Δεν κατάφερε να βρή τίποτα...

— Πώς συνδυάζεται τότε ή αγάπη που λέτε ότι νιώθατε γι' αυτήν με την έγκατάλειψή σας; συνέχισε χωρίς όίκο ο πρόεδρος.

— Η ζωή μου κι' ή ζωή της κι' ή ζωή του παιδιού μας που θα γεννιόταν, ήτανε προβλήματα άλυτα για μένα... Μέσ' στο σκοτάδι, που μας τριγύριζε, που μας έπνιγε, δεν είδα παρά ένα φώς, θαιπό κι' αυτό: Την έξορία... Κι' έξοριστικά, κύριε πρόεδρε, θεληματικά, για να τη σώσω...

— Ρωαία την έσωσα... του είπε ο πρόεδρος.

Ένας λυγρός φούσκωσε τό στήθος του Στράτου. Αυό δάκρυα άστραποβόλησανε στα μάτια του...

— Μάρτυς μου ο Θεός, είπε με κομμένη φωνή, πως ήθελα και θέλω πάντα τό καλό της... Άν δεν τό κατάφερα, δέ φταίω γώ: φταίει ή μαύρη μοίρα που με κυνήγησε, που την κυνήγησε κι' αυτή...

— Καλά, πώς δεν της έγραφε;...

— Της έγραφα στο χωριό, και τα γράμματά μου γυρίζανε πίσω στην 'Αμερική: ήταν άγνωστη ή διεύθυνσή της στην 'Αθήνα...

— Πώς δεν άποφάσισε να ήρθες πίσω;... Να τη βρεις, και τη γυναίκα σου, και τό παιδί σου;...

— Ήμουν άρρωστος, χαροπάλευα, περισσότερο από ένα χρόνο... μά, μέσ' στον πυρετό μου, μέσ' στο παραμυθιό μου, δυό όνόματα βγαίναν άπ' τα χείλια μου: της γυναίκας μου, της κορούλας μου...

— Εκλειγε τώρα κι' η Κατερίνα. Κατά δάκρυα αλλάχνωνε τ' άσπρα, τα χλωμά μάγουλά της... Άφού κι' ο Ζεονίνης, ο σκληρός δικηγόρος, που μπροστά του είχανε περάσει τόσα και τόσα, δάγκωνε τα χείλια του, για να κρύψει τη συγκίνή του.

— Υστερα, σαν καλύτερα λιγάκι, έαγόρασα στο χωριό... Πάλι μου άπονησανε πώς ή διεύθυνση της Κατερίνας ήταν άγνωστη... Άποφάσισα τότε να γυρίσω στην 'Ελλάδα, για να πεδάνω τούλάχιτον κοντά της, μια κι' ή μοίρα δέ μ' είχε άφί-

σει να ζήσω κοντά της... Τότε όμως ή εταιρία, όπου εργαζόμουν, μουδωσε μια άποζημίωση άκοκτα σοβαρή. Τα λεφτά αυτά μου διευοργήσανε μια καινούργια έλπίδα: θέλησα να φτιάξω τη ζωή μου, τη ζωή όλωνών μας... Άνοιξα ένα μικρό μαγαζάκι, κι' άμα είδα πως ήμουν πιά κι' έγώ κάτι, πως, παλεύοντας με τα χέρια, με τα νύχια, με την ψυχή, είχα καταφέρει λίγο να νικήσω τη μοίρα, άποφάσισα ν' άφίσω προσωρινά τη δουλειά μου σ' έναν υπάλληλο και να γυρίσω στην 'Ελλάδα: να μάξω, να βρω τη γυναίκα μου, την κόρη μου, και να τις πάρω πίσω, στην 'Αμερική...

Τότε έφτασε ένα γράμμα: τό υπόγραφε κάποιος Σωτήρης που με πληροφορούσε πως ή γυναίκα μου κι' ή κορούλα μου ζούσανε...

Μέσ' στο άκροατήριο γλύστορησε σαν άλοκουστική σκιά αυτός ο φοβερός άνθρωπος, που, ούτε με τό φόνο του δεν είχε καταφέρει να γίνη θύμα...

— Λοιπόν;... ρώτησε ο πρόεδρος.

— Καταλαβαίνετε με τί λαντάκα πήσα τό γράμμα του!... συνέχισε ο Στράτος.

Ο άνθρωπος αυτός μουγρασε πως ή Κατερίνα ήταν άρρωστη, και πως είχε ανάγκη από λεφτά... Τούτεπια χωρίς συζήτηση... Μου ξανάγραψε, του ξανάστειλα, και δεύτερη και τρίτη φορά... Πάντα όμως, όταν του γύρευα τη διεύθυνση της, για να της γράφω ο ίδιος, έκείνος μου τάσσει: όταν του ζήτησα δυό λόγια από τό χέρι της γυναίκας μου, πάλι μου τάσσει... Τότε, κατάλαβα να ποιόν είχα να κάνω, και προσπάθησα να τον εκβιάσω, που δήλωσα πως δέ θα ξανάστελνα ούτε σέντε, άν δέ μουγραφε με τό χέρι της ή Κατερίνα...

— Κι' έτσι προκάλεσε τό δράμα... είπε ο πρόεδρος.

— Τό έρω... Τόμαθα άρνότερα, από τις έφημερίδες... Όταν διάβασα τις λεπτομέρειες μουθε σαν τρέλλα!... Με μ'άς εύοισκα τόσο τη γυναίκα μου, και την ένανα μαζί...

Ο κλονισμός ήτανε πίο δυνατός από ό,τι μπορούσε να υποθέσει τό καινούργιο μου, τό άρρωστο κορμί μου: έπαθα μια καινούργια κρίση, με πνήναε πτό νοσηκομείο... Από κεί, παρακωλυήσασα άπλιστα τις έφημερίδες της 'Αθήνας...

— Άπ' τ' ό κρεβάτι μου φρόντισα να μ' έπασι με τον καλύτερο δικηγόρο της 'Αθήνας: τον προσάλεσα ν' άνολήσει την υπεράσπισή της γυναίκας μου, τούτεπια λεφτά... Στη τέλος, ήλθις μπροστά να ταξιδέσω μπήκα στο βαπόρι κι' ήρην...

Τώρα τό ενδιαφέρον όλο της σάλας βρισκότανε συγκεντρωμένο στο Στράτο. Ότε ο Βάσος ούτε ή Κατερίνα ήτανε τα πρώτα πρόσωπα του δράματος: πρώτο πρόσωπο ήταν αυτός ο άνθρωπος με τη μεγάλη την υπεράνθρωπη αγάπη, πουχε κάνει περισσότερο όπ' τό καθήκον του, για να έπανορθώσει τό όσα είχε δημιουργήσει ή άπουσία του: είχε κάνει θυσίες προσπαθώντας να σώσει τη γυναίκα που δεν είχε πάψει στιγμή να λατρεύει — τη γυναίκα του!

Η Κατερίνα τον κύτταζε όλοένα και πίο συγκινημένη. Ο Βάσος τον κύτταζε κι' αυτός με κάποια ζήλια: ένοιωσε κάποια ταπεινώση δίπλα σ' αυτό τον άνθρωπο, πουδινε κι' αυτός μιαν υπεράνθρωπη αγάπη για την Κατερίνα...

— Καμιά έρώτηση οι κύριοι σύμβουλοι; Οί κύριοι ένορκοι;... ρώτησε ο πρόεδρος. Κανείς δεν άπάντησε. Όλοι σωπαίνανε συγκινημένοι.

— Η υπεράσπιση;

— Ο Ζεονίνης σγκώθηκε:

— Η μαρτυρία του Γιωργή, κύριε πρόεδρε, είναι κάτι περισσότερο από υπεράσπιση για την κατηγορούμενη: είναι άποθέωσις!... Προσθέτει στο κεφάλι της τό φωτοτέφανο της μάρτυρας!... Τό έργο μου ως υπερασπιστού άπλοποιείται άφάνταστα με τη μαρτυρία του ανθρώπου αυτού: ο όρκος του «θύματος» αυτού του φοβερού Σωτήρη, είναι πία άνάγκη μπροστά στα μάτια των ένορκων...

Ο φόβος του άποδεικνύεται μικρό, άσημαντή τιμωρία για την πράξη του — κάτι περισσότερο από άμυνα: Δικαιοσύνη!...

Ο Ζεονίνης έκασε φανερά συγκινημένος.

— Πηγαίνετε, μάρτυς... είπε ο πρόεδρος στο Στράτο.

Ο άδύνατος άνθρωπάκος έσκισε τη σάλα με βήματα που κλονίζονταν, και βγήκε.

— Εσείς τί άλλο έχετε να μας πείτε;... ρώτησε ο πρόεδρος τό Βάσο, πουχε μείνει μπροστά του.

— Τι άλλο να σας πώ, κύριε πρόεδρε;... Ο φόβος αυτός έγινε από μια γυναίκα άθάνα!... άπάντησε ο Βάσος, υπονομιζοντας τη λέξη «άθάνα» και κυττάζοντας την Κατερίνα.

Έκείνη τον μάλωσε τρυφερά με τό βλέμμα...

— Πηγαίνετε, μάρτυς κι' εσείς... είπε ο πρόεδρος.

Ο Βάσος βγήκε. Οί δημοσιογράφοι γράφανε, γράφανε με πυρετό — έντυπώσεις, πρακτικά... Οί φωτορεπόστες τραβούσαν φωτογραφίες άλύπτα. Η δική ήτανε μια από τις πίο πολύκροτες έλληνικές δίκες...

— Διακόπτεται ή συνεδρίαση δια τό άπόγευμα... είπε ο πρόεδρος.

Η σάλα, που κρατούσε τόσες ώρες την άναπνοή της άνάσανε, τώρα που αυτό τό βαρύ, τό καταθλιπτικό δράμα έπαψε να βασιλεύει άπάνω της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΓ'

Μέσ' στο καλλι της φυλακής της όπου μεταφέρθηκε πάλι η Κατερίνα, για να εκκουραστή λίγο από την πολύωρη συνεδρίαση, υπόχρεσε έλεύθερα να παραδοθή στους συλλογισμούς της: Τη θέσι της την έδλεπε τώρα πίο τραγική... Ώς χτες ήταν ή γυναίκα πουχε έγκληματήσει, και ο άντρας της είχε προσφερθή από μακριά για να της δώσει συνήγορο και λεφτά. Αυτά υπορεί νάτανε και καθήκον: σήμερα όμως είχε άποδειχθή πως ήταν αγάπη, λατρεία υπεράνθρωπη, άσώσιση χωρίς όρια...

Αυτός ο άδύνατος γκρίζος άνθρωπάκος πουχε άνοίξει την καρδιά του χωρίς ένοχισμούς, τόσο άπλοικά, μπροστά στο δικαστήριο, και που δεν είχε τολμήσει να διασταυρώσει ούτε μια φορά τό βλέμμα του με τό δικό της δημιουργούσε γι' αυτήν τεράστιες υποχρεώσεις: Ήταν άντρας της: και δέ γύριζε προκλητικός κι' ίταμός για να διεκδικήσει τα δικαιώματα που τούδινε ο νόμος: Γύριζε συντετριμμένος άρρωστος... Γύριζε, για να της πη μια φορά πως την αγαπούσε μπροστά σ' όλο τον κόσμο, πως μ' ό,τι κι' άν είχε συμβη ή καρδιά του δεν είχε στιγμή αλλάξει τον έρωτευμένο ουστό της... Τι ν' άπαντούσε ή Κατερίνα σ' όλα αυτά;... Κι' έπί τέλος, ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πατέρας της Μπούλης...

Τόνοιασε ή φτωχιά γυναίκα πός τόσο ο Βάσος θυσιαζότανε για πάντα: Τό ναοισιό δεν τον επέβαλλε πία ούτε ο νόμος, ούτε ο Ζεονίνης: τον επέβαλλε ή ίδια της ή καρδιά πουχε συγκινήσει πίο μέσα

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!...

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

— Πάλι ταινάρο άναψες, Χαρίλαε; Είναι τό τρίτο από τό πρωί!... (Σκίτσος Ν. Νουίκο)

της ο όίκτος κι' ή στοργή, πολεμούσανε δυνατά να έκτοπίσουνε τον έρωτα...

Τό άπόγευμα ή Κατερίνα ξαναμεταφέρθηκε στο δικαστήριο για τη συνέχιση της δίκης. Ο ίδιος κόσμος και περισσότερος ακόμα στο δρόμο βρισκότανε μαζεμένος. Μόλις πέρασε ή Κατερίνα άκούστηκαν και μερικά χειροκοπήματα... Η τραγική ήρωίδα χαμογέλασε μελαγχολικά με την ιδέα πως είχε επιτυχία ή άληθινή παράστασις της στο θέατρο της ζωής...

Τώρα ήταν ή σειρά του συνήγορου της υπεράσπισης.

και το Σωτήρη να της τα παίρνει όλα, με το φοβερό του αναλλοίωτο χαμόγελο...
— Ωστόσο, μία μέρα, ήρθε μοιραία η αντίδοσος. Ο Σωτήρης θέλησε να την κάνει συνοδό του στην έλεεινη κωμωδία που παίξε εις βάρος του Στρατού, του ξενητεμένου συζύγου... Η Κατερίνα ανήκε, ακολουθούσε ή συγκρούσε. Ο φρικτός άνθρωπος θέλησε να προσθέσει στα επιχειρήματά του, και την απειλή του πιστολιού ή απειλή, μετά στη λύσσα του, έγινε πραγματικότητα: Δύο σφαίρες περάσανε δυο χιλιοστά πάνω από το κεφάλι της γυναίκας!... Αυτό που ακολουθούσε μέσα στο κλειδωμένο καμαρίνι του «Ετουάλ», δεν μπορεί να το πη κανείς ούτε φόνος, ούτε αναιρέσι, ούτε άμυνα ήταν ή δικαιολογία του Θεού, που χτύπησε με το χέρι των ανθρώπων ένα απεριόριστο κάθαρμα!...

Σταματήσε πάλι ο Ζερβίνος, Γούσε ύστερα τη ματιά του γύρω, είδε το άκρο-απτόιο έπηρεασμένο από την ομίλια του, τους ενόρκους να τον κυττάζουν με συγκινημένη προσοχή, και συνέχισε:

— Κύριοι ένορκoi, δε χρειάζεται κανείς να μακρολογήσει για να σας πείσει ότι η κατηγορούμενη είχε αδωά... Σας τδ Βουνο-τοφωθούν αυτά τα γεγονότα... Αποδώ-σινε την στην κοινωνία χωρίς στίγμα: είν' ένας άγγελος με τα φτερά του κομμένα... Δεν θα ξαναπατήση ποτέ!... Δεν είνε δυνατόν να ξαναπατήση... Αφίστε την να σωρή την υπόλοιπη ζωή της, τραυματισμέ-νη βαθιά, ματωμένη, με τις πληγές της ανεπούλωτες, χωρίς γαρά, έκτος από τη χαρά που θα της δίνει το χαμόγελο μιας κερούλας, ενός νεοουβέλι που γι' αυτό έ-κονε ή προσπάθειά της να κάνει το παν... Κύριοι ένορκoi, ένας άπλος Βασανισμένος άνθρωπος, ή Κατερίνα Γιωργή, παραδίνε-ται μ' έμπιστοσύνη, στη δικαιοσύνη των έθιμών — τη δική σας!

Ο Ζερβίνος κάθισε. Το άκροατήριο δρ-θιο χειροκροτούσε. Ο Πρόεδρος χτύπησε μανιασμένα το κουδούνι. Ξαναγίνηκε ήσυ-χία. Τότε, άργα, σηκώθηκε ο Εισαγγελέας.
— Κύριοι ένορκoi, είπτε, ή κατηγορία δεν σπριζείται πουνθενά! είμαι πολύ εύτυχής που συμφωνώ σ' αυτή τη δίκη με την ύ-περάσπισι...

Και ξανακάθισε. Ήτανε φανερό πιά ύστερ' από αυτό, πως ή δίκη βόδιζε γρή-γορα, Βαστικά, αποφασιστικά, προς το αίσιο τέλος της.

Τυπικά ο Πρόεδρος ζήτησε απ' την κα-τηγορούμενη ν' απολογηθή. Η Κατερίνα σηκώθηκε μέσα στη γενική προσοχή του κόσμου που ήταν στη αίθουσα. Όλοι πε-οιέμανε μ' άπληστία ν' ακούσουνε τί θα πη, ν' ακούσουνε τη φωνή της.

— Σκότωσα έναν άνθρωπο!... είπτε σι-γά. Δεν ήθελα να τον σκοτώσω. Μ' όλα όσα μούχε κάνει, μ' όλη τη φοβερή συμ-περιφορά του απέναντί μου, δε σκέφτηκα ποτέ ν' αφαιρέσω τη ζωή του — τη ζωή ενός ανθρώπου... Η τύχη τόφερε, άπάνω στην τρέλλα μου, χωρίς να το θέλω, να τραβήξω δυο πιστολιές... Ούτε θυμάμαι πως βρέθηκα με το πιστόλι στο χέρι... Μετανοώ γι' αυτό που κανα, δεν τόκανα δ-μως προμελετημένα: ήτανε μία κακή στιν-υή...

Η Κατερίνα ξανακάθισε. Η άπολογία της ήταν άλλη, σύντομη, φαινόταν ειλικρι-νης... Μέσα της όμως ή άγνη γυναίκα ένοιωθε τώρως πούλεγε ψέμματα μπροστά στο δικαστήριο, κάτω από την Εικόνα του Έσταυρωμένου... Γι' αυτό είχε συντομέ-ψει όσο γινότανε περισσότερο την άπολο-γία της.

Ενας ένορκος τη ρώτησε:
— Γιατί θελήσατε ν' αυτοκτονήσετε μέσα στη φυλακή!...

Η κατηγορούμενη ταράχτηκε. Ύστερα, άπόφυγε το σκόπελο απαντώντας στα-θερά:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεια

ΓΑΜΟΙ

Την Κυριακήν 9 Νοεμβρίου έτελέσθη-σαν οι γάμοι της Δσος Μαρίας Α. Πουλά-κη μετά του κ. Γεωργίου Βουρέβα. Παρά-νυμφος παρέστη ή κ. Μαρίνα Άλεξοπού-λου. Είς το εύτυχες ζεύγος εύχομαι κάθε μύδαμνιαν.

Η θριαμβολώδης ζωή της κόμης της Ντε Μπάλμπι

Η γυναίκα που άναστατώνει την Εύρώπη με τους έρωτάς της

Με μία δυνατή κλωτσιά, ο κόμης ντε Μπάλμπι άνοιξε την πόρτα του κοιτώνος της συζύγου του. Και τότε αντίκρουσε ένα καταπληκτικό θέαμα: Στο βάθος της μεγά-λης αλκόδας, ένας άλλος άνδρας έσφιγγε στην αγκαλιά του την δμοσφη Βεατρίκη, τη γυναίκα του! Ήσαν και οι δυο όλο-γυμνοι.

Από τη στιγμή αυτή, τα πράγματα ξε-τυλίχτηκαν σε ήλαστοραγώδια.

Ο κόμης ντε Μπάλμπι τράβηξε άμέσως το έιφος του και τοιμάσθηκε να τιωρήσει την άπιστη σύζυγο και το φίλο της.

Άλλ' ή Βεατρίκη είχε φορέσει Βαστικά ένα φόρεμα και τινάχθηκε έπάνω με δομή. Το ύφος της ήταν άπειληκτικό σχεδόν καθώς προχωρούσε προς το μέρος του συζύγου της.

— Θά τολμηήσετε, κύριε, να σκοτώσετε τη μητέρα του παιδιού σας: τον ρώτησε.

Κάθε άνδρας, ακούγοντας αυτά τα λό-για, θα τδ έκανε. Και το ίδιο συνέβη και με τον κόμνη Μπάλμπι. Έμεινε για μερι-κές στιγμές άναποφάσιτος.

Στο διάστημα αυτό, ο φίλος της Βεα-τρίκης ντυήθηκε Βαστικά και γύμνωσε το έιφος του.

Οι δύο άνδρες έστεκαν τώρα ο ένας απέναντί του άλλου έτοιμοι να μοιραχθούν.

Άλλά, Εαφνικά, ή δμοσφη Βεατρίκη άρ-χισε να φωνάζη σαν δαιμονισμένη, καλόν-τας σε βοήθεια.

Έπειτα από μερικά λεπτά, το δωμάτιο είχε πλημμυρίσει από ύπνρετες. Ήσαν έ-κεί ο άμαξας, οι Ιπποκόμοι, ο μάγειρος με τους βοηθούς του, ο θυρωρός με την γουσκοκέντητη στολή του. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήσαν άφοσιωμένοι στην κόμνησα, που δειχνόταν πολύ γενναιοδωρή απέναντί τους. Η φήμη έλεγε, μάλιστα, πως μερι-κοί απ' αυτούς είχαν χορηγήσει διαδοχι-κά φίλοι της...

Ο άνδρας μου τρελλάθηκε! τους φώ-ναξε έξαλλη ή Βεατρίκη. Μπήκε στο δω-μάτιό μου με γυμνό το έιφος για να με σκοτώση!... Εύτυχώς, Βασκόταν κοντά μου ο Ιππότης ντε Μπαουμπίζον — και έ-δειξε το φίλο της — για να με υπερασπι-σθή... Σώστε με, καλοί μου άνθρωποι!

Οι πιστοί ύπνρετες της δωσαν άμέ-σως έναντίον του κόμνη, τον άφώπλισαν και τον κλείδωσαν μέσα σ' ένα δωμάτιο.

Η Βεατρίκη διέδωσε κατόπιν ότι ο άν-δρας της είχε τρελλαθή! Έέ άλλου, δυο άσυνείδητοι γιατροί, που πληρώθηκαν ά-κριβά γι' αυτό, έπιβεβαίωσαν τη φήμη αυτή.

Ο δυστυχισμένος Μπάλμπι έμεινε φυ-λακισμένος μέσα σε ένα υπόγειο δωμάτιο του μεγάρου του τέσσερες περίπου μήνες.

Μία μέρα, τον έπισκέφθηκαν εκεί δυο άν-θρωποι με προσωπίδες και με όμα λόγια του πρότερου να διαλέξη: ή θαφαινε από τη Γαλλία ή θα τον μετέφεραν άμέσως σ' ένα άσυλο για τρελλούς. Τα σχετικά έγ-γραφα — του έζηήσαν — ήσαν έτοιμα. Ο Βασίλειος είχε δώσει τη συγκατάθεσί του. Του έδειξαν άκόμη το ζουλομανδύα που είχαν φέρει για να του φορέσουν...

Αυτή τη φορά, ο κόμης Μπάλμπι φο-βήθηκε πραγματικά πως θα τρελλανόταν! Η σύζυγός του είνεν δογανώσει όλόκληρη συνωμοσία εις βάρος του. Είχε διασφείρει τους γιατρούς με τα γρήματά της, τους άνωτέρους δικαστικούς με τα θελγητή-ρια της, στο τέλος, προσεταιρίστηκε και την σύλή. Γιατί, στο μεταξύ, είχε γίνει ή έπίσημη εύνοσημένη του κόμνη της Προ-δηνγίας, άδελφού του Βασίλειος Λουδοβί-κου Ιδου.

Ο κόμης ντε Μπάλμπι άναγκάστηκε να υποκύνη και να φύγη από τη Γαλλία...

Η ώραία Βεατρίκη παρέμεινε ή έπίση-μη εύνοσημένη του κόμνη της Προδην-γίας, άλλ' αυτό δεν την έμπόδιζε, να έχη κι' άνασθιμπνους άλλους φίλους.

Ο πρίγκηψ, που, από ίδιοσυγκρόση, δεν ήταν ποτέ πολύ τρυφερός στις γυναίκες, της συγχωρούσε όλες τις άπιστίες της και είχε άνοιχτό πάντοτε το ταμείο του για τη φίλη του. Γιατί ή κόμνησα ζούσε τώρα μία ζωή πρηνήσισης και, κοντά στα άλλα, είχε κρειωθεί από τη μαγία του παιχνι-διού.

Τόση ήταν ή έπιρροή της στον πρίγκη-πα, που είχε κατορθώσει να του έπιδόλη ως ύπασπιστάς του τρεις από τους φί-λους της, που ήταν μεταξύ των ώραιοτέ-ρων άιφών της έπονής του κόμνη ντ' Άβασά, τον δούκα ντε λα Σατρ και τον δούκα ντε Γκρουμπόν.

Άλλά, Εαφνικά, έξέσπασε ή Έπανάστα-σις. Ο κόμης της Προδηνγίας κατέφυγε τότε στο Κόμπλεντε, ακολουθούμενος πάν-τοτε από την κόμνησα ντε Μπάλμπι.

Οι Γάλλοι εύνευεις είχαν πάψει πιά να ενδιαφερόντη Βεατρίκη, που διάλεγε τώρα τους φίλους της μεταξύ των Γερμανών πριγκίπων. Ένας απ' αυτούς ίδιους ο πρίγκηψ του Βαλντέκ, ήταν ο εύνοσημένος της.

Έτσι, πέρασαν μερικά χρόνια.

Μία μέρα, τέλος, εμφανίσθηκε στο Κόμ-πλεντε ένας νεαρός Γάλλος εύπατόδης, ο ώραίος κόμης Άρσαμπν ντε Περινγκός. Η Βεατρίκη τον άγάπησε παράφορα από την πρώτη στιγμή και φαίνεται πως κι' έκει-νος άνταποκρίθηκε με την ίδια θέσην στο αίσθημά της.

Αυτή ήταν ή μοναδική άληθινή άγάπη της κόμνησας ντε Μπάλμπι. Άρσωνμένη απόλυτα στο αίσθημά της, έγκατέλειψε σε λίγο τα πάντα και έφυγε μαζί με τον ά-γαπημένο της για την Άγγλία.

Έγκαταστάθηκαν εκεί σ' ένα έξογικό σπίτι άφοσιωμένοι απόλυτως στην άγάπη τους.

Οι μέρες περνούσαν γλυκά, εύχάριστα. Μακριά από τον κόσμο γαιρόνταν απόλυ-τα το αίσθημά τους, αίσθημα βαθύ, του-φερό.

Το είδύλλιό τους κράτησε άρεκέτ χρό-νια.

Στο μεταξύ, είνεν άρχίσει να γράφεται ή Ναπολεόντειος έποποιία. Ο κόμης ντε Περινγκός, που ήταν πολύ νεώτερος από τη Βεατρίκη, άποακρόνθηκε σιγά-σιγά από τη φίλη του, για να ριγνή σε καινούργιες περιπέτειες. Κι' ή κόμνησα, με βαρεία ή καρδιά ξαναγύρισε τότε στη Γαλλία έ-πωφελουμένη από ένα διάταγμα που έπέ-τρπε την έπάνοδο των μεταναστών.

Η δμορφία της δεν είχε πιά την πα-ληά λάμψη της. Πρόσφατα νερασμένη, ή γυ-ναίκα που είνεν άναστατώνει άλλότε τη Γαλλία και την Εύρώπη με τους σκανδα-λώδεις έρωτάς της έφυτρώθηκε ως τα 1832 και πέθανε σε μεγάλη φτώχεια, έρη-μη και ξεγασμένη από όλους.

Τα άστεία του ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Ψήρες και αίματοκυλίσματα

Χαρακτήρας αδάμαστος ο Άν-δρυσας Άνδρουτσος, μαιψμενος από τον καιρο του Αλή Πασσα α-κομη να διαταχθ, δεν μπορούσε ν' άνεχθή τους πολιτικούς της Επα-νωστασεως του Εικοσιένα.

— Δεν βαζω τους «καλαμα-ράδες» παρπατώνω από μένα... έ-λεγε.

Ξεχωρίστδ δεν έχωνε τον Ίω-άννη Κωλέτη, που τον θεωρούσε τα-πεινό.

Γον είχε γνώρισε από τα 1818 στα Ίωαννινα, όταν ο Κωλέτης ή-ταν γιατρός στου Μουχταρ, παι-διού του Άλή Πασσα, το σααγι. Είχε μάλιστα εκεί μαζί του ένα σο-βαρο έπεισόδιο: Μία μέρα ο Άν-δρυσας περιέλουσε το κεφάλι και το πρόσωπο του Κωλέτη με για-σούρι την ώρα που γεμντίαν μα-ζί στην αούλη του Άλή Πασσα και είχαν έρθει, καθώς φαίνεται στο κέφι.

Κοινοί φίλοι και των δυο είπαν τότε του Άνδρουτσου πως το έπα-θε κι' έκανε τέτοιο πράγμα...

— Κακό ήταν; ρώτησε με προσ-ποίητη αφέλεια ο Άνδρουτσος.

— Άμ' τί ήταν. Δυσεία. Να του κάνης τέτοια προσβολή και να του γεμίσης τα μούτρα με γιασούρι...

— Μπρέ τον έκανα άσπροπόσω-πο! Δεν τδ έδερετε! Άκούστε μπρέ να σας πώ...

Και ο Άνδρουτσος, ο ήρωας της Γραβιάς αργότερα, με την άσύν-κριτη παλληκαριά και την εϊρωνεία, που έκαίγε σαν πυρμένο σισερο, κάθισε και τους άσπληθήκε την ιστορία του «άσπροπόσω-που» αυτής της παροιμιακής εγ-γής που σ' άδανήτικα είνε «φά-κε μ' άράδ» και την έξουον πα-λύ καλά οι Σουλιώτες.

Ενας υπέης, λέει ο μύθος, πρην φύγη για τον πόλεμο, παρσγγειε στον τσέλιγκά του να προσέχη το κοπάδι. Γούσε κάποτε ο υπέης ά-πό τον πόλεμο κι' ο τσέλιγκας του πήγε για την ύποδοχή μερικές δε-δοδρες γιασούρι.

— Τί κάνει το κοπάδι; ρώτησε ο υπέης τον τσοπάνο του.

— Αφέντη μου άπάντησε αυτός, δταν κίνησε με το καλό, φάναμε από την ναά μας κάμποσα σφα-χτά. Ύστερα μαθαίνοντας τις νί-κες σου φάγαμε άλλα τόσα. Χτές τάλι μαθαίνοντας τον καλό σου έρ-νοού ναούκαμε και τ' άλλα.

— Τότε φάε και τούτα του είπτε ο υπέης, άδειάζοντας τις δεδοδρες με το νιαούσι στο κεφάλι του τσέ-λιγκά.

Κι' ο τσέλιγκας φεύγοντας τρε-χάτος κατά το παζάρι φώναζε:

— Άσπροπόσωπος! άσπροπό-σωπος!

★
Οι έπίσημοι στρατιωτικοί κατά τη διάρκεια του Άγώνος, πάντα Βασκόνταν σε καυγάδες με την κυ-βέρνησι. Είνανε μάλιστα, συστήσει και το περίφημο στρατιωτικό κόμ-μα, το «α ρ τ ι δ ο μ ι λ ι τ ά ρ ο ε», που δεν είχε ένα άναγνωρισμένο άρμηνό και που αργότερα, στα 1843, έγινε δριστικά το δογανο του πιο έπιτήδειου από τους πολι-τικούς — του Ίω. Κωλέτη. Όμως αν ο Κολοκοταώνης, ο Καραϊσκάκης, ο Νικηταράς, κι' άλλοι στρατιωτι-κοί δεν έφεοναν την άνταποχή τους ως τδ άπρωκόρητο, ο Άνδρουτσος ήταν άλύγιστος. Ός που ήλθοντας να τδ Βάλη με τδ κράτος, κατε-στράφη από αυτό ο ίδιος.

Έτσι και να υπορούσε ή κυβέρ-νησις να τδ φορηθ πιο μαλακά. Μά

κι' αυτή είχε γάσει την ύπομνή της και την ψυχραιμία της. Ένα από τ' άσυχολόγητα μέτρα που πήρε έ-ναντίον του Άνδρουτσου ήταν ή ά-ποστολή του Άλέξη Νούτσου και του Χρήστου Παλάσκα στην Άνα-τολική Ελλάδα την περιοχή της μεγάλης έπιρροής του Όδυσσέα, για να Βάλουν σε τάξι τα πράγμα-τα, κατά τη γνώμη των κυβερνητών.

Ο Νούτσος ήταν Ζαγορισίσιος πλουσιώτατος και καλός πατριώτης και ο Παλάσкас παλιός κλέφτης, Σουλιώτης. Ο ένας θα έπαινε στα γέλια του την πολιτική και ο άλ-λος την στρατιωτική διοίκηση της Άνατολικής Ελλάδος όπου ο Άν-δρουτσος άνακάτενε διαρκώς τα πράγματα και γι' αυτό του είχαν δώσει και το παρατσούκλι «Χρυσ-λιάρας». Κατάλαβε ο Όδυσσέ-ας ότι οι δυο κυβερνητικοί άπεσταλ-μένοι είχαν έρθει με την έντολή να του πάρουν κάθε δύναμη από τα γέ-λια του, κι' έτως και να τον πιά-σουν, αν τδ κατάφεραν. Τους συν-άντησε την άνοιξη του 1822 στη Δρακοσπηλιά ένα μικρό χωριό κον-τά στη Δίστρομο και ύποκρίθηκε πως δεν ήξερε τίποτα από τους σκο-πούς τους έργουού τους. Όταν ο Άν-δρουτσος άογισε να τους μιλρή φι-λικά ξεθαρώσανε κι' έκείνοι κι' άρ-χισαν να τδ μιλάνε με κάποια στε-νοχωρία για τις διαταγές που εί-χανε. Τους άκουσε ο Όδυσσέας και ύστερα τους άφησε μόνους. Κάλεσε κατόπιν ένα στρατιωτικό συμβούλιο από τους καλύτερους όπλαρηγούς του στρατού του, που ήσαν καμιά δεκαπενταριά, κι' άφού τους μίλη-σε και τους έξηγήσε για ποιούς λό-γους είχαν έρθει ο Νούτσος και ο Παλάσкас τους άφησε ν' άποασί-σουν ελεύθερα ό,τι ήθελαν. Και τδ συμβούλιο με διασώνια έδος από τους 15 όπλαρηγούς του Μαρνιω-τήνη, άποφάσισε την έξόντωσι των δυο άπεσταλμένων.

Ύστερα από αυτό ο Άνδρουτσος είπτε στα παλληκαρία του που άγρια περιέμεναν έξω από το τσαντήρι του: — Άδρόφια από τότε που είσα-στε μαζί μου έχετε κανένα παρό-πονο;

— Όχι! φώναξαν τα παλληκαρία.

— Να λοιπόν τώρα που μου έ-στελταν τον Νούτσο και τον Παλά-σκα να υπούνε στον τόπο μου. Θέ-λετε να περάσετε στις διαταγές τους;

— Όχι δχι! είπανε ξανά τα παλληκαρία.

— Γλυτώστε με τότε από τους ένθρους μου!

Με αυτά τα λόγια του Όδυσσέα ρίχθηκαν οι στρατιώτες και σκότω-σαν τους δυο άπεσταλμένους.

Άμέσως ύστερα ή κυβέρνησι ά-ποκήρυξε τον Άνδρουτσο για τον φόνος και μάλιστα τον άφώρισε. Μά αργότερα, που τον γαϊσάθηκαν πάλι, τού τδ συνώπησε όλα.

Ο Άνδρουτσος έλεγε ατόντορα:

— Αν δεν τους σκότωναν οι στρατιώτες μου, θα με σκότωναν.

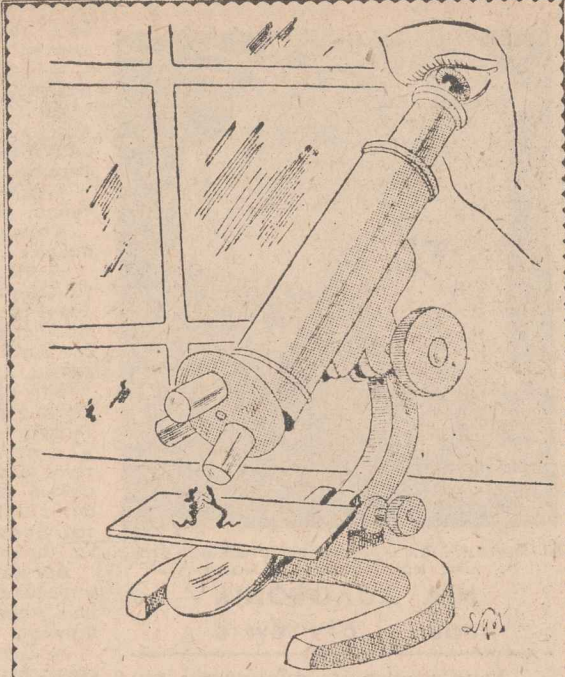
Π. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Πρωτότυπος έτίλισμος

Στη Φιλαδέλφεια διεξήχθη προ ή μερών ή δίκη του περιφημού Άμερι-κανού παραχαράκτη Φορστερ. Άλλ' ο κατηγορούμενος παρουσιάσθηκε στο δικαστήριο τυφλός.

— Ουολόνά δλες τίς πράξεις που άναφέρονται στο κατηγορητήριο, εί-πτε, Έπειδή όμως ή παραράξη για μένα έχει καταγνησι για μένα άλη-θινή μαγία και έπειδή έδω πως δ-ταν βγώ από τη φυλακή δεν θα μπο-ρώ ν' άντισταθώ στην πειρασμό, ποτίζουσα να τυφλώω ή ίδιος τον έαυτό μου, Έτσι θα μοι είνε άδυ-νατον να ξαναρχισώ στο πάθος μου.

Το δικαστήριο συγκιήθηκε από τη γερονουία του και τδ άβώωσε

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ
Εκείνη: Κάτσε φρόνιμα, γιατί κάποιος μας κρυφοκυττάζει...

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Η σταφίδα

Κάποιος πολίτης διάβασε σε μία εφημερίδα πως στην Άγγλία πρόκειται να στέλνουμε σταφίδ- και είπτε: Δόξα σοι ο Θεός να ζήση λίγο κι' ο λαός...

Ευθύς άμέσως έτρεξε να βρη μέσ' στην Άθηνα, σε ποιά τοβέρνα να πουλουν την πιο καλή ρετσίνα πίνει και γίνεται στουπή και πάει στην Επιτροπή και λέει: — Τα κανόνια χωρίς αμφοβολία: Είμαι σταφίδα κύριοι. Στείλτε με στην Άν- (για!...)

Αύγ.

Με τρόπο και σιγά-σιγά εξαφανίστηκαν τ' αυγά κι' όποιος γυρεύοντας αυγά, στην αγορά ρωτήση του λέν: Οι κόττες δεν γεννούν πιά όλοι έχουν κατά νουν — γι' αυτό και κάνουνε καυγά — πως δταν κούδωνται τ' αυγά και ή τιμή τους πρόκειται μοιραίως... ν' αυνατι (ση!...)

Στη Σελήνη

Έφευρέται Άμερικάνοι, έφευρέται Βρεταννοί τόπονε με μία φωνή: πως θα άκαμε συντομώς ταξίδια; στη σελήνη και οι πυρσυλοι θα άχίζουν τού άπειρου τη γαλή (νη!...)

Θα παντρεύεται να πουσε το μοντέρνο το ζευγάρι και θα φεύγουνε άμέσως για ταξίδι στο... φεγγάρι κι' ένας πυρσυλος θα ύπάρχει που να τδ δεικνύ (αυγ) να περάσουνε μ' άγάπη μια του μελίτος... σελή-νη!...

Καραμέλλες

Τι καραμελλών πληθώρα! βλέπουμε οι συμπολίται πως τα κιάσκια, τώρα, τώρα πρέε αλλην όφι ή κάρα και... καραμελλοποιείται!...

Καραμέλλες σε χαρτάκια, μπυκαλακία και κουτά- (και πράσινες λευκές ή μαύρες, κόκκινες και πορρά- (λέε) καραμέλλαρρι μεγάλοι και κομψά καραμελλάκια καραμέλλες πούχουν ύφος ή μικρές και ντροπ- (λέε!...)

Καραμέλλες σε βαζάκια καραμέλλες σε μπουκαλες μας τις στέλνει ο Νέος Κόσμος και οι φίλοι Άμε- (ρίκνοι) κι' έτσι, αν πρέσ την Έλλάδα, πίκρες έχουμε με- (νάλες) ίως με τις καραμέλλες κάθε πίκρα θα νλυκά- (νν!)

Η Βιντιμιλλία, συνοριακός σταθμός 'Ιταλίας και Νοτίου Γαλλίας.
ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
πού... ΔΕΝ ΞΥΓΕ

Δημοσιογραφικές άκνημνησεις τού
συνεργάτη μας κ. Κ. Πελιτή

Βιντιμιλλία: Είπε μια μικρή Ιταλική πόλη στα σύνορα της 'Ιταλίας και Νοτίου Γαλλίας. 'Απ' εκεί περνάει το τραίνο για την Κιανή 'Ακτι. Μια συνοικία της ανήκει στη Γαλλία. Ένα κιγκλιδωμά γαριέλει το δύο κράτη. Όταν βοίσκεσαι στο γαλλικό έδαφος μπορείς να μιλήσεις με τους 'Ιταλούς από τα χωρίσματα του κιγκλιδωμάτος, να ψωνίσεις μικροπραγμάτια — πλύν τσιγάρων που θεωρούνται είδος λαθρεμπορίου — να βολτάρης κατά μήκος της διαχωριστικής γραμμής. Μην επιχειρήσεις μόνον να περάσεις το «τουρκικό» — ένα περιστρεφόμενο σιδερένιο μνηστήριον — και πατήσης στο Ιταλικό έδαφος. Μπορεί να ξγης φασαρίες: Να μη σου επιτρέπουν να γυρίσεις στη Γαλλία αν δεν φροντίσεις να πάρης νέα θεώρησι του διαβατηρίου σου.

Κατά τα τέλη 'Απριλίου τού 1935 οι Γάλλοι συνοριακοί έλεγκται της Βιντιμιλλίας παρακολουθούσαν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τους 'Ελληνες ταξιδιώτες. Είχε προηγηθή το επαναστατικό κίνημα του Μαρτίου και η γαλλική Κυβέρνησις είχε λάβει μέτρα που θα εμποδίζαν την άρδρα είσοδο στη Γαλλία προσώπων που, λόγω της αναμείξεως τους στα γεγονότα, ήσαν ύποπτοι να φύγουν από την 'Ελλάδα.

Πηγαίνοντας τότε στις Κάννες με δημοσιογραφική αποστολή, δεν είχα κανένα λόγο ν' άνησυχώ για τα έκτακτα αυτά μέτρα. Είχα θεωρήσει κανονικά το διαβατήριό μου στο γαλλικό προξενείο της Ρώμης. Οι 'Ιταλοί έλεγκται δεν μου έφεραν καμιά δυσκολία. Πέρασα στο γαλλικό έδαφος κι' έδωκα το διαβατήριό μου στον Γάλλο επιθεωρητή. Τό κύτταξε και το ξανακύτταξε με μεγάλη προσοχή και άνησυχία. Αυτό όμως δεν μου έκανε καμιά εντύπωση. 'Εξ άλλου δεν βιάζομαι, γιατί το τραίνο της Κιανής 'Ακτις βάφει μετ' είκοσι λεπτά. 'Αγόρασα λοιπόν μια έφημερίδα κι' έτοιμαζόμουν να της ρίξω μια γρήγορη ματιά, όταν είδα τον επιθεωρητή να με... μετρά από πάνω ως κάτω και να συνοφώνεται. 'Υποπτό σύμπτωμα. Με έσανκύτταξε με διαθέσεις δυι πολύ. Ικανοποιητικές. Κι' η ώρα περνούσε. Οι ταξιδιώτες που προσείχονταν για το Μόντε Κάρλο, τη Νίκαια, τις Κάννες, ανέβαιναν ήδη στο τραίνο.

Νόμισα πως έπρεπε να υπενθυμίσω στον επιθεωρητή το καθήκον του:

— Με συγγνώριτε, κύριε, τού είπα με όλη την άσμεύουσα ευγένεια, αλλά νομίζω ότι καθυστερεί αυτή η άπλη διατύπωσις του διαβατηρίου μου. Και πρέπει να βοίσκωμαι το απόγευμα κατά τις πέντε στις Κάννες.

— Γιατί άκριδώς στις πέντε; ρώτησε μ'

ύφος περισσότερο άησυχο τώρα ο επιθεωρητής.

— 'Επειδή κανόνισα τηλεγραφικώς ένα ραντεβού με κάποιον σημαίνον πρόσωπο.

Αυτό ήταν το δυστύχημά μου. 'Εκεί που περίμενα να σφοαγίσω, εις άπάντησιν, το διαβατήριό μου, άκούω μίαν άπροσδόκητη διαταγή:

— 'Ελάτε μαζί μου στο... αστυνομικό τμήμα. Πάστε και τη βαλίτσα σας!

Κεραυνός... Διεμαστωήθην. Το τραίνο σφύριζε.

— Μά, σ'ες παρακαλώ, κύριε, θα γάσω το τραίνο βιάζομαι.

— Το ξέρω πως διάζεστε. Ήταν η καταπληκτική άπάντησις αλλά η άστυνομία δεν βιάζεται. 'Ελάτε μαζί μου, σ'ες παρακαλώ...

Στο αστυνομικό τμήμα — ένα δωμάτιο δίπλα στο δωμάτιο του έλέγχου των διαβατηρίων — με υπεδέχθησαν έν θοιάμω! 'Ο ένας πήρε το διαβατήριό μου. 'Ο δεύτερος άρχισε να εξετάζει το ύψος μου, τα μαλλιά μου, τα χέρια μου. 'Ο τρίτος — αυτός φαίνεται ήταν ο άνώτερος — καθόταν μπροστά σ' ένα γραφειάκι βλοσυρός και άμυλτος.

Δεν καταλάβαινα τίποτε. Και έπειδή δεν μπορούσα να συγκρατήσω τον έκνευισμό μου, παρεκάλεσα τον κ. «βλοσυρό» να μου εξηγήσει τί συμβαίνει.

— Συμβαίνει, μου είπε, ότι τα... ξέρουμε όλα!

— Όλα;

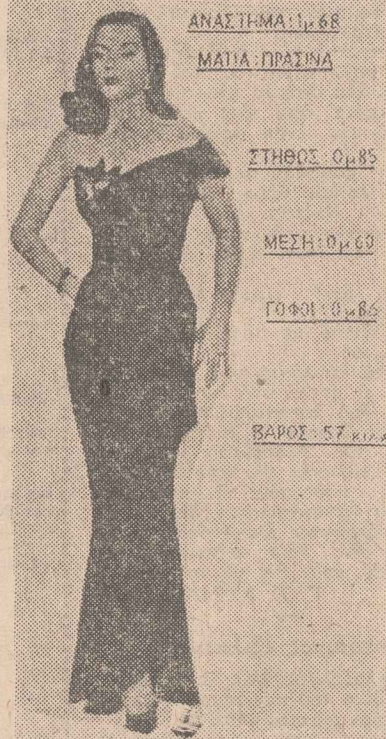
— Βέβαια... Και μη μάς κάνετε το μισοκακόμοιο!

Πρέπει να ήσαν σπουδαίοι άνθρωποι αυτοί που τα ήξεραν όλα. Το μόνο που έμενε να εξακριβωθεί ήταν αυτά τα περίφημα «όλα».

Σε λίγο ο «βλοσυρός» με κάλεσε κοντά του κι' άρχισε την ανάκρισι:

— Για ποιά λόγο έρχεσθαι στη Γαλλία;

— 'Ανέφερα το όνομα ενός 'Ελληνος στρατηγού που έμενε τότε στη Νότιο Γαλλία

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Μ. 68

ΜΑΡΙΑ ΠΡΑΖΙΝΑ

ΣΤΗΘΟΣ 0,85

ΜΕΣΗ 0,60

ΓΟΦΗ 0,85

ΒΑΡΟΣ 57 κιλά

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ

— 'Ανέκαθεν, οι έπιστήμονες και οι καλλιτέχναι προσαρμόσαν να προσδιορίσουν με ακρίβεια τα μέτρα της ιδανικής γυναίκας. Τα μέτρα αυτά ποικίλουν από τη μία χώρα και από τη μία εποχή στην άλλη. Τελευταία, ένα συνδυασμό έπιστημών και καλλιτεχνών του πανεπιστημίου της Κοννεκτικούτς διεκήρυξε δημόφωα ότι η νεορή στάρ των «'Ηνωμένων Καλλιτεχνών» Χάτελ Μπούκε παρουσιάζει το πρόσωπο, το ανάστημα και τα μέτρα της ιδεώδους 'Αμερικανίδας.

...

κι' είχα σκοπό να τον συναντήσω για μιό δημοσιογραφική συνέντευξι.

Μόλις άκουσε το όνομα ο άνακριτής μου, τινάχθηκε από τη θέσι του. Φαίνεται ότι μπήκε στη λύσι του προβλήματος.

— 'Ωστε έτσι έ; ρώτησε με είρωνικό ύφος.

— 'Ετσι βέβαια... άπάντησα.

— 'Ο «βλοσυρός» άγρίωσε. Κάλεσε έναν επιθεωρητή και τον διέταξε να με προσέχη καλά μήπως άποδράσω! Κατόπιν άρχισε να κάνει διάφορα τηλεφωνήματα, από τα οποία όμως δεν καταλάβαινα και πολλά πράγματα, διότι μιλούσε κατά έναν τρόπο μάλλον συνθηματικό. Σε μια στιγμή τον άκουσα με τρόπο να λέγη:

— Κρατούμε τον έναν. 'Οπου και να ναι θα πιάσουμε και τον άλλον!

— 'Ωστε εγώ ήμουν ο «ένας». Και ήμουν υπό κράτησιν. Γιατί όμως; Κατά καλή μου τύχη — άς πούμε ότι ήταν τύχη μου — δεν υπήρχε άλλο διαθέσιμο δωμάτιο. Γιατί είχε ορθή και η γνώμη να με άπομώνουν.

Από τη συζήτησι που έκαναν μεταξύ τους κι' από μια τηλεφωνική συνομιλία του «βλοσυρού» με το Παρίσι κατώθωσα να μωύ στο νόημα της υποθέσεως.

Και ίδου περί τίνος έπρόκειτο: Στην 'Ασφάλεια των Παρισίων είχε μεταδοθή η πληροφορία ότι έσυχαν από την 'Ελλάδα, κατευθυνόμενοι στη Γαλλία, δυό δολοφόνοι οι οποίοι είχαν σκοπό να σκοτώσουν το στρατηγό που έπρόκειτο να συναντήσω.

'Αφού λοιπόν έπήγαινα στις Κάννες, κι' άφου ζητούσα να δώ το στρατηγό, άρα εγώ θα έπρεπε να είμαι ο ένας από τους δολοφόνους. Πρέπει να σημειώσω ότι η καταγγελία προς την 'Ασφάλεια των Παρισίων ήταν γενική και άόριστη. Δεν ανέφερε ούτε όνόματα, ούτε χαρακτηριστικά των δολοφόνων. 'Ετσι έκρίθη σκόπιμον να κρατηθή ο ύποπτος, για τον άπλούστατο λόγο ότι ήμουν ο πρώτος που περνούσα τα σύνορα, μετά την καταγγελία.

— 'Η περιπέτεια κράτησε τέσσερες ώρες. 'Εδέσσε να έρωτηρή η ελληνική Πορεβεία Παρισίων για να βεβαιωθή ότι δεν ήμουν ο ύποπτος δολοφόνος. 'Ηταν πολύ άσά να όμως όταν ο «βλοσυρός» μου εξήγησε λεπτομερώς τα καθέκαστα και μωί έζήτησε συνγγνώμην για την παρεξήγησι. Το τραίνο μου είχε φύγει από πολλού. 'Επρεπε να πάρω το έπόμενο που θα ξεκινούσε τα μεσάνυχτα...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η «όνειρομαντεία» φανερώνει τις άρρώστειες

Στο Κραπόν της Γαλλίας, εξασκεί το επάγγελμά του ο τελευταίος «όνειρομάντις». Άλλοτε υπήρχαν άλλοι δυό συνάδελφοί του, τώρα όμως έχει άπομείνει μόνος.

— 'Εξηγεί ότι η «όνειρομαντεία» ήταν στην αρχαιότητα μιό σοβαρή έπιστήμη, σαν την ιατρική. Έπειτα όμως έκτρονιάσθηκε εξ αίτίας διαφόρων τσαρλατανών, που τη μετέβαλαν σ' ένα μέσον προγγώσεως του πεπομένου. Πάντως εξακολουθούν να τη υεταχειρίζονται οι Κινέζοι γιατροί.

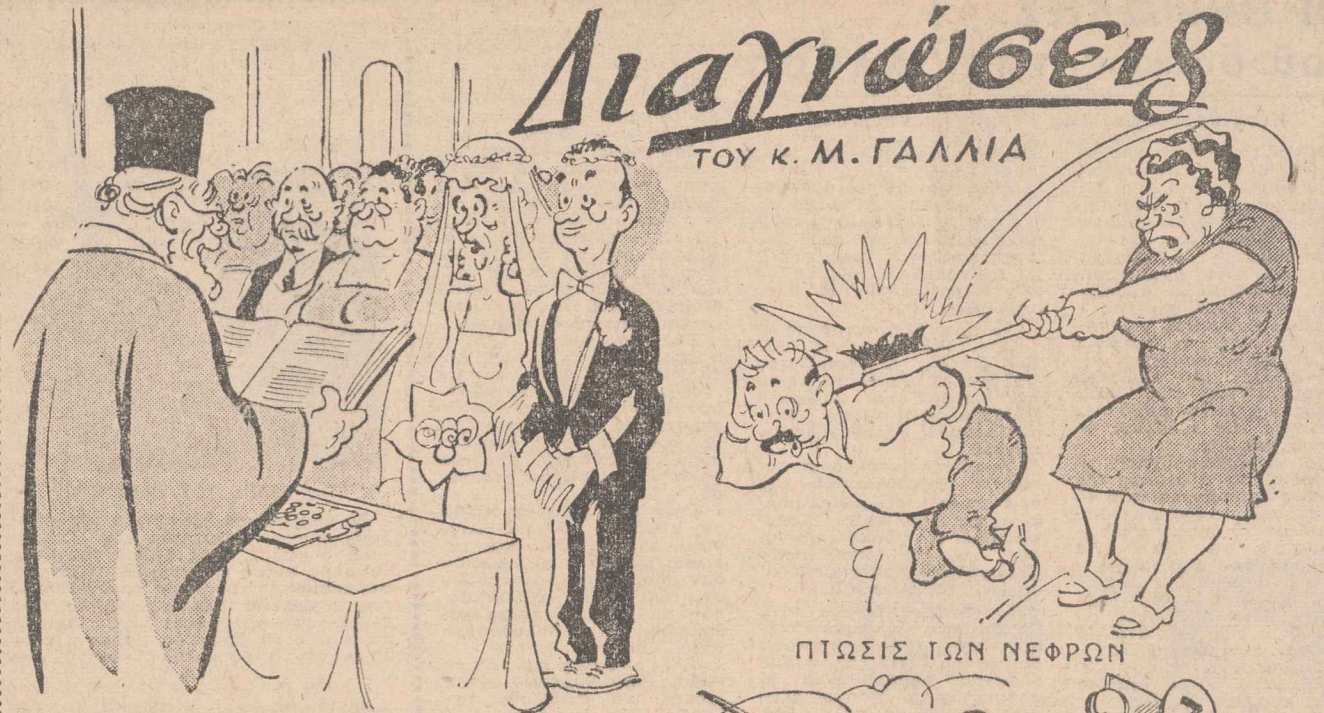
Κατά την «όνειρομαντεία» η επανάληψις ενός όνειρου σημαίνει ότι ύπάρχει στόν οργανισμό κάποια πάθησις που δεν έχει άκόμη έκδηλωθή. Μιό μυστηριώδης έρνασις, στα βάθη του ύποσυνειδήτου μας, προκαλεί ένα όνειρο σχετικό με το όργανο που έχει άρρωστήσει.

Τα όνειρα σ' αυτά υπορούν να υποδιαιρεθούν σε 5 μεγάλες «χρωματιστές» τάξεις: τα κόκκινα, τα μαύρα, τα μπλε, τα καφετιά και τα άσπρα. Τα κόκκινα και τα μαύρα άνταποκρίνονται σε παθήσεις της καρδιάς, τα μπλε των πνευμόνων, τα κίτρινα των νευνικών άρρώνων, τα καφετιά και τα άσπρα των εντέρων.

— 'Αν όνειρεύεσε δύσκολα ταξείδια, θάλασσα, πόλεμο, στρατιώτες, προσοχή στους πνεύμονές σας! Οι άρρώστειες των νεφρών μάς κάνουν να όνειρευόμαστε ότι είμαστε πολύ κουρασμένοι, ή ότι πνιγώμαστε. Όταν δεν λειτουργεί καλά η σπλήν, προκαλεί έφιάλτες με μουσική τσαγούδια και γλέντια που καταλήγουν σε μάγες. Όσο για το σπκίτι, όταν πάσχη, μάς φέρνει στα όνειρά μας ζάση, δυνά, κλπ.

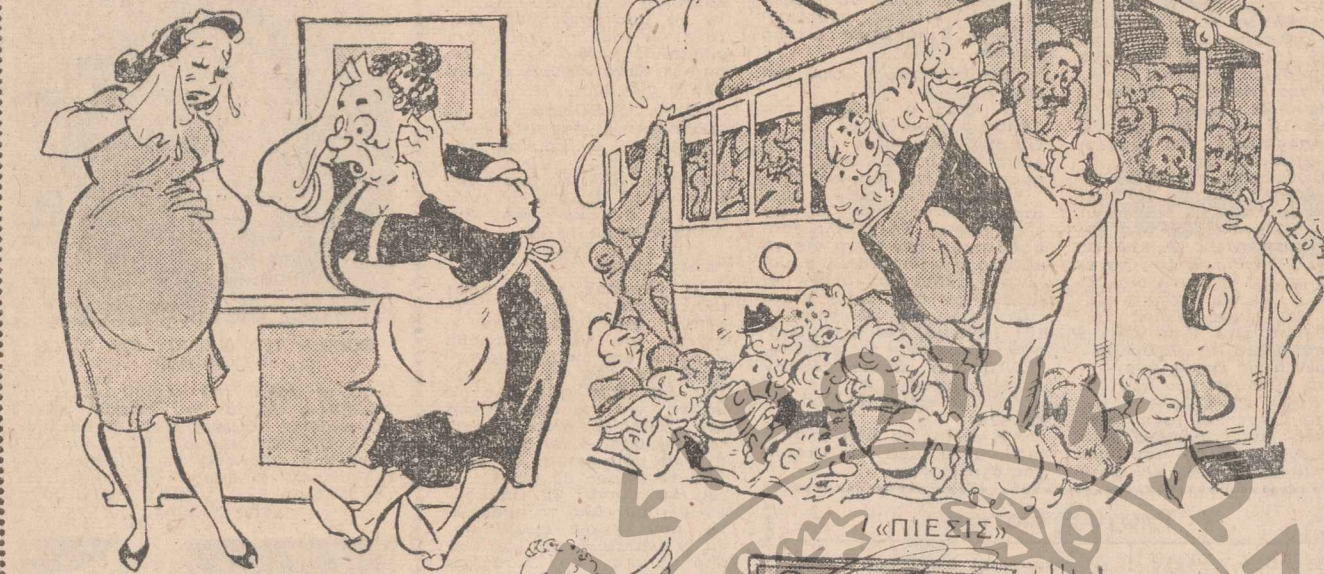
Διαγνώσεις

ΤΟΥ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΦΡΩΝ

ΔΙΑΣΑΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

ΚΟΙΛΙΑΚΑ

ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΕΙΑ

ΥΠΕΡΚΟΠΩΣΙΣ

ΟΙ ΘΗΡΙΩΔΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΗΣ "ΑΛΘΑΣ"

Ένας πρόδρομος των Γερμανών ναζιστών

Η ναζιστική αγριότητα κατά τη διάρκεια των μωρών έτών της κριτικής στις διάφορες χώρες της Ευρώπης έχει προκαλέσει την αγανάκτηση όλου του κόσμου. Αλλά υπάρχει ένα προηγούμενο που είναι αναμφισβήτητο, μοναδικό και ανυπέρβλητο στα χρονικά της ιστορίας. Πρόκειται για την περίοδο κατά την οποία ο περίφημος δούκας της "Αλθάς" άπλωσε την αιματηρή κυριαρχία του στις Κάτω Χώρες για λογαριασμό του βασιλέως της Ισπανίας Φιλίππου του 2ου.

Για να δικαιολογήσει τη θηριωδία του, ο δούκας της "Αλθάς" δημοσίευσε στις 16 Φεβρουαρίου 1568 ένα διάταγμα με το οποίο καταδίκασε "ο έθνος των Κάτω Χώρων ως αρετικούς! Έξερουντο μόνο ελάχιστες οικογένειες, που το διάταγμα ανέφερε ονομαστικά."

Η εφαρμογή δε του καταληκτικού αυτού διατάγματος άρχισε αμέσως. Η πρώτη εξόριση των αιμοδιψών τεράτων που έσπινε πίσω του ο δούκας της "Αλθάς" — ο στρατός του αποτελούσε από Ισπανούς, Ιταλούς, Γερμανούς — έγινε εναντίον του "Ανδρέα". Η πόλις κυριεύθηκε χωρίς μεγάλη δυσκολία και ο κατακτητής την παρέδωσε στη διάθεση του στρατού του.

Οι γυναίκες ούρθηκαν σε μια μεγάλη πλατεία και εκεί υποχρεώθηκαν να ικανοποιούν τις κτηνώδεις όρεξεις των κατακτητών. Φρικαλέες σκηνές ξετυλίχθηκαν τότε. Ένας στρατιώτης έσπινε μια νέα στην αγκαλιά του, ένας άλλος της τραβούσε την ίδια στιγμή με τανάλιες τα νύχια των ποδιών ή τις έκοβε ένα — ένα τα δάκτυλα των χεριών. Πιο πέρα, ένας άλλος έκωνε το ζώο του μέσα στο στήθος της γυναίκας που είχε κάμει δική του μία στιγμή πρωτότερα και ρου-

φούσε λαιμάρνα το αίμα της!... Αυτό το όργιο κράτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Στο διάστημα αυτό οι δούλοι βραχνίζαν τους ανδρες κόδοντας τους τα μέλη ή βγάζοντάς τους τα μάτια ή σινοφηνώντας τους στη φωτιά.

Το πρωί της τετάρτης η μέρα, ο δούκας της "Αλθάς" διάταξε το στρατό του να βγει έξω από τα τείχη της πόλεως και να κλείσει ούλους τους πύλους. Ίσχυρες φουρές τοποθετήθηκαν παντού.

Αφού τελείωσαν όλες αυτές οι προετοιμασίες, μια νέα στρατιά δαιμόνων μπήκε μέσα στην πόλη. Έξερναν μαζί τους δοχεία με νάφθα, που τα τοποθέτησαν στα πιο επικίαιρα σημεία κι έπειτα έβαλαν φωτιά.

Το "Ανδρέα" άρχισε τότε να καίγεται σαν πυροτέχνημα, γιατί τα περισσότερα σπίτια του ήταν ξύλινα. Δύο ολόκληρα ημερήνια οίκοι φλόγες και οι καπνοί έζωσαν την άτυχη πόλη. Από τους κατοίκους της δεν υπόρρεσε ούτε ένας να διαφύγει. Οκτώ χιλιάδες άνθρωποι βρήκαν έτσι έναν οίκτρο θάνατο.

Έπειτα ήρθε η σειρά της Μαλίν. Ο ίδιος ο δούκας της "Αλθάς" περιέγραψε ως έξης την "τιμωρία" της πόλεως σε μια αναφορά του προς τον βασιλέα Φίλιππο: "Δεν έμεινε ούτε καρφί στους τοίχους των σπιτιών της πόλεως. Τα έπιπλα τροφόδοτσαν την πυρά για το κάψιμο των ιδιοκτητών τους. Έκατοντάδες γυναίκες έδιάσθηκαν από τους στρατιώτες μου στο νεκροταφείο της πόλεως. Τις εξεκοιλίασαν κατόπιν και τις έθαψαν. Πολλές απ' αυτές ζούσαν ωστόσο ακόμη..."

Και ο άπαισιος δούκας κατέληξε: "Η αντορία δεν μπορεί πιά να σηκώσει το κεφάλι της στη Μαλίν".

Έρωτικά δίστιχα

Σιδεροθέρμινω κλουβί μ' έκαναν οι δικόι μου
και μέσα με κλειδώνανε για λόγου σου πουλί μου.

Σκάσε καρδιά και πλάνταζε, γίνε χίλια κομμάτια,
πράγματα που δεν έλπιζα είδαν τα δυό μου μάτια.

Αηδόνια και κορυδαλλοί μη μου τανέ ζυγνάτε
την πολυαγαπημένη μου στην κλίνη που κοιμάται.

Σου στέλνω δυό γαρβένιες τις δυό σ' ένα κλωνάρι
κι' έτσι έλπιζω στο θεό να γίνουμε ζευγάρι.

Σου στέλνω χαιρετισμάτα με το πουλί τ' αηδόνι
και με τη θάλασσα γραφή και με το χελιδόνι.

Σπαθιά κι' αν βρέξεις ούρανε, μαχαίρια κι' αν χιονίσης
έμένα απ' την αγάπη μου δεν θα με ξεχωρίσης.

Σπλαχνίσου με λυπήσου με, κάντο για την ψυχή σου
και μη μ' αφήσης να καθώ κι' είνε ντροπή δική σου.

Στάζουν τα κεραμίδια σου σταλαγματιές φαρμάκι
κι' εγώ διστάζω και πίνω το γιά τη γλυκειά σου αγάπη.

Στά στήθη μου έχω φωτιά κι' ανάβει την καρδιά μου
ο έρως μου την άναψε χωρίς την άδειά μου.

Στη γειτονιά σου τραγουδώ έδγα να με λογιόσης
ν' ακούσης τα τραγούδια μου να βαρυσαναστενάγης.

Στη θύρα σου ζενύχτησα σπαθί ξεγυμνωμένο
και δεν έδωλές να με δής τόν κακονυχτισμένο.

Στη Μπαρμπαρία και Τούνεζι, στη Μάλτα και τ' Αλγέρι
κι' βρισκεί τ' αγάπη μου χειμώνα-καλοκαίρι.

Σε μια άλλη αναφορά του έγραφε:

"Ελπίζω να καταλάβω αυτές τις ημέρες το Άλκυονα. Προκειμένου για τους κατοίκους του, έχω πάρει την απόφασί μου. Κάθε λαμός θα χρησιμοποιήσει για θηκάρι σ' ένα έγκλειστο!"

Στο Μόντ, ο δούκας της "Αλθάς" διάταξε να κρεμάσουν τους κατοίκους στα δένδρα που είχαν στις αυλές των σπιτιών τους. Πολλά απ' αυτά έγερναν κι' έπεφταν στη γη από το βάρος, συμπαρασύροντας μαζί και τα πτώματα των δυστυχισμένων θυμάτων που κρέμονταν από τα κλαδιά τους.

Στο Ζούπτε, ο "Αλθάς" προτίμησε να πνίξουν τους κατοίκους του στον ποταμό "Υόελ". Τους έδεσαν δύο — δύο ράχη με ράχη και οι στρατιώτες τους έλογχίζαν ως πού να τους αναγκάσουν να πνιχθούν από μία ψηλή γέφυρα μέσα στο νερό.

Στην Ουτρέχτη, ανάμεσα σε χιλιάδες άλλων θυμάτων, άπηνχόνισαν και μερικές γρής που, επειδή δεν μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους τις ανέδασαν πάνω στο Ικρίωμα καθισμένες στις πολυθρόνες τους.

Αλλ' οι φωνές και οι θρηνηδίες των θυμάτων είχαν αρχίσει να ένοχλούν τον "Αλθα". Επένεισε τότε ένα πρωτότυπο μέσον για να τα κηρύνη υπομένουν σιωπηλά το μαρτύριο τους. Διάταξε να τους περνούν ενα σιδερένιο χαλκά στη γλώσσα και να την καίνε μ' ένα καυτό σίδερο.

Οκτώ ολόκληρα χρόνια κράτησε η ανήκουστη αυτή τραγωδία. Ο δούκας της "Αλθάς" γύρισε, τέλος, στην Ισπανία. Αλλ' οι τύψεις τον βασάνιζαν. Μερικοί ευγενείς μίλησαν σχετικά στον βασιλιά Φίλιππο το 2ο.

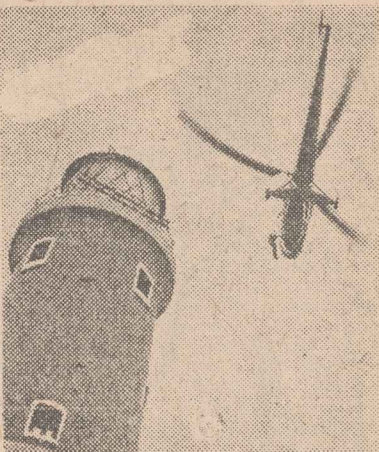
Και τότε έγινε κάτι το πρωτόκουστο.

Ο Φίλιππος του έγραψε μια επιστολή και του συστήνει όταν θαρόταν η στιγμή για να εμφανισθεί μπροστά στο δικαστήριο του Θεού, να ρίξει πάνω σ' αυτόν (το βασιλιά) όλο το βάρος για τα εγκλήματά του. "Από τ' άλλο μέρος, του έγραψε, όταν έρθει και η δική μου σειρά, θα ρίξω όλο το βάρος σε σένα. Έτσι, κατέληξε, θα υπερβώψωμε τόσο καλά τα πράγματα πού, χωρίς αμφισβόλια, θα γλυτώσωμε και οι δυό από τα χέρια του Διαδόλου και θα εξασφαλίσωμε κάποια μικρή γωνιά στον Παράδεισο".

Παραφορούνη η έγκληματική πύρωση; Η ιστορία δι-στάζει ν' άπαντησης.

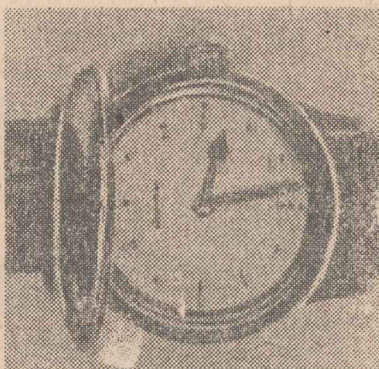
Οί οικονομίες της σύζυγου

Οί κρατικές άρχες της Νέας Ουαλλίας του Νότου της Αυστραλίας αποφάσισαν να θέσουν τέτοια τιμή συνήθεια πού έχουν οι γυναίκες να κάνουν οικογενειακές εισβάσεις του οικογενειακού προϋπολογισμού, πράγμα που σημαίνει, μ' απλούστερα λόγια, να κατακρατούν ένα μέρος από τα γούματά που τους δίνει ο σύζυγος των για τη συντήρησή του σπιτιού. Έδημοσίευσε, λοιπόν, ένα νόμο πού ορίζει ότι ο σύζυγος δικαιούται να πάρει το ήμισυ των οικονομιών της γυναίκας του... με την προϋπόθεση βέβαια, ότι θ' ανακαλύψει την ύπαρξή του...

ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟΥ

Το ελικοπτερο έδωσε μια νέα απόδειξη της χρησιμότητάς του. Τελευταία, ο φύλαξ ένος φάρου της Κορνούλης είχε απομονωθεί ολότελα συνεπεία της τρικυμίας και ο θάνατός του έξωρευετο βέβαιος. Αλλά ένα ελικοπτερο κατώρωσε να πετάξει πάνω από τη βροχώδη νήσο όπου βρισκόταν ο φαρμακός και να τον σώσει.

ΡΟΛΟΙ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Αυτό το ρολόι του χεριού με τα αισθητικά ψηφία του Μπράιλ κατασκευάθηκε εδώ και λίγες ημέρες από έναν Αμερικανό ωρολονοποιό, για τους τυφλούς βετεράνους του τελευταίου πολέμου. Μέχρι σήμερα το ρολόγια των τυφλών ήταν μόνο της τσέπης.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Ο περιεργος αυτός πελεκάνος πού βλέπετε, άξίζει πολλές χιλιάδες φράγκα. Προέρχεται από τις κοιλάδες του Νείλου και βρίσκεται τώρα στον ζωολογικό κήπο της Φιλαδέλφειας.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ έρωτικές ιστορίες

Γάμοι και διαζύγια της εποχής μας

Η εποχή μας είναι γεμάτη από άποροπτα. Να π. χ. τέσσερες έρωτικές ιστορίες, που συνέβησαν τελευταία στην Αμερική και πού έκαμαν κατάπληξη και σ' αυτούς ακόμη τους Αμερικανούς, πού, ώστόσο, είναι συνηθισμένοι σ' όλα τα παραδοξα.

Στην πρώτη απ' αυτές πρόκειται για μια νεαρή Αγγλίδα που την έλεγαν Ντόρις Λάμπερτ. Κατά την διάρκεια της παραμονής των Αμερικανικών στρατευμάτων στην Αγγλία είχε συνδεθεί μ' έναν Αμερικανό στρατιώτη, ονόματι Τζιμ Κέννεντυ. Τέλος, έπειτα από πολλές αναβολές και έμπόδια, κατώρωσε να έπιθίβασθί σ' ένα ατμόπλοιο, για να πάει στην Αμερική, όπου θα έκανε τους γάμους της με τον αγαπημένο της.

Ο Τζιμ Κέννεντυ την περίμενε στη Βαλτιμόρη. Εκεί, της παρουσίασε τον αδελφό του Φρέντ. Έπειτα, υπήκαν και οι τρεις σ' ένα αυτοκίνητο για να πάνε στο Ουέστ Πάλμ Μπίτς, όπου θα έκαναν τους γάμους τους.

Ός εδώ δεν υπάρχει τίποτε το παράξενο. Αλλά, κατά την διάρκεια της διαδρομής, πού κράτησε όχι περισσότερο από μιάν ώρα, αναπτύχθηκε ένα κεραυνόβολο αίσθημα μεταξύ του Φρέντ Κέννεντυ και της Ντόρις.

Ο Τζιμ, σαν καλός αδελφός πού ήταν, υποχώρησε τότε — δεν υπορούσε, άλλωστε, να κάνει και τίποτε άλλο — και έπειτα από λίγες ώρες παρέστη ως μάρτυς στους γάμους του αδελφού του Φρέντ με την Ντόρις.

Και η συνέχεια: Οκτώ ημέρες αργότερα η Ντόρις έγκατέλειπε την συζυγική έστια για ν' ακολουθήσει, τον... Τζιμ. Ταυτόχρονα, άναθεσε σ' ένα νεαρό δικηγόρο να φροντίσει για την έκδοση του διαζυγίου της με τον Φρέντ.

Το διαζύγιο έξεδόθη με Αμερικανική ταχύτητα. Έκείνος πού παντρεύτηκε η Ντόρις δεν ήταν, όμως, ο Τζιμ, αλλά ο... δικηγόρος πού είχαν αναλάβει την ύποθεσι του διαζυγίου.

Όμοιο θέμα για όπερέττα, σ' αλήθεια! Μόνον ότι κανείς συγγραφέας δεν θα δειννόταν ποτέ τόσο τολμηρός. Είνε ζήτημα, άλλωστε, αν το κοινό θα άνεχόταν ένα τέτοιο έργο. Γιατί θα το θεωρούσε ψεύτικο και άπίθανο.

Και τώρα να η περίπτωση της Σέιλα Χάινες. Ήταν έπίσης μια νεαρή Αγγλίδα ηλικίας μόλις 19 ετών, πού είχε μνηστευθεί μ' έναν Αμερικανό στρατιώτη.

Παρένθεσις: Ο Αμερικανός είχε ένα φίλο. Και επειδή η μόνος του είχε μετακινηθεί πολλές φορές κατά την διάρκεια του πολέμου, είχε συστήσει στη Σέιλα να του στέλνει τα γούματά του στη διεύθυνσι του φίλου του.

Η νέα, σε κάθε γούμμα ποδός τον αγαπημένο της, προσέθετε από ευγένεια και δυό λέξεις για το φίλο του. Μά, με τον καιρό, αυτές οι δυό λέξεις έγιναν ολόκληρα γούμματα, ως πού, μιά μέρα, η Σέιλα ανακάλυψε πώς δεν αγαπούσε τον Τζιμ Τζέφορεν, αλλά τον Χάρου Μόσφυ, το φίλο του.

Μετά τόν τεματισμό του πολέμου και ο ένας και ο άλλος της έ-

γαφαν να πάει στην Αμερική. Τό αποφάσισε τέλος και μιά μέρα έφθασε στη Νέα Υόρκη. Οι δυό μνηστές της την περίμεναν στην αποβάθρα. Η Σέιλα βρισκόταν σε μεγάλη άμνηνία, υπήν έξουτος, τί πρέπει να κάνει. Στο τέλος, σκέφθηκε πώς το καλύτερο θα ήταν να πέσι στη θάλασσα. Αλλά, για καλή της τύχη, ένα γιάτ βρισκόταν εκεί κοντά κι' ένας ναυτικός οίχθηκε αμέσως στη θάλασσα και την έβγαλε σε λίγο στην έπιφάνεια.

Ο ναυτικός αυτός ήταν ο ίδιος κτήτης του γιάτ. Η Σέιλα — υπήν καταπλανήτη — τον άγάπησε κεραυνόβολως. Λησμονήσε τους δυό άλλους αγαπημένους της κι' έπειτα από όντω μέρες τόν παντρεύτηκε κι' έφυγε μαζί του για ένα ταξίδι στα νησιά του Ειρηνικού.

Η τρίτη περίπτωση είναι της Αλίκης Χόνγκερ. Είχε γνωρίσει άλλοτε στον Καναδά ένα νεαρό Αγγλο και είχαν αποφασίσει να παντρευθούν μόλις θα τελείωνε ο πόλεμος.

Η νεαρή Καναδή έκαμε 3.000 μίλια με αεροπλάνο, για να συγαντίσει τόν αγαπημένο της. Αλλ' όταν έφτασε στην πατρίδα της, της είπαν ότι είχε σκοτωθεί στον πόλεμο.

Η Αλίκη παντρεύτηκε τότε τόν αδελφό του.

Έπειτα από μερικές ημέρες, όμως ευφάνισθηκε ο παλμός μνησθή της. Δεν είχε σκοτωθεί, όπως είχε πιστευθεί στην άρχή, αλλ' είχε πέσει αιχμάλωτος στα γέρια των Γερμανών, και μετά την απελευθέρωσι προτίμησε να μείνει στη Γερμανία όπου παντρεύτηκε μια νεαρή Γερμανίδα. Και είχε γυρίσει τώρα για να πουλήσει την κτηματική περιουσία του και να φύγει και πάλι για τη Γερμανία.

Αλλ' η παρουσία της Αλίκης τόν έκαμε να μεταβάλι τα σχέδιά του. Ζήτησε λοιπόν αμέσως τηλεγραφικά διαζύγιο. Η Αλίκη έκαμε το ίδιο και τελευταία έγιναν οι γάμοι τους.

Μιά ακόμη ιστορία: Ο Μπίλ Κάουπιν, ένας Αμερικανός ναύτης, έστειλε στη φίλη του Καίη Μακ Γκόδεσον, μια νεαρή Σκωτσέζα, τα απαραίτητα γούματα, για να πάει στην Αμερική, προκειμένου να κάνουν τους γάμους των.

Η Καίη πήγε πράγματι. Αλλ' όταν ο Μπίλ βλέποντάς την να βγαίνει από το πλοίο, έτρεξε να την αγκαλιάσει ένωίσε ένα στίβο γέρι να τόν πιάνη από το μπράτσο. — Είνε ο άνδρας μου, έξήγησε ναυογελώντας η Καίη. Παντρεύτηκε μέσα στο πλοίο.

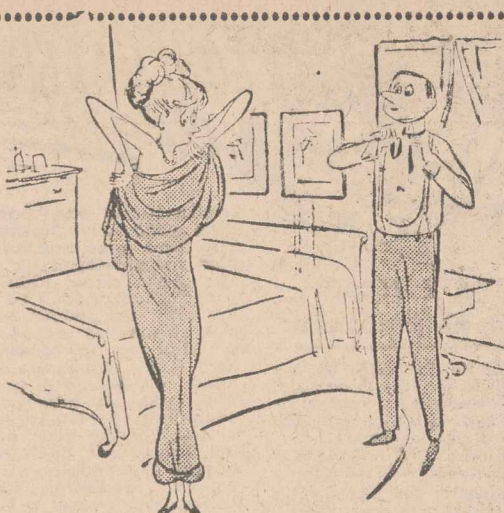
Και πρόσθεσε, γυρίζοντας προς το μέρος του συζύγου της:

— Αναπτή μου Τζών, ο Μπίλ Κάουπιν υού είχε στείλει πενήντα δολλάρια, για να κάνω το ταξίδι. Θα ήσουν άρετα ευγενικός να του τα έπιστρέψης;

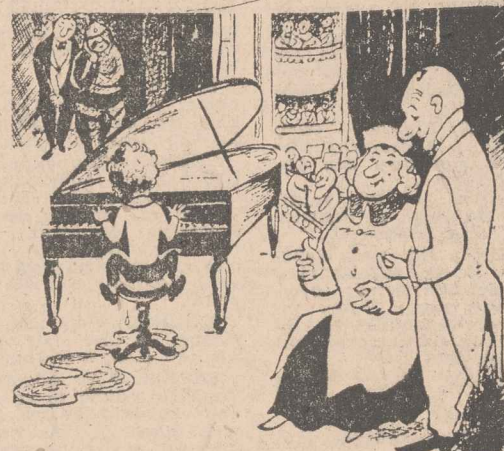
Ο άλλος έδωσε αμέσως ένα τσέκ, το συμπλήρωσε και το έδωκε στον Μπίλ Κάουπιν. Κι' ο Μπίλ σκέφτηκε, ότι το καλύτερο πού είχε να κάνει ήταν να το βάλι στην τσέπη του.

Χρωματιστά αυγά

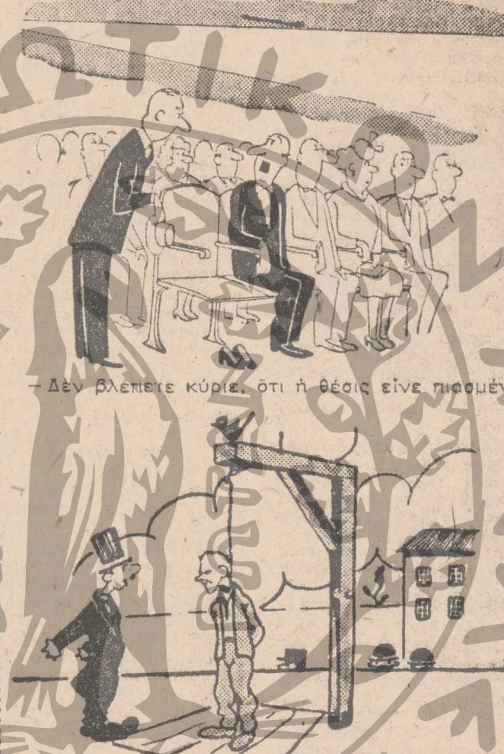
Αν θέλετε να γεννηούν οι κόττες σας σ'ένα χρωματισμένα εσωτερικά, κίτρινα, κόκκινα ή πράσινα, άρκει να προσέθετε στην τροφή τους ώριμους αβόλους βαφές. Οι σπόροι ένος είδους μολόχας δίνουν ρόζ χρώμα στο άσπράδι των αυγών. Το πολύ καλαμπούκι κάνει τόν κρόκο πορτοκαλί.

— Δεν θυμάμαι πώς βγαίνει αυτή η τουαλέτα. Από κάτω ή από πάνω;...

— Πώς λέγεται το κομμάτι πού παίζει ο μικρός; — Μα... «Ψιλή βροχούλα έπίσσε!...».

— Έχεις καμιά τελευταία θέλποι; Θα γίνη σε-δωστή.

— Θέλω να μάθω κινεζικά!

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

ΤΑ ΣΤΙΣΣΑ του «Θησαυρού»

(Έκλεινε διαβάζει μ' έν-
διαφέρον το «Θησαυρό»...
Φωκικά κοκκινίζει, τον πετά-
ει σε μία γωνία κι' ανάθεσι
νευρικά ένα τοιγάρο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (έκπληκτος και
λίγο ανήσυχος): Τι έπαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: «Θησαυρός»... Δέ-
ξα ξαναμπή στο σπίτι μας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σώπα!... Πώς
θα κάνεις εσύ χωρίς «Θη-
σαυρό»;... Την άλλη φορά
που άρνησα να γυρίσω το
μεσημέρι υπέθαλψες αιτηρί
διαζυγίου!... Κι' αυτό για-
τί, κατά κείνη μου τύχη, συ-
νέβη να ναι Πέμπτη, κι' άρ-
νησα να σου φέρω το «Θη-
σαυρό»!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τιποτά δλ' αυτά
έληξαν... Άποτελούν ιστο-
ρία... «Θησαυρό» δεν ξα-
ναδιαβάζω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται κοντά
της): Μά γιατί, σε παρακα-
λώ;... Τι σ' έπιασε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, είναι φοβε-
ρό!... Κι' επί τέλους είναι
έλλειψις λεπτότητας στοι-
χειώδους τάκτ... Δεν πι-
στεύω το «Θησαυρό» να τον
διαβάζουν άποκλειστικά και
μόνο άντρες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Οχι. Ποιος
τύπος;... Τον διαβάζουνε
και γυναίκες;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται νευ-
ρική, πάει στη γωνία όπου
τόχει πετάξει και παίρνει το
φύλλο του περιδικού): Τό-
τε, γιατί έζηγησέ μου, σε
παρακαλώ γιατί έδω μέσα
βρίζονται άποκλειστικά οι
γυναίκες;... Κι' όχι φυσί-
κά, για πρώτη φορά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα;... Δεν
είδα.

ΕΚΕΙΝΗ (του άνοίγει το
περιοδικό με χέρι που τρέ-
μει άπ' το θυμό): Όρίστε...
«Ας πάρουμε τις γελοιο-
γραφίες: Στη σελίδα 9, μία
συζήτηση έχει οπώσει στο
ξύλο το συζυγίο της - κρα-
τάει μάστιγα στα χέρια της
άκόμα ένα ρόπαλο - κι' έ-
νω ό συζυγίος της κάθεται
σε μία καρέκλα με τα δύο
του πόδια σ' ένα παπούτσι
το μάτι του προσημένο και,
φτερά στους ώμους - καύ-
μένα μου άρρενικά άγγε-
λουδια! - η πεθερά, άγριε-
μένη φωνάζει στο γαμπρό:
«Εσύ θα μου φας το παιδί...
Τύραννε!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σάτιρα του
συζυγικού βίου...

ΕΚΕΙΝΗ (έξοφριώνεται):
Κι' είναι έτσι, παρακαλώ
ό συζυγικός βίος;... Πότε
τις έφαγες εσύ να πούμε -
πουλάκι μου... - τόσο, που
να σου φουτώσουνε στους
ώμους φτερά άγγέλου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρόπος του λέ-
γειν...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι τρόπος και
πράσινα άλογα!... «Εσύ εί-
σαι ό τύραννος έδώ μέσα...
Θεύγεις το πουλί για το γρα-
φείο σου, και πρέπει στις
εφτάμιση νάνε έτοιμα όλα
μαζί: Το φρεσκοσιδερωμένο
σου πουκάμισο με το έλα-
φρά κολλημένο κολλάρο,
το τοά σου με τις φρυγι-
νιές το νερό σου για ζυρί-
σμα και το κουτούμι σου
ζεοκονιμένο... Το μεση-
μέρι, ούαι και άλλοιμονο
άν τό φαί δεν είναι έτοιμο,

σερβιρισμένα στο τραπέζι-
ούτε κρύο, ούτε καυτό!...
Την ώρα που η έπιφάνιά
σου προσωπικότητας εά βάλη
το κλειδί στην κλειδαριά
της έξωπορτας!... Το βρά-
δυ πάλι αν σούρθη να με
πας σε κανένα σινεμά, προ-
πει έγώ να τα τοιμάσω ό-
λα: Πάλι πουκάμισο, κολ-
άρο να βάλω τα μανικέ-
τόκουμπα, να σιδερώσω ά-
στραπιαία το λινό μαντήλα-
κι της ύψηλης σου τσέπης,
και ύστερ' από όλ' αυτά ν'
άρχισω ή κακομοίρα να γυ-
νομαί τροχάδην... Τού
λόγου σου τότε γυρίζεις
σαν το λιοντάρι μέσ' στο
κλουβί κανιζώντας το ένα
τοιγάρο άπάνω στ' άλλο, κι'
άπό κείρα σε κείρο μου πε-
τάς; «Ελα... Άκόμα το
βάψιμο και το κούτταγμα
στον καθρέφτη, κυρία Γκρέ-
τα Γκάρμπο!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λες άνακρι-
δεις; ή Γκρέτα Γκάρμπο
είνε πια άναχρονισμός...
Σε λέω (Μπέττυ Γκρέμλιν).

ΕΚΕΙΝΗ: Με υποχρέωσες.
Πού βλέπεις, λοιπόν, γαλη-
νότατε κύριε δόνη της Βε-
νέτίας του σπιτιού μας, ό-
μοιότητα ανάμεσα στην
πραγματικότητα τη δική
μας και στη «άστυρα» του
γελοιογράφου του «Θησα-
υρού»;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Όχι άδερφέ!
Μπορεί να μην είχε υπ' ό-
ψιν του έμάς ό άνθρωπος...

ΕΚΕΙΝΗ: («Όχι άδερφέ»...
Άρχίζεις νάχες τα επιφώνη
σου νευράκια, βλέπω... «Ας
είνε όμως!... «Ας προκυ-
ρίσουμε στις παρακάτω σε-
λίδες του «Θησαυρού»: Στη
σελίδα 67, ένας «άτυχός»
συζυγίος έχει φάει μία κα-
ρέκλα στο κεφάλι που του
χει περάσει στο λαιμό σαν
κολλιή ή γυναίκα του, ή πε-
γαίρα που τοιμάζεται να
του σφίξει κι' ένα πιάτο στο
κεφάλι!... Και το «θύμα»,
άπό το πάτωμα πεσμένο, έ-
ζηγεί στο φίλο που μισανό-
γει τ' αμαρτωλούς την πόρ-
τα: «Έλάτε καλέ δεν εί-
νε τίποτα! Άπλως ξαναρχί-
σαμε τις καθημερινές μας
συζητήσεις με τη γυναίκα
μου...» Χρυσά μου, άδική-
μένα θύματα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σάτιρα...
ΕΚΕΙΝΗ: Και γιατί να συ-
ταρίζονται με τόσο τερατώ-
δη άνακριδία μόνο οι γυ-
ναίκες;... Παρακάτω, στη
σελίδα 71, ένας «δυτυχής»
συζυγίος με την ποδιά στη
μέση πλένει το πιάτο, και
λέει στο γυιό του που μου-
σουλάζει κοντά στην πόρτα
της κουζίνας: (Κύτταξε, ω-
ρέ να μεγαλώσεις για να με
βοηθάς λιγάκι...»).

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει): Ό-
ραίο είναι!... Πρώτης τά-
ξως...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά έξα-
γριωμένη): Πότε σου πέρα-
σα έγώ για κολλάρο μία κα-
ρέκλα;... «Η πότε έπλυνες
τα πιάτα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, σόπα καύ-
μένη... Πώς τα παίρνεις τα
πράσινα πάντα προσωπικά...
«Άλλωστε, πώς θα τοιμά-
ζε ό εκτισσογράφος να βά-
λη έμάς στο «Θησαυρό»;...
Θά τούκανα μήνυση!

ΕΚΕΙΝΗ: «Οχι θυμώνω
που δεν είδα ποτέ σε όκί-
το έναν άντρα να πετάει
τη ρουπιέρα στον τοίχο για-
τί ή σούπα είναι πολύ γε-
στή, ή το πιάτο με τις τη-
γανιτές πατάτες διότι είναι
πολύ κρύες...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι τα παίρ-
νεις προσωπικά τα ζητήμα-
τα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι προσωπικά
μου κοπανάς και μου ξανα-
κοπανάς; Έδώ γίνεται μία
προσπάθεια άπ' όλα τα έν-
τυπα του κόσμου - κι' όχι
μόνο δυτυχώς άπ' το δικό
μας «Θησαυρό»... - να υ-
πογραμμιστεί σά θηρίο, τέ-
ρας, μαινάς ή νυναικά και
σαν άρνι άκακο άγγελος με
φτερά ή χωρίς φτερά ό άν-
τρας... Και ξερείς γιατί
συμβαίνει αυτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (που διασκεδά-
ζει άφάνταστο): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Διότι ό Παυλί-
δης, ό Δημητριάδης, ό Γάλ-
λιος, ό Νουικός, ό Πολενά-
κης είναι όλοι τους άν-
τρες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιος άπαγο-
ρεύει στη γυναίκα να γίνη
σκισσογράφος;... Αυτή ό-
μως προτρέπει να γίνεται
μαμά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω, έμεις
φταίμε, τα ζώα που άφισα-
με όσες τους έξυπνους να
μιας δυοφιή πτε... «Ός κι'
αυτή ή Χοντρή είναι άπρε-
πής!... Ποιος λόγος να συ-
ταρίζεται μία υπερφυσική
γυναίκα που μοιάζει σά φω-
κία;... Έγώ προσωπικά ξε-
ρω τριάντα άντρες που
μοιάζουν σαν ίπποπότα-
μο!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' αυτούς δεν
συμπεριλαμβάνομαι, βέβαια.
Κι' έγώ, που είμαι σαν
σπουρνίτς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καυμένο μου
σπουρνίτς!... Είδες κανέ-
να πουλί του είδους σου
που να τό τρέμει ή γυναίκα
του άπάνω στα κλαδιά των
δέντρων;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιά-
ζει τρυφερά): «Ελα, τώρα,
που με τρέμεις...»

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κυττάς αυ-
τή τη στιγμή ποιος ούσαι ού-
λά σου... Άμα έχεις τα
νεύρα σου χρειάζεσαι τρεις
θρηποδασμάς με μαστίγιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δεν έχω
παρ' ένα μπιγλά από πορ-
σελάνη;... «Ελα, με συνί-
κνους...»

ΕΚΕΙΝΗ (κρύβεται στην
άγκαλιά του Σιγά): Και θα
μου πάρης το παλτό με τις
άλεπούδες για τη νιορτή
μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπωσδήποτε...
Με μία συμφωνία όμως...

ΕΚΕΙΝΗ (χτυπάει τα χέρια
της χορούμενη): Τη δέχο-
μαι άπό πρίν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα στείλουμε
στο «Θησαυρό» το θέμα
μίας «καυθούνας γελοιο-
γραφίας: Ένα πιατό άπό
άλεπούδες που θα τό φορά
μία άλλη άλεπού, ή πιο πο-
νηρή άπ' έμάς - εσύ!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

•
'Αλλεργία στην άσι-
ρίνη

Μερικά άτομα είναι ύπε-
ρευαίσθητα στην άσιρίνη.
Όταν πάρουν τό τόσο κοινό
αυτό φάρμακο, βγάζουν έ-
ξανθήματα και παθαίνουν
αδυσπασίες κρίσεις. Όστόσο
ή συνθηματική «δοκιμή του
δερμάτος» δεν άποκαλύπτει
την άλλεργία του οργανι-
σμού τους προς την άσιρί-
νη.

•
'Ο ιδρώς

Έχει εξακριβωθεί ότι
στους άνθρώπους που ιδρώ-
νουν έλάχιστα ή έφιδρω-
σες διαρκεί περισσότερο ώρα,
ένω άπεναντίας τελειώνει
γρήγορα, άν είναι μεγάλη ή
ποσότητα του ιδρώτος. Όσο
ιδρώνουν πολύ, καλόν είναι
να πίνουν κάθε ώρα λίγο
νερό μ' έλάχιστο αλάτι.

Τι πρέπει να γνωρίζετε για το ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΙΟ

Ποιες είναι οι ώφελιμες δόσεις;

Τα κρύα θ' άρχίσουν σε λίγο και μαζί
μ' αυτά και ή χρήση του μουρουνόλαδου.
Μ' όλη τη μεγάλη διάδοσή και χρήση του,
οι πιο σφαλές αντίληψεις επικρατούν για
το προϊόν αυτό.
Άλλά, πρώτα - πρώτα, τί είναι; φάρμακο
ή τροφή;

Η σωστή άπάντησις θα ήταν: και τα
δύο. Γιατί είναι άπό τό ένα μέρος μία συμ-
πεπικωμένη τροφή, πολύ χρήσιμη στον
παιδικό οργανισμό και άπό τό άλλο μέρος
ένα πολύτιμο φάρμακο χωρίς στα διαφορά
στοιχεία που περιέχει και ιδίως την βιτα-
μίνη Α., που άσκει έναν πρωτεύοντα ρόλο
στην ανάπτυξη του παιδιού.

Το μουρουνόλαδο, έκτός άπό διάφορα
λιπαρά σώματα, περιέχει επίσης λεκιθίνη,
ιδίον, θείον, φωσφορικούς ένωσης, άλ-
καλοειδή, μορουνόλ οξύ, μορουνόλιν κλπ.
Η επίδρασις των άλκαλοειδών που πε-
ριέχει είναι τονωτική για τον οργανισμό,
ένω ή λεκιθίνη έχει άναπλαστικές ιδιότη-
τες.

Γενικά, τό μουρουνόλαδο είναι ένα εξαί-
ρετο τονωτικό φάρμακο, που διεγείρει την
όρεξη, πολλαπλασιάζει τον αριθμό των έ-
ρυθρών αιμοσφαίριών και έπιφέρει ταχύ-
τητα αύξησις του βάρους του σώματος.

Το μουρουνόλαδο είναι τριών ειδών:

1ον Τό λευκό μουρουνόλαδο που συλλέ-
γεται δι' εξιδρώσεως άπό τό σπρόκτι της
μορουνίας, άμέσως μετά την άλίευσή της.

2ον Τό κίτρινο μουρουνόλαδο (που έχει
τό χρώμα του κεχριμπαριού). Η συλλογή
του γίνεται δι' συνθλίψεως «έν ψυχρά»
και 3ον Τό σκούρο μουρουνόλαδο που
συλλέγεται δι' συνθλίψεως έπειτα άπό
βρασμό που παρατείνεται πολλές ώρες.

Άπό τα τρία αυτά είδη, τό καταλλη-
λότερο είναι τό λευκό μουρουνόλαδο. Θα
τό άναγνωρίσετε εύκολα άπό τό υπόλευκο
χρώμα του και άπό την πολύ έλαφρή, άνε-
παίσθητη σχεδόν, όσμή του. Η γεύσις του,
έξ άλλου, είναι αρκετά άνεκτή. Δεν προκα-
λεί, τέλος, κάψιμο στο λαιμό.

Όταν τό μουρουνόλαδο μείνη αρκετόν
καιρό μέσα σε σιδερένια βαρέλια, παίρ-
νει ένα χρώμα κιτρινωπό και ή όσμή του
γίνεται βαρεία και δυσάρεστη. Είναι τότε
δυσπρεπτό και προκαλεί στομαχικές διατα-
ραχές, εξ άφορμής των όξέων που συ-
μμερίζονται μέσα σ' αυτό. Τό σκούρο μου-
ρουνόλαδο είναι τελείως άκατάλληλο.

Ποιες είναι οι κατάλληλες δόσεις του
μουρουνόλαδου;

Τό μουρουνόλαδο δεν είναι άπό τα φάρ-
μακα που πίνονται κατά σταγόνες. Υπαρ-
χει ένα κατάωτο όριον, που χρησιμεύει
ως βάσις. Κάτω άπ' αυτό τό όριον τό
μουρουνόλαδο δεν προκαλεί καμμία σχε-
δόν ώφέλεια. Όσον άφορά τό άνώτατο
όριο, αυτό έφραττάται άπό την άντοχή έ-
κείνου που τό παίρνει. Γενικά τό έλάχι-
στο όριο της δόσεως φαίνεται ότι είναι
τά 10 γραμμάρια ήμερησίως για τα παι-
διά και τα 40 για τους ένήλικες.

Οι καλύτερες δόσεις είναι οι ακόλουθες:
Παιδιά 15 μηνών μέχρι τριών ετών: 10 -
20 γραμμάρια την ήμερα, τριών μέχρι
πέντε ετών 20 - 30 γραμμάρια, πέντε μέ-
χρι δέκα χρόνων 30 - 40 γραμμάρια. Έ-
νήλικες 40 + 100 γραμμάρια.

Μπορεί ν' άρχισή κανείς, όμως, άπό πο-
λύ μικρότερες δόσεις π.χ. μισή κουταλιά
του γλυκού δυο φορές την ήμερα και να
αυξάνη βαθμιαία αυτή την ποσότητα, για
να μπορέσει να εξοικειωθεί τό στομάχι του
στο μουρουνόλαδο.

Η βαθμιαία αυτή εξοικείωσις είναι ά-
παραίτητη ιδίως για τα παιδιά.

Σε πολλά παιδιά, τό μουρουνόλαδο προ-
καλεί στομαχικές διαταραχές, έμετούς,
ιλίγγους, άνορεξία, έξαθήματα κλπ.

Οι μητέρες τό διακρίνουν άμέσως τό-
τε, βγάζοντας τό συμπέρασμα ότι δεν τό
ανέχονται τα παιδιά τους. Άλλά τό συμ-
πέρασμα αυτό είναι σφαλές. Γιατί τό μου-
ρουνόλαδο γίνεται εύκολα άνεκτό, όταν
εξοικειώση κανείς τό στομάχι του σ' αυτό
βαθμιαία.

Άπό τό άλλο μέρος, δεν πρέπει να παίρ-
νουμε θάρρος άπ' την άντοχή που παρου-
σιάζει πιθανόν τό στομάχι μας και να αυ-
ξάνωμε άσυλλόγιστα τις δόσεις. Γιατί είναι
δυστόν τότε να καταστρέψωμε τό στομά-
χι μας άνεπαιστώντως.

Τό καλύτερο είναι να πίνωμε τό μουρου-
νόλαδο μετά τό φαγητό. Γίνεται τότε πιο
εύκολα άνεκτό άπό τό στομάχι και δεν
προκαλεί ένοχλήσεις.

Δρ ΝΤΥΒΑΛ

Η διάσημη «βεντέττα» όμιλεί προς τό «Θησαυρό»

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Νοέμβριος
(Τού άνταποκριτού μας).—Μία
συνέντευξη με τη μεγάλη βεν-
τέττα της όδώνης Τζίν Τίρνευ,
ειδικώς για τους άναγνώστες
και τις άναγνώστριες του «Θη-
σαυρού» ήταν κάτι πού, όμο-
λογώ, δε, τό περίμενα, έδώ,
στη Νέα Υόρκη.

Και όμως ή άμερικανική ζωή
είνε γεμάτη άποόπτα και έκ-
πληξεις.

Η περίεργη αυτή ιστορία
είνε μία ακόμη πιο περίεργη
άοχή. Τό μεγαλύτερο πρόβλημα για ένα ξένο που δαι-
σκειται σήμερα στη Νέα Υόρκη είναι να δοή για...
στέγη. Οι μεταναστευτικές άρχες ύπολογίζουν ότι
μόνο έδώ έγουν συνκεντρωθή τό τελευταίο καιρό δυ-
οισυ έκατομμύρια ξένοι!

Είνα βαρεθή λοιπόν να περιπλανώμαι άπό ξενο-
δογείο σε ξενοδογείο κι' άρχισα να ψάχνω για να βω
ένα μικρό διαμέρισμα. Αυτό τώρα τό κυνήγι της στέ-
γης έγινε άσσοι να γνωρίσει
την τόσο γνωστή στην Έλλά-
δα Τζίν Τίρνευ.

Ένας γνωστός μου πού
ενοιάζεται σε μία κινηματο-
γραφική εταιρεία, υού τηλε-
φώνησε ξαφνικά μία ήμερα ό-
τι είχαν τελειώσει τα βάσανά
μου και υού έξήντησε ότι ή υ-
πέρα της Τζίν είναι άποφασισ-
τή να ένκατασταθή κοντά στην
κόρη της στο Χόλλυγουντ και
ήθελε να νοικιάση τό μικρό
διαμέρισμα που κρατούσε στη
Νέα Υόρκη «Σού πήρα σαν-
τεβού για την Παρασκευή τό
άπόγευμα», υού είπε και υού
έδωσε τη διεύθυνσι.

Την Παρασκευή τό άπόγευμα λοιπόν χτύπησα τό κουδούνι
του διαμερίσματος της υπέρας της Τίρνευ. Κι' όταν είδα μία
νέα κοπέλλα να υού άνοίγει την πόρτα σκέφθηκα ότι θα ήταν
ή άδελφή της θελκτικής Τζίν. Η όμοιότης ήταν καταπληκτική.
Έτσι, μόλις πέρασα μέσα, σκέφθηκα να της κάνω ένα κου-
πιμέντο και της είπα ότι έμοιαζε πάσα πολύ με τη διάσημη
άδελφή της.

—Είνε αλήθεια πως υού μοιάζει πολύ ή άδελφή υου
άλλα συμβαίνει να είμαι έγώ ή Τζίν Τίρνευ υού άπάντησε
έκείνη γελώντας άφελéstata.

Ποτέ νά άναφέρω ότι οι «άστέρες» του Χόλλυγουντ έρ-
νονται συχνά στη Νέα Υόρκη για να ξεκουραστούν και να
πασκεδάσουν. Άποφεύγουν όμως τη δημοσιότητα και μένουν
όχι στα μεγάλα ξενοδογεία αλλά στα σπιτία των συγγενών
ή των φίλων τους.

Παίν συζητήσω λοιπόν με τη υπέρα της διάσημης «βεν-
τέττας» για τό νοίκισμα του διαμερίσματος. Άποφάσισα
αυτή την εύκαιρία που υού παρουσιάσθηκε τόσο άπροσδό-
κητα και παρακάλεσα την Τζίν Τίρνευ να άνυξη τη κάπρη
υποτηριώδη καρδιά της προς γάριν των άναγνώστων και των
άναγνώστριών του «Θησαυρού» και να τους μιλήση για τη
ζωή της και τα όνειρά της.

Η Τζίν Τίρνευ καλόβολη και πρόθυμη άρχισε μ' ένα γε-
νηνευτικό ναυόγελο στα γέλια:

—Πρώτ' άπ' όλα υού είπα τους στέλνω τους πιο ένγκώ-
δους ναυετισμούς μου στους άναγνώστες του «Θησαυρού».
Ξέρω πως ένω πολλούς φίλους και φίλες στην Έλλάδα και ένα
άπο τα όνειρά υου είναι να έπισκεφθώ την όμορφη γώρα σας.
Είμαι εε δέβαιη πως θα παραμυττωθή πολύ σύντομα αυτό
τό ταξίδι. Όσο τώρα για τη ζωή υου γεννήθηκε έδώ στη
Μπουσλίν. Είμαι για βέρα Νεοώοκέα! Ό πάειρας υου
ήταν μερίτης άσφαλείων και ή υπέρα υου είναι όπως είδατε
μια καλή και ήσυχη νοικοκυρά.

Μενάλωσα όπως τα πιο πολλά παιδιά των άστικών οίκο-
γενειών: Σκολείο μελέτη παιχνίδια. Έπαίξα περισσότερο
με τ' άνόρια παρά με τα κορίτσια. Με έλεγαν τότε «άνοσο-
κόριτσο». Κι' ίσως είναι δίκιο... Γι' αυτό άκούδως άπορώ
κι' ένώ σήμερα για την άλλαγή υου, γιατί κάθε άλλο παρά
τύπος άνοσοκόριτσο είμαι!

Με δυο λόγια, όταν μεγάλωσα έγίνα ήθοποιός κι' έπαίξα στα
θέατρα του Μπροντγουάιν και άπό εκεί έπήγα στο Χόλλυγουντ
μ' ένα πολύ καλό συμβόλαιο. Έτσι έγίνα «βεντέττα». Κι' όλο
αυτά έγιναν σαν σε όνειρο...

Μία τελευταία φωτογραφία
της Τζίν Τίρνευ με την έφηβ
ιδιοχειρί άφιέρωσι: «Στό
«Θησαυρό», με τις καλύτε-
ρες εύχές μου, Τζίν Τίρ-
νευ».

Ένα τόσο έκυστρησέας έ-
πρόσθεσε:

—Όπως όλοι οι άνθρο-
ποι ένω κι' ένώ τις ποσότη-
τες υου και τις ιδιοτροπίες
υου. Δεν υποώ νά ύποθέσω
τη υυωδία της φέσικας
υπονιάς και της βενζίνης! Δει-
σδιανομία ένω υα και ήμνη
που την έγουν υα σενδόν οι
καλλιτέχνες. Άποφύνω να
σφυρίζω στο καουσί υου!

Μία άλλη ιδιοτροπία υου
είναι να κάθωμαι τα βράδια
μπροστά στο τζάκι και να καίω
παλιά έρωτικά γράμματα.
Δεν υού άρεσει να τα φυλάω,
γιατί δεν υού άρέσουν οι
νεκροί έρωτες.

Και τώρα μία τελευταία
έξομολόγησις. Άν δεν είνα
γίνη «άστέρας» θα ήθελα να
ήμουν δημοσιογράφος!

Και ή Τζίν Τίρνευ έξέσπασε σ'
ένα ήπιο γέλιο που έδειχνε τον
εύχαιστο και γασρούμενο γα-
ρακτάρ της. Η φανταστική
και τόσο εκκεντρική ζωή του
Χόλλυγουντ δεν έχει έπηρεά-
σει την όμορφη αυτή νέα που
διατηρεί ακόμη μία παιδική α-
φέλεια.

Ό «Θησαυρός», έχει δημο-
σιεύσει σε προηγούμενο τεύχος
όλη την ιστορία του διαζυγίου
της. Ό γάμος της με τον κό-
μπα Κασσιν δεν την έκανε
ετυνισμένη. Η υώνη της ευτυ-
χια σήμερα είναι ή μικρούλα
της κόρη Άντουανέττα.

Έξω είναι άρχισε να νυ-
γτώνη. Έναρώστησα τη δι-
άσημη «βεντέττα» για την κα-
λωσύνη που είναι να υού πη τό-
σα πράγματα και έφυγα παίρ-
νοντας μαζί υου την τελευταία
φωτογραφία της με μία ιδιό-
χειρη άφιέρωσι της προς τον
«Θησαυρό».

ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

σαν γένιους δύο ποτηράκια και, για να δώσω το καλό παράδειγμα, το άδειο πρώτο σε δύο δόσεις. Η Ρίτα το ήπιε μονορούφι και είπε:

— Όραίο ούζο!
— Να πιούμε άλλο ένα καραφάκι;

— Και δεν πινούμε; Η Ρίτα κλήν το δεύτερο. Σε λίγο είχαν άδειασει όλα τα καραφάκια. Ο Ιάσων κτύπησε προσεκτικά τη Ρίτα, αλλά δεν είδε τα μάγουλά της ν' ανθάνουν. Ίσως νάφταινε και το μεροκατάδο. Ας εινε όμως — είπε. Στο κρασί θα το πούμε.

Μαζύ με το φαί, ήθελε και μια υποτίλνια κρασί. Βισοτικός ο Ιάσων γένιους δύο ποτηρία κι έκανε τη σχετική πρόποσι:

— Στην ύγεια της αγάπης μας!
— Στην ύγεια μας!

Εκείνος ήπιε το μισό ποτήρι, εκείνη το τράβηξε όλο. Και, καθώς έτρωγαν, ο Ιάσων όλο και γένιζε. Στο ποτήρι της Ρίτας έβαζε περισσότερα. Σκεπτόταν με ύστεροβουλία, σύμφωνα με το σχέδιο που είχε, να τη μεθύσει. Παράγγιζαν και δεύτερο μπουκάκι και το κατ'αφ'ερν κι' αυτό. Η Ρίτα άρχισε να κάνει κέφι κι' έλεγε ευχαρίστες κι' ευθύμενες κουβέντες. Ο Ιάσων την παρακολούθουσε για να ιδη τις μεταπτώσεις της. Παραξενεμένη έκλεινε πού τον έβλεπε να την κυττάει μ' επιμονή, τον ρώτησε:

— Μα τι με κυττάς έτσι;
— Μου φάνηκε πως ζαλιότανες λιγάκι.

— Σώπα καυμένη! Με πέντε ούζα και λίγα ποτηρία κρασί θα ζαλιώτ; Να φέρουν κι' άλλοι...

Ενθουσιασμένος ο Ιάσων, διάταξε κι' άλλο μπουκάκι. Μόλις ήπιαν κι' απ' αυτό, έσκυψε άπάνω από το τραπέζι και κύτταξε τη Ρίτα για ν' αντιληφθ' αν είχαν κοκκινίσει τα μάγουλά της. Αλλά τότε είδε πως έβλεπε δύο Ρίτες. Μπροστά στα μάτια του ήταν δύο όμορφα κεφάλια, κορνίζαριούμενα σε πλούσια μαλλιά κι' αυτά τα δύο κεφάλια τότε κώρριζαν, τότε γινόντουσαν πάλι ένα, τότε έναμυο, ύστερα δύο ύστερα πάλι ένα... Και τα μαλλιά υπερδυνάμωσαν και μπερδευαν και το μυαλό του. Κάπως έκανε να καθήση πάλι στην καρέκλα του, έλασε πάλι την ισορροπία του και χτύπησε στην άκρη του τραπέζιου.

— Μου φαίνεται πως ζαλιότανες, είπε η Ρίτα. Μην πίνεις άλλο.

— Εγώ; διαμαρτυρήθηκε ο Ιάσων, τραυλίζοντας. Εγώ το πίνω, Ρίτα, δεν με πίνει!

— Δεν θέλω κρασί! Είπε η Ρίτα. Θέλω λικέρ!

— Λικέρ, Ρίτα! Γκαρσόν! Κοπάνω μας μια υποτίλνια λικέρ.

Μέσα στο ζαλισμένο του μυαλό ο Ιάσων θυμόταν τα λόγια του καλού του φίλου, ότι η υποθήκη χρειάζεται ανσκάτεμα. Μάλιστα, έννευστάτη θεωρητική. Θα κοπανίσει τώρα και τα λικεράκια σου και ύστερα θα το πούμε... Έγώ εφαρμόζω σύστημα... Τι είπες; Ό-ρσιος καιρός! Βέβαια. Να βράσω το Μέγα Ναυαλέοντα...

Μωρέ δεν πάει ν' ανθεοίγει η λικέρ! Μωρέ για κύττα που τα φεγγάρια νινανε δύο!... Δικαίωμα τους... Χά χά, χάλι!...

— Τι θυμήθηκες και γελάς, Ιάσων;

— Εγώ γελώ; Εγώ είμαι σοβαρός! Έσένα περμένω να γελάσαι!... Σύμφωνα με το σχέδιο!

— Ποιό σχέδιο;
— Του Μαραλά... Χά, χάλι! Το λικέρ σας, κύριε!...

— Τι είπες γκαρσόν; Το λικέρ; Ας το και θυμού σου, α-ριο να σου δώσω συγχαρητήρια. Έχεις παιδιά;

— Έχω.
— Να σου χόρουνει... Στην ύγεια σου, Ρίτα!...

— Μην πίνεις άλλο, Ιάσων. Θα σε πειράξει.

— Έμένα να πειράξει; Δεν με ζέρεει έμένα. Κύττα με!... Ε-να σου κι' ένα μου. Ίσολ!...

Ολοί! Άσπρο πάτο! Ο Ιάσων είχε ζαλιότ, όπως φαντάζομαι θα το υποψιασθήκατε. Κι' ενώ κοινοίταν άπάνω στην καρέκλα του, όλο τέντωνε το κεφάλι του και κύτταξε τη Ρίτα.

— Κοκκίνισες Ρίτα! Έλα μη μου το κρύψεις!... Μωρέ τι κοκκίνισες! Έσύ έχεις όλα τα χρώματα!... Να τώρα είσαι πράσινη. Τώρα είσαι μπλε. Τώρα είσαι ουράνιο τόξο. Ζήτω η ζωή... Τι θέλεις Ρίτα;

— Ούτι!... Γκαρσόν! Διατάζουμε ού-τι!...

— Αιέωσι!... Αιέωσις νάρθη. Η Ρίτα θέλει ούισκυ... Να πιεις Ρίτα-κι μου.

— Ναί αλλά εσύ δεν θα πιες. Δεν το άντέχεις!

— Εγώ δεν το άντέχω; Νά το! Κύττα με!

Εφερε το ποτήρι με το ού-τι στα χείλη του. Αλλά, καθώς έκανε να το πιη το ποτήρι, τούφινε από το χέρι και ο Ιάσων έπεσε ξερός κατά νή.

Η Ρίτα σηκώθηκε άμέσως και πήγε κοντά του. Ο καυμένος ο Ιάσων ούτε άπάντες ούτε έδινε σημεία ζωής. Τον κούνησε λιγάκι, τίποτα. Ο Ιά-σων έπεσε ξανά στο κρε-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

— Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι. Έρθε κι' ο κατασπασ-σόνι.

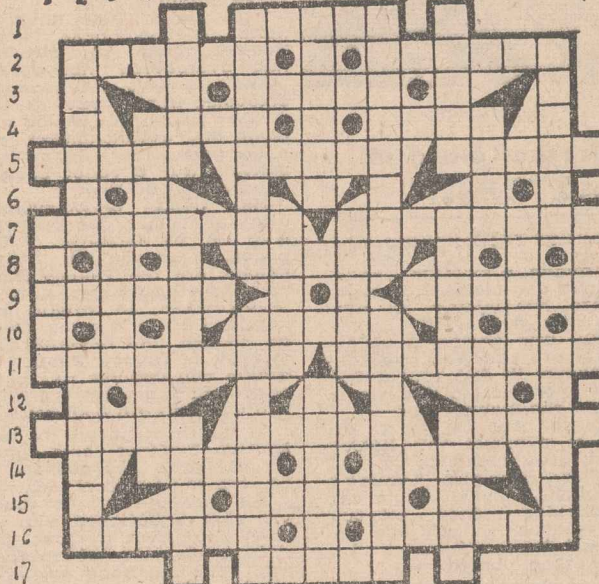
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.147

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Κρατούσε την Γην στους ώμους του.
- 2) Άλλοιμονο στο πλοίο που θα πέσο επάνω του.—Ελάττω-σας εντάσεις.
- 3) Ποταμός της Β. Ιταλίας.
- 4) Τα περισσότερα είναι οι-νοπνευματώδη.—Φρατάτο που-λί με άσχημα πόδια (καθ.).

- 8) Μία από τις πολυάριθμες του «Θησαυρού» βρίσκειται μπρο-στά σας αυτή τη στιγμή.
- 9) Λίμνη στα σύνορα μετα-ξύ Ρωσίας και Ουκρανίας.—Ένα από τα άκρα του σώμα-τός μας.
- 10) Μας τα πειράζει κάτι που μας ένοχλεί υπερβολικά.
- 11) Υπόδειξη, συμβουλή.—Κάτι που η υπό των γεωμετρικών

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 5) Ανέκρινε τον Ίησυν.—Ψάρι που τρώει συνήθως κα-πνιστό.— Πολύ μικρόσωμος.
- 7) Σου χαρίζει κάθε βδομά-δα ευχαρίστες ώρες.— Ποταμός σχηματίζων περιφώνους κατα-ράκτες.
- 8) Αεροδρόμιον της Β. Έλ-λαδος.
- 9) Η πρωτεύουσα του Α-ζερμπαϊτζάν.— Το κόψιμο των σταφυλιών.
- 10) Στενοχώρια (δημοτ.).
- 11) Δεν έκτιμα το χρήμα.— Όγκος με πύον εμφανιζόμε-νος σε μέρος του σώματός μας.
- 13) Η πρωτεύουσα των Ίν-διων.— Γιος τού Αβραάμ.— Προσφώνισις που χρησιμοποι-ούμε φωνάζοντας μια παιδού-λα.
- 14) Καρφί.—Ολόκληρος.
- 15) Συμβάλλει κι' αυτός στην καίσιμη του ψωμιού.
- 16) Μουσική σύνθεσις.— Μας ακολουθεί παντού (δημοτ.).
- 17) Ξηρά μέσα στη θάλασσα.

- 13) Ρωμαίος Αυτοκράτωρ.— Συνοδεύεται από όπια μαλ-λιά.— Από την ένταξη του πολέ-μου άπανορεύτηκε η χρήση της άκμης και στις απόκρηες.
- 14) Η γυναίκα του Αβραάμ.— Ποσοτικό επίρρημα.
- 15) Σχισμή πάνω σε στερεό σώμα.
- 16) Χωρίζουν τα κράτη.— Η Πελοπόννησος.
- 17) Όρεά.

ΣΜΑΡΩ Χ. ΨΑΡΡΟΥ

Η λύσις τού 146ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΕΡΙΟΥΧΑ — ΣΕΛΛΙΝΙΑ.
- 2) ΝΙΣΟΣ — ΕΡΙΟΝ — ΑΝΝΑΜ.
- 3) ΕΚ—ΜΥΣ—ΥΝΙ—ΓΑ. 4) ΜΩΜ — ΧΑΛΙ — ΝΟΣΩ — ΤΟΝ. 5) ΩΝ — ΚΕΣΑΤΙΑ — ΣΙ. 6) ΠΑΣ — ΔΗΡ. 7) ΑΚΑΤΙΑ — ΟΡΩ — ΚΑ-ΘΑΡΗ. 8) ΙΩΝΙΑ — ΝΗΣΟΣ. 9) ΜΟΝΟΠΛΑΝΑ. 10) ΣΟΓΙΑ — ΡΟ-ΔΟΣ. 11) ΑΣΗΨΙΑ — ΗΡΑ — ΠΑ-ΡΙΣΙ. 12) ΝΕΑ — ΣΑΣ. 13) ΕΣ-ΠΕΡΙΣΚΑ — ΜΗ. 14) ΡΕΑ — ΝΟ-ΡΑ — ΛΑΜΑ — ΥΠΡ. 15) ΝΙ — ΑΝΝ — ΙΚΑ — ΑΙ. 16) ΟΡΑΤΑ — ΤΙΜΑΙ — ΚΛΑΡΚ. 17) ΝΑΥΑΡ-ΧΙΣ — ΣΑΡΔΗΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Η κυριωτέρα των Νηπι-δων, το όνομα της οποίας έ-φερε υποβρυχίο που είχε προ-πολεμικά τραγικό τέλος.
- 2) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.— Μία από τις κόρες του Ατλαγ-τος που μεταμορφώθηκαν σε ό-μνυμο άστερισμό.
- 3) Κροκόδειλος έν οικρο-γραφία.
- 4) Πρόθεσις.— Όλοι θέλομε να είμεθα εύνοούμενοι της.
- 5) Συρφετός.— Σάρκοβόρο που προτιμά τή φοβίμια.—Όυπ-ρικών έπος.
- 7) Ένας τέτοιος άγρος δεν άποδίδει τίποτα.—Όργανον της τάξεως (ξεν.).

- 1) ΑΝΕΜΩΝΑΙ — ΣΑΛΕΡΝΟΝ.
- 2) ΕΙΚΩΝ — ΚΩΝΟΣ — ΣΕΙΡΑ.
- 3) ΡΕ — ΠΑΝ — ΓΗΝ — ΑΥ. 4) ΙΟΣ — ΜΑΤΙ — ΙΥΕΝ — ΗΤΑ. 5) ΟΣ — ΣΙΑΜΑΙΑ — ΑΡ. 6) ΜΑΚ — ΠΟΑ. 7) ΧΕΥΔΕΝ — ΜΝΑ — ΒΕΡΝΤΙ. 8) ΑΡΣΙΣ — ΡΑΝΙΣ. 9) ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ. 10) ΣΟΥΤ — Ι-ΛΙΑΣ. 11) ΕΝΝΟΙΑ — ΕΑΡ — Α-ΚΑΚΙΑ. 12) ΙΣΑ — ΑΜΑ. 13) ΛΑ — ΛΑΝΑΡΑΣ — ΑΚΑ. 14) ΙΝΩ — ΛΗΘΗ — ΟΡΑΝ — ΑΛΗ. 15) ΝΝ-ΡΑΣ — ΔΙΣ — ΑΝ. 16) ΙΑΓΟΣ — ΡΟΦΟΣ — ΜΠΑΡΙ. 17) ΑΜΑΝΙ-ΤΗΣ — ΣΙΔΗΡΙΚΑ.

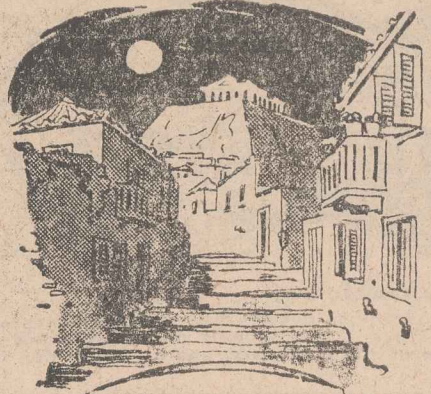

Πώς θα εξακριβώσετε το είδος και τους κινδύνους του έρωτός σας

Όλοι οι άνθρωποι και περισσότερο οι γυναίκες πιστεύουν πως αγαπούν. Αλλά για τον καθένα και την καθεμία η αγάπη είναι ένα πράγμα ολότελα διαφορετικό. Για άλλους είναι το άγνο και ήρεμο αίσθημα, για άλλους φλογερό πάθος. Ποιο είναι, λοι-πόν, το είδος και ο βαθμός της αγάπης σας; Και ποιο είναι οι κινδύνους που την απειλούν; Συμβουλευθήτε τον κατωτέρω πίνα-κα. Ανάλογα με το μήνα της γεννησεώς σας θα βρείτε την ά-πάντη.

Σώδιο	Βαθμός τού αισθηματός σας	Κίνδυνος που το απειλεί
 ΛΕΩΝ (Από 21 Ιουλίου έως 20 Αυγού-στου).	Η αγάπη σας θα είναι ένα μεγάλο, δίκαιο και δουητικό πάθος.	Αν είσαστε ξανθεία, προφυλαχθήτε από μια με-λαγχολική γυναίκα, που θ' άπειλήσει την εύτυχία σας. Για τους άνδρες, ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι η έλ-λειψις κατανόησης εκ μέρους εκείνης που αγαπούν.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ (Από 21 Ιουνίου έως 20 Ιουλίου).	Ένα επιπόλαιο και παροδικό έρωτικό παιγνίδάκι.	Η γέννησις ενός παιδιού που θα είναι καρπός των επιπολαίων έρωτικών προειπειτών σας και θα κηλι-δώση την υπόληψή σας.
 ΚΡΙΟΣ (Από 21 Μαρτίου έως 20 Απριλί-ου).	Αγάπη ήρεμη χωρίς διαιότητες και πα-ροξυσμούς αλλά σταθερή και ειλικρινής.	Οι νοσηματικές δυσγένεσεις και οι εναντιότητες της τύχης, σε κάθε σας έννοεγεια κι' επιχείρησι.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ (Από 21 Οκτωβρίου έ-ως 20 Νοεμ-βρίου).	Παίοντες πολύ εύκολα φωτιά. Θα σθα-θήτε σύντομα.	Η εγκατάλειψις από το πρόσωπο που αγαπάτε μ' όλη την καρδιά σας.
 ΔΙΔΥΜΟΙ (Από 21 Μαΐου έως 20 Ιουνίου).	Απλή σωματική έλξις. Το αληθινό αίσθη-μα θα σας μείνη άγνωστο.	Η περιφρόνησις που νοιώθετε για την αγάπη θα μασώνη την άφορίωσι εκείνων που σας περιστοιχι-ζουν.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ (Από 21 Αυγούστου έ-ως 20 Σε-πτεμβρίου).	Αγάπη ήρεμη και άγνή. Θα προσηλωθ-τε στον άνθρωπο που θ' αγαπήσετε.	Οι εναντιότητες της ζωής. Υπάρχει ίσως κάτι τε άκόμωλο και το σκοτεινό στο αίσθημά σας και αυτό το κάτι σας αναγκάζει να το κρύβετε.
 ΙΧΘΕΙΣ (Από 21 Φεβρουαρίου ο υ έως 20 Μαρ-τίου).	Οι έρωτικοί σας δεσμοί θα είναι πολλοί και όχι χωρίς νοσηματικών συνεφών.	Η εγκατάλειψις εκ μέρους του ανθρώπου που ά-γαπάτε.
 ΤΟΞΟΤΗΣ (Από 21 Νοεμβρίου έ-ως 20 Δεκεμ-βρίου).	Αγάπη δυνατή και αόωια αίσθημα ολο-νερό ειλικρινές προειπαθέστατο.	Η ζηλοτυπία που θα επισκιάση πολλές φορές την ευτυχία σας.
 ΤΑΥΡΟΣ (Από 21 Απριλίου έως 20 Μαΐου).	Πνευματική και ψυχική έλξις χωρίς αι-σθηματισμούς.	Προσπαθήτε να γνωρίσετε την ψυχική από τη σω-ματική αγάπη. Αυτό είναι επικίνδυνο και θα σας ό-δηγήση σε πολλές απογοητεύσεις.
 ΖΥΓΟΣ (Από 21 Σεπτεμβρίου υ έως 20 Οκ-τωβρίου).	Κεραινοβόλως έρωας. Θα έρωτευθήτε με την πρώτη ματιά στο πρώτο σας συναπάντημα.	Η κούρσις που συνθέστερα είναι πολύ σύντομη και φαίνεται κάποτε άνελεγήνη και άδικαιολόγητη.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ (Από 21 Ιανουαρίου ο υ έως 20 Φε-βρουαρίου).	Σταθερή αγάπη και στοργή που προύπο-θέτει όμως κάποια ψυχική συνένεσι με το άναπνέψα δν.	Ένα ταξίδι που θα σας άπομακρύνη από τον άν-θρωπο που αγαπάτε.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (Από 21 Δεκεμ-βρίου ο υ έως 20 Ιαν-νουαρίου).	Ρωμαντική αγάπη στην όποιαν η φαντα-σία θα παίξη το σοβαρότερο ρόλο.	Οίκονομικές δυσγένεσεις που θα γίνουν άσρομη πι-κρίας και θα σκιάσουν την αγάπη σας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑ ΟΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΝΙΑΣ ΑΙΩΝΟΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΟΙ ΠΑΙΧΤΕΣ υπό Χρηματιστήριο 'Αθηνών!

Απ' τα ευθυμότερα επεισόδια της ζωής της Παλάς 'Αθήνας ήταν η περιπέτεια του Δημητρίου Κακλαμάνου και του Γεωργίου Σουρή, τον καιρό που αποφάσισαν να παίξουν στο Χρηματιστήριο των 'Αθηνών, αφού παρασώθηκαν απ' τις φήμες των μεγάλων κερδών μερικών, που έκαναν την τύχη τους, χωρίς να κοιτάζουν καθόλου.

Για τον Σουρή, βέβαια, δεν είχε ανάγκη να γράψουμε ποιάς ήταν. Αλλά πρέπει να παρουσιάσουμε, με λίγα λόγια στους νεώτερους αναγνώστες του 'Θησαυρού' τον Δημήτριο Κακλαμάνο, Κατήγετο απ' το Ναύπλιο. Ετίμησε την ελληνική δημοσιογραφία και τα ελληνικά γράμματα. Έκαμε συντάκτης, άρχισυντάκτης και ιδιοκτήτης έφημερίδας, εις τας 'Αθήνας.

Διακρίθηκε ως έκλεκτος λογογράφος και κομψογράφος της εποχής του. Έπειτα τον απερόσηψε ο διπλωματικός κλάδος και ξεκλείσε τελευταία, το διπλωματικό του στάδιο στο Λονδίνο, όπου υπέκρινε, ως το τέλος του πολέμου, ως Πρόεδρος της 'Ελλάδος, επί πολλά χρόνια. Εκεί ζή τώρ, με τη συντήριση του, αφού ξεπέρασε τα 80 χρόνια του, χτυπούσε εύλογο.

Το παιγνίδι της λίρας δεν είχε, βέβαια, σημειώνη αιματωσία. Είπε παλά, πολύ παλιά αρώσταια, που πήρε κόσμο και κοσμάκη στο λαϊμό της. Όπως και τώρα, έτσι και στα παλιά τα χρόνια η λίρα γόρευε εύκολα και παρέσυρε με το ανεβοκατέβασμά της πολλών κόσμο, για το εύκολο κέρδος, προς το Χρηματιστήριο.

Στην εποχή του Σουρή λ. γ. — πρό σαράντα και πλέον ετών — άκουγόνταν συχνά στο Ιατροικό σαλόνι του μεγάλου σατυρικού ποιητού ή έλκυστική φάσις, περί ενός γνωστού ή άγνωστου νεοπλούτου 'Αθηναίου.

— Έπαιξε ένα κόλπο στο Χρηματιστήριο και σώθηκε! Αλλά η καλή τύχη σπανίως εύνοουσε τους ανθρώπους των γραμμάτων στα λαγεία και γενικά στα τυχερά παιγνίδια. Δεν ξέρω γιατί. Ο μακαρίτης ο Μπάμπης 'Αννίνος έλεγε καλαμπουρίζοντας:

— Κάι... πιάνω αν παίζω, θα χάσω! Γι' αυτό και ο Σουρή που άκουσε, πολλών καιρόν, να μιλούν για κέρδη στο Χρηματιστήριο, κουνούσε, συνήθως, με λίκτο το κεφάλι του και έλεγε:

— Δέ βαρύνεσαι! 'Ανεμομαζώματα, διαβολοκοποτίσματα! Κάποια μέρα, όμως, ο πειρασμός τον υπέταξε. Μιά Πέμπτη, Βράδυ, καθώς παρέδιδε στο παιδί του τυπογραφείου τους τελευταίους στίχους για το 'Ρωμιο' έφτασε στο γραφείο του, ένας απ' τους καλύτερους φίλους του, ο Δημήτριος Κακλαμάνος, λαχανιασμένος και σωριασμένος σε μία καρέκλα.

— Λίγο νερό, είπε πρώτα-πρώτα. Αφού τουδώσαν νερό, ο Κακλαμάνος ξαναπήρε την κανονική αναπνοή του και με σπουδαίο και σοβαρό ύφος, είπε στο Σουρή, ότι ήταν καιρός ν' ανοίξουν κι αυτοί τα μάτια τους και να μην αφήνουν μερικούς άλλους να κάνουν τον ξυπνικό και να κλωτίζουν κατά τον ευκολότερο τρόπο.

Και βεβαίως τον ξυπνικό φίλο του ποιητή, ότι όλος ο κόσμος θα μπορούσε να κερδίσει, εκ του ασφαλούς, γρήγορα, παίζοντας επί Λονδίνου, χωρίς να διαθέσει σοβαρό κεφάλαιο!

Ο Σουρή έμεινε άναυδος. Έχοντας μεγάλη υπόληψη και εμπιστοσύνη στον παλιό διευθυντή του 'Αστέρ, κατεπλάγη για την απόκάλυψη. Χαίδεψε, όπως συνήθως, τη γενειάδα του με νευρικήτητα και σε μία στιγμή είπε:

— Στάσου μία στιγμή. Βρέ αδελφέ Μίμη, να συνέλθω ποτά! Με παλάδωσες μ' αυτά που μου έπες!

Ανίδιος, καθώς ήταν, στις χρηματιστικές επιχειρήσεις ο ποιητής, βυθίστηκε σε σκέψεις. Το προσδόκητο υστρίδιο ήταν πολύ βαρύ, για τις πλάτες του, γιατί ο ίδιος δεν άγκατευόταν ποτέ σε κάθε τι που έσχετο με το οικονομικό ζήτημα, που το χειριζόταν η ανταξία συντροφός του, η κυρά-Μαρή, ή γυναίκα του.

Λόγω της υπωπίας του, μάλιστα, δεν δέκρινε εύκολα και τον λεπτότερο του ρολογιού του και γι' αυτό ο Κουσουλάκος, χαριολογούσε κι' έλεγε:

— Ο Σουρή ούτε τα λεπτά της τσέπης του, ούτε τα λεπτά της ώρας μπορεί να ιδεί!

Αφού, λοιπόν, βασανίστηκε με τα λόγια του Κακλαμάνου, συμφώνησε μαζί του να παίξουν ένα μικρό 'κόλπο' επί Λονδίνου και έπειτα, περίμενε με αγωνία, το αποτέλεσμα.

Όλη τη νύχτα λογάριζε τι θα μπορούσαν να κερδίσουν και τι θα υπορέσουν να κάμουν με τα κέρδη. Αλλά την άλλη μέρα το απόγευμα, ξαναγυρίζει ο Κακλαμάνος και η πρώτη φάσις του, πάλι ήταν:

— Κυρία Μαρή, παρακαλώ ένα ποτηράκι νερό!

Στραβόμενος δε προς τον αγωνιάντα Σουρήν, προσέθεσε:

— Βράσ' τα!

Κατάχλωρος, έπειτα, του διηγήθηκε με περιστροφές — γι' α' απόφυγη τις μεγάλες συγκινήσεις — ότι λόγω αποτόμου 'δικυμάν' σως' του επί Λονδίνου συναλλάγματος, έχασαν από 200 δραχμές ο καθένας — ό- κτω χουσεές λίρες, τότε!

Ο Σουρή αποσβολώθηκε. Τον κύτταξε καλά-καλά για να πεισθή αν ήταν αληθινό το τραγικό άγγελμα. έπειδή ο Κακλαμάνος ήταν και λιγάκι φασέρ στην Σουρική συντροφιά.

Αλλά έπειτα ο ποιητής κατάλαβε πως ήταν πραγματικότητα, η απροσδόκητη χασούρα, και κουνώντας το κεφάλι του μουμούρισε:

— Μ' άλλα λόγια, πάνε μου τα σκότωσε τα δυο ωραία μου εκατοστάρικά!

Και με το εθονικό ύφος του, γυρίζει στον Κακλαμάνο και του λέει:

— Βρέ αδελφέ Μίμη, αυτό δεν είναι 'κόλπο'. Είναι κόλπος!

Μικρόβια στις άμυγδαλές

Οι κίνδυνοι μετά την χειρουργική επέμβαση

Η συχνότερη χειρουργική επέμβαση στην 'Αμερική είναι το κόψιμο των άμυγδαλών. Έχουν υποβληθεί σ' αυτήν το ένα τρίτον των παιδιών μέχρι της ηλικίας των 16 ετών.

Κάθε χρόνο δε κάθονται οι άμυγδαλές 1.250.000 'Αμερικανών.

Όσοι διάφοροι ξένοι γιατροί καταδικάζουν τη συνήθεια αυτή της αφαίρεσης των άμυγδαλών δίχως σοβαρό λόγο και τη θεωρούν ως μία απ' τις κυριότερες αιτίες της τούρας διάδοσης της πολιομυελίτιδος στην 'Αμερική.

Πιστεύουν δηλαδή ότι οι άμυγδαλές αποτελούν ένα φυσικό κι' απαραίτητο μέσον άμυνας του οργανισμού κατά των μικροβίων και των ιών.

Άσχετα πάντως με τις επιστημονικές γνώμες και αντιρρήσεις, είναι γεγονός — που το παραδέχονται τώρα κι' οι ίδιοι οι 'Αμερικανοί γιατροί — ότι, στα 75% των έγκεισμένων, δεν κόβονται τελείως οι άμυγδαλές. Απομένουν υπολείμματα τους, κομματάκια ή στών, που μπορεί να μολυνθούν και ν' αποτελέσουν μικροβιακές εστίες χειρότερες απ' τις ολόκληρες και μολυσμένες άμυγδαλές.

Πράγματι, ενώ οι ολόκληρες άμυγδαλές απολυμαίνονται αυτόματα, στα υπολείμματα των κομμένων δεν μπορεί να γίνει αυτό, γιατί τις σκεπάζει ένας έπουλητικός ιστός και κρύβει στο έσωτερικό τους τα άμετρητα μικρόβια. Η κατάσταση λοιπόν γίνεται χειρότερη απ' ό,τι ήταν πριν από την επέμβαση.

Ετσι, μπορεί κανείς να μην αισθάνεται την παραιτική ένδοχλη στο λαιμό του κι' όμως να έχει μέσα μία κρυφή μύλωση, που καταλήγει να μεταδοθεί στις γειτονικές φλέβες του λαιμού και να προκαλέσει διάφορες σοβαρές αρρώστιες. Η άσβεστη, το γλαύκωμα (πίεσις μέσα στο βολβό του ματιού που φέρνει συχνά τυφλωσι), η νευρίτις, οι ρευματισμοί, κάποτε δε και παθήσεις νευροψυχικές όπως η σχιζοφρένια ή ο διχασμός της προσωπικότητας, ενδέχεται να οφείλονται σε μολυσμένα υπολείμματα άμυγδαλών.

Έχουν παρατηρηθεί άμετρητες τέτοιες περιπτώσεις. Μία κοπέλα, στο Νηπρόντ, υπέφερε επί 7 χρόνια από γλαύκωμα βαρείας μορφής. Τέλος ένας γιατρός πρόσεξε ότι η μιά απ' τις δυο κεντρικές φλέβες του λαιμού της ήταν πιο φουσκωμένη απ' την άλλη. Έκοψε τότε το υπόλοιπο της άμυγδαλής που είχε απομείνει προς αυτή την πλευρά. Η πίεσις έγινε κανονική και το γλαύκωμα θεραπεύθηκε.

Μία άλλη γυναίκα έπαυσε από αρθρίτιδα και φλεβίτιδα. Οι γιατροί είχαν διαγνώσει ότι επρόκειτο περί μολύνσεως δεν μπορούσαν όμως να βρουν την προέλευσή της. Τέλος, της έκοψαν τα υπολείμματα των άμυγδαλών της. Σε λίγους μήνες, είχε γίνει έντελως καλά.

Περιεργότερη ακόμη είναι η περίπτωση μιάς νέας γυναίκας 33 ετών, που υπέφερε από γαστρίτις έλκος. Προ ετών της είχαν κόψει τις άμυγδαλές, είχαν όμως μείνει υπολείμματα. Όταν της τα άφαιραν κι' αυτά το έλκος εξαφανίστηκε μέσα σε 2 μήνες κι' η άρρωστη κέρδισε 5 κιλά.

Ένας άντρας μεσάκοπος βροανιζόταν από νευραλγία του προσώπου. Μερικοί γιατροί είχαν ουστήσει να κοπεί το αντίστοιχο νεύρο, για να σταματήσουν οι πόνοι. Ευτυχώς όμως ένας συνάδελφός του διέγινωσε ότι επρόκειτο περί μολύνσεως υπολειμμάτων άμυγδαλών. Και μία απλή επέμβαση εξαφάνισε τελείως κι' όριστικά τις νευραλγίες.

Με τον ίδιο τρόπο νικηρέθηκε ένας άλλος άρρωστος που έπαυσε επί πολλά χρόνια από έκζεμα των αυτιών και δεν κατάφερε να βρει την αιτία.

Τώρα ο 'Αμερικανός δόκτωρ Στρήτ έχει επινοήσει μία νέα τεχνική της χειρουργικής των άμυγδαλών, η οποία περιορίζει στο ελάχιστο τον κίνδυνο να μείνουν υπολείμματα.

Οι γάμοι της πριγκηπίσσης ΕΛ ΣΣΑΒΕΤ

Το νυφικό φόρεμα, τα δώρα το γαμήλιο γεύμα

Ο Νοέμβριος είναι για την 'Αγγλία ο μήνας των πριγκηπικών γάμων. Αυτό το μήνα αλλαζοτε παντρεύθηκαν κι' οι δυο θείες της 'Ελισαβέτ: ο δούκς του Γκλόστερ (1935) κι' ο δούκς του Κεντ (1934).

Όσο για την ημέρα προτιμήθηκε η Πέμπτη, που βρίσκεται στο μέσον της εβδομάδας, για να είναι λιγότερη η σуетση των επαχθινών. Η ιερουτελα θα γίνει στον αρχαίο ναό του Ουεστμινστερ, με τους αγγλικανικούς τύπους, και θα μεταδοθεί με το ραδιόφωνο, ίσως δε και με την τηλεοόση.

Για τα νυφικά φορέματα η πριγκηπίσσα εξέδωλεσε την προτίμησή της σε 4 χρώματα τα οποία συνεπώς θα νύουν πολύ της μόδας στην 'Αγγλία: το 'λιντφλάουε' (ανθος φιλούρας), άνοιχτό κίτρινο-πράσινο, το 'λιντεν' (φιλέρα), λιγώ πιο σκούρο απ' το προηγούμενο, το 'υπλε' της πριγκηπίσσης, με ύ- ραία απόχρωσι ποστέλ και το 'υπλε - σπιτχεντ', μία απόχρωσι μπλε - μαρέν.

Όσο για την νυφική τουαλέττα της 'Ελισαβέτ, είναι άδύνατον να μάθ κανείς το παραμικρό. Ο ράφτης της Νόρμαν Χαρντελ κατακλύζεται από τηλεγραφήματα, τηλεφωνήματα, έπιστολές αλλά κρατεί τα χείλη του σε σφραγισμένο. 'Επί πλέον, όκτώ αστυνομικοί φρουρούν το άτελις του νύχτα και μέρα. Δεν έχει καν εξακριβωθεί αν η 'Ελισαβέτ θ' ακολουθήσει τη νέα μόδα της μακρύας φούσσας. Όσοσο ένας λόρδος δωροδόκησε μία καμαριέρα της και κάταφερε να μάθ ότι η κυρία της μακρύνει κατά 3 πόντους τα φορέματα που είχε φέρει μαζί της απ' τη Νότιο Αφρική.

Όσο για τους προσκεκλημένους, οι γυναίκες θα φορούν ένα απλό πρώην άναυαυα και καπέλλο οι δε άντρες ένα σεβαρό κοστούμι περιπότου. Ποτέ δεν ξανάγινε πριγκηπικός γάμος με τόσο λίγη επίσημότητα. Μόνον τα φορέματα ή κοστούμια σπορά αναρροώνται.

Η αγγλική Αύλη ανήνγει ότι 'λόγω της καραστάσεως' η πριγκηπίσσα θα περιορίση το βεστιαριό της σ' ένα νυφικό φόρεμα, σχεδιασμένο ειδικά γι' αυτήν. Αλλωστε η αρμοδία υπηρεσία δελτίων ιατρίσμου είναι τρωεφική απειλή!... Όταν γεννήθηκε το ζήτημα ποιά τέτοια δελτία θα χρειαζόντουσαν για τις προετοιμασίες του γάμου, υπενθύμισε τις ο'κονομικές δυσχερείες και τους άσπρηους περιορισμούς που επιβάλλονται σ' όλους τους 'Αγγλους. 'Ερωτήθηκε οκτεκις ο βασιλεύς και η Κυβέρνησις. Κι' επιτέλους κορηνήθηκε... μόνον ένα έκτακτο δελτίο, με το δικαιολογητικό ότι η πριγκηπίσσα είχε ήδη πλουτίσει αρκετά την ικονομική της κατά το ταξίδι της στη Νότιο Αφρική!

Εν τώ μεταξύ η συντεχνία των

Έρωταποκρίσεις

— Μπορεί ποτέ να είναι ειλικρινής η γυναίκα;
— Στον έρωτά της ναι, στους άναπημένους της ποτέ.

— Τι κοινό υπάρχει μεταξύ του καφέ και της φιλίας;
— Ότι αμα κρυφούν δεν ζαναζεστάνονται πιά.

— Ποσα είδη γυναικών υπάρχουν στον κόσμο;
— Δύο. Το ένα κάθεται και κλαίει τα σφάλματα του, το άλλο ζαλίζει τον κόσμο όλο υιλώντας για τα προτερήματά του.

— Τι είναι ο ύπνος;
— Ο μόνος φίλος που δεν έρκεται όταν τον προσκαλούμε.

— Τι είναι ο γάμος χωρίς παιδιά;
— Κόσμος χωρίς ήλιο.

γαντοποιών του Λονδίνου είχε απαρηγόρητη... Μία παλαιότερη παράδοσις της επιβάλλει να προσφέρη σε κάθε πριγκηπίσσα που παντρευτεί, 60 ζευγάρια γάντια κομμένα και έρνασμένα απ' τους καλύτερους τεχνίτες. Αλλά η υπηρεσία δελτίων αρνήθηκε να παραχωρήση τα απαιτούμενα 60 έκτακτα κομπόγια γαντιών κι' άπάντησε ότι 20 ζευγάρια γάντια υπερφορκούν για την μέλλουσα βασιλίσα!... 'Επειτα από πολλές συζητήσεις και παζαρέματα, ένεκρίθησαν χαιρικούς 30 ζευγάρια.

Τα δώρα που έφτασαν από παντού, είναι άμετρητα. Πλεονάζουν δε μεταξύ τους όχι τα κοσμήματα ή τα επιπνελά, αλλά τα κορίσια πράγματα: σεβρίτια μαντήλια, καλές νάυλον, κλινσκετάσματα, τσάντες, εσώρουχα πουντοριές, ρομπές, μαγερικά σκευά... Μία εκκεντρική 'Αμερικανίδα έστειλε μια μπλε καλτσόδετα, ζαυμάσια κεντημένα με άσπρο μετάξι και στολισμένα με κορδέλλες. Το δώρο αυτό σκανδαλίζει μερικούς σεμνότερους... Ο δίσκος 'Αγγλος ποιητής Τζών Μανσφιλτ προσέφερε ένα ποίημα του, ειδικά γραμμένο για τους πριγκηπικούς γάμους, κι' ο Τωμσντλ έζη θαυμάσια θεμενούς τομας του έργου του 'Η πανκοσμία κρίσις'. Αλλά κι' ο Φίλιππος έλασε διάφορα είδη ρουχιούμο ρολόγια, κι' ακόμη ένα μαστίγιο ιππασίας.

Η πόλις των Παριδίων προσέφερε ένα νεσεραίο τουαλέττα μαρκαρισμένο με το χρυσό οικόσημό της. Η Γαλλία έα προσφέρει ένα πολύτιμο σεβρίτιο φανητού από ποροελάνη των Σεβρών σωστό αριστούργημα που κατασκευάζεται ήδη από πολλών καιρό και θ' αποτελέσει από 144 κομμάτια.

Το άσπρηό πνεύμα ο'κονομίας που ισχύει στην 'Αγγλία θα κάμη το γάμο της 'Ελισαβέτ φτωχότερο από κάθε προηγούμενο. Τα γεύματα ίδως θα είναι οκτεκώς λιτότατα. Σ αυτό που θα παραπεθ μετά την τελετή του γάμου θα παρακαθήσουν μόνον 99 συνδαιτημόνες! Αν αύξανε το αριθμός τους κατά ένα, θα έπαιπε να ζητηθεί ειδική άδεια — όπως όρίζουν οι περιοριστικές διατάξεις για κάθε γεύμα με 100 και άνω συνδαιτημένους. Δεν υπάρχει, βέβαια αμφιβολία ότι το 'Υπουργείο 'Εφοδισμού έδινε αυτή την άδεια. Όσοσο η Αύλη προτίμησε να μη την ζητήσει, εφ' όσον υαλίστα ζήτησε ήδη υιάν άλλη για το γεύμα της παραμονής του γάμου με 900 προσκεκλημένους. Αυτό θάνακι το σπουδαιότερο του προγασματος των δεξιώσεων, κι' όμως θάχη μόνο... κρύο μπουφέ!

Οι διάφορες φάσεις της τελετής των γάμων έχουν κανονισθεί με χρονωμετρική ακρίβεια. Η πριγκηπίσσα, συνοδευόμενη απ' το βασιλέα, θα ξεκινήσει απ' τα άνακτορα στις 11 και 16. Ο Φίλιππος θα βρίσκεται στο ναό του Ουεστμινστερ από ένα τέταρτο της ώρας ενώπιον της καί θα περιμένη στη λεγόμενη 'γωνία των ποιητών', όπου σκοποται οι τσφοί των μεγαλειότων 'Αγγλων συγγραφέων (ένος απ' αυτούς μάλιστα, ο Μπεν Τζόνσον, έχει ταφή ορθός, για να κοστίση φθηνότερα ο τάφος του...).

Η πριγκηπίσσα θα σταση στην εκκλησία στις 11 και 30. Κι' η τελετή θα διαρκέση ακριβώς 17½ λεπτά της ώρας. Προβλέπεται ότι ο δούκς του Ουίνδσορ δεν θα παρευρεθεί στους γάμους, γιατί δεν έχει προσκληθεί κι' η σύζυγός του. Πράγματι, η τέως κ. Σίμφον μένει πάντοτε άνεπιθύμητη στην αγγλική Αύλη. Ένώ ο σύζυγός της φέρει τον τίτλο της 'Βασιλικής 'Υψηλότητος' κι' είναι τρίτος κατά σειράν υποψήφιος διάδοχος του θρόνου (προηγούμενος απ' το δούκα του Γκλόστερ) αυτή έχει μόνον την 35η θέση με έλος της βασιλικής οικογενείας.

Μετά το άπογευματινό τσάι, οι νεόνυμφοι θα φύνουν κρυφοί και θα πάνε μ' ένα ειδικό τσάινο υπο Μπρόντλαντ στον πυρνώ του σποκώματος και της λούρας Μασντιμπάτεν, όπου έχει ήδη έτοιμασθεί ένα διαμείρισμα γι' αυτούς.

Οι νεόνυμφοι θα φτάσουν εκεί άργα και το βράδυ θα μείνουν επιτέλους μόνον, έρωτευμένοι, ενώ μένοι για πάντα, πανευτυχώς.

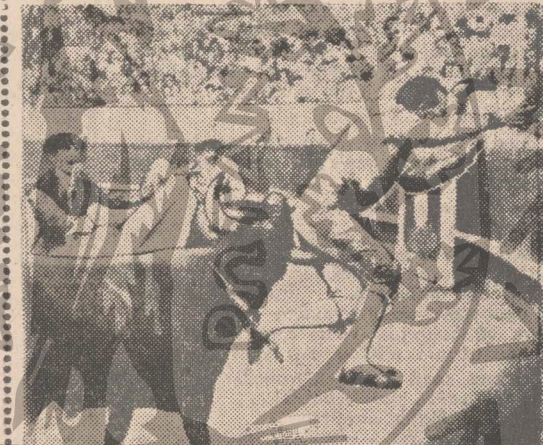
ΤΑ ΧΑ'ΙΔΕΜΑ ΤΟΥ ΔΕΙΚΤΟΥ

Οι 'Αμερικανοί είναι μανιώδεις συλλέκται αυτο γράφων. Αλλά στή μανία των αυτή προστέθηκε τώρα και μία άλλη: το καίδεμα του δείκτη του πορέχοντος το αυτόγραφο. Πιστεύεται, μάλιστα, ότι αυτό το καίδεμα, τη στιγμή που γράφεται το αυτόγραφο, φέρνει εύτυχια. Στην εικόνα μία νεαρή 'Αμερικανίδα καίδευει το δείκτη του Γκάρυ Κούπερ ενώ ύπογράφει ένα αυτόγραφο.

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΑ

Αυτή η μικρούλα 'Αμερικανίδα που βλέπετε στην εικόνα μας είναι μόλις 5 ετών. Παρα τη μικρή της ηλικία όμως, κατάρθηκε να διανύση κόλυμπος περίπου δυο χιλιόμετρα — έπουδαίο κατοήνωσι! — χωρίς στην έπιγευση του ποσπονητού της να της δινει, μ' ένα λαστικένιο σωλήνα διάφορες δυναμωτικές τροφές — γάλα, κρέας κλπ.

ΘΩΝΑ ΤΗ ΓΛΥΤΩΣΕ!

Η έσαιρετική αυτή φωτογραφία πάρθηκε στην 'Αρένα' της Μασρίτης τη στιγμή ακριβώς που ένας εξαγριωμένος ταύρος τινάζει στο αέρα τον διάσημο ταυρομάχο 'Ορτέγκα. Ευτυχώς το τραύμα δεν ήταν θανάσιμο κι' έτσι ο 'Ισπανός ταυρομάχος σώθηκε.

Φθινόπωρο... ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ

Κοντσίνα...

Μέσ' στή μισοσκότεινη τραπέζα, την ώρα του φθινοπωρινού δειλινού, το ζευγάρι των γέροντων είχε σταματήσει στην κοντσίνα. Είχανε τραβήξει ένα μικρό τραπέζακι δίπλα στο μεγάλο παράθυρο κι' εκεί υποστά, ζήτησαν λίγα κι' έφαγαν από το σούρουπο του Νοεμβρίου, προσπαθώντας να περάσουν την ώρα τους με τα γαριόλες.

— Έφαγαν και δυο ένια... είπε η γριά. — Ά, πήρες το δυο το καλό!... Έκανε ο γέρος.

— Άλλά... Έκανε εκείνη μ' ένα χαμόγελο.

Έξω φυσούσε, κι' ο παγωμένος άνεμος ξεμάλλιαζε τις άκακιες του δρόμου που ήταν γεμάτες ξερά, κιτρινωμένα φύλλα.

Η γριά μιλούσε με τον γέρο, κι' έφαινε πως τον παρακαλούσε να μην πει τίποτα άλλο. Ο γέρος όμως, αφού την κοιτάξε με τα μάτια του, πλανηθεί από το παράθυρο στο μελαγχολικό σούρουπο, άσπασε. — Ή ψυχή του, νεανική, ανέραστη — οι ψυχές δεν παθαίνουν ποτέ άρροβή, πείσι, ή γεροντικό μαρμαίσι, σαν τα έλαττωματικά και τόσο εύθραυστα σώματα των ανθρώπων... — ή ψυχή του πέταξε για μια στιγμή σαράντα χρόνια πίσω!... Τί πήδημα!... Άθελά του ο γεροντάκος έλκισε τα μάτια του, σ' αλισμένους από τον ήλιο της ξαφνικής αναδρόμης... Άστερα τα ξανάνοιξε, και, πλάνοντας με το ένα χέρι του, αυτό που δεν κρατούσε τα γαριόλες, το οριζώνον χέρι της γριάς, της ψιθύρισε:

— Θυμάσαι, Ρόζα...

Εκείνη κατέβασε λίγο το κεφάλι της, και τον κύτταξε περίεργα πάνω από τα νυαλιά της.

— Τί έπαθες, Κοσμά...

— Τί να πάθω... Ξαφνικά, σ' ξανάδα νέα, κοριτσάκι, με τις ξανθές υποκλές σου σαν διάφανο διάδημα γύρω από το γλωμό σου ποσόσωπο... Ξανάδα τον έαυτό μου νέον, παιδί, γεμάτο όνειρα κι' έρωτα, να ξεχνάω κάτω από το παράθυρό σου με ια κιθάρα στα χέρια...

Εμεινε κατάπληκτη ή γριά:

— Σε καλό σου Κοσμά!... Τί σ' έπαθε... Πάιξε καλύτερα...

Επαίξε ο γέρος Πήρε το δέκα το καλό, μ' ή ψυχή του έμεινε βαρειά και μελγχολική... Ξαναμίσησε ή γριά.

— Θυμάσαι, ύστερα, πώς σ' παντρεύτηκε, Ρόζα... της είπε, Ο πατέρας σου δεν μ' ήθελε, κι' αναγκάστηκε να σ' κλέψω μέσα σ' ένα λαντό...

Χωρίς να τή λήη ή γριά γλυσταρούσε κι' αυτή στις αναμνήσεις... Τόσο, που

ξελάσθηκε κι' άφησε δυο σπαθιά να της ξεφύγουν...

— Σιγά-σιγά όμως με τον καιρό, τα ξαναφτιάξαμε με τους δικούς σου... ο πατέρας σου μ' άρεσε στο σπίτι του, κι' άνοιξε σπορική την άγκαλιά του, κι' άρχισε ήσυχα να κυλά ή ζωή μας...

Το σούρουπο έφευγε γκρίζο και γέμιζε σκιές το δωμάτιο. Η γριά έμεινε για λίγο σιωπηλή με τα μάτια της δακρυσμένα πίσω από τα ματωγάλα της προσηυπίας.

— Άστερα έπρε μελακά:

— Πάιξε Κοσμά...

Επαίξε ο γέρος, Ξαναμίσησε ή γριά γαριόλες.

— Άστερα, ήθελαν τα παιδιά μας να γεμίσουν γεροντική τασοή τη ζωή μας... ξανάπατε σιγά εκείνος, Σιγά-σιγά τα γαριόλες πέρασαν, ήθελαν τα γαριόλες μαλλιά στα σιγμένα μας κεφάλια...

— Πέντε, κι' ένα έξη και τρία ένια... έκανε εκείνη, σ' να μην ήθελε ν' άφιστη τον έαυτό της να παρασπασθ' στο γλυσταρό καθήσοο της νοσταλγίας...

— Άστερα, μια μέρα, ήθελαν και τα έννια... Ξανάπατε π'ό σιγά ο γέρος, ήθελαν για να δώσουν μια νότα καινοφώνιας χαράς στις γερασμένες μας ζωές, στο κουρελιασμένο μας κέφι... Άνδ' κεσοάκια-ξανά ήθελαν να γεμίσουν καινούργιο, αναπάντεχο φως τα κουρασμένα προσδωτικά μάτια μας, Ρόζα... Η-σουν γιαγιά π'ό, κι' ήσουν παπούς...

— Μ'ά τί σ' έπιασε, άλήθεια, Κοσμά!... τον ώτισσε σοβαρά τώρα συγκινημένη.

— Δεν έξω, Ρόζα... Κύτταξε απ' το παράθυρο είδα το φθινόπωρο να ξεμαλλιάζει τα δέντρα, κι' ή ψυχή μου πέταξε στις μακρινές άνοιξεις που παραδίδονταν σ' αυτές που σβύσαν για πάντα ια μας...

Μείνανε έτσι για λίο σιωπηλοί, δακρυσμένοι οι δυο γέροι. Σ' να μην ήθελαν να κουνηθούν σ' να μην, τολμούσαν να τασούν τις σ' άντες της γερασμένης ζωής που για πάντα πεθάνει... Τό σκοτάδι είχε τώρα άπλωθ' μέσ' στην τραπέζα.

Η γριά σπώθηκε σιγά-σιγά, πήγε στο διακόπτη κι' άναψε το φως. Ένοιωσε τα δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της πίσω από τα νυαλιά της. Δεν τόλμισε να κυττάξ' το γέρο γιατί ήξερε πως κι' από τα δικά του τα μάτια θάβλεπε να κυλάν' οί' υνάλες του φθινοπώρου της ζωής...

— Έλα του έπρε πόσες κάνεις...

Μέτοσε ο γέρος τα φύλλα του και της άπάντησε με φωνή πούτοσε:

— Μ'ά το δέκα το καλό και μια τα σπαθιά, δυο, και κάνεις ιαξίς Ρόζα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τό «γάλα» τ'ό πάνθηρος.

Τό «γάλα» τ'ό πάνθηρος» είναι το ισχυρότερο ποτό που υπάρχει στον κόσμο. Φυσικά, σ' αυτό καταφεύγουν εκείνοι που βρίσκουν πολύ έλαφρό όλα τα άλλα οίνο-πνευματώδη ποτά. Μια άμερικανική έφημερίς έδωκε τελευταία τη συνταγή της παρασκευής του:

«Πάρτε, συμβουλεύει, ένα γαλόνι ούισκυ και ρίξτε μέσα 450 γραμμάρια ψιλοκομμένου καρπού απ' αυτόν που είναι ειδικός για το μάσημα 900 γραμμάρια σοδάκινα που θα τα ψήσετε πρωτίτερα στο φούρνο ώσπου να καρδουνοποιηθούν και τα υπορούτι 20 φυσηγίνων κυνήγιου. Θα τα ανακατέψετε καλά και θα τα άφήσετε μια βδομάδα. Στο τέλος αυτής της βδομάδας θα έχετε ένα έξαιότο «γάλα πάνθηρος». Το ποτό αυτό πρέπει να πίνεται μέσα σ' κύπελλα από κασίτερο».

«Αν θέλετε να μιμηθ'τε τους κάου-μπόι του «Φόρ Ούεστ» για τους όποιους το «γάλα τ'ό πάνθηρος» είναι το άναγιμένο του ποτού, δοκιμάστε...

Πάντως, σ'ας πληροφορούμε, ότι πρέπει να έχετε γερό ούρανίσκο και στομάχι άνοη. Γιατί το ποτό αυτό είναι... είδε άκουαφόρε!...

Η ΡΟΥΛΕΤΤΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΠΟΝΤΙΚΟ

Άμερικανικοί έξωφρενισμοί

Άσφαλώς δεν θα μπορούσε κανείς ποτέ να φαντασθ' ότι θα ήταν δυνατόν τα ποντικά, αυτά τα τόσο άποκρουστικά τρωκτικά να χρησιμοποιηθούν αντί για μπίλλια στη ρουλέττα. Κι' όμως, συνέβη κι' αυτός ο έξωφρενισμός στη Ν. Καρολίνα της Άμερικής. Είδα το πρωτότυπο αυτό παιχνιδι, με τα ίδια μου τα μάτια κοντά σ' ένα στρατιωτικό καταυλισμό, όπου είχε οργανωθεί κάποια έμποροπληγυρία. Λευκοί και Νέγροι ήσαν μαζεμένοι γύρω από ένα περιστροφικό τραπέζι, ακτινωτός χωρισμένο με διάφορα χρώματα: Άσπρο, μαύρο, κόκκινο, πράσινο. Σε κάθε χρώμα υπήρχε και μια τρύπα μ' ένα μικρό δοχείο από κάτω. Μπροστά στο τραπέζι καθόταν ένας χοντρός Άμερικανός μ' ένα κουδούνι στο χέρι. Χτυπούσε το κουδούνι και φώναζε:

— Όσο βάζετε, τόσο κι' άλλα τόσο παίρνετε!

Κι' εκείνοι που ήσαν συγκεντρωμένοι γύρω στο τραπέζι «άκουμπούσαν» τα λεφτά τους πάνω στο χρώμα που προτιμούσαν. Όταν ο ιδιοκτήτης της ρουλέττας θεωρούσε ότι είχαν «πονταρίσθ'» αρκετά χρώματα έρριχνε τη «μπίλλια» που δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα ζωντανό ποντικό. Ής τη στιγμή εκείνη το ποντικό βρισκόταν μέσα σ' ένα τσιγκινι λεκάνη, στο κέντρο του τραπέζιου, δεμένο με μια ασκρά κλωστή από το πόδι. Ο πρωτότυπος έπιχειρηματίας το έβγαζε από τη λεκάνη χωρίς να το λυση και το άκουμπούσε επάνω στο τραπέζι, που άρχιζε συγχρόνως να γυρίζει. Το ποντικό σπ' στην άρχη, φοβισμένο, σαστισμένο έμεινε για μια στιγμή άκίνητο. Τότε ο ρουλετίερ χτυπούσε κοντά του δυνατά το κουδούνι και το ποντικό άρχιζε να τρέχει σαν τρελό των στο τραπέζι χωρίς να μπορεί να πετ' χ' ή έξω γιατί το κρατούσε από το πόδι ή κλωστή. Οι παίχτες γύρω στο τραπέζι έξεφνίζαν ζάν δαιμονισμένοι:

— Απάνω του Τζόννυ, απάνω του! Στο κόκκινο! Στο πράσινο! Στο άσπρο!

Στο τέλος το ποντικό, ύστερα από πολλούς διαταγμούς κινώταν σ' μια από τις τρύπες του τραπέζιου. Το γύρισμα του τραπέζιου σταμάτουσε τότε και ή ούρα του ποντικίου που έδειξε από την τρύπα, έδειχνε το χρώμα, που είχε κερδίσει. Πληρωνόταν άμέσως ο τυχερός παίκτης που είχε πονταρίσ' στο χρώμα αυτό και ξανάκιζε το γύρισμα της «ρουλέττας με το ποντικό»...

Φίνεται λοιπόν ότι στην Άμερική δ' έθεωρούν και τόσο άποκρουστικά τα ποντικά, και ιδιαίτέρως τα άσπρα. Άπόδειξη, το πόσο συμπαθητικά τα πορπαδίζει στον κινηματογράφο ο Ουώλτερ Ντίονεϋ.

ΜΑΚ ΚΙΝΤΟΝ

Λεμονάδες και κοκταίηλ

Κατά το τελευταίο συνέδριο των Άμερικανών ιατρών πολλοί έπιστήμονες έκρουγ'σαν εναντίον της καταπόσεως του γυμνού του λεμονιού που γίνεται στην έποχή μας. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις των ό γυμνών του λεμονιού, όταν γίνεται κατάποση καταστρέφει την άδωμαντίνη ουσία των δοντιών.

Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος για τους νέους και τις νέες που μασούν λίζουν διαρκώς καραμέλλες λεμονιού ή πίνουν άκατάπαυστα λεμονάδες.

Άπό τ' άλλο μέρος μερικοί γιατροί άνεκοίνωσαν ότι τα κοκταίηλ κάνουν καλό στους πάσοντας από υπέρτασι, γιατί χαλαρώνουν τα νεύρα και διαστέλλουν τα αίμοφάρα άγγεία. Φυσικά, δεν πρέπει να γίνεται κατάποση κοκταίηλ και οίνοπνευματωδών ποτών.

Διά ένα μοντέλο οπίσθου

Ασκήσεις, λουτρά, φάρμακα

III Μόδα δεν είναι μόνον ιδιότροπη, άλλα και λογική, άμερόληπτη, δικαίη. Έπιτρέπει σ' όλες τις γυναίκες διαδοχικά να δείχνουν ό,τι ώραίο τους έδωσε ή Φύσις: άλλοτε τα πόδια, άλλοτε τους ώμους, άλλοτε το στήθος... Κι' έτσι κάθε γυναίκας τύπος έχει κάποτε την ώρα της έπιτυχίας του.

Η φετινή λοιπόν μόδα άπαιτεί λεπτή μέση, στρουγγυλούς γοφούς και προπάντων πλούσιο στήθος. Άλλά το άσφογο στήθος είναι κάτι σπάνιο, γιατί ή ηλικία, ή μητρότης και το ίδιο του το βάρος χαλούν τις γραμμές του. Το μόνο στήριγμά του είναι ένας μύς, που άρχίζει απ' τη μασχάλη και φτάνει ως την άρχη του στήθους. Το δέρμα που το περιβάλλει, δεν διατηρεί για πολύ καιρό την έλαστικότητα που άπαιτείται για τη συγκράτηση των λιπών και των άδενωδών ιστών του.

Διάφορες άνωμαλίες των άδενων μπορούν να δημιουργήσουν ένα στήθος υπετροφικό ή άνεπαρκές. Σε τέτοιες περιπτώσεις, γίνεται όρμονοθεραπεία, με την έπιείνη είδικού γιατρού.

Η κοούρα που κάνουν πολλές γυναίκες για ν' άδυνατίσουν, έλαττώνει το λιπαρό ιστό του στήθους, αθέτοντας συγχρόνως ή λειτουργία του θυρεοειδούς άδένου, και μπορεί έτσι ν' άδειάσει το στήθος, το οποίο γίνεται τότε πλασάρο και κρεσάμενο.

Τα ίδια άποτελέσματα φέρουν ή άνισμία κι' ο ύποσιτισμός. Τέλος, ή υπέρότης κι' ο θηλασμός έχουν δυσάρεστο αντίκτυπο στο σχήμα του στήθους.

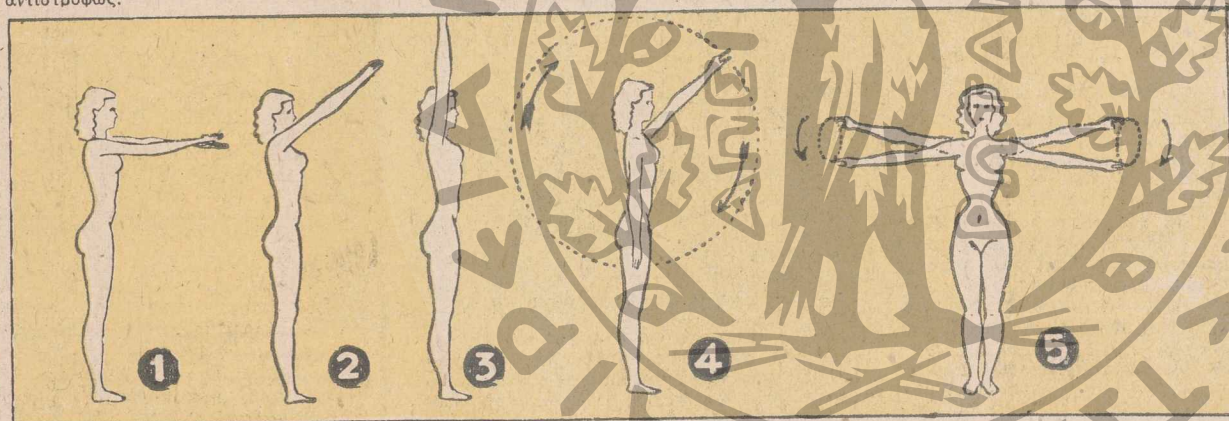
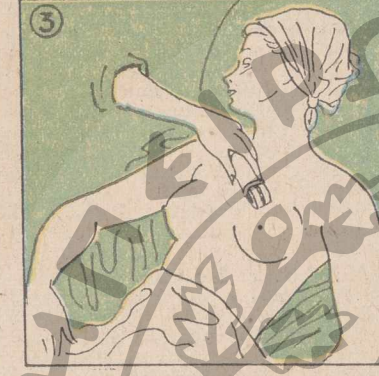
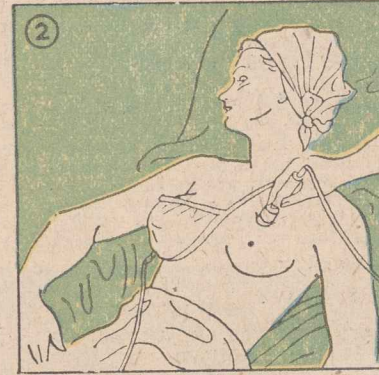
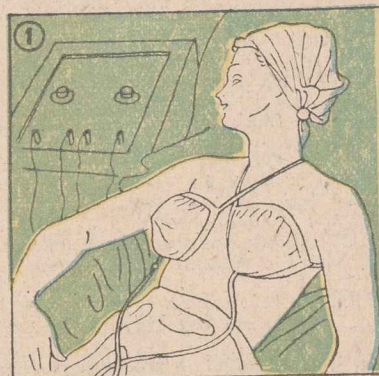
Άντιθέτως, ή κατάλληλη γυμναστική, το προφυλάσσει απ' την παραμόρφωση, άναπτύσσοντας και δυναμώνοντας τους μύς που το συγκρατούν. Με τον ίδιο τρόπο διατηρώνται κάπως ένα πειμένο στήθος. Άσφαιρούν γι' αυτό το σκοπό οι άκόλουθες άριστες άσκήσεις:

1.— Στέκεσθε όρθια, με τα πόδια ένωμένα, τα χέρια τεντωμένα προς τα έμπρός άλλα όχι με δύναμη, τους άγκώνες έλαφρά λυγισμένους.

2.— Σηκώνετε ψηλά τα δυο χέρια, σταυρώνοντας τον καρπό του δεξιού χεριού πάνω απ' τον καρπό του άριστερου, κι' έπειτα αντίθετως, με κινήσεις άστραπιαίες.

3.— Άρ'ό τεντώσετε τα χέρια κατακόρυφα πάνω απ' το κεφάλι σας, τα ξανακατεβάσετε, σταυρώνοντας τα διαδοχικά όπως παραπάνω, ως τη στάσι απ' όπου ξεκινήσατε. Το κεφάλι πρέπει να μένη πάντοτε έντελώς ευθυτενές.

4.— Στέκεσθε σ' στάσι προσοχής. Περιστρέψτε τα δυο χέρια σας διαδοχικά γύρω απ' την άρθρωση του ώμου, χωρίς να τα τεντώνετε πολύ. Πρέπει να διαγράφουν ένα τέλειο κύκλο, δίχως όμως ν' άπομακρύνονται ποτέ απ' το πλευρικό έπίπεδο του σώματος. Για κάθε χέρι: 15 στροφές από πίσω προς τα έμπρός κι' άλλες τόσες αντίστροφες.

5.— Στέκεσθε όρθια, με το δεξιο πόδι λυγισμένο προς τα έμπρός, τα χέρια τεντωμένα όριζοντίως και προς τα πλάγια και τις παλάμες γυρισμένες προς τα πάνω. Διαγράφετε 20 μικρούς γρήγορους κύκλους, από μπρος προς τα πίσω, με τα δυο χέρια σας, καλά τεντωμένα. Κατόπιν λυγίζετε προς τα έμπρός το άριστερό πόδι, τεντώνετε τα χέρια όριζοντίως με τις παλάμες προς τα κάτω και διαγράφετε 20 κύκλους από πίσω προς τα έμπρός.

Τό κρύο ντους

Τό καθημερινό τοπικό κρύο ντους, με μια είδικη συσκευή, προάγει έντονα το κρέμασμα του στήθους. Άν δεν έχετε τέτοια συσκευή, μπορείτε να μεταχειρισθ' ένα μεγάλο σφουγγάρι, το οποίο στυβείτε πολλές φορές, πρώι και βράδυ, πάνω στο στήθος σας. Πάντοτε, έπειτα από ένα ζεστό λουτρό, πρέπει να κάνετε αυτό το κρύο ντους.

Τα φάρμακα

Υπάρχουν διάφορα στυπτικά ύγρα (λοσιόν, τοιωτικά, κλπ.), που πωλούνται στα καλά μωροπωλεία και που σφίγγουν το στήθος. Έπίσης υπάρχουν όρμονικά παρασκευάσματα, ως κρέμες ή λοσιόν, που τρέφουν την έπιδερμίδα. Ένα μασάζ μ' αυτά διευκολύνει την εισαγωγή τους μέσα στο στήθος, και συνεπώς τη διέγερση των άτροφικών άδενωδών ιστών.

Ο ήλεκτρισμός

Μια νέα κι' άποτελεσματική μέθοδος ήλεκτροθεραπείας για την άνόρθωση και το σφίξιμο του στήθους έχει τις έξης τρεις φάσεις:

1) Οι μασοί τυλίγονται μ' ένα μεταλλικό σουτιέν έμποτισμένο με είδικη λοσιόν. Άπ' αυτό διαχετεύεται κατάλληλο ήλεκτρικό ρεύμα, που ζυμώνει την κυκλοφορία του αίματος και συγχρόνως διεγείρει τον άδενωδών ιστό.

2) Ένα ήλεκτροδόν, έμποτισμένο με στυπτικό ύγρα, χρησιμοποιείται για ένα κυκλικό μασάζ, που διεγείρει το νευρικό δίκτυο και το συνδετικό ιστό των μαστών.

3) Γίνεται ένα παλμικό μασάζ και κατόπιν ένα έλαφρό με το χέρι, με τη βοήθεια μιας θρεπτικής κρέμας με όρμόνες.

Η χειρουργική

Έπιτυχάνει θαύματα, για το διορθωμα του γυναικείου στήθους. Είναι δυνατόν σήμερα ν' άφαιρεθ' ως 1 κιλό λίπος από τα υπετροφικά στήθη. Ένα στήθος κρεμασμένο μπορεί να διορθωθ' με το κόψιμο και τον περιορισμό του δέρματος.

Δεν πρέπει ωστόσο να καταφεύγουν κανείς στο χειρουργικό νυστέρι, παρά μόνον άφ'ό δοκιμάση άνεπιτυχώς τις μεθόδους που υπέδειξαμε πιο πάνω.

27

«ΥΚΑΛΗ» ΦΕΡΝΕΙ «Υκάλη» παίρνει!..

Κάθε αστυνομικός πρέπει να είναι προικισμένος μ' άριστο φυσικό χρίσμα. Αν δεν τα έχει δεν πρόκειται ποτέ να επιτύχει στο επάγγελμα του όσο και να διαβάσει, όσο και να καταρτισθεί, όσο χρονία και να επιμεληθεί. Κι' αλήθεια τόσο στην πιο μικρή κι' ασήμαντη κλοπή όσο και στο πιο ανατριχιαστικό έγκλημα ο αστυνομικός έχει να λύσει χίλιες δυο απορίες, χίλια δυο αινίγματα κατά τις έρευνές του στον τόπο του αδικήματος. Το πλάνο γι' αυτόν είναι η παρατηρητικότητα. Κι' αυτό είναι το σημαντικότερο που προσέχουν στη Σχολή Αστυνομικών από τον καιρό της ιδρύσεώς της. Υποστηρίζουν δηλαδή ότι το μάτι του αστυνομικού πρέπει να «κόβει». Όπου κι' αν σταθεί, όπου κι' αν βρεθεί πρέπει να βλέπει και ν' αντιλαμβάνεται και το πιο ασήμαντο που συμβαίνει γύρω του. Τόση σημασία έδινε στην παρατηρητικότητα ο Άγγλος οργανωτής και καθηγητής της Σχολής Κερκυράς Σλόμαν ώστε έλεγε, με τα λίγα ελληνικά που γνώριζε στους υποψηφίους αστυνομικούς: «Μυκάλη» φέρνει, «Μυκάλη» παίρνει. Δηλαδή το ατμόπλοιο «Μυκάλη» που έκανε τότε το δρομολόγιο από τον Πειραιά στην Κερκυρά κι' έφεραν φυσικά και τους υποψηφίους μαθητές της Σχολής αστυφυλάκων, το ίδιο θα τους έπαιρνε για να τους νυρίσει στον Πειραιά αν κρίνονταν ότι δεν είχαν παρατηρητικότητα, αντίληψη, κρίση.

Στο σημείο αυτό επέμεινε κι' ο αρχηγός της Βρετανικής αποστολής ο άειμνηστος στρατηγός Χαλντάν κι' όλοι οι ειδικοί ανώτεροι αξιωματικοί της αστυνομίας που ήταν καθηγητές της Σχολής... Σχετικά με το μάθημα της παρατηρητικότητας στη Σχολή υπάρχουν ένα πλήθος χαριτωμένων ανέκδοτων. Θα σας διηγηθούμε μερικά: Οί Κερκυραίοι είναι... διαβόλου κάλτσες. Έξυπνοι άνθρωποι με την διάθεσι πάντα ν' αστεϊασθούν διασκεδάσαν μπλέκοντας τους νεοφερμένους μαθητές της Σχολής που ήταν τότε στην Κερκυρά. Τους έδιναν ασφαλείες πληροφορίες και τους άφηναν να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους. Στη «Σπιανάδα» βρίσκεται ως γνωστόν ο ανδριάντας του Καποδιστρια. Πολλοί νεαροί μαθηταί που δεν ήξεραν ποιοί ήταν οι ανδριάντες αυτές ρωτούσαν σχετικά τους Κερκυραίους. Κι' έδειχναν τους απαντούσαν:

— Τόμου, ψυχούλα μου, και δεν το ξέρεις να σου το πω. Είναι του Σολωμού μάτια μου, του Σολωμού του εθνικού ποέτα, ψυχούλα μου!..

Στο κτίριο της Σχολής υπήρχε μια παλιά μαρμαρίνη πλάκα που είχε σκαλισμένο πάνων τον αριθμό μηδέν. Και να μια ημέρα που οι μαθηταί της Σχολής τα βρήκαν μπροστά. Ούτε πολύ, ούτε λίγο τους υπέβαλαν ζωφνικά το ερώτημα: «Υπάρχει μια μαρμαρίνη πλάκα στη Σχολή. Σε ποιο σημείο ακριβώς είναι και τί έχει επάνω της σκαλι-

σμένο;» Και φυσικά δεν τους άφηναν να ερευνήσουν πρώτα κι' ύστερα ν' απαντήσουν γιατί έπρεπε να την είχαν προσέξει. Οι περισσότεροι δεν υπέρεσαν να δώσουν μια σωστή απάντηση. Έλάχιστοι ήταν εκείνοι που είχαν προσέξει την πλάκα. Φαντασθήτε λοιπόν την κατάληξη τους όταν έμαθαν ότι η πλάκα αυτή ήταν ακριβώς κοντά στο μέρος εκείνο που το πρωί το μεσημέρι και το βράδυ γινόταν η διανομή του σουσιτίου!..

Συνά επίσης ο Σλόμαν που έμενε μέσα στη Σχολή έκανε διάφορες... παραβάσεις και περιμένε οι δόκιμοι αστυφυλάκες να του υποβάλουν την σχετική... μίνυσι! Η πιο συνηθισμένη παραβίαση του ήταν η έξη: «Έδαε επιτήδες διάφορα αντικείμενα στο παραθύρο του διαμερισμάτος του που ήταν στον τελευταίο όροφο της Σχολής. Συνήθως τοποθετούσε εκεί μια σάουνα, μια γλάστρα, μια μεγάλη χιλιάρικη μπιλίτσια κι' ύστερα ρωτούσε τους μαθητές:

— Τι παράβασι έκανα σήμερα; — Έχετε μια σάουνα στο περβάζι του παραθύρου σας άπαντούσαν οι αστυνομικοί, αν έννοείται το είχα προσέξει.

— Και γιατί δεν μου κάνατε μίνυσι;

Ο Σλόμαν βλέποντάς τους να κοιμούνται τους έκανε τότε ολοκληρωτά μάθημα: ότι όποιος κι' αν είναι ο παραβάτης όποιος κι' αν είναι αυτός που θέτει σε κίνδυνον την ζωή των άλλων πρέπει να καταγγέλλεται και να τιμωρείται.

— Αν αυτή η σάουνα με τον αέρα ή μ' ένα ζωφνικό άνοιγμα του παραθυρόφυλλου έπεφτε κατά γης και σκότωνε έναν άνθρωπο; τους ρωτούσε. Και συνέχιζε: Χιλιάδες φορές θα συναντήσετε αυτή την παράβασι στις πόλεις. Πολλοί συνήθιζαν να... στολίζουν τα παράθυρα ή τα υπαλκόνια του σπιτιού τους με σάουνες ή κανάτια. Δεν πρέπει λοιπόν να διατάξετε. Πρέπει να τους κάνετε τη σχετική παρατήρησι ή μίνυσι.

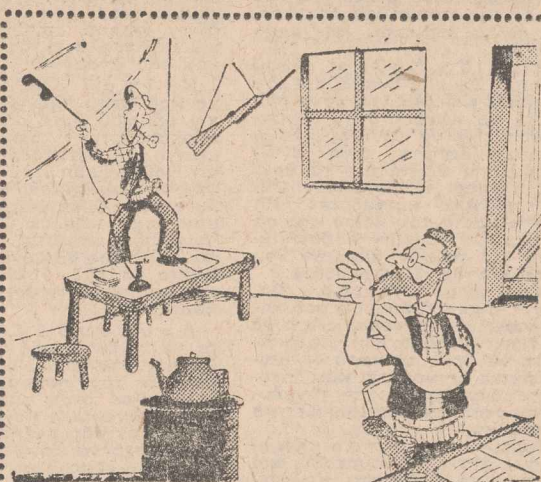
Για να εξακριβωθεί αν έχουν ή όχι παρατηρητικότητα οι υποψήφιοι αστυνομικοί καθώς και έτοιμότητα πνεύματος τους έκαναν το έξης: Τους κλείνανε σ' ένα τελειωσ σκοτεινό δωμάτιο. Επειτα έναν, έναν τους οδηγούσαν από ένα έπιση σκοτεινό διάδρομο μπροστά στην έπιτροπή που τους έστήλαζε. «Εκεί, την τελευταία στιγμή, τους έδιναν ένα χαρτί με πέντε ερωτήσεις στις οποίες έπρεπε ν' απαντήσουν υαλίς τις διαβάσαν και σε διάστημα δευτερολέπτων. Με το χρονόμετρο υπολόγιζαν το χρονικό διάστημα που έκαναν ν' απαντήσουν. Ο αστυνομικός έπρεπε να συνέλθει από το σκοτάδι να πειθαρχήσει τη σκέψι του, να διαβάσει τις ερωτήσεις και ν' απαντήσει όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Κι' οι ερωτήσεις δεν ήταν καθόλου εύκολες. Όριστε μία από τις πιο χαρακτηριστικές: «Απέναντι από τη Σχολή της Κερκυράς, στο νησί του Βίδο ήταν ένας φάρος. Ρωτούσαν λοιπόν: — Πόσες φορές ανάδει το λεπτό ο φάρος του Βίδο;» Αν τώρα ο δύστυχος μαθητής δεν το είχε προσέξει και δεν είχε κάνει τον υπολογισμό κι' αν στις πέντε ερωτήσεις που του υπέβαλλαν, δεν άπαντούσε ήταν καμένος. Άκουγε τον Σλόμαν να του δηλώνει με χαμόγελο:

«Μυκάλη» φέρνει, «Μυκάλη» παίρνει!..

Και τότε έστελναν πίσω στον Πειραιά, για να κυττάει να βολι κανένα άλλο επάγγελμα.

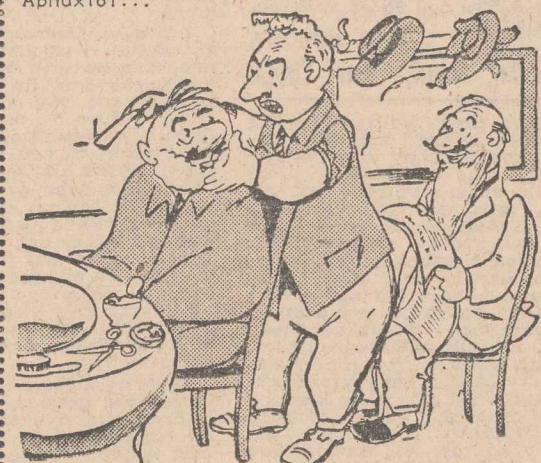
Επαναλαμβάνουμε ότι ο αστυνομικός πρέπει να προσέχει τα πάντα. Ίδου ένα σχετικό παράδειγμα: Το 1928 ο υποστύνομος Κ. Νίκος Χειλάς καθώς διέσχισε την πλατεία Βάθος μια ημέρα, παρατήρησε έναν άνθρωπο που χάζευε.

«Αυτός δεν μπορεί να είναι Άθηνάιος» σκέφτηκε κι' έκανε να τον πλησιάσει. Ο άγνωστος μόλις τον είδε τράπηκε και το έβαλε στα πόδια για να ξεφύγει. Ο Χειλάς τον κατέδιωξε και τον έπιασε. Ήταν ένας ληστοφυνδικός επικηρυγμένος απ' την Ατλαντίη και είχε καταφύγει στην Αθήνα για να γλυτώσει τη δίωξι των απορροσμάτων... Ο ΔΡΑΚΟΥΣ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥΣ

— Αφεντικό! Ένα τηλεφώνημα για σένα!... — Απαχτο!...

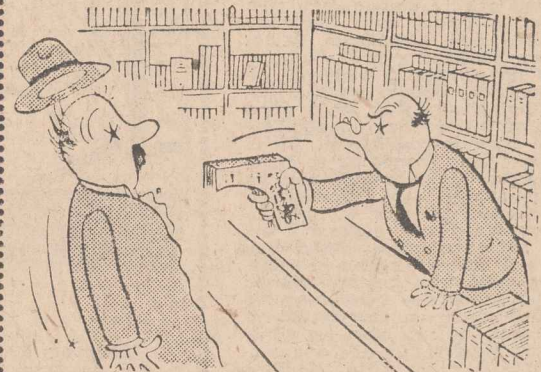

— Προσοχή μη με κόψης. — Έννοια σας κύριε. Αυτό το ζυράφι δεν κόβει. Γδέρνει μονάχα!

ΤΟ ΚΑΤΕΒΑΣΜΑ ΤΩΝ ΒΑΡΕΛΙΩΝ

— Με το παρντόν Μιστόκλη! Έκανα λάθος...

— Μην τρομάζετε. Είναι το καινούργιο μας αστυνομικό μυθιστόρημα σε σκηνή... πιστολεϊδέας!

ΕΝΑ ΙΔΕΩΔΕΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ-ΚΟΙΝΟΤΗΣ

Ο παράδεισος του Μπουαμεντώ

Το Μπουαμεντώ είναι ένα χωριό της γαλλικής έπαρχιας Βαλάνς που δημιουργήθηκε απ' τους εργάτες ενός εργοστασίου σκελετών για ρολόγια. Το εργοστάσιο αυτό ανήκει στην κοινότητα, δηλαδή στους ίδιους τους εργάτες, αποτελεί δε πρότυπο σοσιαλιστικής οργάνωσης.

Η σύζυγος κάθε εργάτου πληρώνεται απ' το εργοστάσιο, γιατί εργάζεται για το νοικοκυριό της και για την ανατροφή των παιδιών. Απ' τη στιγμή που ο γιατρός θα βρει μια γυναίκα έγκυα, πληρώνεται επίδομα στο άνηντο παιδί της. Τα παιδιά του σχολείου παίρνουν κι' αυτά ημερομίσθιο, γιατί θεωρείται ότι εργάζονται έφ' όσον μεγαλώνουν και σπουδάζουν. Επίσης κάθε άρρωστος θεωρείται ότι εργάζεται για να γίνει καλά, κι' επομένως μισθοδοτείται σ' όλο το διάστημα της αρρώστιας του.

Το εργοστάσιο αυτό, με τις τόσο προοδευτικές αρχές, ιδρύθηκε προ 8 ετών από ένα απένταρο τεχνίτη, το Μαρσέλ Μπαρμπύ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν τότε 31 ετών ειδικός στην κατασκευή σκελετών για ρολόγια. Είχε υποφέρει πολύ στα παιδικά του χρόνια. Είχε αλλάξει διάφορα επανδρώματα — είχε γίνει α-κμυ και παπάς! Στη εργοστασία όπου εργάσθηκε, του είχε κάμει εντύπωση ο ψυχρός κι' απρόσωπος τύπος της συγχρόνου βιομηχανικής οργάνωσης. Όλοι οι εργοδότες είχαν την αντίληψη ότι πληρώναν τους εργάτες για να κάνουν μια ψιλομένη δουλειά κι' ότι δεν υπήρχε λόγος να ενδιαφέρονται για την τύχη τους έξω απ' τις εργάσιμες ώρες. Αλλά ο Μπαρμπύ ευαίσθητος και ιδεαλιστής θέλησε να ξεϊρ στον κόσμο ότι μπορεί να υπάρχει ένα εργοστάσιο, προωριμένο να εξυπηρετήσει όχι την τσέπη του επιχειρηματίου, αλλά τους μικρούς ανθρώπους που δουλεύουν σ' αυτό. Αποφάσισε λοιπόν να κάμει ένα τυπολόγιο βήμα μολονότι ήταν φτωχός και πατέρας 7 παιδιών.

Αφιος τη θέσι που είχε σ' ένα εργοστάσιο και με τη βοήθεια της συζύγου του, βρήκε ένα κατάλληλο μοναχικό κι' εγκαταλείπειμένο κτίριο, σε μια έρημη περιοχή της έπαρχιας Βαλάνς. Πούλησε τα έπιπλα του για να μπορέσει ν' αγοράσει τα απαιτούμενα εργαλεία για την κατασκευή σκελετών ρολογιών, συγκεντώνει μερικούς άλλους νέους, που συμμερίζονταν το α-νειρό του, κι' άρχισε την εργασία. Μη έχοντας έπιπλα, χρησιμοποίησαν αδειάνα κασόνια ως τραπέζια και καθίσματα. Το βράδυ, φωτιζόντουσαν με κεριά.

Ο Μπαρμπύ διδάζε την τέχνη του στους πρώτους συντάσσους του, ούτοι τη δίδαν σε άλλους, κι' έτσι σιγά-σιγά συγκεντρώθηκε αρκετός αριθμός ειδικευμένων τεχνιτών. Επειτα όταν ο Μπαρμπύ έκρινε ότι η κοινότη είχε ώριμώσει αρκετά, της παραχώρησε την ιδιοκτησία του εργοστασίου.

Σήμερα, οι 300 εργάτες κι' οι οικογένειές τους ζουν αδελφωμένοι στο Μπουαμεντώ κι' εργάζονται στο εργοστάσιο και σ' ένα γειτονικό αγρόκτημα, επίσης δικό τους. Είναι καθολικοί, προτεστάνται, ά-θεοι, κομμουνισταί, υλισταί άνθρωποι... Καθένας ακολουθεί όποις θρησκεία κι' όποις κοινωνική θεωρία του άρεσει, και σέβεται απόλυτα τις αντιλήψεις των άλλων. Ένας «ήθικός κώδικς» της κοινότητος, υπονεγρωμένος από όλα τα μέλη της περιέχει τα έξης κύρια σημεία:

- 1) Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωριστά από τον άλλο. Κάθε μέλος της κοινότητος πρέπει να κ-άνει ό,τι μπορεί για να βοηθήσει την ικανότητά των άλλων.
- 2) Ο άνθρωπος πρέπει να καλ-λιερνά τα σωματικά, και ψυχικά προσόντα του. Η εκλογή της υεθόδου αφορσ αυτόν και μόνον.
- 3) Η κοινότης παίρνει κάθε μέ-

λος της όπως είναι, κι' ό,τι κι' αν πιστεύει, και του ζητεί μόνο να προχωρή προς το ιδανικό που δια-λέξει, με ένεργητικότητα και καλή θέλησι.

Η οικογένεια αναγνωρίζεται ως βασική μονάδα της κοινωνικής οργάνωσης. Πέντε ή έξη οικογένειες αποτελούν μια ομάδα που συνκε-ντρώνεται και συζητεί για τα τρέ-χοντα ζητήματα της κοινότητος. Μια φορά το έτος όλοι οι κάτοικοι εκλέγουν ένα πρόεδρο κι' ένα γε-νικό συμβούλιο. Αν κρίνουν όμως ότι ο Πρόεδρος δεν ανταποκρίνε-ται στις προσδοκίες τους, μπορούν όποτεδήποτε να τον αλλάξουν.

Το κυριότερο έσοδον της κοινότητος προέρχεται απ' την παραγω-γή 25.000 σκελετών ρολογιών κάθε μήνα. Τα 45% των κερδών μοιρά-ζονται σ' όλους τους εργάτες, το δε υπόλοιπο χρησιμοποιούν για από-θεμα για έπισκευές, συμπληρώ-σεις, κλπ.

Κάθε εργάτης πρέπει να δουλέ-ψη στο εργοστάσιο 10 μήνες το χρόνο, κι' άλλον ένα μήνα στο α-γρόκτημα. Τον δωδεκάτο μήνα παίρ-νει άδεια με πλήρεις αποδοχές. Η εργάσιμη έβδομάδα αποτελείται ά-πο 45 ώρες. Οι 39 άπ' αυτές κατα-ναλώνονται στην εργασία κι' οι ύ-πολοιπες σε μελέτες.

Οι εργάται διαθέτουν τον έλευ-θερο καιρό τους σε ερασιτεχνικές θεατρικές παραστάσεις, φιλολο-γικές συζητήσεις ή διαλέξεις από περσοτικούς καθηγητάς και καλλι-τέχνες. Ένας δημοσιονόμος που έπισκέφθηκε το εργοστάσιο, δι-ηγείται ότι σε μια αίθουσα γίνεται μάθημα προβλημάτων μηχανικής σ' ένα μαρμαρίνιο, άλλοι όμως κα-θηγητές ανέπτυξαν μια θεωρία της Φυσικής, κι' άλλοι πάλι μια νέα γε-νική απήγγελε δροματικούς στι-χους του Κορνελίου. Γίνονται έπι-σης μαθήματα τραγουδιού χορού μαρσιισμού, χριστιανικής κατηχή-σεως, κλπ.

Μ' άλλα λόγια, η κοινότης παρέ-χει στα μέλη της, όχι μόνο στέγη και τροφή αλλά κι' ό,τι άλλο χρειά-ζεται ένας άνθρωπος: μόρφωσι, διασκέδασις και κάθε πιθανότητα αναπτύξεως.

Η πληρωμή δεν είναι η ίδια για όλα τα μέλη της κοινότητος. Ένώ όμως στα άλλα εργοστάσια εξαρτά-ται μόνον απ' την επιδεξιότητα και την ταχύτητα του εργάτου, στο Μπουαμεντώ ανταμείβεται αναλό-γως κάθε εκδήλωσις της ατομικό-τητος του.

Ένας πατέρας π.χ. πληρώνεται καλλίτερα από άλλους, όταν απο-τελεί αξιομίμητο υποδείγμα ανα-τροφής των παιδιών του. Το μου-σικό ταλέντο μιας γυναίκας της έ-κασφαλίζει μια καλή πληρωμή για-τί συντελεί στην τέχνη και την καλ-λιτεχνική μόρφωσι της κοινότητος.

Το 1942 οι κάτοικοι του Μπουα-μεντώ αποφάσισαν μ' ένα δημοψή-φισμα να μη συνεργασθούν με τους Ναζήδες. Όταν έφτασαν λοιπόν οι Γερμανοί, βρήκαν έρημο το εργο-στάσιο. Οι εργάτες είχαν φύγει για να νικήσουν αντίπαλους. Είχαν ύει-νει μόνον ο Μπαρμπύ και 9 άλλοι άντρες, για ν' αντιμαχισθούν τη μανία του έχθρου.

Οί Γερμανοί έστελναν το Μπαρ-μπύ στο τρομερό στρατόπεδο του Μπουαμενβάλντ. Τότε καταβύθισε να έπιση και να ξαναμυρίσει με-τά τον πόλεμο στο Μπουαμεντώ το όποιο ξαναβρήκε γρήγορα την πα-λιά ευημερία του.

Ο Μπαρμπύ εργάσθηκε και πάλιν γι' αυτό το σκοπό μ' εξαίρετικό κέ-φι. Άρχισε από την αρχή σχεδόν, βοηθούμενος από τους ενθουσιώ-δεις και πιστούς συνεργάτες του. Και το έργο έγινε και πάλιν, χα-ρίς στην έπιμονή του εξαίρετικού αυτού ανθρώπου. Τώρα που το όνειρό του είναι πιά πραγματικότης, ο Μπαρμπύ έχει ά-πορροβηκή τελείωσι απ' τη διοκη-σι της κοινότητος και ταξιδεύει τον περισσότερο καιρό σε διάφορα υέρη της Γαλλίας. Διηγείται παν-τού την έπιτυχία του και ενθαρρύν-ει κι' άλλους Γάλλους εργάτες ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα του και να δημιουργήσουν μιαν ε-τυχισμένη και άνετη ζωή για τους έαυτούς των και τις οικογένειές των.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥΣ

Ένας Αμερικανός μηχανικός που πρόσζε πόσο κουράζονται οι δακτυλογράφοι με το να κυττά-ζουν δικρκώς το κείμενο που βαζούν δίπλα τους, έφτιαξε γι' αυτές ένα... άπλο στήριγμα, που τοποθετείται απάνω στη νοσοσηπική. Έτσι έχουν το κείμενο μπροστά τους και δεν σ-τρα-βολαμιάζουν. Το εξάρτημα αυτό διπλώνει και χάνεται μέσα στη μηχανή.

ΤΑ «ΘΑΥΜΑΤΑ» ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

Η μικρότερη μηχανή εκπομπής τηλεράσεως, που κατασκευάσθηκε ποτέ χρησιμοποιήθηκε για την διαπίστωσι των αποτελεσμάτων της ατομ-ικής ενεργείας στον βυθό της λιμανοθαλάσσης της νησου Μπικίνι. Στην εικόνα μας το πολύτιμο αυτό μηχανήμα, που μόλις ανεσύρθη από το βυ-θό, φαίνεται μέσα στο μεταλλικό θώρακα.

ΤΚΑΡΑΖ ΣΕ ΣΤΕΓΗ!

Ένα μεγάλο κατάστημα της Ν. Υόρκης, που ά-νοίξε τελευταία, έχει στη σκεπή του και ένα γηπέδο για να σταθμίζουν 140 αυτοκίνητα. Την ημέρα των εγκαινίων του 70.000 Νεοϋρκέζοι έ-πισκέφθηκαν το καινούργιο κατάστημα.

Η Ζωή μου και τα κατορθώματά μου

Τὰ ἀραχωρηθέντα εἰς τὸν «Θησαυρὸν» ἀπὸ τὴν οἰκονομείαν τοῦ ἰδιόχειρου ἀπορνημονεύματα τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ, τοῦ Ἑλλήνος ποῦ κατέπληξε τὸν κόσμον μετὰ τὴν νυκτὴν τοῦ δυνάμιν.

(Ἀποκλειστικότης «Θησαυροῦ». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

μου. Στὸ πρῶτο μου ταξίδι ἐπὶ τὴν Πόλιν. Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Ἀπ' ἐκεῖ πῆγα στὴ Ρουμανία. Κατόπιν στὴ Ρωσία. Ταξίδευα τότε μετὰ μεγάλα ἑλληνικά ἱστιοφόρα καὶ οἱ πλοίαρχοι, ἂν καὶ ἦσαν πολλοὶ μικροί, μετὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τίς βαρεῖς δουλειές. Εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴ νυκτὴν μου δυνάμιν. Πολλὰ φορὲς, ὅταν γαλοῦσαν οἱ τορκαλίες μ' ἔβαζαν καὶ σὴ-κωνα μόνος μου τὴν ἀγκυρά.

Φαίνεται πῶς ἦσαν πολλοὶ δέξθιμοι. Σὲ κάθε ταξίδι σχεδὸν τρακάνουν μετὰ τοὺς ἄλλους ναυτὲς. Τους εὐλοκοποῦσα καὶ τε-λίκα μ' ἔδιωχναν ἀπὸ τὴ δουλειά. Ἐτσι ἦσαν ἀναγκασμένοι ν' ἀλλάξω διαρκῶς καράδι.

Ὅταν ἔγινε 16 ἐτῶν οἱ γονεῖς μου μετὰ ἀσφαδώνισαν μετὰ μιά φτωχὴ νῆα, συγγενική μου. Κατὰ τὰ ἐθίμα μὰς ἐπρεπε νὰ περάσουν ἀρκετὰ χρόνια, γιὰ νὰ παντρευτοῦμε. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ (1869) ὁλόκληρο τὸ νησί μας, ἀλλὰ καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ ποῦ ταξίδευαν στὴ θάλασσα τοῦ Μαυροῦ, στὴ Μαύρη Θάλασσα καὶ στὸ Αἰγαῖο ἔφευγαν τὴ δυνάμιν μου.

Μιά μέρα, ἐνῶ ἐτοιμαζόμην νὰ μπαρ-κάω, ἦλθα σὲ ρῆξιν μετὰ κάποιον Χατζὴ Γιώργην Ἀφουσιανόν. Τὸν χτύπησα ἀσχη-μα ἐπειδὴ μετὰ προσέβαλε. Αὐτὸ τὸ μικρὸν περιστατικὸν συνέβη στὴν Κούρτη. Τὴν ἐ-πομένη, ἐνῶ κατέβαινα στὴν παραλία, εἶ-δα νὰ πλησιάζῃ μία βάρκα, μετὰ στήν ὁ-ποία ἦσαν ὁ Καϊμακάκης μετὰ πολλοὺς στρατιώτες. Ἐρχόνταν νὰ μετὰ συλλάβουν. Ὑστερὰ ἀπὸ κατὰ γέλια τοῦ Ἀφουσιανού. Ἐκείνη τὴ στιγμήν βρισκόταν κοντὰ μου ὁ πατριώτης μου «Γιαννὸς Λεωνίδας Παπα-δόπουλος», ὁ ὁποῖος μοῦ σύστησε νὰ ἐξα-φανισθῶ, ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἐπαινοῦν μεγάλη ἔκτασι γιὰ μένα καὶ κινδύνευα νὰ συλληφθῶ καὶ νὰ κλεισθῶ στὴ φυλακή.

Ἐσπεύσα νὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὴ σύ-στασι τοῦ γιατροῦ. Πῆρα λοιπὸν τὸν ἐξά-δεσφὸ μου Πολυκρόνην καὶ πορτοῦ ἀποβί-δασθόν, οἱ στρατιώτες καταφύναμε σ' ἓ-να «αφενεῖο τοῦ Πάνω μαχαλά» ὅπου δια-τάξα νὰ μοῦ φέρουν ναυγίλε. Μόλις τότε εἶνα ἀρχίσει νὰ καπνίζω, ἂν καὶ ἦσαν 16 χρονῶν παιδί. Δὲν πέρασαν ὅμως δέκα λεπτά καὶ βλέπω ἔ-ξη ἀνθρώπους, ἀσφα-τωμένους μετὰ νιπασ-τῆν καὶ πιστόλες, νὰ ὁμοῦν μετὰ σὸν καφενέο μετὰ τὴν πρό-θεσιν νὰ μετὰ συλλά-βουν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἓνας ἀνιψιός (δεκανεῦς) παλῆς γκωστός μου, ποῦ τὸν εἶχα εὐλοκο-πῆσαι πολλὰς φορὲς σὲ παρὰ τὸν «ἐνε-κε πολλῶν σφαλμά-των ποῦ ἔκαμε». Αὐ-τὸς λοιπὸν μολὶς μετὰ εἶδε θυμώθηκε φαί-νεται τὴ δυνάμιν τῆς γυναικὸς μου, καὶ γυνώσκοντας τοὺς ἄλ-λους στρατιώτες τοὺς λέγει:

— Παιδιά, καλλί-

τερα πάμε νὰ φύγουμε γιὰτὶ θὰ μπλέξου-με ἀσχημα μ' αὐτὸ τὸ θῆριο!

Οἱ στρατιώτες δὲν ἔδωσαν προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ καὶ ὠρμησαν κατ' ἐπ' αὐτὸν μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ μετὰ συλλάβουν. Ἐγὼ ὁ-μως δὲν ἦταν δυνατό νὰ ὑποστῶ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸ. Δὲν γάρω λοιπὸν καιρὸ, ἀρ-πάξω τὸν ναυγίλε καὶ τὸν σπάζω ἐπάνω σὲ κεφάλιν τοῦ ἐνός. Κατόπιν κομμάτισα μιά καρέκλιν στὴ σάχη ἐνός ἄλλου. Χωρὶς μεγάλη δυσκολία τοὺς ἀφώπλισα ὅλους. Ἐδῶσα τὰ ὅπλα στὸν Πολυκρόνην νὰ τὰ κρατήσῃ καὶ νὰ τὰ παραδῶσιν ἀργότερα στὸν Καϊμακάκη. Εἶχα σκοπὸ νὰ φύγω ἀ-μέσως ἀπὸ τὸ γωριό, ἀλλὰ ἓνας στρατιώ-της, μολοντὶ εἶχε φάει τῆς χρονίης τοῦ, ἐπέμενε νὰ μετὰ προκαλῇ. Ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν κυνηγήσω μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν ρίξω στὴ θάλασσα. Τρέχοντας ὅμως ὁ δυστυ-χὴς ἐπέσε μετὰ σ' ἓνα βόθρο, ἀπὸ τὸν ὁ-ποῖο τὸν ἐβγαλὼν μερικὸι πατριώτες μου, εὐτυχῶς ζωντανό. Τότε ἀλλάξα ἀπόφασιν. Ἀντὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ γωριό σὰν κατα-τρονιμένος ἀνθρώπος, τράβηξα κατ' εὐθεί-αν στὸν Καϊμακάκη, ἀποφασισμένος νὰ ἐξακαθίσω τὴν κατάστασιν. Ἡμουν σὰν τρελλὸς ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ σκοπὸς μου ἦταν νὰ τοῦ κάνω κακὸ.

Μόλις τὸν ἀντίκρισα τὸν ρώτησα μετὰ θυ-μὸ τί ζητᾷ ἀπὸ μένα. Ὁ Καϊμακάκης ἀντὶ νὰ ἀργίευσιν μοῦ ἀπάντησε μετὰ υαλοκὸ ὅφος, σχεδὸν φιλικῶς:

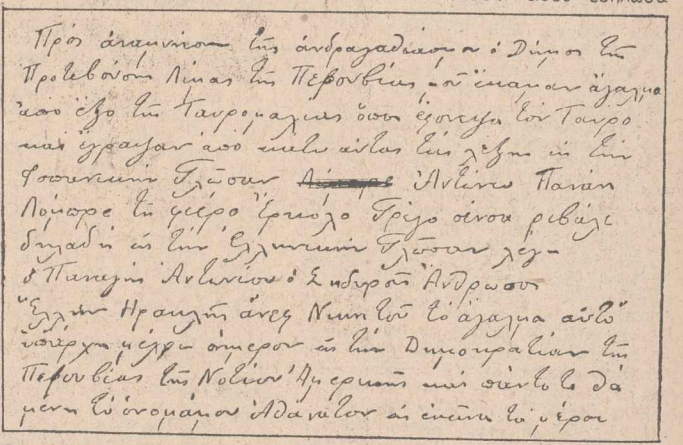
— Παιδί μου Παναγιῇ ἐγὼ δὲν ἤρθα ἐ-δῶ γιὰ νὰ σετὰ συλλάβω, ἀλλὰ νὰ εἰσπρά-ξω γωμάτα ἀπὸ φορολογίες. Κάποιον λά-θος ἔνιμε!

Μὲ ἐκπλήξι ἀκουσα αὐτὴ τὴν ἐξήγησιν, ποῦ τὴν ἐφεύσε βέβαια ἐκείνη τὴ στιγμὴ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ συναπάντη-μα. Κατὰ τὴν ἐξήγησιν τὴν ἴδιαν ὥρα καὶ οἱ στρατιώτες σὲ ἀξιοδοκῆσαν κατὰστασι.

Ὁ Καϊμακάκης τότε πρὸς μεγάλην μου ὑπερηφάνειαν, ἀρχίσε νὰ τοὺς βολῇ ὑπο-στά μου.

— Δὲν ντρεπέστε τοὺς εἶπε, νὰ τρώτε ξύλον ἀπὸ ἓνα παιδί; Αὐτὸ ποῦ πάθατε εἶ-νε μεγάλη προσβολὴ γιὰ σὰς. Θὰ τιμα-νοῦν!

Ἐφ' οὗτο ἱκανοποιημένος ἀφ' οὗ ἐδήλωσα

Φωτοτυπία αὐτογράφου σελίδος τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Κου-ταλιανού, ὅπου σημειώνεται μετὰ ὑπερηφάνειαν ὅτι ὁ Δῆμος τῆς Λί-μας τοῦ Περὺ ἔστησε τὸ ἀνάκλιόν τοῦ εἰς τὸ πῆρκο τῆς πρω-τεῦσης.

στὸν Καϊμακάκη ὅτι δὲν εἶχα τίποτε μα-ζί μου. Ἀπέμεινε λοιπὸν νὰ κανονίσω τοὺς λογαριασμοὺς μου μετὰ τὸν Χατζὴ Γι-ώργη Ἀφουσιανόν, ὁ ὁποῖος μετὰ εἶχε καταγ-νεῖλει.

Στὴν Εὐρώπῃ

Μιά μέρα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον αὐ-τὸ ἦθε ἓνα καράδι ἀπὸ τὴ Χίο, φορτωμέ-νο ἀλάτι. Ὁ πλοίαρχος ὠνομάζετο Τουρ-κομακῶλης. Μετὰ πῆρε στὴ δουλειά του καὶ κατὰ τὸ βράδυ ξεκίνησαμε γιὰ τὴν Κων-σταντινούπολιν. Ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος μετὰ πα-ρεκάλεσε νὰ μεῖνω μαζί του, ἀλλὰ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ ξεμπαρκάρω ἐπειδὴ τὸ πλοῖο ἦταν παλὸν καὶ προσέβλεπα ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀντέξῃ ἂν συνέβαινε νὰ βρεθῇ σὲ καμμιὰ μεγάλη τοικωμία. Ἐμει-να δυὸ μέρες στὸ Γαλατὰ τῆς Πόλης, ὁ-που ἦθε καὶ μετὰ βρῆκε ὁ ἐξάδεσφός μου. Τὴν τρίτην μέρα πιάσαμε καὶ οἱ δυὸ δου-λειὰ σ' ἓνα Γενοβέζικο καράδι ποῦ θὰ ἔ-φευγε γιὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀράσαμε πρῶτα στὸ Πόρτο Κάλιν τῆς Σαρδηνίας. Ἐκεῖ ξεμπαρκάρουμε ὅλο τὸ πλῆρωμα. Μείναμε μόνο μεις οἱ δυὸ καὶ ὁ ναύτης. Τὸ πλοῖο αὐτὸ ὠνομάζετο «Ἀβυλὰ Πελοποννήσου» καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ Τζιλάκου Ὁ Πακρέσσας. Ὁ Πακρέσσας λοιπὸν ἀναγκάσθηκε νὰ πᾶν στὴ Γένοβαν καὶ νὰ φέρῃ ἀπ' ἐκεῖ ἄλ-λο πλῆρωμα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐνῶ ἐβγαίνα καθ' ἡμέραν μετὰ τὸ μάνερα καὶ φροντίζαμε γιὰ τὰ φώνα τοῦ καραβιοῦ. Ἐνα ἀπὸνευ-μα ἀκουσα μερικὸς νὰ μιλοῦν ἀδανάτι-κα. Αὐτὸ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσιν. Ρώ-τησα καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ὑπάρχουν ἀκετὰ γωριὰ στὸ νησί ὅπου οἱ κάτοικοι τοὺς μι-λοῦν αὐτὴ τὴ γλῶσσα ποῦ τὴν ἤξευρα καὶ ἐγὼ ἀκετὰ καλὰ. Ἐκείνη τὴν ἀπάντησιν λαπὸν, αὐτοὶ ποῦ μιλοῦσαν ἀδανάτικα μετὰ πᾶν ἀπὸ πίσω καὶ γωριὰ νὰ φαντά-ζωνται βέβαια ὅτι ἐγὼ ἔξω τὴ γλῶσσα τοὺς «λοῦσαν ἐνδοικὰ γιὰ μὰς. Ὅπως κα-τάλαβα μὰς εἶχαν πᾶσι νὰ αὐτοισακούε καὶ ἐπειδὴ νό-μιζαν πῶς εἶναμε πολλὰ λε-πτά μὰς ἡλονόισαν νὰ μὰς ἐκάνουν. Ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἀκούσα δὲν ἀνῆλθα νὰ ἐξακοιδήσω ὅτι τὸ σνεδιό-τους ἦταν νὰ μὰς παρασπ-σούν μετὰ τῆς ἑνὸς ἑξονι-κὸ καφε-εδῶκιν καὶ ἐκεῖ ὄνι μόνον νὰ μὰς ληστεύουν ἄλ-λα καὶ νὰ μὰς σκοτώσουν. Μὲ λίγα λόγια εἶναμε νὰ κᾶ-νουμε μετὰ ἰστίαν δολοφῶ-ν.

Δὲν εἶπα τίποτε ἀπ' ὅλο αὐτὰ στὸν μάνερα. Τὸν πα-ρακάλεσα μόνον νὰ ἀνέβῃ στὸ καράδι καὶ νὰ φέρῃ τὸ μα-χαίρι μου. Ἐνῶ θὰ τὸν πε-ρίμενα στὸ Καί. Ἡ συμμο-ρία δὲν μ' ἄφινε ἀπὸ κοντὰ. Σὲ μιά ὥρα ὁ μάνερας ἐπέ-στρεψε καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ μα-χαίρι μου τυλιγμένο σ' ἓνα γυ-στό πανί. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶνα κάνει καὶ ἐνῶ τὸ σνεδιό μου.

Τότε μετὰ λίγα ἰταλικά ποῦ ἤξευρα ἐξήγησα κοῦφά στὸ μάνερα τὸ τί συμβαίνει. Ὁ φίλος μου φοβήθηκε. Μοῦ εἶπε ὅτι τὸ μόνον ποῦ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ ἐπιστρέ-ψουμε στὸ καράδι. Ἐνῶ ὁ-μως ἤξευρα νὰ δώσω ἓνα κα-λὸ μάθημα σ' αὐτοὺς τοὺς ἱ-ταλοαδανίτες. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπέδειξα στὸ μάνερα νὰ ἐπι-στοῦν αὐτὸς στὸ καράδι, ἀλλὰ νὰ μοῦ στειλῇ τὸν ἐ-ξάδεσφόν μου τὸν Πολυκρόνη. Ἐτσι καὶ ἔγινε. Δῆθεν ἀνύπο-πτοι τοσβήσαν πρὸς τὴ Βία Μαινέρι καὶ σὲ λίγο πτάσα-με σ' ἓνα στενὸ καὶ ἐρηνικὸ δρόμο ὅπου δὲν ὑπῆρχαν πα-ρὰ μερικὰ ναυτὰ ὑποπτα-σπίτια καὶ ἓνα δυὸ ὑπὸ ἐξ-ναυτικὲς ταβέρες. Οἱ ἱτα-λοαδανίτες ἀπὸ πίσω μὰς Στὸ δρόμο ἐξήγησα στὸν

Πολυκρόνη τὸ τί συμβαίνει καὶ τοῦ εἶπα νὰ κρατήσῃ στὸ γωριό τοῦ τοῦ μαχαίρι τοῦ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Δὲν πέρασαν δέκα λεπτά ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἱταλοαδανίτες μὰς πλησίασε καὶ ρώ-τησε τί ὥρα εἶνε.

Ἐβγαλα τὸ ρολόγι μου μετὰ τὸ ἀρίστε-ρὸ γωριό καὶ τοῦ ἔδωσα τὴν ἀπάντησιν. Ἐ-κανα τὸν ἀδιόφορο καὶ σχεδὸν τὸν φοβί-σμενο, ἔαφινά εἶδα νὰ μὰς κυκλῶνουν καὶ οἱ ἄλλοι τέσσερις καὶ νὰ βγάδουν τὰ στι-λέτα τους. Δὲν ἔχασα τὸν καιρὸ μου. Μετὰ κλωτσοῖς ἐρρίξα γάμω τὸν πρῶτο. Κα-τόπιν πρὸς ἄλ-λα καὶ ἔδωσα μιά δυνατὴ γρο-θὶα στὸ κεφάλιν ἐνός κοντόνδρου ποῦ βρέ-θηκε τοῖα μετὰ μακρότερον. Ὁ Πολυκρό-νης ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν τοῖ. Γι' αὐτὸ καὶ πρὸς ἄλ-λα νὰ τὸν τραυματίσω, ἔλαφά εὐτυχῶς μ' ἓνα στίλετό στὸ δεξιὸ γωριό. Ἀναγκάσθηκε τότε νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸ μαχαίρι μου καὶ νὰ γυμνήσῃ ἓνα πανύ-ψηλο καὶ θηριώδη ἱταλοαδανό. Φαίνεται πῶς τοῦκανα μεγάλο κακὸ στὸ μὰτι γιὰ-τὶ τὸν ἀκούσα νὰ εὐολιάζῃ καὶ νὰ σωριά-ζετο γάμω. Οἱ ἄλλοι δυὸ εἶχαν ἐξαφανι-σθῇ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ.

Δὲν εἶνα καμμιὰ ὁρεξὶ νὰ μπλέξω μετὰ τὴν ἀστυνομίαν. Γι' αὐτὸ, μολὶς εἶδα ὅτι ἀπὸ τίς γύως ταβέρες καὶ ἀπὸ τὰ παρὰ-θυρα τὸν σπιτιὸν προσέβαλε κόσμος πᾶ-ρα τὸν Πολυκρόνη καὶ φύναμε. Μοῦ φάνη-κε πειρογὸν ποῦ κανεὶς δὲν ἐπεχείρησε νὰ μὰς καταδιώξῃ.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ ὅταν πτάσαμε στὸ πλοῖο. Τὸ πρῶτὸ ἦθε καὶ ὁ καπετάνιος ἀπὸ τὴ Γένοβαν μετὰ τὸ πλῆρωμα καὶ ξεκινή-σαμε γιὰ τὴν Ἀγγλίαν.

Πῶς σήκωσα ἓνα κατάρτι

Πρῶτα πιάσαμε στὸ Πλύμουθ ὅπου ξε-φορτώσαμε ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ φορτίο μας. Μείναμε μιά βουάδα. Κατόπιν πῆγαμε

Λαϊκὴ λιθογραφία κυκλοφορήσασιν εἰς τὸ Μοντεβιδέο εἰς ἀναμνησιν τῆς θριαμβ-υτικῆς δημοσίας ἐπιδειξέως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κουταλιανὸς ἐπάλασε μετὰ μίαν ἐξηννημῆν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν κατέβαλε.

στὸ Κάρδιφ, ὅπου πῆσαμε κάδουνο γιὰ τὴ Μάλτα. Ξεκίνησαμε γιὰ τὴ Μεσόγειον μετὰ καλὸ καιρὸ, ἀλλὰ πρὶν πτάσασιν στὸ Γί-βοατῆ ἐπίσπε μιά καθεστὴ θύελλα. Ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ βουλιάξῃ τὸ καράδι μὰς. Ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κύματα παρέσσαν βα-ρύνειαν, σκονιά, κασόνια καὶ ἄλλα πράγμα-τα ποῦ ἦταν στὸ κατάστασμα.

Ἐπειδὴ τὸ πλῆρωμα ἀνῆλθε νὰ μετα-φέρῃ στοὺς ἀδελφούς γωριούς τοῦ ἀμπαριῶ ὅσα ἀντικείμενα δὲν εἶχαν παρασπῶθῃ ἀ-κομα ἀπὸ τὴ μανιασμένη θάλασσα, ὁ πλοῖ-αρχος ἀρχίσε νὰ ὁρῇ τοὺς ναυτὲς ἀπει-λῶντας τοὺς πᾶσι θὰ τοὺς σκοτώσῃ. Κι' ὅμως ἡ κατάσταση εἶχε κοίσιμ καὶ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν κινδυνεύαμε νὰ βουλιά-ξουμε. Μερικοὶ Ναπολιτάνοι καὶ Γενοβέζοι ἔκαναν κίχλας τὴν προσευχὴν τοὺς σὰν νὰ-βλεπαν τὸ Χάρο ὑποστάσιν στὰ ὑάτια τους. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι γιὰ πρῶτὴ φο-ρὰ στὴ ζωὴ μου, ὡς τότε ἐνοῦσα τοσο με-γάλο φόβο. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναιμπα-μπουλά, καὶ ἐνῶ ὁ πλοίαρχος ἐξακολου-θοῦσε νὰ γυμνᾷ ἀλύπττα μ' ἓνα βούρ-δουλα τοὺς φοβισμένους ναυτὲς, ἀκούμε ἓ-ναν τρομερὸ κρότον καὶ βλέπουμε νὰ σπά-ζῃ τὸ πλῆρωμα κατάρτι καὶ νὰ πέφτῃ πά-νω στὸ κατάστασμα, παρασύροντας καὶ τὸν παπαφίγκο.

Σὰν τοῦτο τοῦ ἦθε τοῦ καπετάνιου, μολὶς εἶδε τὸ κατάρτι νὰ πέφτῃ. Διάταξε ἀμέσως ἔξῃ ναυτὲς νὰ πᾶνε νὰ τὸ στυλώ-σουν, ἔστω καὶ πρὸς ἄλ-λα μετὰ κάθε δυνα-τόν, λέγοντας πῶς θὰ ρίξῃ στὴ θάλασ-σαν ἐκεῖνον ποῦ θ' ἀνῆλθε! Ἐγὼ μετὰ τὸν Πολυκρόνη καὶ μ' ἓνα νεκρὸ Ναπολιτάνο κατανιόμαστε νὰ μαζέψουμε τὰ πεινιή-σια πανιά. Μ' ὅλα ταῦτα ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε. Γιὰτὶ ἀνάμεσα σ' ἄλλα κομ-ματιάσθηκαν ἀπὸ τὸ ἀλμπουσο ποῦ ἔπε-σε καὶ παρασύρθηκαν στὴ θάλασσα καὶ οἱ δυὸ βόσκες μὰς.

Μπροστὰ στὸ μεγάλο κίν-δυνο, οἱ ναυτὲς ἔτρεξαν στὴν πλώσιν καὶ ἀρχίσαν νὰ δου-λεύουν γιὰ τὸ στήλωμα τοῦ καταρτιοῦ. Μὰ δὲν ὑπορού-σαν οὔτε νὰ τὸ μετακινήσουν. Ἀφῆσα τότε τὴ δουλειά μου καὶ ἔτρεξα νὰ βοηθήσω. Εἶπα στοὺς ἱταλιάνους ναυτὲς νὰ κρατήσουν τὴ βάσιν καὶ ἐγὼ, μόνος μου ἐπίασα τὸν περὶ-μένο κατάρτι ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καὶ ἀνῆλθα νὰ τὸ σπῶ-νω, προνοώντας διαρκῶς πρὸς τὴ βάσιν. Ἦταν ἡ πρῶ-τη φορὰ ποῦ καταλάβαινα ποσο μεγάλη ἦταν ἡ μὴνὴ μου δυνάμιν. Γιὰτὶ δὲν ἦταν μόνον τὸ μεγάλο βάρος ποῦ εἶνα νὰ συνκρατήσω, ἀλλὰ πᾶντα καὶ μετὰ τὴν ἀντίστα-σιν τοῦ ἀέρος. Ὅλοι μετὰ πα-ρακολουθοῦσαν με θαυμασμό. Ὅλο τὸ πλῆρωμα τότε, μετὰ τὸ κατάρτι ἐπὶ κεφαλῆς, συγκινητῶς ἐπὶ τὴν βάσιν. Στήλωσα τὸν ἀλμπουσο καὶ κρατῶντας τὸ ἐπὶ μιά ὥρα ὁδοῖο, ζήτησα νὰ τὸ κρατῶ-σουν πρὸς ἄλ-λα καὶ τὸ στε-ρεώσουν, κατόπιν μετὰ σπῆν-ε. Ὅσο νὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά ἀρχίσε νὰ καλύπτῃ καὶ ἡ θά-λασσα. Ὁ κίνδυνος εἶνε πε-ράσει.

Μαζεύθηκαν τότε ὅλοι γῶ-ρω μου καὶ σὲ συνέβαιναν. Ὁ καπετάνιος μοῦ ἔδωσε γιὰ δώρο πεινιὰ τῆς θάλασσας καὶ ἓ-να ὑποκαὶ παλὸν ροῦμι. Ὑστερὰ ἀπὸ τῶντα ὥρες τὸ καράδι, παρασπῶσιν τὰ πανιά του καὶ μετὰ ὑαλὲς ἀβάρεις, ἔσπεσε στὴν Τανγέρη. Ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος μετὰ παρουσίασε στὸν πρὸς ἄλ-λα τῆς ἱταλίας καὶ τοῦ εἶπε πῶς τὸ πλοῖο καὶ οἱ ἀνθρώποι σώθηκαν γά-ρ στὴ δυνάμιν μου καὶ τὸ θάρος μου. Ὁ Παρέσσος μετὰ κέλεσε νὰ φάμε μαζί σ' ἓνα ἀριστοκρατικὸ ἐστιατόριον τῆς Τανγέρης, ἀλλὰ ἐνῶ ἀρνή-θηκα γιὰτὶ δὲν εἶχα ροῦχα,

Ὅταν ἦμουν ναύτης
Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχα μόνια μετὰ τὴ θά-λασσαν. Τὸ νηακὶ ποῦ γεννήθηκα βγάξε ψωράδες καὶ ναυτὲς. Δὲν εἶνε περίεργον, λοιπὸν τὸ ὅτι ὑποκάλισα σὰν μούτσος σὲ καράδι μολὶς πᾶθησα τὰ 14 χρόνια

άλλα από εκείνα τα γοντρά και βοώμικα ναυτικά που φορούσα.

Μάλτα - Μασσαλία

Όλες αυτές οι εκπλήξεις προς το πρόσωπό μου εξηρέθησαν φαίνεται το πλήρωμα που — εκτός από μένα και τον εξάδελφό μου Πολυγύρονη — απέλειτο από 'Ιταλούς. Έπίσης υπήρχε και ένας Αυστριακός, μονόβραχος, όνοματι Ματθαίος. Αυτός ήταν ο τροφοδότης. Μια μέρα λοιπόν αυτός ο Ματθαίος, ενώ ταξιδεύαμε προς τη Μάλτα, αφού επιδιορθώσαμε στην Τανγέρη τις βλάβες, πήγε στον πλοίαρχο και του είπε εμπιστευτικά ότι την περασμένη νύχτα ενώ ήθελαν ακονίζα το μαχαίρι μου με την πρόθεση να σκοτώσω το λαστρόμο επειδή με είχε δώσει. Αυτά όλα ήταν φανταστικά. Ο τροφοδότης τα διέδιδε από το θρόνο του. Την ίδια νύχτα, ενώ ήμουν βράδια στο τιμόνι, βλέπω τον πλοίαρχο να με πλησιάζει κρατώντας ένα μικρό σφύριγμα και δύο ποτήρια.

Γέμισε το ένα, μου το πρόσφερε, και μου είπα:

— Έμαθα από το Ματθαίο πως σχεδίαζε να σκοτώσει τον λαστρόμο. Να σου πω την αλήθεια δεν τον γάμωσα ποτέ μου αυτόν τον άνθρωπο. Είπε επαναστάτης και διαρκώς ξεσηκώνει τους ναυτές. Γι' αυτό δεν μπορώ να σε εμπιστώ, αλλά και σου υπόσχομαι να σε κάνω λαστρόμο, μόλις τον ξεκάνω. Στο Ιταλικό Προξενείο της Μάλτας καθώς και στις αστυνομικές αρχές θα αναφέρω ότι εκείνος πήγε να σε σκοτώσει και ότι εσύ συννόμενος τον χτύπησες κι' έπεσε στη θάλασσα!

Αυτά τα λόγια μ' έκαναν έξω φρενών. Έγώ ούτε είχα τίποτε με το λαστρόμο, ούτε υπορούσα ποτέ να σκεφθώ να κάνω έγκλημα για να εξασφαλίσω μια καλή θέση κι' έναν καλό μισθό. Είπα λοιπόν στον πλοίαρχο ότι όλα αυτά ήταν άτιμιες του Ματθαίου που επιζητούσε μ' αυτόν τον τρόπο να εξενείον το πλήρωμα εναντίον μου επειδή ήμουν γραμικός και με θαύμαζαν όλοι για τη δύναμή μου.

Ο καπετάνιος στενοχωρήθηκε από όσα του είπα και με παρακάλεσε να μην κάνω θόρυβο. Θέλησε μάλιστα να μου δώσει κι' ένα νομισματικό δώρο, αλλά αρνήθηκα να το πάρω, λέγοντάς του πως θα δούμε το λογαριασμό μόλις φτάσουμε στη Μάλτα.

Κράτησα την όργη μου και δεν έκανα τίποτα, αποφασισμένος να ξεπαρακάω από το βρωμοκάσικο αυτό με την πρώτη ευκαιρία.

Τρείς μέρες ύστερα από το επεισόδιο αυτό υπαίναμε στο πότο της Μάλτας. Ήταν πρωί. Εκείνη τη στιγμή έμπαινε στο λιμάνι και ένα ελληνικό πλοίο, του Καλογερονιάνη, με μια μεγάλη και καινούργια ελληνική σημαία στο άμπουρο. Γύρισε σ' έναν 'Ιταλό που δούλευε κοντά μου και του είπα:

— Κιτάξτε τι ώραια σημαία! Αυτός έκανε ένα υοφοσκό κι' ύστερα φώναξε δυνατά ώστε να ακουστή από τους άλλους:

— Για κυττάτε, παιδιά, ένα στραωματσόγιο!

Γέλασαν όλοι, αλλά πιο ζωηρά απ' όλους ο Ματθαίος. Μου ανέθηκε το αίμα στο κεφάλι. Άσφαξα αμέσως ένα γοντρά καταρριμμένο σκονι κι' άρχισα να χτυπώ δεξιά κι' αριστερά. Του Ματθαίου, που του είχα άγρι, του έσπασα τα πλευρά. Ο πλοίαρχος ούτε επείχερησε να επείθει. Άλλωστε δεν ήταν καθόλου ευχάριστος, ούτε από το πλήρωμά του και με μεγάλη ικανοποίηση παρακολουθούσε το δράσιμό. Σε κακή γλώσσα κι' αφού έφαγαν τις χρυσινές τους έτρεξαν όλοι να κρυφτούν στο άμπουρο. Πρώτη φορά στη ζωή μου έδλεπα τόσο δειλούς ανθρώπους.

Ύστερα από το επεισόδιο αυτό ο καπετάνιος με φώναξε κοντά του, μου έβαψε το γέρι και μου είπα:

— Καλά τα έκανες τα παληόσκυλα. Στη Μάλτα θα τους διώξω όλους. Έσύ μόνο θα μένεις μαζί μου. Θα σε κάνω λαστρόμο.

Του άπαντήσα πως δεν έχω πιά δρεξί να δουλέω στο καρόβι του και πως θα φορετίσω να μπακάω με κανένα έλληνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η δολοφονία του ΠΩΛ-ΛΟΥΪ ΚΟΥΡΙΕ

Θύμα της διεφθαρμένης συζύγου του

Ο Πώλ-Λουί Κουριέ ήταν ένας από τους πιο επισημένους συγγραφείς της εποχής της Αυτοκρατορίας και της Παλινόρθωσης στη Γαλλία. Άλλ' εκείνο που τον είχε κάνει πιο πολύ γνωστό και εξαιρετικά συμπαθή μεταξύ του γαλλικού λαού ήταν οι βίαιες πολιτικές του εναντίον της απολυταρχίας σε όλες τις μορφές — την πολιτική, τη θρησκευτική και οικονομική — και οι θαρραλέοι αγώνες του για την ελευθερία.

Όστόσο, μεταξύ του στενού περιβάλλοντός του, ο Πώλ Λουί Κουριέ δεν ήταν πολύ δημοφιλής. Γιατί είχε χαρακτήρα σκυθρωπό, απέφευγε τις συναναστροφές και ζούσε σαν μισάνθρωπος.

Κι' εκείνη που τον συμπαθούσε λιγότερο από τους άλλους ήταν η ίδια η γυναίκα του, η Έρμινια. Ο Κουριέ την περνούσε 22λόκληρα χρόνια και δεν την αγαπήσει ποτέ. Αντίθετα, έτρεχε πίσω από τις νεαρές γυναικείς που εργάζονταν στο γήπεδο του, στη Σαβονιέρ.

Η Έρμινια αποφάσισε τότε να τον μιμηθεί. Και διέλεξε γι' αυτό δυο νεαρούς κοραγωγούς που ήταν στην υπηρεσία του σκύοντες της, τους αδελφούς Πιέρ και Σιμφοριανό Ντυμπουά.

Σε λίγο, άφισε μάλιστα κάθε προφύλαξη. Κι' έτρεχε μαζί τους στα πανηγύρια ή καθόταν στα εξοχικά καπηλιά, ανάμεσα στους δυο αδελφούς και γινόταν τύχα στο μεθύσι.

Στη Σαβονιέρ, όλοι μιλούσαν πια για τις σχέσεις της με τους δυο Ντυμπουά. Ο μόνος που δεν ήξερε τίποτε ήταν ο Πώλ Λουί Κουριέ.

Μια μέρα, όμως, του έφεραν να πληρώσει ένα λογαριασμό 150 φράγκων για ένα κυνηγετικό όπλο, που η Έρμινια είχε αγοράσει στο μεγαλύτερο από τους δυο αδελφούς, τον Πιέρ.

Ο Κουριέ που έβλεπε έξω φρενών κι' έδωξε τον όπλοπώλη. Ένα βράδυ, λίγες μέρες αργότερα, υπαίοντας ξαφνικά μέσα στο δωμάτιο της συζύγου του, την βρήκε στην αγκαλιά του Πιέρ Ντυμπουά.

Αυτή τη φορά, ο Κουριέ αποφάσισε να τελειώσει μια και καλή κι' έτρεξε για να πάρει το όπλο του. Άλλ' όταν γύρισε δεν βρήκε ούτε τον Ντυμπουά, ούτε την Έρμινια.

Το άπνευμα της άλλης ημέρας βρέθηκε νεκρός σ' ένα νεοτατικό δάσος. Ήταν πεσμένος μπρούμυτα. Ο δολοφόνος τον είχε ντυήσει με κυνηγετικό όπλο από πολύ μικρή απόσταση.

Οι ύπνοιες έπεσαν στην αρχή στους δυο αδελφούς Ντυμπουά. Τους συνέλαβαν τότε και τους οδήγησαν στις φυλακές. Άλλωστε χάρις στην βεβαιότητα της Έρμινιας, τους άφησαν και τους δυο ελεύθερους έπειτα από μερικές ημέρες. Η αλήθεια είναι ότι δεν υπήρχε κανένα θετικό στοι

γείο εναντίον των. Κατόπιν αυτού συνέλαβαν έναν επίτακτη των κτημάτων του θύματος, τον Φρεμόν.

Τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν εναντίον του Φρεμόν δεν ήταν σοβαρότερα από εκείνα που έδάρυναν τους δυο αδελφούς Ντυμπουά. Γι' αυτό, όταν έγινε η δίκη του, οι ένοχοι τον άθωωσαν.

Έτσι, το μυστήριο της δολοφονίας του Κουριέ έμεινε για πολύ καιρό ανεξιχνίαστο. Και η αλήθεια δεν θα γινόταν ποτέ γνωστή χωρίς την κατάθεση μιας νεαρής γυναικός που την έλεγαν Σιλβίνα Γκριώ. Ώς που μ' αποφασισθή όμως να μιλήσει η Γκριώ πέρασαν τέσσεραλόκληρα χρόνια.

Ο λόγος αυτής της καθυστέρησης ήταν πολύ απλός. Την ημέρα του δράματος, η Σιλβίνα βρισκόταν στο δάσος της Σαβονιέρ μαζί μ' ένα νεό. Ήσαν κρυμμένοι και οι δυο πίσω από μια πυκνή λήχη και η νέα ντροπιάζονταν να το δηλώνει.

Άλλ' τώρα είχε πάρει την απόφαση να πη τα πάντα. Συμφωνά με την κατάθεσή της, οι δολοφόνοι ήταν ο Φρεμόν, οι δυο Ντυμπουά και δυο άλλοι χωρικοί. Ο Κουριέ περπατούσε νεαρά μέσα στο δάσος. Θά ήταν πιθανόν ταραγμένος έπειτα από τη σκληρή της προηγούμενης νύχτας και την έξασάν της Έρμινιας. Σε μια στιγμή, βρέθηκε περιτριμμένος από τους πέντε δολοφόνους. Ο ένας από τους Ντυμπουά οίχθηκε τότε πάνω του και άρχισε να τον χτυπά με τις γροθιές του. Έπειτα, ο Φρεμόν τον σκότωσε, ακουμπώντας σχεδόν την κάννη του όπλου του πάνω στη σάχη του συγγραφέως. Οι δυο χωρικοί κρατούσαν γυμνά σπαθιά στα χέρια τους. Άλλ' δεν τα έχρησιμοποίησαν.

Στο μεταξύ, ο ένας από τους δυο Ντυμπουά είχε πεθάνει. Ο άλλος, καθώς και οι δυο χωρικοί που ώνόμασε η Σιλβίνα, συνέληφθησαν άλλ' αορήθηκαν όλοι την εποχή τους. Ο μόνος που άμολόγησε τα πάντα ήταν ο Φρεμόν.

Έκείνη που μας πασακίνησε στο έγκλημα ήταν η κυρία Κουριέ, είπε. Η κατάθεσή της Σιλβίνας Γκριώ είναι αληθινή από την αρχή ως το τέλος. Ομολογώ το έγκλημά μου και μετανοώ γι' αυτό.

Ο Φρεμόν βρισκόταν σε αξιολογήνητη κατάσταση. Κατά τα τέσσερα χρόνια που είχαν μεσολαδήσει, οι τύψεις τον είχαν φθείρει ανεπανόρθωτα και τώρα ήταν ένα αληθινό ράκος.

Άλλ' στο μεταξύ, αναμίχθηκε η πολιτική σ' αυτή την υπόθεση. Ο Κουριέ ήταν ένας λυσσάλεος αντίπαλος της κυβερνήσεως. Δεν έπρεπε, λοιπόν, να γίνεται μεγάλος θόρυβος γύρω στο όνομά του. Το καλλίτερο ήταν να σκεπασθούν τα πράγματα.

Έγινε τότε μια τυπική συνεδρίαση στο κοινοβουλίο της Τούρ. Το δικαστήριο δεν έκρινε έπαρκή τα νέα στοιχεία που είχαν προσκομισθεί, αναβρόθηκε στο δικασμένο της υποθέσεως και άθωωσε τους κατηγορούμενους!

Έτσι, όλοι ήταν εύχαιστημένοι. Και μόνο ο Φρεμόν ξέσπασε σε λυγμούς, ακούγοντας αυτή την απόφαση.

Άλλ' αφού σκότωσαν γιατί δεν με καταδικάζετε; φώναξε. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι δεν μπορώ να ζω με το δάσος του έγκλημάτος μου;

Άλλ'α κανείς δεν του έδωσε προσοχή. Έπειτα από τρεις ημέρες, ο επίτακτης πέθανε από συγκοπή της καρδιάς. Η δικαιοσύνη των ανθρώπων τον είχε άθωώσει. Άλλ' η θεία δικαιοσύνη είχε κάμει το έργο της.

Στο διάστημα αυτό, η Έρμινια είχε πάει στο Παρίσι. Εκεί συνδέθηκε μ' ένα νεαρό γιατρό που αργότερα την παντρεύτηκε.

Ο Πώλ Λουί Κουριέ, το τραγικό αυτό θύμα μιας άσυνειδητης γυναίκας είναι κυρίως γνωστός για τους περιηγήσιμους λιβέλους που έχει γράψει επί διαφόρων προσώπων και πραγμάτων και που θεωρούνται κλασικό στο είδος των.

Προσέχετε αυτή τη γλυπτική φωτογραφία, μετά την επεξεργασία της. Η ομοιότης με το πρωτότυπο είναι απόλυτη.

Η ΑΝΑΓΛΥΦΗ φωτογραφία

Μια πρωτότυπη εφεύρεσις ενός Άγγλου φωτογράφου

Η φωτογραφική τέχνη έχει κάμει τεράστιες προόδους στις ημέρες μας. Άλλ' η μεγαλύτερη απ' αυτές είναι εκείνη της καλυμμένης αναγλύφου φωτογραφίας. Αντί του γαριού δηλαδή, η εικόνα «τυπώνεται» πάνω σε γύψο ή κερί και είναι τότε ένα αληθινό γλυπτικό έργο, που παρουσιάζει το πλέονέκτημα από όποιοδήποτε άλλο ότι έχει απόλυτη ομοιότητα με το πρωτότυπο.

Η ανάγλυφη φωτογραφία αποτελεί ως σήμερα προνόμιο του έφευρέτο της, ενός Άγγλου φωτογράφου από το Νιούπορτ, όνοματι Τζέφρεϊ που, μ' όλο που έκαμε γνωστές τις γενικές αρχές της επεξεργασίας του κράσσε για τον έαυτο του μυστικές μερικές λεπτομέρειες σε τόπο που να μην είναι δυνατόν να τον συναγωνισθεί κανείς άλλος.

Άλλ' τί είναι και πως παίνετα η ανάγλυφη φωτογραφία;

Ας παρακολουθήσουμε τις λεπτομέρειες της λήψεως της.

Ο πελάτης κάθεται σε μια πολυθρόνα, όμοια μ' εκείνη που έχουν οι οδοντοίατροι. Από τη σάχη της πολυθρόνας ξεκινάει προς τα επάνω ένας σιδερένιος άνωγος. Αφού προχωρήσει αρκετά, ο άνωγος αυτός κόμπεται ξαναγυρίζει προς τα κα-

Μικρά - μι - ρο

— Πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, η Γη είχε 2 δισεκατομμύρια κατοίκους. Ο σημερινός αριθμός τους άγνοείται, πάντως όμως υπολογίζονται σε 50.000 οι καθημερινές γεννήσεις.

— Η πιο έκτεταμένη πόλις του κόσμου δεν είναι η Νέα Υόρκη, ούτε το Λονδίνο, αλλά το Ντεμπερεν της Ούγγαρίας, που έχει έκταση 950 τετραγωνικών χιλιομέτρων, για πληθυσμό μόλις 100.000 κατοίκων!

— Η πρώτη πέννα εφευρέθηκε από Αιγύπτιο δημόσιο γραφέα, της εποχής του Φαραώ Ραμσή Β' (1260 π. Χ.).

— Υπολογίζεται ότι τα θηρία σπείνουν 26.000 θύματα κάθε χρόνο στα 'Ινδίες. Απ' αυτά, οι 23 χιλιάδες είναι θύματα των φιδιών.

— Μόλις μια γυναίκα είχε βγεί από μια τράπεζα μιας μικρής αγγλικής πόλεως, κι' ενώ διέσχισε το δρόμο, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε ξαφνα δίπλα της κι' ένας άγνωστος της άρπαξε ένα πακέτο που κρατούσε, κι' έσπευσε να εξαφανισθεί. Άλλ' ο γκάνγκστερ ήταν άτυχος, γιατί το πακέτο περιείχε μόνο... τρία ψάρια γατόνια, που πήγαινε η γυναίκα να τα πετάξει στη θάλασσα!

τω και καταλήγει σε μια πλάκα από γάλυβα, που έχει το σχήμα μιας μικρής σκάλας με τρία σκαλοπάτια. Η πλάκα αυτή φτάνει επάνω ακριβώς από τον πελάτη και ρυθμίζεται σε μια απόσταση 7—8 εκατοστών από το κεφάλι του.

Θα νομισθεί τώρα να πάρει ο πελάτης την κατάλληλη θέση. Ο προσδιορισμός της είναι απλός. Πρέπει η μέση γραμμή του προσώπου του, όταν είναι γυρισμένος προς φίλ, να συμπίπτει απόλυτα με τη γραμμή της γαλυβδίνης πλάκας. Πρέπει μ' άλλα λόγια η γαλυβδίνη πλάκα και η μέση γραμμή του προσώπου του να βρίσκονται στην ίδια κάθετη.

Ο προσδιορισμός αυτός είναι, όπως είπαμε, απλός, άλλ' όχι και πολύ εύκολος. Γιατί θα χρειασθούν πολλές μετακινήσεις για να επιτευχθεί η απόλυτη σύμπτωση. Άλλ' η καρέκλα πάνω στην οποία κάθεται ο πελάτης έχει ένα σωρό μοχλούς, που επιτρέπουν τις κατάλληλες μετακινήσεις, ενώ ταυτόχρονα ειδικά δονατα ελέγχουν σε κάθε στιγμή την ακρίβεια της θέσεως του σχετικά με την γαλυβδίνη πλάκα.

Όταν επιτευχθεί, τέλος, αυτή η σύμπτωση, μια φωτεινή ακτίνα πέφτει κατακόρυφα από πάνω. Η ακτίνα συναντάει πρώτα τη γαλυβδίνη πλάκα και θάλατι πάνω στα τρία μικρά σκαλοπάτια της ακολουθώντας τη γραμμή τους. Έπειτα πέφτει κατακόρυφα πάνω στο πρόσωπο του φωτογραφούμενου ή καλύτερα πάνω στη νοητή μέση γραμμή του και φωτίζει και τις ελάχιστες άκονη λεπτομέρειες του.

Τη στιγμή εκείνη, μια ειδική φωτογραφική μηχανή αποτυπώνει την εικόνα του πελάτου πάνω σε μια πλάκα.

Η πρώτη φάσις τελειώσε. Αρχίζει αμέσως η δεύτερη, που είναι δυσκολώτερη και πολυπλοκώτερη.

Η άσνητική πλάκα εισάγεται μέσα σε μια ειδική μηχανή όπου διάφορα δονατα, εξαιρετικά λεπτεπίλεπτα, αποτυπώνουν πάνω σε γύψο το περίγραμμα της εικόνας, μέχρι και των ελαχίστων λεπτομερειών της.

Η έργασία αυτή γίνεται αυτόματα και ο φωτογράφος δεν κάνει τίποτε άλλο από το να παρακολουθεί τις διάφορες φάσεις της.

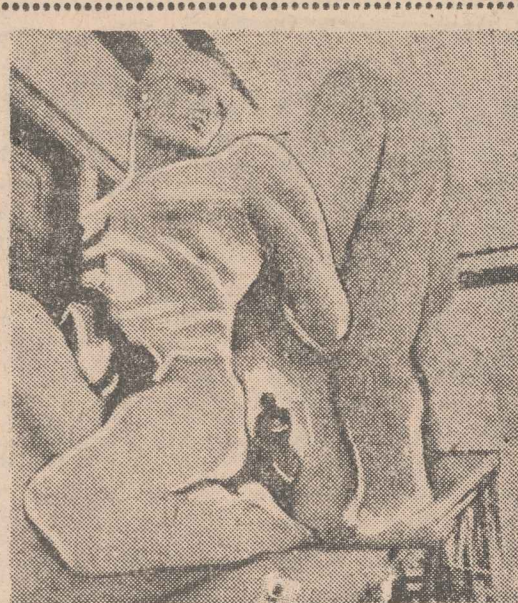
Η εικόνα που έχει αποτυπωθεί πάνω σε γύψο ή κερί υφίσταται, τέλος, μια τελική επεξεργασία από τον φωτογράφο που διορθώνει τις τυγόν ατέλειες που έχει.

Αν ο πελάτης το επιθυμεί, η ανάγλυφη αυτή φωτογραφία μπορεί να γωματισθεί έτσι που η εικόνα της της με το πρωτότυπο να είναι πιο μεγάλη.

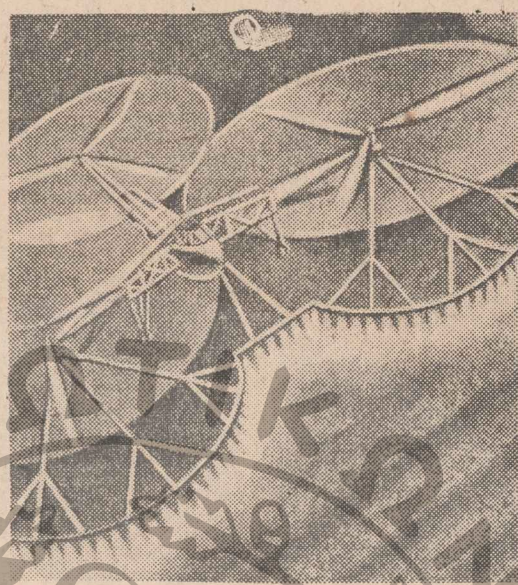
Είπε περίττο να σημειωθεί, ότι ο φωτογράφος Τζέφρεϊ δεν προστάει να δέγεται πελάτες. Είναι τσση υαλίστα, η συσκευή που τα ξενοδοχεία του Νιούπορτ είναι πάντοτε γεμάτα από κόσμο. Ώς τώρα, πολλά μέλη της αγγλικής αριστοκρατίας και όχι λίγοι εκπρόσωποι του πολιτικού κόσμου έσπευσαν μ' αποθανασίωσή μ' αυτό τον τρόπο.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ... ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

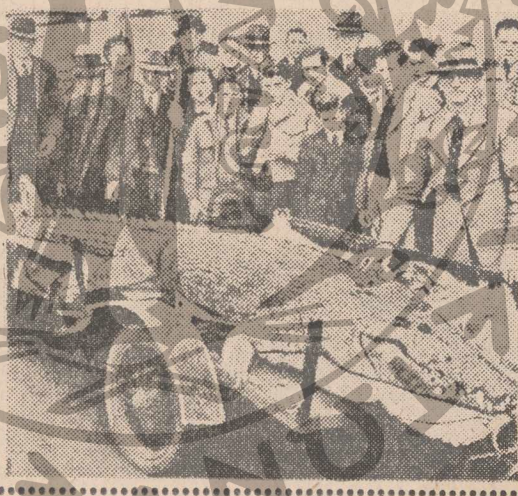
Ο κροκοδείλιος αυτός που τρομοκρατούσε επί 300 χρόνια τις βορεινές περιοχές της Αυστραλίας, σκοτώθηκε την περασμένη εβδομάδα από δυο τολμηρούς κυνηγούς, ύστερα από δραματικές περιπέτειες. Άγρια μέσα στα πολλά θύματα του περιλαυβάνονται πολλοί θάνατοι, αναρίθμητα βώδια, τρία άλογα, πάρα πολλά γουρούνια κ.λ.π. Ο τρομοκράτης αυτός ήταν ένα απ' τα σπινώτερα είδη κροκοδείλων. Μέσα στο στομάχι του βρέθηκαν όλοκληρα γουρουνόπουλα που δεν είχε προφάσει ακόμη να τα... χωνέψει.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ... Σ' ένα χωριό κοντά στο Μόναχο ανέκλυψθησαν εσχάτως πολλά κολοσσιαία ανάμνητα που είχαν κατασκευασθεί κατά διαταγήν του Χίτλερ, για να στήθούν στους δρόμους της Γερμανίας... εις ανάμνησι των εκπληκτικών θριάμβων του!

Ο ΛΟΓΩΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ Ένα ειδικό ελκικότερο για τον άνω άναέντιον των εντόμων που καταστρέφουν τα φυτά. Το ελκικότερο αυτό έχει δύναμη 1.600 ιππων, κινείται με τρεις έλικες και μπορεί να πετάει σε ελαχίστη απόσταση πάνω από το έδαφος, σκορπίζοντας μεγάλες ποσότητες έντομοκτόνων υγρών.

Ερωτικές τραγωδίες

Η εκδίκησης του άρχοντος της Σαιντον

Πάνω από τη Βιτέρμπ, υψώνεται ένα απόκρημνο βουνό, που κανένας άνθρωπος δεν πάτησε ποτέ την κορυφή του. Οι από το μόνο είχαν εκεί τις φωλιές τους. Σε μια πλαγιά αυτού του βουνού ήταν σκοταφωμένους στα παλιά γυαλιά ο πύργος των άρχοντων της Σαιντον.

Ο τελευταίος απ' αυτούς ήταν ο σκληρόκαρδος Γκαετάν που την τραγική ιστορία του προέκυψε ν' αφηγηθούμε. Ένα πρωί, η βαρεία σιδεροδεμένη πόρτα του πύργου άνοιξε διάπλατα κι' ο δρόμος που έδενε προς τα εκεί γεμισε από άνδρες, γυναίκες και παιδιά, που ο αριθμός τους μεγάλωνε όσο περνούσε η ώρα.

Κατά το μεσημέρι, μια επιδημική έριπη συνοδεία φάνηκε ν' ανεβαίνει από την πεδιάδα. Χαρούμενα σαλπίσματα αντήχησαν άμεσως από τις επάλξεις του πύργου και, την ίδια στιγμή ο άρχων Γκαετάν, άνετασμένος πάνω σ' ένα δαλφειό αλόγο, ξεκίνησε μαζί με τους ανθρώπους του που έλαμπαν όλοι στο γουρσί και το άσπρι για να προυπαντήσουν την άνοδο ανόνητισσα την Όρελία, που έρχόταν για να γίνει σύζυγός του.

Οι δυο συνοδείες έξιζαν στην άνοδο του ανθρωποειδούς δρόμου και προχώρησαν μαζί ως τον πύργο, κάτω από τις ζητωκραυγές και τις λαγές του πλήθους.

Λίγη ώρα αργότερα, γινόταν ο γάμος του Γκαετάν με την Όρελία.

Κατά το σούρουπο, οι γονείς και οι συγγενείς της νύμφης έτοιμάσθηκαν για να γυρουν στην Βιτέρμπ και, τότε ο πατέρας της Όρελίας, φιλώντας το γαμπρό του στα δυο μάγουλα, του έλεγε:

—Είχα ένα θησαυρό στο σπίτι μου. Μα τώρα τον παρέδωσα στα νύφια σου. Εύνοια κι' Όρελία να σε κάνει το ίδιο ευτυχισμένο, όπως έκαμε ως τα σήμερα τη μητέρα της και μένα.

Κι' ήταν πραγματικά ένας θησαυρός η Όρελία. Μα ο Γκαετάν ήταν από τους ανθρώπους που δεν έδωσαν στη γυναίκα τίποτα άλλο από μια σκιά. Κάθε φορά που ένα τρυφε-

ρος από τους ανθρώπους, γιατί μπορούσε να σπείρει κάθε βράδυ την όμορφη Όρελία στην άγκαλιά του. Το αίσθημά τους, που το είχαν συγκρατήσει τόσο καιρό, είχε ξεσπάσει με αφάνταστη δούλη σβύνοντας κάθε άλλη σκέψη από το μυαλό τους.

Τέλος, ο άρχων της Σαιντον γύρισε από τη μακρινή εκστρατεία του.

Και το πρώτο πράγμα, που έμαθε όταν έφτασε στον πύργο του ήταν το είδωλο της νύμφης του.

Όστόσο, δεν έδειξε καμιά ταραχή και περιέμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να εκδικηθεί.

Και την ευκαιρία αυτή του την έδωκαν μόνοι τους οι δυο έρασμοί, που, παίρνοντας θάρρος από τη φαινομένη άγνοιά του, εξακολούθησαν τις συναντήσεις τους.

Αλλά ο Γκαετάν παρακολούθησε τα πάντα.

Κι' ένα βράδυ, την ώρα που οι δυο έρασμοί βρισκόνταν άνυψοίτοι μέσα στο δωμάτιο της Όρελίας, ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά και ο άρχων της Σαιντον ώσπασε μέσα μαζί με τους ανθρώπους του.

Κατόπιν γυμνό το έβαψε του και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στο κρεβάτι.

Ο δυστυχισμένος Γκιγιό δεν πρόφτασε ν' ανασηκωθεί.

Με μια γρήγορη κίνηση, ο Γκαετάν κάθισε στο έπιπλο του στην κοιλιά του νέου και κατόπιν το έσπρωξε με δύναμη, τόσο που βγήκε απ' το άλλο μέρος του σώματος.

Στη θέση αυτή, ο Γκιγιό ήταν αδύνατος να μετακινήσει. Το αίμα του είχε αχαιστεί κιόλας να βάψει τα κοκκίνια τα σεντόνια.

Λίγη ώρα αργότερα ξεψύχησε.

Στο διάστημα αυτό, η Όρελία είχε μαζευτεί στο βάθος του κρεβατιού, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή το θάνατο.

Αλλά ο Γκαετάν δεν την άγγιξε καθόλου.

Διάταξε μόνο τους ανθρώπους του να την δέσουν πλάι στο νεκρό έραστή της και να τους ελαφρύνουν και τους δυο στο κρεβάτι.

Έπειτα βγήκε από το δωμάτιο.

Για τρεις μέρες και τρεις νύχτες, το κλάμα της Όρελίας αντηχούσε μέσα στον πύργο. Αλλά γινόταν όλο ένα και πια αδύνατο, ως που έσβυσε δόλοτα.

Η δυστυχισμένη θα έπρεπε να είχε πεθάνει, πνιγμένη από τις δηλητηριασμένες αναθυμιάσεις που έβγαιναν από το πτώμα του αναπημένου της.

Ο άρχων Γκαετάν νόμιζε ωστόσο πως άκουγε πάντα αυτό το κλάμα που του τρουπούσε τ' αυτιά και του ξασγίζε την καρδιά.

Τελώς από τον τάφο του, διάταξε τότε να καταβούν τον περφόνο πύργο του κι' όταν τον είδε να σωρίζεται σε έρειπια, έφυγε από την Σαιντον.

Λίγο καιρό αργότερα, μερικοί βοσκοί βρήκαν το πτώμα του μέσα σ' ένα βά-

ΤΟ ΚΟΛΟΜΒΟΝ ΚΙ' Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ

Το μέταλλο—βιταμίνη

Χάρη στον τελευταίο πόλεμο, ένα μέταλλο παραμελημένο ως τότε κι' άγνωστο στον πολύ κόσμο, πήρε μια απ' τις πρώτες θέσεις στον κατάλογο των απαραίτητων πρώτων υλών για την πολεμική προσπάθεια.

Το μέταλλο αυτό ονομάζεται «κολομβιον». Δεν μπορεί να θεωρηθεί καινούργιο — μόνον που έμενε σχεδόν άχρησιμοποίητο επί ένα αιώνα. Το 1801, ο Άγγλος εφευρέτης Ισαάκ Χάτσεκ ανέκαλυψε ότι ώριμοί σκληροί μαύροι κρυσταλλοί που είχαν φθάσει στο Βρετανικό Μουσείο, προερχόμενοι από το Κονγκέικουτ της Αμερικής, είχαν ιδιότητες ασυνήθιστες, διαφορετικές απ' των άλλων γνωστών ως τότε ορυκτών. Επειδή λοιπόν έδιναν τότε το όνομα «Κολομβία» στην Αμερική, ώνόμασε κι' αυτός το αμερικανικό εκείνο ορυκτό «κολομβιόνη». Συνέπερανε δε ότι ώφελε τις ιδιότητες του σ' ένα καινούργιο και άγνωστο χημικό στοιχείο, στο οποίο έδωσε την ονομασία «κολομβιον».

Η έρευνα του όμως ξεκαθάρισε, ως το 1846, όποτε ο χημικός Ρος απέμονωσε το χημικό εκείνο στοιχείο και το βάφτισε «νιόβιον». Γιατί τούτωση αυτή την ονομασία; Γιατί βρισκόταν πάντα μαζί μ' ένα άλλο γνωστό ήδη μέταλλο, το «ταντάλιον», και τούτοις στην όψη και στις ιδιότητες. Στην αρχαία ελληνική μυθολογία, η Νιόβη ήταν η αδελφή του Ταντάλου.

Το «κολομβιον» ή «νιόβιον» είναι ένα μέταλλο μαλακό, άσπρο σαν τη πλατίνη, βρισκείται δε στη Φινλανδία, στη Βαυαρία, στην Αυστραλία, στη Β. Αμερική, προπάντων όμως στη Νιγηρία. Επί πολλά χρόνια χρησιμεύον για κοσμήματα σε μίγματα με άλλα μέταλλα, γιατί τους έδινε μια ωραία λαμψη. Η αναλογία του ήταν μικρή, μέσα στα μίγματα αυτά. Ο περισσότερο κόσμος δεν το είχε ιδεί ποτέ σε καθαρή κατάσταση. Ξαφνικά όμως, ανέβηκε αλματώδως η παραγωγή του. Το 1940, οι Ηνωμ. Πολιτείες εισήγαγαν απ' τη Νιγηρία 300 τόννους «κολομβιόνη», με περιεκτικότητα 65% σε κολομβιον. Οι αριθμοί της σημερινής εισαγωγής του αποτελούν στρατηγικό μυστικό πάντως όμως είναι τεράστιοι.

Γιατί το κολομβιον χρησιμοποιείται για ν' αυξήσει την αντοχή άλλων μετάλλων σε ώριμους «αερώστες», όπως ακριβώς οι βιταμίνες προφυλάσσουν τον άνθρωπο από διάφορες ασθένειες. Η ιδιότης του δε αυτή εφαρμόζεται κυρίως στο ατσάλι.

Ένας απ' τους χρησιμότερους τύπους ανοξείδωτου ατσάλιου περιέχει χρωμίου και νικελ. Όταν όμως το μέταλλο αυτό υποβληθεί σε θερμοκρασία 450 — 900 βαθμών, παθαίνει ώριμους εσωτερικές αλλοιώσεις. Το χρώμιον μεταβάλλεται τότε σε κόκκους «χρωμιοκαρβιδίου», άναμεσα στο μόριο του μετάλλου. Έτσι, το ατσάλι κάνει τη συνοχή του αδυνατίζει και τρώγεται εύκολα από χημικές διαβρωτικές ουσίες.

Αν όμως έχη προστεθεί κολομβιον στο ατσάλι, εμποδίζει το σχηματισμό χρωμιοκαρβιδίου, κι' έτσι το μέταλλο διατηρεί όλες τις αρχικές του ιδιότητες.

Πριν απ' τον τελευταίο πόλεμο, όπανά χρειαζόταν ατσάλι ανοξείδωτο και ανθεκτικό σε ύψηλες θερμοκρασίες. Με τα νέα όπλα όμως ιδίως δε με τα πυροβολικά όπλα αεροπλάνων γεννήθηκε η απόλυτη ανάγκη τέτοιου μετάλλου. Συνεπώς χρειαζόθηκαν μεγάλες ποσότητες κολομβίου.

Τα αμερικανικά αεροπλάνα θα πετούσαν στη στρατιωτική, με ταχύτητα μεγαλύτερη από 4.000 χιλιόμετρα την ώρα.

Η τριμή λοιπόν με τον άερα— έστω και άσπιο— θ' ανεβάζει τη θερμοκρασία σε 700 βαθμούς. Ακόμη μεγαλύτερη θάναη η θερμοκρασία μέσα στους θαλάμους καύσεως των πυροβολικών πυρών αεροπλάνων. Μονο λοιπόν το ατσάλι που περιέχει κολομβιον, μπορεί ν' αντέξει και να διατηρήσει τη στερεότητα του με τόσο ισχυρά θερμικά.

E. ΝΕΛΣΟΝ

ΤΙ ΑΖΙΖΕΙ Ένα δισεκατομμύριο

Μερικοί ενδιαφέροντες αριθμοί

Τελευταία, η Γαλλική Ακαδημία περιέλαβε στο λεξικό της τη λέξη «δισεκατομμύριο». Ως τώρα, η λέξη αυτή δεν περιλαμβανόταν στο λεξικό της Ακαδημίας για τον απλούστατο λόγο ότι δεν χρησιμοποιείτο πουθενά άλλοι σχεδόν παρά μόνο στους υπολογισμούς των αστρονόμων.

Αλλά άξίζει ν' αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά ανέκδοτα από την ιστορία του δισεκατομμυρίου.

Η πρώτη φορά κατά την οποία το δισεκατομμύριο έκαμε την εμφάνισή του ήταν ο γαλλικός προϋπολογισμός του 1816. Έπρεπε τότε να πληρωθούν τα έξοδα των πολέμων της Αυτοκρατορίας και της κατοχής και ο προϋπολογισμός ξεπέρασε το ένα δισεκατομμύριο. Κατά την κατάθεσή του στη Βουλή, ο ύπουργος των οικονομικών είπε την ακόλουθη φράση, που έμεινε ιστορική:

—Χαιρετίζω το δισεκατομμύριο κύριοι, γιατί δεν θα το ξαναϊδείτε!

Μερικοί υποστηρίζουν ότι από τότε χρονολογείται η συνήθεια του γαιοκτησιού από τους παίκτες του «φουλά», του «καρρέ» και γενικά των συνδυασμών που παρουσιάζονται σπανιότερα στο πόκερ.

Παρά τη διαβεβαίωση του ύπουργου, το δισεκατομμύριο έκαμε και πάλι την εμφάνισή του στο γαλλικό προϋπολογισμό έπειτα από μερικά χρόνια, κατά την υποβολή ενός νομοσχεδίου για την παροχή αποζημιώσεως ενός δισεκατομμυρίου στους μεταναστεύς, τους Γάλλους ευγενείς, δηλαδή, που κατά την περίοδο της Επαναστάσεως είχαν μεταναστεύσει στο εξωτερικό. Κατά τη συζήτηση του νομοσχεδίου, ο στρατηγός Φουά, που άνηκε στις τάξεις της αντιπολιτευσεως, ανέβηκε στο βήμα και φώναξε:

—Έξοστε, κύριοι, τί είναι το δισεκατομμύριο; Δεν έχου περάσει ακόμη ένα δισεκατομμύριο λεπτών από την έπιση του θανάτου του Ιησού Χριστού!

Αυτό ήταν ακριβές. Το δισεκατομμύριο των λεπτών από του θανάτου του Χριστού συμπληρώθηκε μόλις το 1902.

Για τους ανθρώπους των άρχων του αιώνα μας, το δισεκατομμύριο ήταν κάτι το ακατανόητο, το ασύ-

Σοφ' Λόνια

Η πονηρία είναι σκέψις άτομική. Η σοφία είναι σκέψις ολοκληρής της ανθρωπότητας.

ΜΠΑΛΖΑΚ

Οτι είναι προωρισμένο να ανεβή πολύ ψηλά, ξεκινάει πάντα από πολύ χαμηλά.

ΠΟΠΛΙΟΣ ΣΥΡΟΣ

Ο πόλεμος μεταξύ δυο πολιτισμένων έθνων, είναι προδοσία κατά της ανθρωπότητας.

ΣΤΗΝΤ

Δεν υπάρχει τίποτε πιο επιβλαβές για τον έαυτό σου και για τους άλλους όσο μια δράση άφιερωμένη αποκλειστικώς στην ικανοποίησή των σωματικών αναγκών σου, και δεν υπάρχει τίποτε πιο ευεργετικό για σένα και τους άλλους, όσο μια δράση άφιερωμένη στην καλύτερη ψυχική σου!

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Όποιος διατάζει να τιμωρηθεί, πολλαπλασιάζει τον αριθμό των κακών ανθρώπων.

ΠΟΠΛΙΟΣ ΣΥΡΟΣ

Η κολακεία είναι η άθροισμα σώνη πείσε περιφρονήσεως.

ΛΑΜΕΝΑΙ

ληπτο και το φανταστικό.

Αλλά, σήμερα, κανείς πια δεν εκπλήσσεται μ' αυτό το μεγάλο ποσό. Γιατί όλοι οι υπολογισμοί μας γίνονται με δισεκατομμύρια.

Αλλά έξερετε τί αντιπροσωπεύει το δισεκατομμύριο; Ακούστε μερικούς ενδιαφέροντες υπολογισμούς: Ένα δισεκατομμύριο χουρών φράγκων (που αντιστοιχούν σε 50 εκατ. χουρά ελκασάφραγκα ή σε 40 εκατ. περίπου χουρές λίρες) ζυγίζει 322.580 κιλά και αν τα βάλαμε στη σειρά τα φράγκα αυτά θα έπιαναν ένα χώρο 1634 κυβικών μέτρων.

Αν φτιάναμε με αυτό το δισεκατομμύριο των χουρών φράγκων ένα σώμα διαμέτρου τριών τετάστων του χιλιόμετρου, θα μπορούσαμε να τυλίξουμε μ' αυτό τη Γη γύρω στον Ισημερινό.

Για να μεταφέρουμε ένα δισεκατομμύριο χουρών φράγκων με το σιδηρόδρομο θα χρειαζόμαστε 65 βαγόνια, από τα οποία το καθένα θα έπαινε 5000 περίπου κιλά του πολυτίμου μετάλλου.

Αν λύνουμε εξ άλλου αυτό το γουράφι θα μπορούσαμε να φτιάναμε 22 χουρούς ανδριάντες σε φυσικό μέγεθος και πλήρεις στο έσωτερικό.

Για ν' ανασηκώσουμε ένα δισεκατομμύριο χουρών νομισμάτων (δηλ. ένα δισεκατομμύριο χουρών φράγκων, 50 εκατομμύρια χουρών ελκασάφραγκων ή 40 εκατομμύρια χουρών λίρών) θα χρειαζόταν 6000 ανδρες μέσης δύναμης και πάλι όμως είχε ζήτημα αν θα μπορούσαν να μεταφέρουν σε μεγάλη απόσταση το φορτίο των.

Αν βάλαμε χουρές λίρες αξίας ενός δισεκατομμυρίου φράγκων τη μια πάνω στην άλλη θα φτάναμε σ' ένα ύψος πλέον των 26 χιλιάδων μέτρων (το έκαπλάσιο περίπου του Λευκού Όρους). Αν στη θέση των λίρών βάλαμε χουρά ελκασάφραγκα θα φτάναμε σε ύψος 33.000 μέτρων και αν βάλαμε χουρά γαλλικά φράγκα θα φθάνουμε σε ύψος 660.000 μέτρων!

Αν τώρα αντί χουρών νομισμάτων είχαμε άργυρο, το βάρος των θα ήταν πέντε εκατομμύρια κιλά. Θα μπορούσαμε να φτιάξουμε απ' αυτά ένα σώμα διαμέτρου τεσσάρων χιλιόμετρου, που θα ήταν αρκετό για να περιβάλουμε τη Γη.

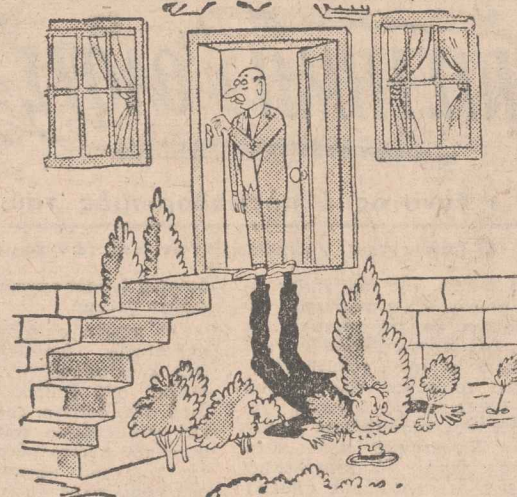
Με το δισεκατομμύριο αυτό των άργυρών νομισμάτων θα μπορούσαμε να φτιάξουμε επίσης 626 ανδριάντες σε φυσικό μέγεθος.

Αλλά τα σημερινά δισεκατομμύρια είναι σε γουά. Αν παίρναμε λοιπόν χαρακτηριστικά των χιλίων δραχμών (των χιλίων φράγκων κτλ.), για να συμπληρώσουμε ένα δισεκατομμύριο θα αποτελούσαν τα χαρακτηριστικά αυτά 2.000 τόμους με 500 σελίδες τον καθένα.

Και τώρα να κάτι που δεν θα φανταζόσαστε: Πόσον καιρό χρειάζεται ένας άνθρωπος για να μεταρση μονάδα με μονάδα ως το ένα δισεκατομμύριο;

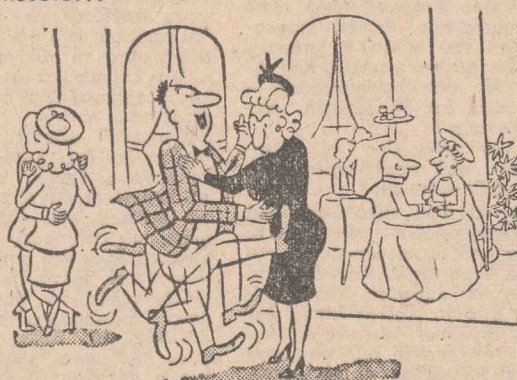
Μάθετε, λοιπόν, πως δεν θα το κατώρθωνε ποτέ στη ζωή του, με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα έφωνοσε ολόκληρο τον άρρητο. (Π. ν. δέκα έπττα χιλιάδες έκακόσια όγδόνη έννεα). Αλλάστε, όσο θα προχωρούσε στην αίσθηση, τόσο περισσότερος θα ήταν ο χρόνος που θα άπαιτείτο για την εκφώνηση κάθε άριθμού. (Π. ν. τοιακόσια πενήντα έπττα εκατομμύρια, όκτακόσιες έννενηντα δύο χιλιάδες έπτακόσιες τοιάντα έξη μονάδες).

Υπολογίσθηκε, δηλαδή, ότι για το μέτρομα του ενός δισεκατομμυρίου μονάδα με μονάδα θα χρειαζόταν όχι λιγότερες από έξη γενιές ανθρώπων!

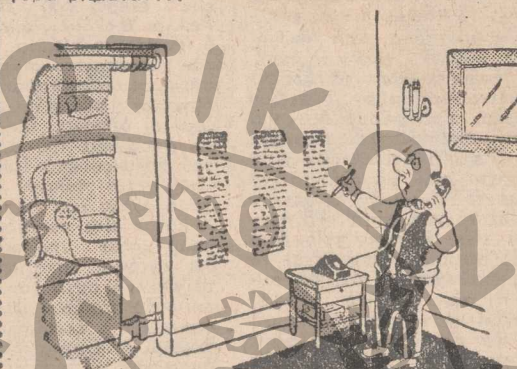
ΠΟΛΥ ΑΡΓΑΙ

—Περιμένετε να σάς ανάψω το φως, για να μην πέσετε...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΧΟΡΟΙ

Έκλεινε: "Αχι Τρελλάινουαι γι' αυτά τα γρήγορα βήματα!..."

ΑΚΑΤΑΣΧΕΤΗ ΟΛΥΑΡΙΑ

—Να μείνεις ησυχία, Μαρίτσα μου, δεν θα ξεχάσω να πω την παραγγελία σου στη γυναίκα μου!...

—Τρώμε την ουρά του σκύλου; —Κι' ο σκύλος τι θα φάει; —Θα του δώσουμε το κόκκαλο της ουράς!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΡΟΛΟΓΗΣ

Είν ι δυνα ός ό προκαθορισμός του φύλου;

Ο ρόλος των χρωμοσωμάτων και των ορμονών

Τό δνείρο της επιστήμης ή-
ταν πάντα ν' ανακαλύψει τον
τρόπο που θα της επέτρεπε να
καθορίσει προκαταβολικά και
σύμφωνα με την απόλυτη θέλη-
σή της το φύλον του παιδιού
που πρόκειται να γεννηθεί. Α-
νοήτως προσπαθώντας έχουν
γίνει ως σήμερα προς αυτή
την κατεύθυνση. Τό αποτέλεσμα
των είν ότι γνωρίζουμε σήμερα
στην εντέλεια σχεδόν τό μηχα-
νισμό που ακολουθεί ή φύσις
για να δώσει αυτό ή έκείνο τό
φύλο, στό έμβρυο. 'Αλλ' από
τό σημείο αυτό ως τον προκα-
θορισμό του φύλου ή απόστα-
σις είν άκοκτά μεγάλη. Καί τί-
ποτε δέν μας επιτρέπει να υ-
ποθέσουμε ότι θα διανυθή πο-
λύ σύντομα.

Αλλά ποίο είν οι παρό-
ντες που προσδιορίζουν τό
φύλο του εμβρύου;

Τά νεώτερα πειράματα και
οι παρατηρήσεις των επιστη-
μόνων που ασχολήθηκαν μ' αυ-
τό, τό θέμα απέδειξαν ότι τό
φύλον του εμβρύου προσδιορί-
ζεται από τά πρώτα λεπτά με-
τά τη σύλληψη. άμέσως σχεδόν
μετά την έκπαση του πατρικού
σπερματοζωαρίου με τό μητρικό
ώαριο.

Στόν άνθρωπο και τά άνώ-
τερα θηλαστικά τό φύλον έξασ-
τάται αποκλειστικά από τον
πατέρα. Αντίθετα, στα πουλιά
τό φύλο έξαστάται από την μη-
τέρα.

Ο άνδρας—και τά άρρενα
θηλαστικά—παράγει δύο είδη
στοιχειών προοιζόμενων για
τη γονιμοποίηση. Τά στοιχεία
αυτά είν δύο σεξουαλικά χρω-
μοσώματα, που διακρίνονται τό
ένα με τό γράμμα Χ και τό
άλλο με τό γράμμα Υ. Τό πρό-
βλημα είν, λοιπόν, ποίο από
τά δύο γωμοσώματα φέρει τό
σπερματοζωάριο, που θα συ-
ναντηθή με τό μητρικό ώαριο.
Αν φέρη τό γωμοσώμα Χ, τό
παιδί θα είν άγόρι. Αν φέρη
τό γωμοσώμα Υ, τό παιδί θα
είν κορίτσι.

Η υπέρτα, στο κεφάλαιο
αυτό, δέν παίζει κανένα ρόλο.
Όσον άφορά τό ρόλο του πα-
τέρα, τίποτε δέν μας επιτρέπει
να υποθέσουμε ότι υπάρχουν
άνθρωποι στους οποίους υπερέ-
χουν τά γωμοσώματα Χ ή Υ
ή ότι σε ώρισμένους έποχές έ-
νας άνθρωπος παράγει περισ-
σότερα γωμοσώματα του ένος
ή του άλλου είδους. Συνεπώς,
τό φύλον του παιδιού έξαστά-
ται αποκλειστικά από την τύ-
χη δηλαδή από τό αν στο δρό-
μο του πατρικού ώαρίου θα
βρεθή ένα σπερματοζωάριο που
περιέχει τό γωμοσώμα Χ ή τό
γωμοσώμα Υ.

Τό φύλον είν, λοιπόν, ένας
γεννητικός γασακτός του μέλ-
λους να γεννηθή έμβρυο και
θα υπολογισεί να πούμε ότι
«έγγράφεται» σε κανένα από
τά κύτταρα που προέχονται
από τη διαίρεση του ώαρίου.
Αυτό δέν σημαίνει, όμως, ό-
τι και τά αντίστοιχα γεννητικά

δωγανα διαμορφώνονται από την
πρώτη στιγμή.

Η πρώτη σκιαγραφία των
γεννητικών οργάνων γίνεται
στό κλωστοπολίδι την τετάρτη
ημέρα, στο έμβρυο του κοινε-
λιού την δεκάτη τρίτη ημέρα
και στο έμβρυο του ανθρώπου
μετά τον πρώτο μήνα. Επέρχε-
ται τότε μια πάνυσι του πε-
ριτοναίου στην έσωτερική όψη
του εμβρυακού νεφρού.

Στό ανθρώπινο έμβρυο, τά
χαρακτηριστικά του φύλου δο-
γανα άρχίζουν να διαγράφον-
ται καθαρά από την έκτη έβδο-
μάδα μετά τη σύλληψη.

Τό έμβρυο, από την άποψη
της σεξουαλικής ανάπτυξης,
διεργείται, λοιπόν, από τρεις
διαδοχικές φάσεις. Κατά την
πρώτη δέν έχει κανένα γεννητι-
κό δωγανο. Κατά τη δεύτερη,
τά γεννητικά δωγανα διακρίνον-
ται καθαρά, ενώ όλα τά άλλα
μέρη του σώματος, τόσο στα
άγόρια, όσο και στα κορίτσια,
είναι κοινά. Κατά την τρίτη πε-
ρίοδο, τέλος, τά γεννητικά δω-
γανα διαμορφώνονται τελείως.

Ποιός είν, όμως, ό μηχανι-
σμός της εμφάνισης των δια-
φορών μεταξύ των δύο φύλων;
Διάφορες θεωρίες έχουν δια-
τυπωθή ως προς τό ζήτημα αυ-
τό. Η πιθαιότερη έξηγήσις
είναι εκείνη που έδωκαν δύο
Γάλλοι διολόγοι, ό Μπινόν και
ό Άνσέλ, Σύμφωνα μ' αυτήν,
τόν πρωταρχικό ρόλο στη δια-
μόρφωση των χαρακτηριστικών
οργάνων των δύο φύλων παί-
ζουν οι ορμόνες, που επιθέτουν
τά σφαιρίδια του άσπικου ή
του θηλυκού στο έμβρυο.

Φαίνεται πιθανόν, έξ άλλου,
ότι ό ρόλος των γωμοσωμάτων
Χ και Υ είν περιωρισμένος σε
πολύ μικρά χρονικά όρια και
ότι κατόπιν σταματάει. Από
τη στιγμή αυτή τον πρωτεύον-
τα ρόλο παίζουν ώρισμένες έ-
σωτερικές έκκρίσεις του έμ-
βρύου. Οι έκκρίσεις αυτές είν
δυσίες με τις όομνες του ένθλι-
κου; Δυστυχώς, τίποτε δέν είν
δέδαιο ως αυτή τη στιγμή.
Γιατί, διαφορετικά θα ήταν
εύκολο ν' αντιμετώπισουμε τη
λύση του προβλήματος του προ-
καθορισμού του φύλου.

Πραγματικά όπως είν γνω-
στό, οι έπιστήμονες είν σε θέ-
σι σήμερα να παρασκευάσουν
συνθετικές ορμόνες που πα-
ρουσιάζουν όλες τις ιδιότητες
των φυσικών.

Παρετηρήθη λοιπόν ότι δ-
ταν εισαγάγουμε αυτές τις ορ-
μόνες μέσα στο αυγό της κότ-
τας ή στο νεογνό των δατοο-
χοειδών είν δυνατόν ν' αντι-
στρώσουμε τό φύλον του ζώου ό-
πως περίπου τό κάνουν και οι
έμβρυακές έκκρίσεις. Στα θη-
λαστικά έξ άλλου είν άκοκτό
να κάμουμε μερικές δομινικές
ένέσεις στην έγκυο, θηλυκιά,
για να προκαλέσουμε μια μετα-
βολή του φύλου. Αυτή ή μετα-
βολή είν όμως, άκοκτά περίε-
ρη. Τά θηλυκά νεογνά που θα
γεννηθούν θα υποβούν σε πύ

κάνει ότι ανήκουν και στα δύο
φύλα. Γιατί έχουν ταυτόχρονα
τά γεννητικά δωγανα τόσο του
άρρενος όσο και του θήλεος.

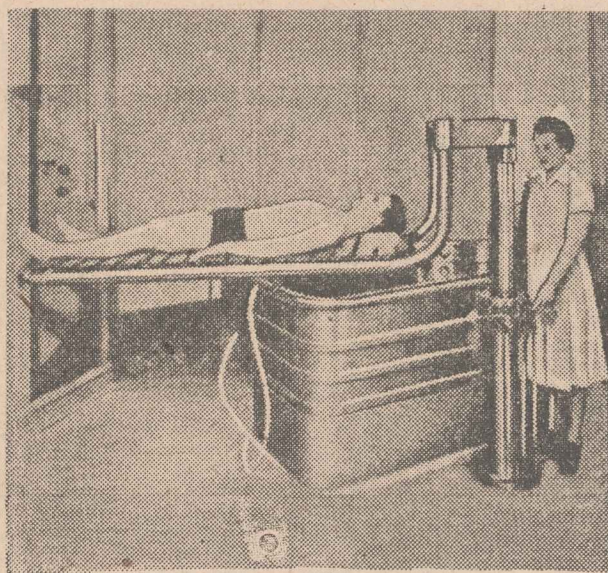
Στό σημείο αυτό δόσκον-
ται σήμερα οι προσπάθειες
των έπιστημόνων για τον προ-
καθορισμό του φύλου. Ό δρό-
μος που πρέπει να διανυθή ά-
κόμη είν άκοκτά σημαντικός.
Αλλά τά σημειώνά δεδωμένα
της έπιστήμης μας επιτρέπουν
να διαβλέψουμε τη λύση σ' ένα
προσέγγε μέλλον.

Κατά της φυματιώσεως

Επειτα από πολλών μηνών
έρευνες και πειράματα στο νο-
σοκομείο Μάνιερ της Φλωρεν-
τίας, ό διευθυντής του, καθη-
γητής Κόκκι άνεκοίνωσε στον
ιατρικό κόσμο τά εκπληκτικά
αποτελέσματα που επέτυχε
στον άγωνα κατά της φυματιώ-
σεως. Είν γνωστόν ότι ή
στρεπτομυκίνη είχε αποδειχθή
δραστική στη θεραπεία του τυ-
φου, της δυσεντερίας και δια-
φόρων πυρετών και δηλητηριά-
σεων. Είχε όμως μάλλον απο-
τύχει στην πάλη κατά του βα-
κίλλου του Κώκ. Ο Κόκκι λοι-
πόν σκέφθηκε να συνδυάση μι-
κρές δόσεις στρεπτομυκίνης
με μια σουλφαμειδί και με βι-
ταμίνη Α. Με τη μέθοδο αυτή,
γιάτρευε πολλούς άρρώστους
από φυματιώδη μηνιγγίτιδα και
κενχροειδή φυματίωση. Είν δε
τά γνωστά ότι πολύ γρήγορα
θα νικήση τη φυματίωση σ' ό-
λες τις μορφές της, άρκει να
βρή ένα τρόπο για να φθάνη
άκοκτά ποσότητες φαρμάκου σ' ό-
λους τους προσβεβλημένους ι-
στούς. Είν — λέει — υποθέσις
λίγων έτών, ή ίσως λίγων μη-
νών άκόμη...

Ο άνθρωπος με τις δυο καρδιές

Μία έντερική διατάραξις ό-
φειλομένη στην επανγενεατική
του συνήθεια να δοκιμάζη όλα
τά φαγητά πριν τά σερβίρη
στον πελάτη του, άνάγκασε
τόν θαδείο Χλεμπόφσκυ, ιδιο-
κτήτη ρεστوران στο Λότζ της
Πολωνίας, να υποβληθή σε ια-
τρική εξέτασι. Απεκαλύφθη
λοιπόν τότε ότι έχει δύο καρ-
διές, τη μία στην κανονική της
θέσι και την άλλη δεξιά! Κι' οι
δύο λειτουργούν κανονικά.

ΓΙΑ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

Τά μεγάλα νοσοκομεία των Ηνωμένων Πολιτειών άρχισαν
να χρησιμοποιούν αυτό τό νέο υδραυλικό άνεκυστήρα για
τήν υδροεραπεία των άσθενών, που δέν έχουν άκοκτες
δυνάμεις για να σκαβθούν από τό κρεβάτι τους. Ο άνεκ-
υστήρας αυτός κινιπλώνει και βυθίζεται μαζί με τον άρ-
ρωστο μέσα στο νερό του μπάνιου.

Ο διαβήτης

Οι αιτίες που τον προκα-
λούν και τά μέσα της
θεραπείας του

Οι Έλληνες γιατροί έννώνρι-
ζαν τον διαβήτη. Λέγεται μά-
λα, ότι διεπιστώναν την ύ-
παρξή του, γευόμενοι τά ούρα
των άσθενών. Τον είχαν όνο-
μάσει έτσι από τό ρήμα δια-
βιβνν, επειδή τό σάκχαρον, αν-
τι να συνκραττεί από τον όρ-
γανισμό, «διέβαινε» και άπε-
βάλλετο με τά ούρα.

Αν όμως κάποιος σ' έναν
υγιή άνθρωπο και αναλύσαμε έ-
πειτα από μερικές ώρες τά ού-
ρα και τό αίμα του θα παρα-
τηρήσαμε ότι, όποιόδηποτε
και αν είν ή ποσότης της ζα-
χαρώς που εισαγάγουμε στον
οργανισμό του, δέν θα βρούμε
κανένα ίχνος της μέσα στα ού-
ρα και ότι, από τό άλλο μέρος,
ή ποσότης αυτή του προϊόν-
τος, που περιέχεται μέσα στο
αίμα δέν ξεπερνάει ποτέ τό 1
γρμ. 60 κατά λίτρον.

Αλλά, σε μερικά άτομα, τό
σάκχαρον εμφανίζεται στα ού-
ρα. Έξ άλλου ή αναλογία
του σάκχαρου που περιέχεται
μέσα στο αίμα άνέρχεται σε 2
και περισσότερα γραμμάρια
κατά λίτρον. Για τά άτομα αυ-
τά, στα οποία τό σάκχαρον δέν
αφορμώνεται ή αφορμώνεται
κακώς λέμε ότι πάσχουν από
σκακάρωδη διαβήτη.

Η σοβαρότης του διαβήτου
μετράται ανάλογα με την άνε-
κτικότητα του άσθενούς σε υ-
δατόνθρακες. Προσδιορίζεται,
δηλαδή, από τό ποσόν των υ-
δατόνθρακων που μπορεί να
εισαγάγη στον οργανισμό του
χωρίς να εμφανισθή σάκχαρον
στα ούρα του.

Από τη στιγμή που ό άσθε-
νης θα ξεπεράση αυτό τό όριον
της άνεκτικότητας, όσο περισ-
σότερα υδατόνθρακες εισά-
γει στον οργανισμό του, τόσο
μεγαλύτερη θα είν ή ποσότης
του περιεχομένου μέσα στα
ούρα σάκχαρου. Ταυτόχρονα,
αυξάνεται έπίσης και ή αναλό-
για του σάκχαρου στο αίμα.

Τά πρόγνωση παραμένουν σ'
αυτή την κατάσταση επί μήνες
και χρόνια, χωρίς ό άσθενής
να αισθανθή καμιά ένόχλησι.
Αλλά, ξαφνικά, παρουσιάζ-
ονται τά πρώτα συμπτώματα
του διαβήτου.

Ός αυτή τη στιγμή, ή κακή
αφορμωσις περιορίζεται μόνο
στο σάκχαρον. Αλλά σιγά σι-
γά επεκτείνεται και στα λευ-
κώματα, που περιέχονται σ' ό-
λες σχεδόν τις τροφές και ή
δως στο κρέας. Η κακή αφο-
ρμωσις των λευκωμάτων έχει
ως αποτέλεσμα την εμφάνιση
δραστικών δηλητηρίων μέσα
στον οργανισμό.

Η παρουσία αυτών των δη-
λητηρίων μέσα στο αίμα άπο-
τελεί τό μεγαλύτερο κίνδυνο
για τό διαβήτη. Γιατί έπιφε-
ρουν μια καθολική δηλητηρία-
σι του οργανισμού και προκα-
λούν μια βαθμιαία άπώκναισι
του άσθενούς. Αν δέν εφρα-
μοσθή άμέσως ή κατάλληλη έ-
ραπειτική άγωγή, έπέρχεται
τότε τό διαβητικό κώμα και ό
θάνατος.

Αλλά ποιός είν ό μηχανι-
σμός του διαβήτου;

Για να τον αντιληφθούμε ός
παρακολουθούμε τους υδα-
τόνθρακες από τη στιγμή που
θα υποήν στον οργανισμό.

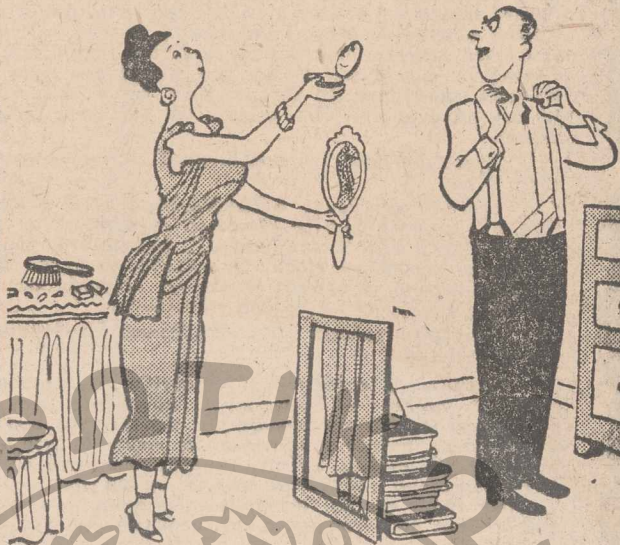
Η πέψις — που γίνεται μέσα
στον στομάχο και τό έντερο —
έχει ως πρώτον αποτέλεσμα
την μετατροπή των σ' ένα ει-
δικόν σάκχαρον, που έχει φα-
σφιλώδη σημασία για τον όρ-
γανισμό μας τό καλούμενον
γλυκογόνο. Από τό έντερο,
τό γλυκογόνο περνάει στο αί-
μα που τό μεταφέρει στο ήπαρ.
Τό ήπαρ αυτό παίζει τό ρόλο
της «αποθήκης σάκχαρου». Έ-
ναποθηκεύει, λοιπόν, τό γλυ-
κογόνο και τό δίδει κατόπιν
στον οργανισμό σε κανονικές

Γελυτοθεραπεία

ΓΛΕΝΤΙ ΤΡΙΚΟΥΒΕΡΙΟ!

Ο υπηρέτης: Θέλετε τον οικοδεσπότη; Είν ό τρίτος
με τά λαστιένια τακούνια!

ΘΙΑΡΕΣΚΕΙΑ

— Όρα! είν! Δέν μου δίνεις τώρα κι' ένα κανένα κα-
φέ; —

— Συνγνώμην, μπορώ να ήδω τό ραδιόφωνό σας!...

Ερωτικό διηγημα

Ο νεαρός μυθιστοριογράφος Ζάν Μουλέν κτύπησε εκπληκτος το γράμμα, που κρατούσε στα χέρια του.

«Αυτό πάλι!...» σκέφθηκε.

Και ξαναδιάβασε τις λίγες γραμμές που τις είχε γραφεί ένα νυναικείο χέρι:

«Αγαπητέ κύριε, Τώρα που γύρισα στο σπίτι μου, με πολλή ευχαρίστηση θυμάμαι τη σύντομη συνάντησή μας και την ευγένειά σου που μου δείξατε. Χθες ξαναδιαβάζοντας ένα από τα βιβλία σας θυμήθηκα όσα μου είπατε για το νέο σας μυθιστόρημα που γράφετε. Η πίστη σας θαυμάσια και φίλη...»

Ακολουθούσε η υπογραφή: «Κλαρίε Μονερέ. Έπαυλις της Άλφης Καβαλαίο».

— Κλαρίε Μονερέ; ψιθύρισε ο Ζάν Μουλέν. Νά με πάρε ο διάβολος, αν την ξέρω.

Ωστόσο, το βράδυ όταν ξαναδιάβασε το γράμμα, ο Ζάν Μουλέν κάηκε κι έγραψε μιαν απάντηση στην οποία της έλεγε πως ούτε τη θυμόταν. Τρεις μέρες αργότερα ένας καινούριος υπλές φάκελλος βρέθηκε στο ταχυδρομείο του μυθιστοριογράφου. Η Δίε Κλαρίε Μονερέ του έγραφε πως είχαν ταξιδέψει μαζί την περασμένη εβδομάδα από την Τουλών στη Λυών κι ότι μάλιστα την είχε καλέσει να φάνε στο Βαγκόν ρεστωράν.

«Ένας από τους δύο μας δίχως άλλο τρελλάθηκε!» σκέφθηκε ο Ζάν.

Εδώ και τρεις μήνες ο Ζάν Μουλέν δεν είχε φύγει από το Παρίσι. Πώς ήταν δυνατόν λοιπόν να συναντήθηκε με τη Δίε Μονερέ μεταξύ Τουλών και Λυών;... Μήπως ήταν θύμα διγασμού της προσωπικότητος; Ο μυθιστοριογράφος απάντησε με ευγένεια αυτή τη φορά στην Κλαρίε, λέγοντάς της πως δίχως άλλο επρόκειτο για κάποια παρεξήγηση.

Ένα ταίριο γράμμα της Δίδος Μονερέ ξεκαθάρισε κάπως την ιστορία αυτή:

«Αρνίζω να καταλαβαίνω τί συνέβη. — Έγραφε η νέα στον Ζάν Μουλέν. — Ένας λιγάκι άσυνείδητος νέος δεν διίστασε, για να μου προσελκύσει την προσοχή να συστηθεί ως Ζάν Μουλέν. Ένθουσιασμένη για τη γνωριμία ενός συγγραφέως που με μαγεύει, έπεσα, φαίνεται, θύμα του φλέστος του. Τον ρώτησα για τα βιβλία του, τα σχέδιά του, μου μίλησε για τους ήρωές του και χωρίσαμε καλοί φίλοι. Λυτούμαι πολύ που άφηνε τόσο εύκολα να με κοροϊδεύει. Μή μου βαστάτε κάκισα».

Ο Ζάν Μουλέν διαβάζοντας αυτές τις γραμμές ένοιωσε κάποια ματαιοδοξία ως λογοτέχνης. Ωστε έτσι λοιπόν, κάποιος άλλος ανάδης και θρασύς, χρησιμοποιούσε το όνομά του για να ξευλαίσει τα ώρια και αφέλη κορίτσια; Τά ώραία; Άραγε η Κλαρίε Μονερέ ήταν ώραία; Νά κάτι που δεν είχε σκεφθεί. Δεν μπορούσε παρά να είναι νέα και γαριτωμένη. Άλλοιώς δεν θα του έγραφε. Μπιά! Μήπως δεν υπάρχουν νεοροτόκορες που ένθουσιάζονται με τους συγγραφείς και τους γράφουν πύρινα ερωτικά γράμματα; Με την αμφιβολία αυτή κοιμήθηκε εκείνο το βράδυ ο Ζάν Μουλέν.

Δύο μήνες αργότερα η άνοιξη είχαν έρθει. Όλα γύρω ευωδιάζανε. Ο μυθιστοριογράφος αποφάσισε να εγκαταλείψει το Παρίσι και να ταξιδέψει για το Μπέρν που ήταν κοντά στο Καβαλαίο. Στο Καβαλαίο δεν έμενε η Κλαρίε; Γιατί αυτή η ανυπομονησία να τη γνωρίσει; Μήπως την είχε ερωτευθεί από τα γράμματά της; Γιατί εδώ και δύο μήνες ακριβώς, ο Ζάν και η Κλαρίε αλληλογραφούσαν δίχως διακοπή. Κάθε μέρα ο ένας έγραφε στον άλλον και ο Ζάν της είχε σχεδόν διηγήσει τη ζωή του και της είχε ανοίξει την καρδιά του στα γραμματά του. Κάθε γράμμα της Κλαρίε που έφτανε, ήταν γι' αυτόν σαν δροσερή πνοή της άνοιξης.

Τον τελευταίο καιρό μάλιστα η Κλαρίε του είχε σημειώσει τον αριθμό του τηλεφώνου της. Κι' έτσι ο Ζάν την έπαινε ταχτικά τα βράδια στο τηλέφωνο και μιλούσαν μαζί με τρυφερότητα. Η Κλαρίε του έλεγε πως όσες ολόκληρες περιμένε μπροστά στο τηλέφωνο, με λαντάρα με ανυπομονησία, για να ακούσει το κουδούνισμά του! Κι' αυτό το ταχτικό ερωτικό τηλεφώνημά της, του είχε μείνει αξέχαστο.

Διηγηματικό διήγημα

— Μικρή μου Κλαρίε... ψιθύρισε μέσα στο τραίνο, όταν ξεκίνησε.

«Αν όμως απογοητευόταν από τη γνωριμία της; Αν ήταν άσχημη; Πάλι η αμφιβολία τον ανησύχησε και βάδισε την καρδιά του.

Συναντήθηκαν την άλλη μέρα στο Λαδαντού.

— Κλαρίε!

— Ζάν!

Η στενωγρία της πρώτης γνωριμίας τους έκανε διστακτικούς για λίγες στιγμές, μα το δροσερό γέλιο της νέας έσπασε τον πάγο.

— Είστε πιο ψηλός από ό,τι σας φανταζόμουν, του είπε. — Και σεις πιο όμορφη από ό,τι είχα πλάσει την εικόνα σας με τη φαντασία μου.

Πραγματικά η Κλαρίε είχε κανονικό ανάστημα. Ένα ώραίο προσωπάκι, μεγάλα μαύρα κι' έξυπνα μάτια, μαλλιά φλού, που έπεφταν σε μπούκλες στο λαιμό της και το πιο γοητευτικό χαμόγελο του κόσμου.

Με αφέλεια έπιασε τον συγγραφέα από το μπράτσο.

— Είστε σίγουρος πως δεν ονειρεύομαι; του είπε.

— Όχι, μικρή μου, Κλαρίε.

Από κείνη την ημέρα, βλέπονταν τακτικά. Διέτρεξαν όλη την ακτή, πήγαν στο δάσος και στους γειτονικούς λόφους. Ο Ζάν Μουλέν, που είχε γράψει πολλά για τον έρωτα, τον ανακάλυπτε τώρα με έκπληξη και θαύμος.

Στο κάτω της γραφής, είπε εμπιστευτικά στην Κλαρίε ύστερα από το πρώτο φιλή, πρέπει να είμαι ευγνώμων στο νέο που πέρασε στα μάτια σου για Ζάν Μουλέν. Δίχως αυτόν, δεν θα σε γνώριζα...

Αί βουλαί του Ύψιστου είναι ανεξερεύνητοι, είπε η Κλαρίε γελώντας.

Η Δίε Μονερέ ήταν διδασκάλισσα στο Καβαλαίο και ο μυθιστοριογράφος την περίμενε κάθε βράδυ, στην ταράτσα του Λίντο. Εκεί μια μέρα έπιασε κουβέντα με μια φίλη της Κλαρίε.

— Τί θαυμάσιος τόπος! του είπε η φίλη της αγαπημένης του. Δεν μπορείς εύκολα να φύγεις από δω. Νά, τον Γενάρη, όταν πήγα στη Λυών...

— Πήγατε στη Λυών με την Κλαρίε;

— Με την Κλαρίε; Η Κλαρίε ποτέ της δεν πάτησε στη Λυών.

— Α!

Αργότερα, όταν συνάντησε την Κλαρίε ο Ζάν της είπε:

— Γιατί μου είπες ψέμματα;

— Τί θέλεις να της Ζάν;

— Δεν πήγες στη Λυών. Η ιστορία του τραίνου ήταν φανταστική. Με κοροϊδεύες.

— Δεν σε κοροϊδεύα, Ζάν, είπα σιγά η Κλαρίε, χαμηλώνοντας τα μάτια. Ναι, ξέβαινα σου είπα ψέμματα... Μου άρεσαν πολύ τα βιβλία σου και θα-θελα τόσο πολύ να σε γνωρίσω.

Καταλαβαίνεις τώρα; Μα με ποιόν τρόπο; Σκέφθηκα μέρες και μέρες κι' επί τέλους βρήκα αυτό το τέχνασμα.

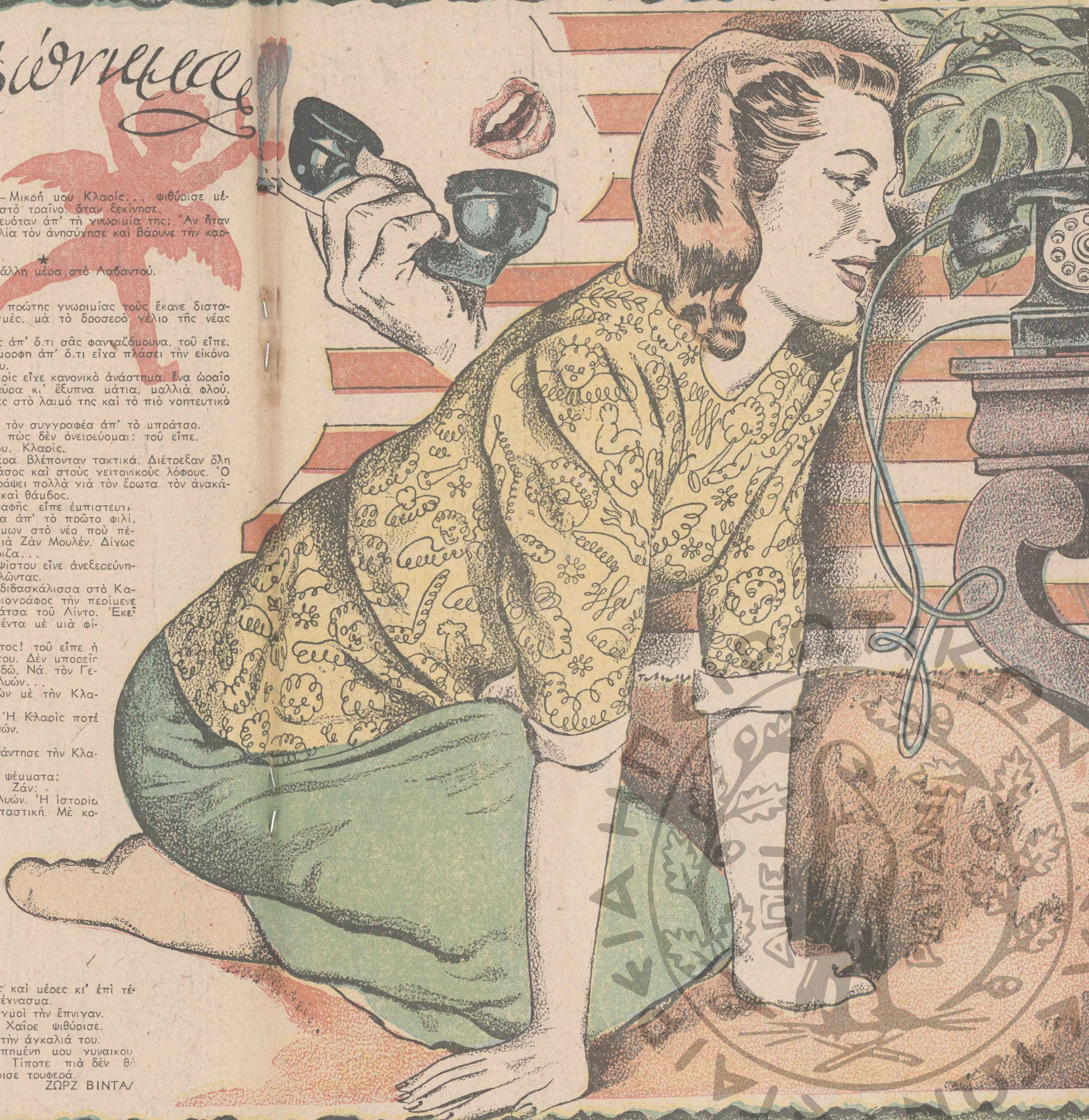
Εσφυρικά σώπασε. Λυγμοί την έπνιγαν.

— Χαίρε, Ζάν!... Χαίρε ψιθύρισε.

Ο Ζάν την έσφιξε στην αγκαλιά του.

— Κλαρίε... Άναπνεύνη μου νυναικούλα... Μή φεύγεις... Τίποτε πιά δεν θα μας χωρίσει, της ψιθύρισε τρυφερά.

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΪ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ριχάρδος Μπροτέλ, διάσημος γλύπτης είναι παντρεμένος με την Αίμε, που την λατρεύει, κι έχει ένα κοριτσάκι τεσσάρων ετών την Εύα. Το ζεύγος Μπροτέλ ζη ευτυχισμένα στο σπίτι τους της οδού Ποσνύ, όταν, ένα πρωί, ξεσπάει η καταιγίδα: Ο Ριχάρδος λαβαίνει ένα ανώνυμο γράμμα, στο οποίο του καταγγέλλουν ότι η γυναίκα του έχει ένοχες σχέσεις με τον αξιωματικό Αρεβίλ του οποίου τα ερωτικά γράμματα τα κρύβει μέσα σ' ένα συρτάρι του μπουντουάρ της. Ο Ριχάρδος την ώρα που έλειπε η γυναίκα του, ανήκει το συρτάρι, βρίσκει πραγματικά τα γράμματα, και, έξω φρενών απ' τη ζήλεια του, πηγαίνει στο σπίτι του Αρεβίλ και τον σκοτώνει με μια πιστολιά. Φεύγει έπειτα από εκεί και γυρίζει στην οδό Ποσνύ. Η Αίμε, ανύποπτη, ετοιμαζόταν να πάει στη δέξια της κόμης Μορελά, η αναστάσιμη της οποίας, Λεώνη Λιδά, ήταν αρραβωνιαστική του Αρεβίλ. Ο Ριχάρδος μαθαίνει από την νκουβεράντα της κόρης του φαινόταν να μπροσκούει ότι η γυναίκα του είναι στην κούρα της ανδραίμας και την πυροβολεί, μπροστά στην κατατορμανμένη μικρούλα Εύα. Η σφαίρα σφηνώνεται στον κρανίο της Αίμε που πέφτει αιμόφυρτη. Στο μέγαρο της κόμης Μορελά, όταν ανηγγέλθη το δράμα, οι προσκεκλημένοι έφυγαν. Μία από τις φίλες της Αίμε, η κ. Στανδάλ, πέφτει λιποθύμη, όταν ακούει το φοβερό αυτό διπλό έγκλημα. Η κόμης Μορελά αρρωσταίνει και πεθαίνει, προτού προφτάσει να τακτοποιήσει, με τη διαθήκη της το ζήτημα της αναδοξίμιας της, που έμεινε έτσι απροσάλευτα. Ο ανεψιός και κληρονόμος της κόμης Γκυ ντε Μορελά έρχεται στο Παρίσι, την παραμονή της κηδείας, Γοητευμένος από την ομορφιά της Λεώνης Λιδά, της προτείνει να μείνει στο μέγαρο και να γίνει έρωμένη του! Εκείνη τον έβρισε και την επομένη το πρωί, έγκατελείψε για πάντα το μέγαρο. Η Αίμε Μπροτέλ μεταφέρθηκε σε μια κλινική συνοδευόμενη από την πιστή καμαριέρα της Μαρτίνα. Της έκαναν ενχείρησι και κατόρθωσαν να της βγάλουν τη σφαίρα, που είχε σφηνωθεί στο κρανίο της. Τότε ο γιατρός επέτρεψε στη Μαρτίνα να υπήσθη στο δωμάτιο της άρρωστης Αίμης η Αίμε δεν την άναγνώρισε. Είχε μόνον νιατρευτή από το βαρύ τραύμα της, αλλά είχε χάσει εντελώς τη μνήμη της! Δεν θυμότανε πια τίποτε απολύτως από το τραγικό παρελθόν. Και κατά τρανική σύμπτωση, η επιθεώρηση της άρρωστης ανετέθη στον Σιμόν ντε Μπρανκούρ, αδελφό της νκουβεράντας της μικρής Εύας! Στο άναμνασμά του ο Ριχάρδος Μπροτέλ δικάστηκε και αβώθηκε. Μετά από τη δίκη, πήγε να βρει το δικηγόρο του Λαφαριέ.

4ον —Μήπως σας ένοχλώ; τόν ρώτησε.
—Καθόλου! Δούλευα για σας.
Συντάσσω την άγανη διαβίωσή...
Κι' ο Λαφαριέ, άφροντας το γραφείο του, τόν έπλησισε και του έσφιξε δυνατά το χέρι.

—Ε, λοιπόν, πώς ήσαστε; τόν ρώτησε χαμογελάς.
—Αλλά όταν πρόσεξε καλλίτερα το πρόσωπό του, ανήσυγος.
—Τι συμβαίνει, λοιπόν; Είσαρτε άρρωστος;
—Υπερτίμησα τις δυνάμεις μου, άποκρίθηκε ο Ριχάρδος μ' ένα πικρό χαμόγελο. Δεν έπρεπε να πάω στο σπίτι μου...
—Διάβολε! Καλά σας το είχα πη...
Είπε ανώφελο να τρέχετε πίσω από τις συγκινήσεις... άφου μάλιστα τσαβήξατε τόσα... Δεν νοιάζεται παρά μονάχα ένα άκουη γτύπημα για να σας συντρίψη...
Λοιπόν; Θα προνευματίσετε μαζί μου;
—Ναι... Αλλά θα σας άφισα άμέσως κατόπιν. Φεύγω άπ'αυτε κιόλας για τη Βουρουνδία κι' έγω μερικές έπειγούσες υποθέσεις να τελειώσω... Πηγαίνω στην άδελφή μου, όπου βρίσκειται η κόρη μου με τη δασκάλα της.
—Είτε το καλλίτερο πού έχετε να κάμετε... Καθήστε, άγαπητέ μου, να κουβεντιάσουμε λιγάκι. Ως πού να έτοιμαστή το πρόγευμα.
—Μάλιστα... Είτε άνάγκη να μιλήσουμε σοβαρά... Άναλαβάνετε, δεν είναι έτσι, να ου τελειώσετε αυτή τη θλιβεή υπόθεση;
—Έσείς δεν έχετε να φροντίσετε για τίποτα άπολύτως. Θα σας γράψω όταν η παρουσία σας θα είναι άναγκαία, άν δεν έχετε νύχτες στο άναμνασμά στο Παρίσι. Οι διατυπώσεις του διαβίου δεν θα βαστάξουν πολύ. Το κακουγοιδικό, με την άπόφαση πού έβγαλε, σας δίνει όλα τα δικαιώματα να το ζήτησετε και να το πετύχετε.

—Ακόμα κι' άν η κυρία Μπροτέλ δεν θα ήτορη να παρουσιαστή;
—Μάλιστα! Είμε μία από τις σπάνιες περιπτώσεις πού ο νόμος συμβαδίζει με τον κοινό νόο. Έα, όσον βεβαιώθηκε η άπιστία, η ένοχος δεν έχει το δικαίωμα να δικαιολογηθή. Είτε έχει είτε δεν έχει συνείδηση των όσων της συμβαίνουν, είτε είναι είτε δεν είναι ίκανή ν' άντικρούση την κατηγορία, θα είναι ύστερα από λίγο σύνογος χωρίς άντρα και ύπτερα χωρίς παιδί... Κι' άν παροδεντούμε πώς άνότερα ξαναδρίσκει τις πνευματικές της δυνάμεις και θέλει να βλέπη την κόρη της, δεν θα την βλέπη παρά μόνο ώριμμένης μέρας... Έσείς και μόνο έσείς θαχτε την Εύα σας...
Ο Ριχάρδος τόν είχε άκούσει προσεκτικά, σαν να ήην τάξερα όλα αυτά, σάμπως ο δικηγόρος του να μην τού τα είχε ξένησει άπειρες φορές ως τόσα.
—Έξη υήνες το πολύ κι' όλα θα τελειώσουν.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Καύσιμος ύλη

Στο λέω, φόρος — κι' έλλη μία, πως θα στην κάνω τη ζήνι, άν με παραζορίσας, και μεσ' στο σπίτι μου μπορεί όπως τσάβας φυρί-φυρί να δής... έπιχειρήσεις!
*
Θα φας υπερντάκι δηλαδή πού καμιά μέρα θα τόν δής τόν ουρανό σφοντύλι, άν συνεχίσεις το βιολι και μου θυμίζης πιο πολύ την καύσιμη τήν ύλη!
*
Κάνε τούτέστιν τσιμπεκι, και μ'ην παλάρης γι' άνθρακι-πετρέλαιο και τέτοια, έφ' όσον τάφεσ' ο καιρός να είν' ο... άνθραξ (θησαυρός) και τ' άλλα μαρσάβια (πιά)!
*
Έξ άλλου, τί μιλάς κι' και δίνεις τέτοια ση-σμήν στην καύσιμη τήν ύλη πού με χορεύεις στο (ταψι) κι' αυτό το... ψάρι (μωτό το ψι-εφτά χρονιές στα χεί- (λη)!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ωσαν, συνέχισε ο Λαφαριέ. Κι' όταν μία για πάντα απαλλαγίτη απ' αυτές τις φροντίδες, το παρελθόν δεν θα ύπάοχη πια για σας και θ' άκούσετε να ζήτε μια καινούργια ζωή.
Ο Ριχάρδος κούνησε το κεφάλι του.
—Η ζωή δεν είναι πια για μένα κανένα θέληγπο... ψιθύρισε. Άν δεν είχα την κόρη μου, θα σκοτωνόμουν...
Ο Λαφαριέ τούσφιξε με συγκίνησι τα χείρια.
—Πρέπει να ζήσετε γι' αυτήν... Είμε καθήκον σας! τού είπε. Έπειτα η έγνασία θα σας σώση...
—Αλλά έγω το θάρρος να ξαναρχίσω να εργάζομαι;
—Μα ναι! Λίγος υήνες ακόμα, σας έπαναλαυδών, κι' όλα θα περάσουν, όλα θα ξεγαστούν!
—Φοβάμαι πώς αυτό δεν θάρρη ποτέ!
—Μα τί διάβολο! Μήπως την άναπατε ακόμα;
—Εκείνη; Αισθάνομαι μονάχα υίος και περφορμένη!
—Προσέξτε! Καμιά φορά το υίος είναι από τις πολλές μορφές του έρωτα...
—Τότε νοιώθω μονάχα περφορμένη, άφου το παίρνω έτσι.
—Η περφορμένη δεν είναι άδιαφορία... Για ν' άοχίσετε, όπως σας έλεγα προό λίγου, μία καινούργια ζωή πρέπει όταν την συλλογίζεστε, να υή νοιώθετε γι' αυτή ούτε άσχη, ούτε νησιοκακία, ούτε τίποτε... Πρέπει η άνάμνησι της νάει όπως μία άποισδήποτε άλλη κοινότητα, χωρίς γλύκα ή πίκρα... Τότε μονάχα θαχτε σωθή!
—Ναι, αλλά για να φτάσω στο σημείο αυτό... Έπί τέλους, αυτή είναι η ζωή! Λίγα χρόνια εύτυχισμένα, κι' έπειτα το κενό, ή άπδια... Άλλ' έχετε δικήν. Η ψυχική γαλήνη θα ξαναρθή σε λίγο... Δεν θα ξαναγυρίσω στο Παρίσι παρά μόνο όταν θα την έχω ξεχάσει. Θα έγκατασταθώ σε μια άλλη συνοικία, σ' ένα άλλο σπίτι, όπου να υή το γυγνόνον οί σκληρές άναμνήσεις τού παρελθόντος. Και για να τελειώνουμε: Καλλίτερα θάνε να γίνη η διανομή της περιουσίας άμέσως... Άλλ' άν αυτή είναι άνικανή να άναγειρίζεται το μεριδίό της;
—Το δικαστήριο θ' άποφασίση. Δεν έχει συγγενείς;
—Ένα μόνο. Κάποιον μακρινόν συγγενή, γέρο πιά, πού ήταν κηδεμόνας της όταν μικρή, είχε γάσει τόν πατέρα της.
—Πιστόν, άν δεν τη ν' άνατεθ' σ' αυτόν η διαχείρισι της περιουσίας της.
—Θα δενθή ασφαλώς, γιατί την άναπάει πολύ.
Κι' ο Ριχάρδος ψιθύρισε χωρίς να τ' έλξη:
—Η δυστυχισμένη! Η τιμωρία ήταν σκληρή, άλλ' υπήρξε ένοχη... Δεν καταστρέφουν τόσο εύκολα την εύτυπία του άλλου...
Ο Λαφαριέ κυττούσε το γλύπτη χωρίς να προσέχη λέξι.
«Υποφέρει πάντοτε, σκεπτότανε. Θα ύποφείη για πολύν καιρό άκούη...»

Πατέρης και κόρη

Η κυρία Ρεσλέρ, η άδελφή τού Ριχάρδου Μπροτέλ, νεώτερό τού κατά δυό-είκοσι χρόνια, είχε παντρευτή σε ηλικία έικοσι χρονών, έναν από τους πλουσιώτερους κτηματίες της Βουρουνδίας έναν τύπο εύχαριστο, πού άγαπούσε την καλοπέρασι.
Συνδεόμενος πολύ με το νυνιαδέλφου του, ο Ρεσλέρ ένωώθη κι' αυτός τη λύπη της γυναίκας του για το δράμα τού Ριχάρδου.
Την ήμερα της δίκης, ο κ. και η κ. Ρεσλέρ είχαν κυριευθή από μεγάλη άνοχη, κι' όταν έβρασαν το τηλεγράφημα με τη νουαδική λέξι: «Αθώωθηκα» δεν έσπασαν πώς να έκφασουνε τη γαρά τους.
Την άλλη μέρα πήσαν και δεύτερο τηλεγράφημα:
«Φτάνω με βραδυλό τσάινο».
Οι Ρεσλέρ μένανε, σε άπόστασι λίγων λευγών από τη Μπόν, σ' ένα εύρύχωρο σπίτι, πού στο χωριό το λέγανε «βίλλα».
Ένα μεγάλο πάκο το γιγνίζε το σπίτι εκείνο.
Όταν ο Ριχάρδος κατέβηκε στο σταθμό της Μπόν, είδε την άδελφή του, κατακίτηνη, με τα μάτια δακρυσιμένα, να τόν περιμένα μόναχη στην αίθουσα άναμνης τού σταθμού. Ο άντρας της είχε στοαμπουλίσει το πρόσι του και έμεινε στο σπίτι.
Έσφισαν τα χείρια οί δυό άδελφοί, φίληθηκαν πνιγόντας τους λυγμούς των, κι' έπειτα προχώρησαν αμύλητοι προς την άναξία, πού περιέμενε μπροστά στο σταθμό.
Μόνον όταν βρέθηκαν μονάχοι, μέσα στο άσβεστο, ο ένας πλάι στον άλλον, άφισαν τη συγκίνησι πού τους έπνιγε, να έκδηλωθή.
—Ω! Τί τρομερό πράγμα! ψιθύρισε η κυρία Ρεσλέρ. Καύμενη, μου! Ριχάρδε, πρίος θα το περιέμενε ποτέ!...
—Ας υή μιλούμε γι' αυτή την ύπόθεσι, σε παρακαλώ. Τι κάνει η κόρη μου;
—Είμε καλλίτερα... Δεν τολμήσαμε να της πούμε πώς έρχεσαι...
—Δεν τολμήσατε; έπανελάβε ο καλλιτέχνης άναπνδώντας.
—Οχι!
Στάσαν κι' οί δυό τους.
Ήτανε νύχτα τώρα. Το άσβεστο κυλούσε σ' ένα δρόμο πού τόν πλαισιώναν οί λευκές πού υιοάζανε στο σκοτάδι σαν γιγάντια ζοφερά πλάσματα.
Ο Ριχάρδος, μέσα από το τζάμι, είδε τόν μαυρό ουρανό, πού δεν τόν έφώτιζε κανένα άστέρι.
Φηκίασε.
Στο δρόμο εκείνο, μέσα σ' εκείνο το άσβεστο, πού τόν οδηγούσε στο μόνο δυ πού τόν συγκρατούσε στη ζωή, τού φάνηκε σαν ν' άκούε μια τραυμαμένη φωνή, παραπονητική και πονεμένη, πού έπαναλάμβανε διαρκώς:
«Σκότωσε τη μαμά! Σκότωσε τη μαμά!»
Η άδελφή του ξαναπήρε τα χείρια του μέσα στα δικά της και τού είπε:
—Δεν έτολήσαμε να της το πούμε γιατί φοβηθήκαμε μήπως την κάνουμε να ταρανθή όλη τη νύχτα... Άύριο, όταν ευπνήση θα της το πώ...
—Άστε κοιμάται τώρα;
—Ναι! Άν θέλεις να την ίδης, θα σε πάω στο δωμάτιό της.
—Οχι... Άύριο... Φοβάμαι μήπως την άσπαξω σαν τρελλόν στην άγκαλιά μου και την τσουάξω.
*
Το άλλο πρωί, ο Ριχάρδος δγήκε στον κήπο για να συναντήση την κόρη του, πού είχε ήδη κατεβή μαζί με τη Φαβιανή.
Για μια στιγμή η δασκάλα είχε άπομακρυνθή από τη μικρούλα πού έπαιζε.
Από κει πού βρισκόταν, διέκρινε το Ριχάρδο ν' άπομακρύνεται κι' έβρεσε τα χείρια της στο στήθος σαν νάθελε να συγκρατήση τούς ντύπους της καρδιάς της. Έπειτα τεντώνοντας τη γραδιά της ψιθύρισε:
—Δεν θέλω νάω καμιάν αντίπαλο! Το σύνθημά μου είναι: «Συντρίβω και προ-γυρώ!»
Έπειτα εξακολούθησε με υπόκωφη φωνή:
—Άλλωστε γιατί τόν άπατούσε; Έπρεπε τέτοιος άνθρωπος να άπατάται; Ο νόμος έπουλάει τις πληγές... Όταν άντιληφθή πώς ύπάοχη πλάι του μια άπειροίστη άφορίσις ένας έρωτας πού δυοιον του δεν έγνώρισε ως τώρα η καρδιά του θ' άνοίξη και πάλι στην έλπίδα, στη ζωή... και θα υ' άγαπήση έμένα, Θεέ μου! έμένα πού τόν άγαπώ ως το θάνατο!
Στηνείθηκε πάνω σ' ένα δέντρο και έεσπώντας σε λυγμούς ψιθύρισε:
—Μήπως ήξερα πώς θα τούς έσκότωνε; Δεν υού πέρσας ποτέ από το μυαλό η ιδέα πώς θα τούς έσκότωνε.
Ο κ. Μπροτέλ είχε φτάσει στην άκοη της δειντοστοιχίας. Έβραδυσε τότε το δημα του κι' άοχισε να ξαναδοίση την ψυχική του ήρευία.
Εκείνη τη στιγμή φάνηκε η Εύα πού έτρεξε παίζοντας. Τόν είδε και τόν άναγνώρισε άμέσως.
Ο Ριχάρδος βλέποντας νάοχεται το κοριτσάκι εκείνο πού ένώ στην άονή έτρεγε με όσην τώρα προνωρούσε άονά διαστακτικά σαν να φοβόταν να προνωρήση, ένωώσε τα γόνάτα του να λυγίσουν.
Είδε κάτω από τα δέντρα έναν πάνκο και πήνε και κάθισε.
Άλλ' όταν η μικρούλα έφτασε σε άπόστασι τριών δημάτων, και καθώς στεκότανε τρέμοντας ο πατέρας της σηκώθηκε, την άσπαξε και την έσφιξε δυνατά πάνω στο στήθος του.

—Μπαμπά!... Πονάω... Μπαμπά! Χαλάωρε στο στήθιό του, άλλα δεν την άφισε από την άγκαλιά του.
—Εύα μου, παιδί μου, άγάπη μου! Ο μπαμπάς σου σε άγαπάει πάντα!... Το μικρό προσωπάκι φωτίστηκε από ένα δειλό χαμόγελο.
—Κι' έγω σε άγαπώ, μπαμπά μου, άπάντησε.
—Άγάπη μου, φίλησέ με, σε παρακαλώ!
Ξαφνικά, άναποκρίθηκε κ' εκείνη στην δαιμική αυτή στοργή.
Τα μπροσάκια της τυλίχτηκαν στο λαιμό του και κόλλησε τα χείλια της στα άφια του μάγουλα.
Κάθισε πάλι στον πάνκο, την έβαλε στα γόνάτα του, και περνώοντας τα δάχτυλά του στα γρασάφια της καλλι, προσπάθησε να έξινιάση από το πρόσωπό της τις έντυπώσεις της.
Άλλά το μικρό εκείνο προσωπάκι ξανάγινε τώρα σοβαρό.
Ο Ριχάρδος ένωώσε ξανά την άγωνία πού τόν δασάνιζε πούν από λίγες στιγμές.
Τα έκφαστικά μάτια της μικρής είχανε θολώσει και δυό δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της.
—Η μαμά!... ψιθύρισε.
Τα μάτια της ήσαν ίκετευτικά. Μέσα από τους λυγμούς, πού σπάραζαν το μικρό της στήθος, τσουλίζε το άναπνέον όνομα, το πρώτο όνομα πού προσέχει το παιδί, και πού πού ξαναλέει σε κάθε δυσκολη στιγμή του, ως το θάνατο: Μαμά!
—Σώπα! της είπε, προσπαθώντας να κούνη το κεφάλι της στο στήθος του, να της πνίξη τη φωνή.
Άλλ' εκείνη άντιστάθηκε κι' εξακολούθησε να τόν κυττάξη δακρυσιμένη.
Χίλια—δυό αισθήματα συγκρόνταν μέσα του: Άπελπίζοτανε γιατί είχε γελαστή στις έλπίδες του, δογίζοτανε για τη λύπη τού παιδιού του. Και δεν μπόρεσε στο τέλος να συγκρατήση ένα κίνημα αβδόμυτο: Την τινάξε με όσην μακούα του φωνάζοντας:
—Σώπα λοιπόν! Σώπα!
Η μικρούλα σάπασε άπότομα, χωρίς να πη τίποτα, κυττάζοντάς τον πάντα κατάματα.
Άλλά πάλι την άγκάλιασε κι' άοχισε να της ξαναλέη με φωνή ίκετευτική:
—Μην κλαίς, άγάπη μου... Δεν βλέπεις πόσο με κάνεις και λυπάμαι; Θέλεις να φύγω για πάντα; Δεν θα με ξαναδής ποτέ πιά!... Ποτέ!

—Καθώς και τη μαμά;...
—Ναι... Καθώς και τη μαμά...
—Άχ! Όχι! Μείνε... Όταν μου λείψετε κι' οί δυό, θα γίνω περισσότερο δυστυχισμένη...
Κ' έπειτα, σπαρταρώντας σαν το πουλί έξακολούθησε:
—Δεν θέλεις λοιπόν... Δεν θέλεις να μου μιλήσεις για τη μαμά;
—Ναι... Θέλω... Έμπρός, άς μιλήσουμε!
—Μου είπατε πώς πέθανε... Τότε γιατί δεν υ' έντυσαν με μαύρα;
Ο Ριχάρδος Μπροτέλ δεν δρόκε τί ν' άπαντήση.
—Ρώτησα τη θεία μου, συνέχισε η Εύα, ρώτησα τη δασκάλα μου, και υού είπαν πώς τα μικρά κορίτσια δεν φοράνε πένθιμα... Κι' άφως είδα μικρότερα από μένα κορίτσια να πένθουν... Άφου πέθανε η μαμά, θέλω κ' έγω να φορέσω πένθος...
Ο πατέρας της σώπαινε.
Στο μέτωπο της μικρής είχαν σηνυστιστή ρυτίδες, μέσα στο μυαλό της γινόταν άληθινή επανάστασι.
—Δεν έρω γιατί δεν υού λένε την άλήθεια, είπε. Κι' άφως, θάτανε καλύτερα για μένα νάξερα πώς... πώς δεν την σκότωσες...
Τόν κυττούσε με υιάν έκφασσι άγωνίας και ίκεσίας.
—Είμαι μεγάλη τώρα και υπορεί να υού τα πής όλα! ψιθύρισε.
—Ε λοιπόν, άς τα πούμε... Έχεις δικήν, η μαμά σου δεν πέθανε!
Η Εύα κοκκίνισε από τη γαρά της.
—Δεν την... έσκότωσα, όπως λές, συνέχισε ο πατέρας της. Με είχε λυπήσει πολύ, εκείνο το δράμα, για πράγματα πού δεν υπορείς να καταλάβης... Έρεεις πως άνα θυώση κανείς δεν έξερει τί κάνει. Θυμάσαι πού μια φορά, πού ήσουν άθυμμένη, έσπασες την ώραίότερη κούκλα σου;
—Ναι... Είμαι πολλές καιρές από τότε... Ήσωνα μικρή... Άλλά μια κούκλα δεν έχει αίμα... Ένώ η μαμά...
Σάπασε. Ο πατέρας της ήτανε τόσο άγρος, ώστε κατάλαβε πώς τού έκανε κακό με τα λόγια της. Και ξαναέβαλε τα κλάματα.
—Τότε, άφου δεν πέθανε, γιατί δεν είν' έδω; Ήθελα να την ίδω... Έθυγε, δεν υπορείς να την ίδης... Έθυγε, υουσό υου...
—Πού πήγε;
—Μακριά... Μην τη συλλογίζεσαι

ΟΜΑΔΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ 255 ΖΕΥΓΑΡΙΩΝ

Η κινεζική κυβένησις, για ν' άναπλήρωση το κενά πού δημιουργεί κάθε μέρα ο πόλεμος, έλαβε διάφορα μέτρα πού εύνοον τους γάμους μεταξύ Κινεζών. Τελευταία, στην Νανκίν, με την εύκαιρία των άνουννητικών εορτών για την άνακρήσι της δημοκρατίας, ένινεν ο ομαδικός γάμος 255 ζευγαριών. Πορόμοιοι ομαδικοί γάμοι γίνονται πολύ τακτικά στην Κίνα.

πιά. άφού σ' άδισε...

— Γιατί μ' άδισε;

— Σου τ'όεπα και πρίν: "Υπάργουν πράγματα που δεν μπορείς να τα καταλάβεις. Μή με ρωτάς πιά τίποτα... Νάσαι φρόνιμη... Και να τήν ξεγάσεις..."

— Μά δεν μπορώ... Στενοχωριέμαι... Τήν πεθύμασα...

— Νάσαι φρόνιμη! Ξανάπε εκείνος. Τό παιδί είχε γλυστοήσει από τ'ά γόνάτα του. Καί τώρα στεκότανε μπροστά του γεμάτο θέληση.

— Τήν θέλω! επανέλαβε. Θέλω να πάω εκεί που είναι... Θέλω τή μαμά μου!

— Άφού σ'όεπα πώς σ' άδισε κι' έφυγε...

— "Ε λοιπόν, να τήν ξεαναδορώμε..."

— Δεν έξορουμε που είναι.

— Ξέρεις! Ξέρεις!

— Εύα!

— Δεν σ' αγαπώ πιά!

— Τότε φεύγω... Άντιό! Δεν θα με ξεαναΐδεις πιά!

— Άπομακρύνθηκε λίγα βήματα. Τόν κυτούσε, καθώς έφευγε, χωρίς ν' αλλάξει στάση.

— Εκείνος ξαναγύρισε.

— Δεν θάχνης πιά υπαυπά! τής είπε.

— Τό ίδιο σου κάνει! Έγώ θέλω τή μαμά μου!

— Ο Ριχάρδος Μπροτέλ ένωισε μιά ζάλη να τόν κυριεύη και σπρίχτηκε σ' ένα δέντρο γιά να ιην πέση.

— Η κυρία Ρεσλέο, που παρακολουθούσε από μακριά αυτή τή σκηνή, θεώρησε τή στιγμή κατάλληλη γιά να επέμβη.

— Βοήθηκε πλάι στον άδελφό της, τήν ώρα που αυτός αναζητούσε ένα στήριγμα, και ανησύχησε από τήν αγρόττήτά του.

— Τί ένεις; τού φώναζε, τρουμαγμένη. Σπρίχιστο στο υπράστω μου κι' άνοιξε άπάνω!

— "Αδισέ με! ιιθύρισε ό άδελφός της, δεν είναι τίποτα. Πάρε αυτό τόν κορίτσι και να ιην τόν ξεαναΐδω πιά... Θα σ'άφισω σύμενα..."

— Θά φύγω!

— Μιά ματιά τής θείας της έκαμε τήν Εύα να ξεσπάσει σε λυγμούς.

— Άγαπούσε τόν πατέρα της και δεν ήθελε να τόν ιδή να φεύγει.

— Έπεσε άπάνω του κι' άνοιξε να φωνάξη με λυγμούς:

— Δεν θα ξεαναπώ τίποτα πιά!... Δεν θα ξεαναζητήσω τή μαμά... Θαμαι φρόνιμη!

— Τήν ξεαναπάρε στήν άγκαλιά του και τήν έκοάτησε σφιχτά στο στήθος του.

— Άκουσέ με καλά, μικρούλα μου, τής είπε κυττάζοντάς τήν κατάματα. Δεν μπορώ να σου ξεαναδώσω τή μαμά σου... Σου τ'όεπα: "Έφυγε και ιιάς άδισε... Δεν έξωω που είναι... που πήγε... Πρέπει να τή συλλογίζεσαι πάντοτε, αλλά δεν πρέπει να μιλάς γι' αυτήν... Είμαστε σύμφωνοι... Εύα μου!"

— Ναί! ιιθύρισε ή μικρή.

— Φίλησε με!

— Τόν άγκάλιασε με τ'ά μικρά της μπρόστα και τόν έφίλησε με λαχτάρα.

★

— Ο Μπροτέλ έμεινε τρεις έβδομάδες στη Σαλιέρ, στο γήτιμα τού γαμπρού του.

— Σ'όλο αυτό τόν διάστημα, δεν ξεανάκανε καμιά συζήτηση με τήν κόρη του.

— Η έντύπωση τής μικρής είναι πρόσφατη, τού έλεγε ή άδελφή του. Νάσαι βέβαιος ότι, με τόν καιρό, θα ξεγάσει...

— Τό έλπιζε κι' αυτός—γιατί άλλοιώς ή ζωή του θάτανε σωστή κόλαση.

— Η Εύα έκλαψε πολύ όταν τήν άδισε ό πατέρας της.

— Τού κάκου τής είπε πώς θα τήν ξεανάβλεπε σε δεκαπέντε μέρες στη λουτρόπολη που θα πήγαιναν. Η μικρούλα ήτανε άπορηγόρητη γιατί έφευγε χωρίς να τήν πάρη μαζί του.

— Τά δάκρυά της εύναοίστησαν τόν πατέρα της. Τού έδειχνε πώς ή καρδιά της κόρης του μ'όλα όσα είχανε γίνει, τού άνηκε άκόμα, τού έδειχναν άκόμα πώς ή άδελφή του είχε δικίο...

— Τό δαδύ τής ήμερας που έφυγε ή Μπροτέλ και τήν ώρα που ή Φαδιανή ήγαινε να τή βάλη στο κορβδάτι της ή Εύα έπεσε στο λαιμό της και τής είπε:

— Δεν είναι αλήθεια, δεσποινίς, πώς, άμα γυρίσουμε στο Παρίσι, θα φροντίσουμε να δρούμε τή μαμά;

— Νάί, χουρή μου, θα προσπαθήσουμε... Τώρα όμως πρέπει να κοιμηθής...

★

— Όταν ή μικρή άποκοιμήθηκε, ή Φαδιανή υπήκει στο μπουντουά της και κλείωσε τήν πόστα.

— Γδύθηκε τότε και στάθηκε γυμνή μπροστά στο μεγάλο καθρόντι, όπου έβλεπε ένα σάκκινο άγαλμα, ένα πραγματικό άοιστούγγιμα, που τόν έψωύωνε ή πνοή της ζωής. Τό σώμα της.

— Τώρα ήτανε πιά μιά άλλη γυναίκα.

— Με τ'ά γείλη φουσκωμένα, με τ'ά μάτια άστραφτερά, τόν μέτωπο θοιαυευτικό, έμοιαζε με έταίρα που έζέρι τήν άξία τών θελητήων της, και που ύπολογίζει τ'ά κέρδη που μπορεί να βγάλη απ'αυτά...

— Ήταν δυοφνη, τότερε, τόσο δυοφνη δσο τόν γυναικείο εκείνο άγαλμα, που ό Ριχάρδος Μπροτέλ είχε στείλει στήν Έκθεση, λίγες μέρες προτού συιηθ τόν δαμά...

— Και γιατί τάχα δεν θα τού ένέπνεε κι' αυτή ένα πάθος φλογερό;

— Άν, παρά τήν άριστοκρατική της καταγωγή, ήτανε κοινωνικά παραγκωνισμένη, άν ή φτώχεια της άποτελούσε άνυπέρβλητο έμπόδιο γιά ένα γάμο που όνειρευότανε, μπορούσε ωστόσο ν' άναπνήθ...

— Όσοι έπίστευαν πώς ή ψυχρότης της δεσποινίδος, ντε Μπραγκούο ήτανε θεληματική, δεν έπεσαν έξω.

— Είχε ιδιοσυγκρασία φλογερή, χαρακτήρα αυταρχικό, ζωηρότητα άσυνήθιστη, αλλά κατώρθωνε να επιβάλλεται στον έαυτό της.

— Από τήν ήμερα που ή Φαδιανή είχε ιιπή σ'έκείνη τήν οίκογένεια, που τόσο οίκοτά είχε διασκορπισθ, ό Ριχάρδος Μπροτέλ, ό μεγάλο καλλιτέχνης, που τόν ήξερε από φίμης και που θαύμαζε τ'ά έργα του, είχε προσελκύσει τή συμπάθεια της ενό ή κυρία Μπροτέλ τής είχε έμπνεύσει, εύθης έξ άοχής, ένα άίσθημα που άν δεν ήταν άποστροφή, ώστόσο, με τόν καιρό, ήτανε προωρισμένο να καταλήξη εκεί.

— Ο έρωτας άοιγνε να γενιέται μέσα στήν καρδιά της, ένας έρωτας που, με τόν καιρό, είχε μεταβληθ σέ πάθος φοβερό.

— Τό άίσθημα που τήν κυριεψε τότε εναντίον εκείνης που ή εύτυχία της ήταν σάν πρόκληση εναντίον της δυστυχίας της, ήτανε νεοότερο κι' από μίσος.

— Άν ή Φαδιανή δεν έβλεπε και δεν καταλάβαινε τόν βάθος της άγάπης που ένωνε τούς δυο συζύγους, ίσως, μ'όλη της τήν ύπερβολή, ναφτανε ώς τόν σημείο...

— Τόν τελευταίο καιρό, είχε γεννηθ ένα ζήτημα άνάμεσα σ'αυτόν και στήν άδελφή του, σχετικά με τήν Εύα.

— Η κυρία Ρεσλέο που είχε άποχτήσει μόνο άνόρια, έπιθυμούσε να κρατήσει τήν άνιψιά της, "Αλλά κι' ό Ριχάρδος δεν υπορούσε να κάνει χωρίς τήν κόρη του.

— Άλλά πώς να συιιδιστούν τ'ά πράγματα;

— Μπορούσε αυτός — χωρίς να δώση άφορη στήν κακολογία τού κόσμου — να κρατήσει συγχρόνως μαζί του και ιιά νέα είκοσιτιών έτών, όπως ήταν ή Φαδιανή;

— Τό πρώτο πράγμα, που έπρεπε να κάνει, δεν ήταν άραγε να δώση στήν κόρη του, γιά δασκάλα, μιά κυρία μεσοκοπη, με τήν όποια κι' αυτός μπορούσε να παρουσιασθ στόν κόσμο στο δάσος ή άλλου, χωρίς να φοβάται ιιπώς παρεξηγηθ; Και ιιά γαρή άκόμα τής Εύας που μεγάλωνε τόν ζήτημα έπρεπε να κανονισθ νοήγορα.

— Άλλ' ή μικρή άγαπούσε τόσο τή «δεσποινίδα» όπως έλεγε τή Φαδιανή κι' αυτή πάλι φαινότανε τόσο άφοσιωμένη στή ιιαθήτιά της ώστε θάταν άδύνατο να τς γορίσουν. Έπειδή όμως αυτός ό χωρισμός έπρεπε να γίνει ή κυρία Ρεσλέο είχε νοάσει σε διάφορες φίλες της ζητώντας να βοή ιιά θέσι κατάλληλη γιά τή δεσποινίδα ντε Μπραγκούο.

— Κι' άκριβώς τήν ήμερα που έφτασε ή είδηση πώς είχε βγη τόν διαζύγιο τόν Ριχάρδο και τής Αιμέ, ιιά έπιστολή πός τήν Ρεσλέο τής άνήγγειλε ιιάν άλλη είδηση: Είχε παρουσάστ ιιά άνέλπιστη θέσι γιά τή Φαδιανή. Έπρόκειτο ν' άναλάθ τήν άνατροφή ιιάς όρφανής όντ νουών που είχε μόνο τόν παππού και τή νιαγιά της. Τά καθήκοντα τής Φαδιανής θα διαρκούσαν ώς ότου ή ιιαθήριά της θα συμπλήρωνε τ'ά δεκαοντά της νούνια. Τό κοριτσάκι κληρονομούσε μεγάλη περιουσία κι' ό ιισθός ήτανε διπλάσιος έπ'ότι έπαιονε στούς Μπροτέλ.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ

— Η Μάρμεν Κλάμορ είναι ιιά τολμηρή Πορτογαλλίδα, που έχει επιδοθ στο δύσκολο και επικίνδυνο επάγγελμα τής ταυρομαχίας. Τελευταία, έλαβε μέρος στις μεγάλες ταυρομαχίες που δόθηκαν στη Μαδρίτη και τόν κοινόν που παρακολουθούσε τόν έσχα τήν όποθέωση γιά τήν έξαιρετική τέχνη της και τή μεγάλη επιδεξιότητά της. Στήν εικόνα ή Μάρμεν Κλάμορ λίγα λεπτά προτού άρχίσουν οι ταυρομαχίες.

να προσπαθήσει με τή φιλαρέσκεια να και τακτήσει...

— Άλλά τίποτα δεν μπορούσε να χωρίσει τ'ά δυο έκείνα όντα. Ό έρωτας της ήταν καθαρή τοέλλα. Κι' ώστόσο μ'αυτόν ζούσε. Μεγάλωνε μέσα στήν καρδιά της, γιγαντωνότανε, χωρίς κανείς να τόν καταλάθ...

— Η δεσποινίς ντε Μπραγκούο κυριευότανε καμιά φορά από τις παράφορες εκείνες ιιάνες, που μπορούν να σπρώξουν τόν άνθρωπο στα άκρη.

— Από τήν ήμερα τού δράματος — που λίγο έλειπε να στοιχίση τή ζωή στήν Αιμέ — ή Φαδιανή ένωισε στα στήθη της να γενιέται ή έλπίδα.

— Είχε κι' αυτή δικαιώματα στήν εύτυχία, όπως όλοι σ'αυτόν τόν κόσμο.

— Κι' ή εύτυχία, άν δεν είχε έρθει άκόμα, ώστόσο πλησιάζε...

Μιά Σειρήνα που γοητεύει

— Δέκα μέρες μετά τήν άναχώρησι του Μπροτέλ, άλόκληρη ή οίκογένεια Ρεσλέο έπρόκειτο να φύγη γιά τ'ά λουτρά. Συνηθως, διάλεγαν καμιά παραθαλάσσια πόλη, όπου οι διασκεδάσεις διέκοπταν τή μονοτονία της ζωής των. Στά λουτρά άντάγων παντοτε τόν κ. και τήν κ. Μπροτέλ.

— Άλλ'έκείνη τή φορά ό Ριχάρδος συνάντησε τήν άδελφή του και τόν γαμπρό του σ'ένα μακρινό ιιησάκι, τήν Όλερόν. Είγανε μαζί τους και τήν Εύα.

— Ο Ριχάρδος είχε δεχθ να τούς συναντήση μόνο άν περνούσανε τόν καλοκαίρι τους σ'ένα όρηπικό μέρος, μακριά από τ'ά διάκριτα βλέμματα και τήν περιέργεια τού κόσμου.

.....

— Τό δικαστήριο είχε δώσει στόν κ. Μπροτέλ τόν διαζύγιο κατά τόν τέλος τού Σεπτεμβρίου, λίγες μέρες προτού βύγουν από τήν Όλερόν.

— Ήτανε τώρα έλευθερος! Και τ'ά νεύσα του είχαν άριγίει να καλυάρουν. Ένοιαθε πώς μόνο μ'αυτόν τόν τρόπο θα μπορούσε να λησμονήση. Θα άφιερωνότανε και πάλι στήν τέχνη του, κι' όταν θάβγαινε από τ'ά ατελιέ του, θάχε τήν κόρη του γιά συντροφιά.

— Τόν τελευταίο καιρό, είχε γεννηθ ένα ζήτημα άνάμεσα σ'αυτόν και στήν άδελφή του, σχετικά με τήν Εύα.

— Η κυρία Ρεσλέο που είχε άποχτήσει μόνο άνόρια, έπιθυμούσε να κρατήσει τήν άνιψιά της, "Αλλά κι' ό Ριχάρδος δεν υπορούσε να κάνει χωρίς τήν κόρη του.

— Άλλά πώς να συιιδιστούν τ'ά πράγματα;

— Μπορούσε αυτός — χωρίς να δώση άφορη στήν κακολογία τού κόσμου — να κρατήσει συγχρόνως μαζί του και ιιά νέα είκοσιτιών έτών, όπως ήταν ή Φαδιανή;

— Τό πρώτο πράγμα, που έπρεπε να κάνει, δεν ήταν άραγε να δώση στήν κόρη του, γιά δασκάλα, μιά κυρία μεσοκοπη, με τήν όποια κι' αυτός μπορούσε να παρουσιασθ στόν κόσμο στο δάσος ή άλλου, χωρίς να φοβάται ιιπώς παρεξηγηθ; Και ιιά γαρή άκόμα τής Εύας που μεγάλωνε τόν ζήτημα έπρεπε να κανονισθ νοήγορα.

— Άλλ' ή μικρή άγαπούσε τόσο τή «δεσποινίδα» όπως έλεγε τή Φαδιανή κι' αυτή πάλι φαινότανε τόσο άφοσιωμένη στή ιιαθήτιά της ώστε θάταν άδύνατο να τς γορίσουν. Έπειδή όμως αυτός ό χωρισμός έπρεπε να γίνει ή κυρία Ρεσλέο είχε νοάσει σε διάφορες φίλες της ζητώντας να βοή ιιά θέσι κατάλληλη γιά τή δεσποινίδα ντε Μπραγκούο.

— Κι' άκριβώς τήν ήμερα που έφτασε ή είδηση πώς είχε βγη τόν διαζύγιο τόν Ριχάρδο και τής Αιμέ, ιιά έπιστολή πός τήν Ρεσλέο τής άνήγγειλε ιιάν άλλη είδηση: Είχε παρουσάστ ιιά άνέλπιστη θέσι γιά τή Φαδιανή. Έπρόκειτο ν' άναλάθ τήν άνατροφή ιιάς όρφανής όντ νουών που είχε μόνο τόν παππού και τή νιαγιά της. Τά καθήκοντα τής Φαδιανής θα διαρκούσαν ώς ότου ή ιιαθήριά της θα συμπλήρωνε τ'ά δεκαοντά της νούνια. Τό κοριτσάκι κληρονομούσε μεγάλη περιουσία κι' ό ιισθός ήτανε διπλάσιος έπ'ότι έπαιονε στούς Μπροτέλ.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Ένας διάσημος άεριτζής ΣΤΟ ΖΩΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

(Άπό τήν άνέκδοτη συλλογή τού καθηγητού των φυσικών κ. Π. Τσιληθρά)

Μερικές φορές διερωτάται κανείς άν πραγματικά τόν καθέτι στα ζώα διέπεται από αυταματισμό ή ύποκει και λογική, άσυναγώνιστη ιιαλισία μερικές φορές.

— Ένα είδος άνάμεσα στα πολλά που προκαλούν αυτόν τόν διαταγμό, είναι ή ύδραράχη ιιού μολονότι έχει άναπτυχτικά όργανα άποκλειστικώς κατάλληλα γιά να ζή στήν ησρά, κατορθώνει να διαιτάται μέσα στις λίμνες, να φτιγνεί τή φωλιά της κάτω από τήν επιφάνεια τού νερού και να ξεχειμνωιάξη στόν πυθμένα, μεσα από τ'ά είδικά κατάλυμα που έτοιμάζει γι' αυτό τόν σκοπό.

— Ο τρόπος που προμηθεύεται τόν άέρα γιά τήν άναπνοή της είναι έξαιρετικά περίεργος.

Κάθε τόσο ανεβαίνει στήν επιφάνεια της λίμνης και εκεί γυρίζει άνασκελα και άοίγξει να τινάξη τ'ά πόδια της "όληγορα και δυνατά έξω από τόν νερό. Μ'αυτό τόν τίναγμα φευγουν οι σταγόνες που είναι κολλημένες στις ιιαλακές, πυκνές κι' άδιαόροες τσίγες που σκεπάζουν τόν σώμα της.

Μόλις στενωλουν έτσι τ'ά πόδια και τόν κάτω μέρος τού σώματός της, σγινιασθούν με τή συνεχή αυτή κίνηση φυσαλίδες άέρος σάν μικροσκοπικές σαπουνιφουσκες που υπερθεύονται στίς τσίγες της πρίν προαθαστούν να σκάσουν, ή ύδραράχη βουτά στο νερό και τς παίρνει μαζί της στόν πυθμένα όπου είναι τόν καταφύγιο της. Μ'αυτές λοιπόν άναπνέει άρεκτο διάστημα και όταν έξαντληθούν ανεβαίνει πάλι να πάρη καινούριες.

Πρέπει όμως να σημειωθ ότι ή κατάδυσις με τόν φορτίο των φυσαλίδων δεν είναι εύκολη γιατί καθώς είναι αυτόνοπτο προκαλείται όπως με τόν σωσίδιο αντίστασις.

— Η δυσκολία αυτή έξουδετερώνεται με ένα άπλο σύστημα: Στερεώνει ή άράνη νήματα στα φυτά που βόισκονται στο βυθό της λίμνης και ανεβαίνοντας άφινει τόν ιιστό της να ξετυλίγεται. Στο κατάβασμα νλυστοάζει έπάνω στόν ιιστό αυτό και με τή βοήθεια τού έξουδετερώνει τήν αντίσταση σιγνηρόνης δε άποφένει να παρασυρθ από τόν καταφύγιο της.

— Όταν πρόκειται να έτοιμάση τή φωλιά της και γοιάζεται μεγάλη παρακατοθήκη από άέρα γιά τόν διαστήμα που θα είναι άπασολημένη στήν οικοδομική της έναασία, έφαοιέ ή άλλο σύστημα:

— Άοίγξει ένα σπύλο άνεδοκατέβασμα και τυλίγει μ'έπιμελεια τς φυ-

σαλίδες που συγκεντρώνει κάθε φορά μέσα στα φύλλα ύδροβίων φυτών που βόισκει τοιγύρω. Πακετάροντας έτσι τόν άέρα τόν μεταφέρει στο άσπλό της με τή βοήθεια τού ιιστού κι' έπειτα, σάν καλή και προνοητική οίκοδέσποινα, συιυοίζει δυοοφα και νοικοκυσεμένα τ'ά πακετάκια με τόν πολύτιμο πειριεγόμενο κρευώντας τα στούς μίσους και στούς κλώνους που είναι κοντά της. Τότε πιά, με τς προιιθεις έτοιμες και συγκεντωμένες άοίγξει να ύσαιν.

— Πρώτα άπ'όλα έτοιμάζει τ'ά δεσίματα που θα στερεώσουν τή βάση της κατοικίας της γιά να ξεασφαλίστ τ'ά θεμέλια, ένώνοντας πολλά νήματα μαζί γιά να γίνουν στερεώτερα. Άφού τ'ά δεση καλά στούς κλάδους και στούς κορμούς των ύδροβίων φυτών, φτιγνεί πάνω από τς φυσαλίδες που έχει συγκεντρώσει, σέ σήμα κοινωνικής σκηνής ή σέ σήμα κώδωνος, ιια άριστοτεχνική φωλιά, άδιαπέραστη από τόν νερό καθώς και από τόν άέρα.

— Όταν ή φωλιά είναι έτοιμη, στερεώνει με δυοια νήματα τήν κορυφή της από τόν έξωτερικό μέρος στούς κοντινούς κλάδους, με τέτοιον τρόπο, ώστε να δίνη τήν έντύπωση πώς είναι κρεμασμένη άπ'αυτούς.

Κατόπιν άνοίγει τ'ά πακέτα που της έχουν πειριεσθεί και ό άέρας που είναι μέσα, σάν έλαφρότερος, εκτοπίζει τόν νερό, ανεβαίνοντας προς τ'ά έπάνω. Στήν κορυφή όμως της σκηνής δεσμεύεται ιιή υπορόντας να συνεχίση τόν δρόμο του και συγκεντωμένος εκεί δημιουργεί ένα είδος άεροθαλάμου.

Στόν άεροθάλαμο αυτό προστίθεται και τόν όεγύγιο που άποβάλλουν τ'ά φυτά με τήν άφοιούισή τους, και που έν είδει φυσαλίδων ανεβαίνει προς τήν επιφάνεια. Συιαντώντας λοιπόν κι' οι φυσαλίδες αυτές τόν ίδιο έμπόδιο, συγκεντρώνονται κάτω από τόν κώδωνα ένισχύοντας σθελά τους τήν άράνη στο έπίτιπο έοργ της.

— Όταν έοθη σέ ώρα νάμου, άπλώνει πρόσθετα νήματα στή βάση της σκηνής της και γύρω άπ'αυτήν. Είναι ή άγγελία: «Ζητείται γαμβρός». Οι ύποψιοι που περιέδρονται γύρω από τς φωλές προσμένοντας τήν πρόσκλησι, πλησιάζουν και κινούν τ'ά νήματα γιά να δώσουν έτσι τόν «παρών». Η οίκοδέσποινα βγαίνοντας στήν πόστα της διαλέγει και προσκαλεί τόν έλκτικό της.

Μέσα στή φωλιά τόν περιμένει ή ύψιστη εύτυχία, αλλά και ή πιο μεγάλη συμφορά, γιατί μετά τή νομιμοποίηση κατορθώνεται από τήν τερατώδη στέγη τού.

Γίνεται άραγε αυτό από μακάβρια ζήλοτυπία γιά να ιιή τόν γαμήλιον άλλη ύδροβιος ή γίγεται από λαιμαργία; Είναι και αυτό ένα από τ'ά άνεδιγνίστα μυστήρια της φύσεως.

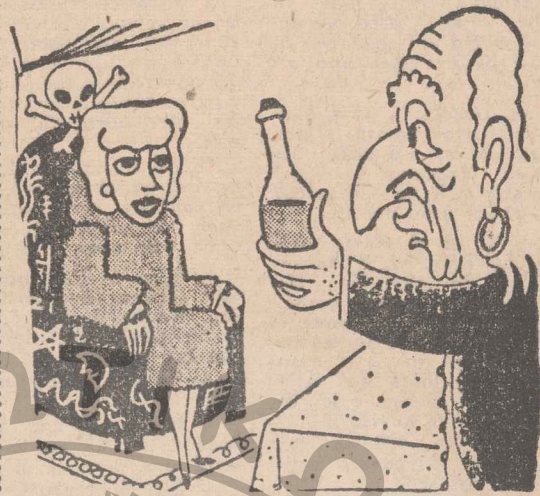
— Υστερα έοχεται ή ώρα να γεννήση ή άράνη τ'ά αυγά της. Τ'ά τοποθετεί λοιπόν στήν κορυφή της φωλές μέσα στόν άεροθάλαμο, πληγμένα πάντοτε μέσα σέ ιιστό σέ σπυείο που δεν μπορεί να τ'ά φάση τόν νερό κι' όταν βγούν τ'ά μικρά, τ'ά περιπριείται και τ'ά φροντίζει μ'ά προσάιλλη στροφή φερώντάς τους τροφή και φυσαλίδες άέρος γιατί έτσι όπως είναι χωρίς τσίγες γιά να τ'ά παραταύσουν από τόν νερό δεν μπορούν να συιικατηθούν. Με τς δικές τους δυνάμεις. Με τόν τρόπο αυτό ζή και μεγαλώνει τ'ά παιδιά της άναπνέοντας έλευθερα άτμοσφαιρικόν άέρα μέσα στα βήθη τού νερού. Διασφείει δε από τούς όρκους ιιας άεριτχίδες κυρίες κατά τόν ότι αυτή μ'έν δουλεύει γιά ν' άποταμίση ή ίδια τόν άέρα ενώ έκείνη δουλεύουν γιά ν' άποταμίσουν όσοι συναλλάσσονται μαζί τους.

Π. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ

ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

— Νά, πώς θέλω να ξεαναίνω, γιατί μου...

— Μ'αυτό τόν μαγικό φίλτρο, ό άντράς σας δεν θα σας άπάτησε ποτέ.
— Τότε όσους μου δυο μπουκάλια, γιατί έχω και φίλο της καρδιάς!

ΜΥΘΩΠΑ

— Μερσί, κυρία μου, έγώ δεν θέλω άλλα μπουκάλια. Δώστε και στή μαμά μου!

Θυρήλαιο παράδοξοι

ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑΣ

Ήταν την εποχή που η Ισπανία βρισκόταν ακόμη στα γένοια των Μαυριτανών. Μέσα στον παραδεισένιο κήπο του εμίρη της Γρανάδας, ο βασιλιάς ποιητής Αμπενφάραχ άπνιγγε λλε τους πιο μελωδικούς στίχους του. Αφού σκορπίσε στη μυωμένη απ' τα γιασεμιά και τις γαζίες ατμόσφαιρα τους γλυκύτερους ύμνους για την ωμορφιά της φεγγαρόλουστης Γρανάδας, σταμάτησε κι' υποκλίθηκε ταπεινά μπροστά στο μεγάλο αθένη.

Την ίδια στιγμή, σ' ένα νεύμα του εμίρη, οι σκλάβοι άνοιξαν κάτι μεγάλες εβένινες κορσέτινες, ντυμένες με πλάκες από χρυσάφι. Κι' άμέσως άστραποδόλησαν μέσα στο γλυκό σκοτάδι τα διαλεχτότερα πολύτιμα πετράδια: μαργαριτάρια στρουγγυλά σαν δάκρυα, ζαφείρια ναλάκια σαν τη νύχτα της Άνδαλουσίας, σμαράγδια και ρουμπίνια δμοια με σταγόνες από αίμα...

— Διάλεξε... είπε ο εμίρης στον ποιητή. Πάρε, ό,τι θέλεις, και μάθε ότι κανείς θησαυρός δεν είν' άρκετός για να πληρωθούν οι στίχοι ενός ποιητή.

— Τί να τ'ά κάνω, άφέντη μου; άπάντησε ο Αμπενφάραχ. Τό σπiti μου δεν είν' άξιο για τέτοια πετράδια. Είμαι ένα ταπεινό πουλάκι, και τ'ά μόνα πετράδια που τολμά ν' άντικρύσω, είν' αυτά που γεμίζουν τον ουσάνο, στις άστροφώτιστες νύχτες.

— Μήπως θάθελες ένα χαλί της Βαγδάτης; προτείνει ο εμίρης.

— Ούτε. Προτιμά την άνάμνηση της γλυκειάς αυτής Βραδυάς.

— Μ'ά πρέπει κάτι να δεχτείς, έπέμεινε ο εμίρης.

— Άν έπρόκειτο για κανέναν άλλον, τ'ό πράγμα τ'ά μπορούσε να τακτοποιηθή: 'Ο εμίρης θά τ'ού νάοιζε για άμορφη σκλάβο άπ' τ'ό χαρμί του, κι' έτσι θά τελείωνε τ'ό ζήτημα. Μ'ά τον Αμπενφάραχ όμως δεν μπορούσε να γίνει τ'ό ίδιο. 'Ο ποιητής αυτός άντικ' στην σίρση των Όντων, π'ότι δίδο-

σκε την άπόλυτη άγνότητα στις έρωτικές σχέσεις. Πώς λοιπόν να τ'ό προτείνη ο εμίρης να παραβή τ'ή θρησκευτικές άνέρες του;...

— Οστόσο τόλμησε: — Μήπως προτιμάς καμμιαν άμορφη γυναίκα; είπε δειλά στον Αμπενφάραχ.

— Ναι, άπάντησε ο ποιητής, τ'ό δέουμαι, για μι'ά μόνο βραδυά. Θά μού δώσης όμως τήν άδεια να περάσω αυτή τή βραδυά μέσα στους κήπους σου.

Γεμάτος χαρούμενη έκπληξη, ο εμίρης διάταξε τόν άοικεινούχο του:

— Νά φέρης τις άμορφότερες άπ' τις γυναίκες τού βασιλείου.

— Έτσι, σέ λίγο, άρχισε, μπροστά στον ποιητή μι'ά παρέλασις από ζωντανά λουλουδια — κορίτσια της 'Ασίας με μάτια σαν τή νύχτα, παρθένες τού Δουνάδου με κορυιά αναλαμπάνα, κοπέλλες, τού βοορά με μαλλιά σαν ώοια στάνυα. Τ'ά μάτια όμως τού Αμπενφάραχ έμειναν άσυγκίνητα άπ' όλες αυτές τις άμορφιές.

— Έξαφνα, καθώς περνούσε από μπρος του μι'ά ξανθή κοπέλλα, λεπτή και λυγρή σαν κρίνος ο ποιητής έκανε μι'ά μικρή κίνησι.

— Είπε η Ρετσεσβίνα, τού ξέηνησε ο άοικεινούχος. Κανείς άντρας δεν έγει άγγίζει άκόμη τ'ό γέρι του έπ'ό... της.

— Τή θέλεις; ρώτησε ο εμίρης.

— Ναι, για μι'ά μόνο βραδυά... Σ' εύχαιοιστώ, κύριέ μου.

— Είπε δική σου. Κι' ο εμίρης έδωσε, υα-ζι με τους άκολουθους του.

Μόλις ο Αμπενφάραχ έμεινε μόνος με τή Ρετσεσβίνα πλάι στο μαουάοινο συντριβάνι, τής είπε:

— Βγάλε τ'ά πέπλα σου! Δεν θέλω να κρατήσης τίποτ'ά πάνω σου.

— Η άγνή κοπέλλα υπάκουσε, τ'ό μόνον άπ' τ'ό φόβο της Πλημμυρις — ένος τότε από μι'ά γλυκειά συγκίνησι που τ'ό έπνιγε τή φωνή ο ποιητής άπνιγγει τήν πωτή στροφή τού τσα-

γουσιού που τ'ό ένέπνευσε τ'ό ξανθό εκείνο δούμα:

«Μου παρουσιάσθηκε μέσα στη νύχτα χωρίς πέπλα. Και τ'ά νυχτερινά σκοτάδια, φωτισμένα άπ' τ'ό πρόσωπό της, έβγαλαν κι' αυτά τους μαύρους πέπλους των».

— Ύστερα ο Αμπενφάραχ πλσίασε κι' άγγίζει τόν ώμο της παρθένας. Τ'ό κορμί του σπασταρούσε άπ' τόν πόθο. Τ'ό π'όθε να τής πη: «Μή φοβάσαι!...». Κρατήθηκε όμως και δεν τ'όπνε, γιατί ή ταραχή τού κοριτσιού μεγάλωνε τ'ή δυσκολία που δοκίμαζε ο ίδιος, για να κατατινίξη μέσα του τή δική του ταραχή — δυσκολία που τ'όφανε μι'ά γαρά άπόρομπροτή.

Και να ή δεύτερη στροφή που ξεπήδησε άπ' τήν ένπνευσή του:

«Για μένα δεν υπάρχει άλλη γαρά, παρά μόνον να βλέπω και να αισθάνομαι, χωρίς να ίκανοποιώ τις αισθήσεις μου».

— Έατλάσου! τ'όρταξε έπειτα τή γυνή κοπέλλα.

— Η Ρετσεσβίνα έατλάθηκε διπλώνοντας τ'ά πόδια της με συστολή. Τότε ή ποιητής π'όθε ένα μεγάλο τσαμπι σταφύλι κι' άρχισε να τής γεμίζει τ'ό στόμα με τις εύχυνες ρώγες του.

Σιγά-σιγά, ή κοπέλλα άρχισε να ξεσνά τ'ό φόβο της. Ένα γλυκό μυωήγκισμα είχε άπλωθή στο φιλιτισμένο κορμί της. Μαζί με τις ρώγες τού σταφυλιού τ'ά γέιλη της φιλούσαν και τ'ά δάχτυλα τού ποιητή. Μ'ά εκείνος σπκώθηκε κι' έκανε να φύγη.

— Πού πάς; τόν ρώτησε ή κοπέλλα.

— Η ρώτησί της έμεινε δίγως άπάντησι. Πού π'όβαινε; Π'όβαινε π'ό π'όρα, μένους δτου 'μυροφύου τ'ό γνοιεύνα κύματα τού πόθου του.

— 'Ο, πόσο τήν ποθούσε, τήν αθέοια αυτή κοπέλλα, που είχε άόσιες να νοιώθη μέσα της τή έρωτική λαχτάρα! Δεν έπ'όπεσε όμως να τή άννίξη...

Ξανάπνε κατάγιν κοντά της και τής είπε:

— Κοιμήσου!

— Δεν υποτά.

— Κλείσε τ'ά μάτια σου! Έτσι οι ώρες κ'όλησαν ή μι'ά μετά τήν άλλη ως τήν αύνή... Όταν άόσιες π'ότα να έμεινών τ'ό ποιητής άποτελείωνε τ'ό τσανούδι του:

«Και π'όρασα τή νύχτα κοντά της σαν τ'ό διασμένο άλλογο που τ'ό γαλινάρι τ'ό ευποδίζει να πιή και να δροσιστή...».

— Φόρεσε πάλι τ'ά πέπλα σου, είπε έπειτα στην κοπέλλα, υόλις τήν είδε ν' άνοιξη τ'ά μάτια της. Δεν θά σέ ξεγ'άσω ποτέ.

Τ'ά μάτια της Ρετσεσβίνας τ'ό βούσκωσαν.

— Κράτησε με κοντά σου! τόν έκέλευσε.

Μ'ά εκείνος κούνησε, τ'ό κεφάλι του άνοιχτή κι' ή-πομακούνησε άγά-άγά, χωρίς να ένακνιττάξη πίσω του...

ΜΑΡΙΑ ΣΑΝΤΑΛ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ

Συμβουλές στις μητέρες

Οι παρακάτω έρωταποκρίσεις, όπως κι' άλλες που έχομε ήδη δημοσιεύσει, προορίζονται για τή διαφώτιση των νέων και άπειρων άκόμη μητέρων:

1) Σε ποιά ηλικία άρχίζει το παιδί να μη βρεχεται τή νύχτα; Τ'ά περισσότερα παιδιά στα 3 χρόνια τους. Άν λοιπόν τ'ό παιδί σας είνε άκόμη 2 ετών κάνετε ύπνονη και μ'ήν προσπαθήτε μάταια να τ'ό κώψετε τήν κακή αυτή συνήθεια) με τιμωρίες και φοβέρες.

2) Πρέπει να κοιμάται τ'ό μωσμέρι ένα παιδί 2 ετών;

Ναι, έπι 1 ως 1½ ώρα μετά τ'ό φαγητό. Άν όμως ο ύπνος του διαρκέσει περισσότερο, δεν θά μ'όρεση να κοιμηθ'έ καλά τ'ό βράδυ.

3) Πόσων ωρών ύπνο χρειάζεται αυτό τ'ό παιδί;

Δώδεκα ως δεκατριών ωρών. Βάζετε τ'ό στο κρεβάτι από νωρίς. Έτσι, θά μ'ένετε έλευθερη για τις δουλειές σας ή τις διασκεδάσεις σας.

4) Πότε πρέπει να κ'όνη τ'ό παιδί τ'ό καθημερινό μπάνιο του;

Αυτό εξαρτάται άπ' τις έλευθερές ώρες της μητέρας. Πολλές προτιμούν τ'ό πρωί, ενώ άλλες θεωρούν καταλληλότερες τις βραδυνές ώρες, πριν ή μετά τ'ό φαγητό.

5) Μπορεί να ντυθ'έ μόνο του ένα παιδί 2 ετών;

Μπορεί να βγάλ'έ τ'ό ρούχα τού, αλλά δεν έχει άκόμη τήν ικανότητα να τ'ό φορέση. Για να συννθιστ'έ σιγά άόινετ'έ να τ'ό σ'έ βοηθ'έ όσο μ'όρει, τήν ώρα που τ'ό ντύνεται.

6) Γιατί πολλά μικρά παιδιά άρνούνται να άκολουθήσουν τις άπλές συμβουλές της μητέρας και λένε «όχι» τόσο συχνά;

Είπε ένα ψυχολογικό φαινόμενον, σ'ό οποίο δεν πρέπει να δίνετε μεγάλη σημασία. Άλλωστε, τ'ό παιδί που άρνείται κάτι χωρίς λόγο, μ'όρει άμέσως κ'όπνι να κ'όνη π'όβλημα, ό,τι του λέτε. Ζητάτε του λοιπόν όσο τ'ό δυνατόν λιγώτερα πράγματα. Σε περιπτώσι άρνήσεως του αλλάζετε θέμα, τ'όρθετε άλλο τ'ό ενδιαφέρον του. 'Ο άόινετ'έ και συμδουλεύετ'έ τ'ό, άντ'ί να έπιμένετε να τ'ό υπακούση. Μ'ά δ'όρνετ'έ τ'ό παιδί σας για τήν άνυπακοή του, προπατώντ'έ με ή τ'ό χτυπάτε π'όταν έσθε θυμωμένη.

7) Άρέσει ο' ένα παιδί 2 ετών να παίζη με τ'ά άλλα;

Είπε ωφέλιμο γι' αυτό να περιβάλλεται από παιδιά λίγο μεγαλύτερά του για να διδάσκαται με τή μιμνήσι. Τ'ό άρέσει όμως μάλλον να παίζη μόνο του και να κ'όνη ό,τι είδε να κάνουν τ'ά άλλα.

8) Τί μ'όρει να κ'όνη ένα παιδί στα 2 χρόνια του;

Έχει σημειώσει μεγάλες προόδους άπ' ό,τι μ'όρεσε να κ'όνη με ηλικία 18 μηνών. Πρέπει πάντως να τ'ό συγκρίνετε με τόν έαυτό του σε μικρότερη ηλικία, κι' όχι με άλλα παιδιά. Τώρα μ'όρει ν' άνεβοκατέβη μι'ά σκάλα, να σκαρφαλώσ'έ σε μι'ά καρέκλα ή να κατέβη άπ' εύνην να τρέξη, να σπρώξη ή να τ'όρθεξη π'όιννιδια, να ξεχωρίση διάφορα αντικείμενα κι' έπειτα να προσπ'όρηση να τ'ά βάλη π'όλι όλα μαζί. Μπορεί να κλωσήση ή να κλωσήση ένα τόπι, να παίζη με κούκλες. Ευχαριστείται έπισης να παίζη με τόν πατέρα του, κι' αυτό δίνει και στους δυο μι'ά ευκαιρία ν' άλληλογνωρισθουν π'ό καλά. Τ'ό προτιμώτερο είνε να διαβέτετε για τ'ό παιδί σας μι'ά κλειστή αύλή όπου να μ'όρετ'έ να ρίχνετε μπιές από μι'ά πόρτα ή ένα παράθυρο. Έτσι, τ'ό παιδί θ'άνα άσφαλμένο από κάθε κίνδυνο, ενώ συγχρόνως θά νοιώθ'έ τ'ό εύχαριστό συναισθημα τής άνεξαρτησίας.

Η μικρότερη συγγραφέας

Ένας άγγλικός έκδοτικός οίκος υπέγραψε ένα έξαιρετικό συμβόλαιο με μι'ά ένδεκαετία συνννοφία.

Η Άγγελο Όγκιντεν — αυτό είνε τ'ό όνομά της — υποχρεούται να ν'όφ'έ ένα βιβλίο παιδικών ιστοριών κάθε χρόνο και να τ'ό εικονογραφή ή ίδια.

Τ'ό πρώτο της βιβλίο θά κυκλοφορήσ'η τ'ά Χριστούγεννα.

Η ΘΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Κουβεντούλες

Τ'ό παράπ'όνο σας, άγαπητή μου, είνε παράπ'όνο πολλών γυναικών. Κάνουν ό,τι μ'όρουν για τ'ό σπiti τους, είνε περιποιητικές με τους άνδρες τους, φροντίζουν τ'ό νοικοκυριό τους, κοιτάζουν, μ'όχθουν και όμως μ' αυτά όλα δεν κατορθώνουν να συγκρατήσουν τους συζύγους και άόγα ή γρήγορα δεν άφ'όγν να καταλάβουν πως κάτι άλλο τους τ'όρθε, κάτι άλλο που δεν είνε πάντα τ'ό καλύτερο.

«Θ'άλλω κι' έγω», μ'ό λέτε, «θ'άόκω ν'ά άδισφορά και θά κ'όνω ό,τι κάνουν τόσες άλλες τριγύρω μου. Τί διάβολο, έχω νομίζω κι' έγω τ'ό δικαίωμα να είμαι ευτυχισμένη».

Καλά και άόια ό, αυτά που λέτε. Καταλαβαίνω π'όση άπογοήτευσι θά αισθανέσθε για τ'ά μιλάτε. Έτσι, δεν είνε μικρό πράγμα αυτό που σας συμβαίνει, αλλά νομίζετε πως φθάνει να π'όθε «θ'άλλω κι' έγω» και μ'όρει να γίνει έτσι εύκολα: Κάθε άνδρας, καλή μου φίλη, γεννιέται με ένα άρισμένο χαρακτήρα που δεν μ'όρει να τον αλλάξη, όπως νομίζετε. Καταλαβαίνω από τ'ό γράμμα σας ότι δεν θά μ'όρεσέτε να μιλάσέτε στις γυναίκες που ύπνοινε με τ'ά γαρόμενά σας. Κι' έπειτα τί θά καταλάβετε άν τ'ό κάμετε; Τ'ό μ'όνο που θά έπιτύχετε είνε να γίνετε π'ό δυστυχής γιατί σ'ή υπ'όμνησί σας θ'άπ'έ προτεβή και τ'ό αίσθημα της ντροπής που θά αισθανέσθε για τόν έαυτό σας.

Μία έντιμη γυναίκα που σέβεται τόν έαυτό της δεν γίνεται από τή μι'ά μέρα στην άλλη τ'ό αντίθετο. Έκείνο που θά σας συνιστάς είνε να φανήτε έπικλής, να έξακολουθήσετε να φερσέσθε καλά με τόν άνδρα σας, ν'άποφύγετε κάθε είδος σκηνής και ίσως με τ'ό καλό σας φερσίμο έαυτεροβιάση τήν άγάπη του, που, είμαι βέβαια, πως δεν τήν έχάσατε, κατά βάθος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Από τήν εποχή που άρχισε ή μόδα των σπορτίφ φορεμάτων δεν βλέπαμε σ'όους δρόμους καμμι'ά διασφορά μεταξύ τού ντυσματος μιας κυρίας και ένος κοριτσιού. Μ'όνοι έπ'όπνε βραδυνές παραστώσεις θεάτρων ή σε δεξιώσεις διεκρίνε κανείς διασφορά ηλικίας κι' αυτό από τ'ά ιτεκονάτε, τ'ά όποια πολύ δύσκολα κ'όρουν τ'ό π'όρσμα τού χρόνου. Τ'έ άλλες ώρες της ημέρας τού κακού έψαχνε κανείς να βρ'έ διασφορά και ή μαμιά που ζήτησε στα μαγαζιά κορσιτιστικά είδη έλεγε στην πωλήτριά που χαμογελούσε δυσπ'ότα: «Έρετε ή κόρη μου δεν έχει καιρό να τρέξη στα μαγαζιά, κι' έτσι τ'ή φωνίζω έγω ό,τι θέλει. Δώστε μου ένα φορεμάτ'ά ιοστήμιο. Έχει τ'ό ίδιο σ'όμα μ'έ μένα». Και ή μαμιά άόράσε τ'ό νεανικό φορεμάτ'ά κι' τ'ό φ'όρσε χωρίς τόν παραμικρό διασγμό.

Άλλα ή σκληρόκαρδη Μόδα έλασιάρισε έφετες και νεανικότατες μ'όρτες που προορίζονται μ'όγα για δεκαετοετίδες κοπέλλες και οι μαμ'όδες είνε άπελπισμένες.

Οι μ'όρτες αυτές έχουν μι'ά ρωμαντικότατη γραμμή και κλεινουν μ' ένα μεγάλο φούγο ή μ' ένα κόσμημα άξίας. Θυμίζουν δέ πολύ τήν παλιά ρωμαντική εποχή.

Για τ' αγοράζια σας

Τ'ά αγοράζια 8-10 ετών δεν φορούν π'ό σαν άλλοτε ναυτικά κοστούμια, αλλά πολιτικά. Και μ'όνοτι λυτ'όμστε λιγάκι που δεν βλέπ'όμε τ'ά ώραια πλατιά έκείνα ναυτικά παντελόνια με τις

ποδωλούς, δέ τους άποτ'όγν, τους παραχωρούν τή θέσι τους κυμαίνεται μεταξύ 25 και 30 έκατοστών τού μέτρου από τ'ό έσάφος.

Ίδιως σ'ό Παρίσι, σ'ό Λονδίνο και σ'ή Νέα Υόρκη γίνεται μεγάλος άγών κατά της μακρ'ας φούσσας. Για λόγους μάλιστα οικονομίας ή μόδα αυτή χτυπιέται άόρια.

Τ'ό Χόλλυγουντ, με έπί κεφαλής τήν Μάρλεν Ντήτριχ, ή όποία έσπ'έσε να κ'όρη τις ώραιότερες γάμτες της, κ'άτω από ένα μακρύ φορέμα, άπτεπ'όρη να σταθεροποιήση τήν μακρ'α φούσα άλ-

λ'α προσέκρινε σε μεγάλη αντίδρασι. Έτσι έπειτα από τους ραδιοφωνικούς λόγους, και τις διαλέξεις που έγιναν για ν'άποδείξουν πως δεν έπιτρέπεται σποτάλη ύψοςματος σε μι'ά έποχή που όλη ή ύψηλιος έχει καθήκον να έξοικονομή τ'ό κάθε τι, έαυτεροβιάση στις κοντές φούσσες.

Οι Άγγλίδες μάλιστα προγ'όρουν άκόμη π'ό πολύ: κάνουν έκστρατεία όχι μόνον έναντίον τού μακρ'ου, αλλά και έναντίον τού πλατύς της φούσσας. «Όχι σ'όλει, όχι κ'όος, όχι π'όσις. Οικονομία σ'ά ύψοςματα. Κάθε σπατάλη είνε έγκλημα».

Τ'ό πολύ-πολύ που άνέχονται είνε μι'ά βραδυή τουαλέττα με φούστα που να έφάπτεται τού έσάφους.

Η γυναίκα ξαναγίνεται γυναίκα

Άν έκανε μερικές παραχωρήσεις ή μόδα άναφορικάς με τ'ό μακρ'ο της φούσσας δεν άπομακρύνεται όμως ούτε βήμα από τήν άπόφασι που έπ'όρη να κ'όνη τή γυναίκα να έαναγορίση σ'ή γυναικεία της κομψότητα. Για ν'ά τ'ό έπιτύξη αυτό φ'όνει κάποτε σ'ά κάπως έξερητ'όμιο, τ'ό έπιτ'όμιο. Δηλαδή: Μ'ά σ'ένα φορεμάτ'ά που τήν άναγκάζει να φερσέη τήν κ'όνη να περπατή σαν κοκ'όνα. Με τους κλειστός λαιμούς τήν κ'όνη να παρ'έ ένα ύψος ρωμαντικό, με τ'ά κομμά βελόκια τήν κ'όνη να έχη κάτι τ'ό μυστηριώδες.

«Ε σ π ε ρ ο ν... Δεν υπάρχει άλλο μ'όσο. Η άρμονοθεραπεία δεν ώφείλε σ' αυτό καθόλου».

Π'έ κ ρ ο δ α φ ν η ν... Δεν σας συνιστώ παρά μόνον περιπατ'έ καθημερινό δύο ώρες, γιατί όλα τ'ά άλλα άπαγορεύονται για σας. Μ'ά έχ'όμτε ότι τ'ό πρώτ'ότον είνε ή ύψος σας.

«Α κ ω ν α ρ ε ν τ ζ ε ρ... Αυστηρώς μόνον ή γυναίκα μ'όρει να σ'έ βοηθήση. Είπε άπαράιτη τ'ά τόν έπ'όκεφ'όθη και να σας συστήση τί θά κάμετε».

«Κ α ρ ο α τ ι δ α... Ένα καλό μασάζ τεχνικό κάθε βράδυ, με λίγο άόνο κοκ'όρεθ'έ θά σας ώφελήση. Θά έρεπε όμως να π'ότε πρώτα σ' ένα ειδικόν για ν'ά ίσ'όθε πως γίνεται. Όσο για τις πανίδες ή συνταγή που δημοσιεύω παρα πάνω είνε καλή, π'ότει να τήν δεχθ'έ ή έπιδερμ'ίς σας».

«Μ α ο υ ζ α μ... Άν μ'ό έπιτευδ'όσαστε τ'ό ύψος σας θά σας έλεγα πως μ'όρετ'έ να με συναντήσετε όταν έλθετε σ'ας. Άθ'όνη για να σας δώσω τή συνδ'όλη που ζητάτε. Για τήν ιτεκονοσίαν τού γινούδιου δεν μ'όρω να σας συστήσω τίποτε γιατί ίσως τ'ό έπιτύχετε αυτό, αλλά θά καταστρέψετε τ'ό πρόσωπό σας».

«Α ν υ π ό μ ο ν ο κ ο υ κ λ ά κ ι... Τ'ά μαλλιά έαυθαίνουν με δ'έζυνε αλλά δεν σας συνιστώ να αλλάζετε τ'ό χρώμα τους. Όσο για δυνάμωσι χρησιμοποίησε λίγο Πετρώλ Καν'ά. Σ'ές βλεφαρίδες βάζετε με προσοχή λίγο ρετινόλαδο. Νά μ'ή κ'όη σ'ό μάτι. Έν τέλει σας εύχαριστώ θερμά για τ'ά τόσο καλά λόγια σας».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δύο άπονευματινά φορέματα. Ζακέττες κοντές και μακρές.

Ζακέττες κοντές και μακρές. Άλλοτε έχουν μ'όσσο λιγάκι μακρότερη π'όση, άλλοτε είνε άπλως «έξ'αξ'α» και άλλοτε θυμίζουν τις άσπ'ότρες παλίες ρεβινέτες.

Για τ'ά έπαναφόρια θά μιλήσ'όμε προσέχ'ός.

Η άλληλογραφία μου

Δύο άχ'όριστες θέλ'έ ε... Αυστηρώς δεν θά μ'όρεσ'ό να σας ίκανοποιήσω διότι τ'ό γινούδι τού προσώπου δεν άφ'όρειται με φερσίμο άλλα μόνον με ήλεκτρισμό. Όσο για τις φακίδες κάμετε σ'ή συνταγή που σας δίνω με τή μόνη διασφορά πως τ'ά άποτελέσματα θά άρ'όγουν λίγο να φανούν:

Precipite blanc 1 γρ. Sous nitrate de bismuth 2 γρ. Cold cream 20 γρ.

Κ'ό σ τ α ν Α. Σ. Θά ψηλώσετε άκόμη άπό τ'ό έσθε μόνον 17 έτών, αλλά μ'όρετ'έ να κάνετε κάτι λίγη γυμναστική. Όσο για τήν προσφορά σας θά χρειαζ'όνη να κάμετε μερικά ειδικά μαθήματα για να διαβρώσετε τ'ό έλάττωμά σας.

«Α ν ν α ν Β... Μ'ήν άνηυχέτε διόλου. Δεν έχ'ότε άκόμ'όσι ότι τήν άρμονοθεραπεία τήν κάνουν όσοι θέλουν ν'άποβάλουν τ'ό περίτ'ό πάχος».

«Ε σ π ε ρ ο ν... Δεν υπάρχει άλλο μ'όσο. Η άρμονοθεραπεία δεν ώφείλε σ' αυτό καθόλου».

Π'έ κ ρ ο δ α φ ν η ν... Δεν σας συνιστώ παρά μόνον περιπατ'έ καθημερινό δύο ώρες, γιατί όλα τ'ά άλλα άπαγορεύονται για σας. Μ'ά έχ'όμτε ότι τ'ό πρώτ'ότον είνε ή ύψος σας.

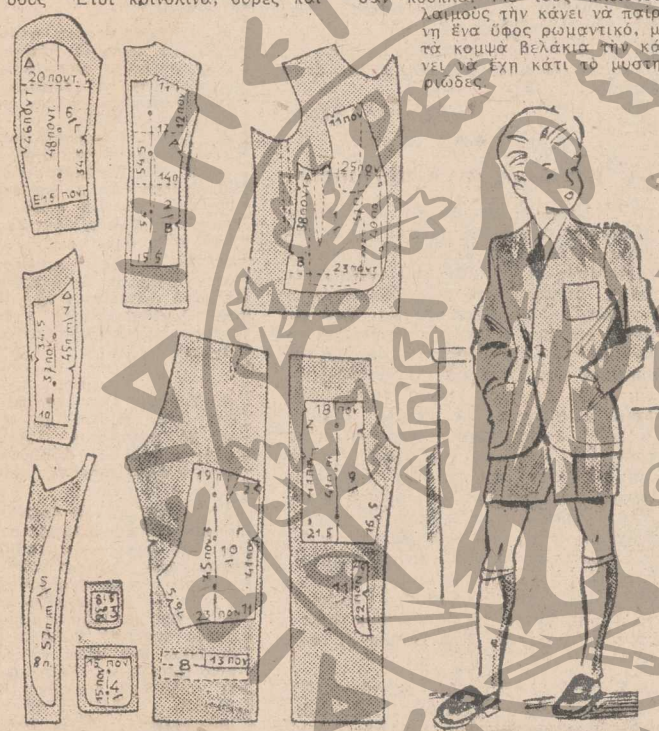
«Α κ ω ν α ρ ε ν τ ζ ε ρ... Αυστηρώς μόνον ή γυναίκα μ'όρει να σ'έ βοηθήση. Είπε άπαράιτη τ'ά τόν έπ'όκεφ'όθη και να σας συστήση τί θά κάμετε».

«Κ α ρ ο α τ ι δ α... Ένα καλό μασάζ τεχνικό κάθε βράδυ, με λίγο άόνο κοκ'όρεθ'έ θά σας ώφελήση. Θά έρεπε όμως να π'ότε πρώτα σ' ένα ειδικόν για ν'ά ίσ'όθε πως γίνεται. Όσο για τις πανίδες ή συνταγή που δημοσιεύω παρα πάνω είνε καλή, π'ότει να τήν δεχθ'έ ή έπιδερμ'ίς σας».

«Μ α ο υ ζ α μ... Άν μ'ό έπιτευδ'όσαστε τ'ό ύψος σας θά σας έλεγα πως μ'όρετ'έ να με συναντήσετε όταν έλθετε σ'ας. Άθ'όνη για να σας δώσω τή συνδ'όλη που ζητάτε. Για τήν ιτεκονοσίαν τού γινούδιου δεν μ'όρω να σας συστήσω τίποτε γιατί ίσως τ'ό έπιτύχετε αυτό, αλλά θά καταστρέψετε τ'ό πρόσωπό σας».

«Α ν υ π ό μ ο ν ο κ ο υ κ λ ά κ ι... Τ'ά μαλλιά έαυθαίνουν με δ'έζυνε αλλά δεν σας συνιστώ να αλλάζετε τ'ό χρώμα τους. Όσο για δυνάμωσι χρησιμοποίησε λίγο Πετρώλ Καν'ά. Σ'ές βλεφαρίδες βάζετε με προσοχή λίγο ρετινόλαδο. Νά μ'ή κ'όη σ'ό μάτι. Έν τέλει σας εύχαριστώ θερμά για τ'ά τόσο καλά λόγια σας».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Άχνάρια άνοριστικού κοστούμιου.

Άγοριστικό κοστούμι για ηλικία 8-10 ετών.

Κραγιόν
αντιόχος κ'όσσεως
ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΧΕΙΛΕΩΝ
ISABELLE
ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Η ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ είναι αὐταπάτη;

Τί υποστηρίζει ὁ καθηγητὴς
Χέρον

Πρὶν ἀπὸ 75 χρόνια, οἱ ψυχολόγοι δὲν καταδεχόντουσαν ν' ἀσχοληθοῦν συστηματικὰ μὲ τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας καὶ τῆς μεταδίδας σκέψης. Τὰ θεωροῦσαν «μαγείες» ἢ τσαολατινίες καὶ τὰ πεοιφοροῦσαν. Σήμερα ὅμως τὰ φαινόμενα αὐτὰ διδάσκονται στὰ πανεπιστήμια.

Ὡστόσο ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοὶ ἐπιστήμονες ποὺ δὲν τὰ πιστεύουν. Κανεὶς δὲν μπορεῖ, βέβαια, ν' αὐτοσπητήσῃ ὅτι τὰ ἀνθρώπινα ὄντα ἔχουν ἰκανότητες ἀγνωστές ἀκόμη ἢ ἐλάχιστες γνωστές. Ποιὲς ὅμως; Εἰναι κι' ἡ μεταδίδας σκέψης μιά ἀπ' αὐτές;

Ὁ καθηγητὴς Οὐίλλιαμ Χέρον, ψυχολόγος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μινнесότα, ἀπαντᾷ ἀντικειμενικὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Κατὰ τὴν θεωρία του, τὰ ὑποτιθέμενα φαινόμενα τηλεπαθείας μποροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν μ' ἕνα ἀπ' τοὺς ἑξῆς τρεῖς τρόπους: ἄλλοτε πρόκειται γιὰ ἀπάτες, ἄλλοτε γιὰ ἀθέλητα λάθη κι' ἄλλοτε γιὰ «ἀσυνήθιστη» χορηγισμοὶ μιάς ἢ περισσοτέρων ἀπ' τὴν πέντε αἰσθήσεις.

Τὶ ἐννοεῖ ὁ καθηγητὴς Χέρον μ' αὐτὴ τὴν τελευταία φράσι; Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε μ' ἕνα παραδειγμα. Ἄν τοποθετήσουμε ἕνα βόλο σὲ ἀπόστασι 200 μέτρων, δὲν μπορούμε νὰ τὸν ἴδουμε. Βάζουμε κατόπιν δεύτερο βόλο δίπλα στὸν πρῶτο. Καὶ πάλι δὲν τοὺς βλέπουμε, ἀπὸ 200 μέτρα μακριά. Ἄν ὅμως οἱ βόλοι γίνουν 100, φαίνονται πολὺ καλὰ ἀπ' τὴν ἀπόστασι αὐτή.

Κατὰ τὴν θεωρία λοιπὸν τοῦ καθηγητοῦ Χέρον, τὸ ὑποσυνειδητὸ μας υποσεῖ νὰ ἰδῇ καὶ τὸν ἕνα μόνον βόλο. Γιατί, ἂν ὁ βόλος ἦταν τελείως ἀόρατος ἀπ' τὴν ἀπόστασι τῶν 200 μέτρων, θὰ εἶχε ἀξία ὑπὲρ ἀπὸ ἀόρατος ὁρατότητας. Ἐπομένως, οἱ 100 βόλοι θὰ εἶχαν ἀξία 100 φορές μὲν, δηλαδὴ ὑπὲρ ἀπὸ καὶ πάλι. Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτὸ, ἐφ' ὅσον οἱ 100 βόλοι εἶνε ὁρατοί. Συνεπῶς, κι' ὁ ἕνας μόνον βόλος εἶνε ὁρατός, ἀλλὰ ἀπ' τὸ ὑποσυνειδητὸν.

Τὸ παραδειγμα αὐτὸ δείχνει, ὅτι μπορούμε νὰ ἴδουμε καὶ ν' ἀκούσουμε περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα νομίζουμε.

Σὲ ἄλλες πεοιπτώσεις τηλεπαθείας — λέει ὁ καθηγητὴς Χέρον — ὁ «πομπὸς» σπνματίζει ἀθέλητα λέξεις μέσα στὸ λαιμὸ του, ἰδίως πᾶν στὴ νευρική του ὑπερέτασι. Καθὼς λοιπὸν ἀναπνέει, οἱ λέξεις αὐτὲς μεταβάλλονται σὲ ἦχους, τόσο ἐλαφροὺς ὥστε δὲν μπορούν ν' ἀκουσθοῦν, παρὰ μόνον ἀπ' τὸ ὑποσυνειδητὸν τοῦ «δέκτου». Ἐτοὶ γεννᾶται ἡ ἐντύπωσις ὅτι πρόκειται πεοι μεταδίδας σκέψης. Γι' αὐτὸ, στὰ πειράματα τοῦ ὁ καθηγητὴς Χέρον βάζει σὲ χωριστὰ δωμάτια τὸν πομπὸ καὶ τὸν δέκτη.

Γιὰ καλλίτερο μάλιστα ἔλεγχον, χορηγοποιεῖ ἕνα ὑπνάνθημα, ποὺ ἐπινοήθηκε ἀπὸ τὸν βοηθὸν τοῦ Ντέβιν Γουέμπστερ. Τὸ ὑπνάνθημα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοιαῦτα μέρη, ἐγκατεστημένα σὲ διάφορα δωμάτια καὶ συνδεόμενα μεταξὺ τους μὲ ἀμέτοητα καὶ πεοιπλόκα σύματα.

Στὸ πρῶτο δωμάτιο, κάθεται ὁ πομπὸς ἐμπρὸς σ' ἕνα πίνακα, ὅπου ὑπάρχουν πέντε ἀσπρὰ φωτεινὰ σύματα. Γυρίζοντας τὸν δισκόπτη τοῦ μηχανήματος, ὁ πομπὸς ἀνδίδει ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σύματα καὶ συγκεντρώνει αὐτὸ τὴν προσοχή του.

Συγχρόνως, στὸ δεύτερο δωμάτιο, ὁ δέκτης ἔχει ἐμπρὸς τοῦ ἄλλον πίνακα, μὲ τὰ ἴδια σύματα καὶ μ' ἕνα κομπὴ κάτω ἀπὸ καθέναν. Προσπαθεῖ δὲ νὰ συλλάβῃ μὲ τὸ νοῦ του τὴν εἰκόνα τοῦ συμβόλου ποὺ σκέπτεται ὁ πομπὸς. Ὅταν πιστέψῃ ὅτι τὸ ἐπέτυχε, πιέζει τὸ ἀντίστοιχον κομπή.

Στὸ τρίτο δωμάτιο, τὸ ὑπνάνθημα συγκρίνει αὐτομάτως τὸ σύμβολο τοῦ ἀνὰ πρὸς ὁ πομπὸς, μ' ἐκεῖνο ποὺ διάλεξε ὁ δέκτης καὶ καταγράφει τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν ἀποτυχίαν.

Ὁ καθηγητὴς Χέρον προσκαλεῖ ὅποιον πιστεύει ὅτι ἔχει τηλεπαθητικές ἰκανότητες νὰ υποβληθῇ σὲ δοκιμὴ μὲ τὸ ὑπνάνθημα αὐτὸ. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐδέχθηκε ὡς τώρα. Ἀκόμη καὶ οἱ ἐπαγγελματίαι νοσηματὰ δειλιᾷ οὐκ καὶ δικαιολογοῦνται λέγοντας ὅτι αὐτὲς οἱ ὑπνάντες καταστρέφουν τὴν αὐτοσφαιρα ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ τηλεπαθεία.

Ἐφ' ὅσον συνεχίζει ἀκόμη τὰ πειράματά του, ὁ καθηγητὴς Χέρον δὲν ἔχει διατυπώσει τελειωτικὰ συμπεράσματα, πάντως ὅμως φωνεῖ ὅτι ἡ μεταδίδας τῆς σκέψης δὲν ἔχει ἀποδειχθῇ ὡς τώρα.

Τελείως ἀντιθέτου γνώμης εἶνε ὁ καθηγητὴς Ρίν. τοῦ Πανεπιστημίου Ντιούκ. Αὐτὸς πιστεύει ἀπόλυτα στὴν τηλεπαθεία. Τὴν μεταδίδας σκέψης καὶ τὴν διόρασι κι' ἔχει ἰδρῶσει ἕνα κέντρον ψυχικὸν ἐρευνῶν. Μέσα σὲ μιά πεοιόδο ἀρεκτῶν ἐτῶν, αὐτὸς κι' οἱ βοηθοὶ του ἔχουν κάμει ἑκατομμύρια πειράματα, ὑπὸ τὴν πρὸν διόρασι συνθήκες.

Μεταχειρίζονται κυρίως μιά τράπουλα ἀπὸ 25 χαρτιά, διὰ σὰν τὰ συνηθισμένα, ἀλλὰ μὲ εἰδικὰ σύματα. Ὁ πεοιωματιστὴς τὴν βάζει ἐμπρὸς τοῦ, γυρισμένη πρὸς τὰ κάτω, καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ μὲ τὴν διόρασι ποῖο χαρτὶ βρίσκεται ἀπὸ πάνω. Ἀλλοτε τὸ ἐπιτυγχάνει, ἄλλοτε ὄχι. Κατὰ τὴν θεωρία τῶν πιθανοτήτων θάπρεπε νὰ σημειώσῃ μόνον 5 σωστὲς ἀπαντήσεις γιὰ τὰ 25 χαρτιά. Ὁ καθηγητὴς λοιπὸν υποστηρίζει ὅτι οἱ ἐπιτυχίες εἶνε πολὺ περισσότερες νόμισι, στὴν διόρασι φθάνουν μάλιστα κάποτε τὴν 25!

Ὁ καθηγητὴς Χέρον ὅμως δίνει τὴν ἐξήγησι, ὅτι ὁ ἐνθουσιασμοὸς τοῦ Ρίν τὸν παρασύρει σὲ λάθη κατὰ τὴν κατανομή τῶν ἀποτελεσμάτων, κι' ἐτοὶ ἐξογκώνεται ὁ ἀοιθεὸς τῶν ἐπιτυχιῶν.

ΤΣΥΡΙΑ ΣΜΙΘ

Οἱ Ἑσκιμῶες κι' ἡ ἀριθμητικὴ

Ἐπὶ τῆς ἡ γνώμης ὅτι οἱ Ἑσκιμῶες εἶνε μιά φυλὴ μὲ σβυσμένη ἀντίληψιν, Ἄλλὰ ὁ Δανὸς ἐθνολόγος Κάι Μπίρκετ — Σμῖθ ποὺ τοὺς ἔφερε καλὰ, δηλώνει ὅτι εἶνε ἀδικη αὐτὴ ἡ κρίσις. Προσθετεῖ δὲ ὅτι δὲν εἶμεθα εἰς θέσιν νὰ καταλάθουμε τὴν λογική τῶν Ἑσκιμῶων. Παραδέχεται ὡστόσο ὅτι ὑστεροῦν στὴν ἀριθμητική. Οἱ ἀριθμοὶ τοὺς τομαάζουν. Τοὺς χειρίζονται μὲ μεγάλῃ δυσκολία. Ἡ νλῶσσα τους πεοιέγει μόνον τοὺς 20 πρῶτους ἀριθμούς. Οἱ ἀριθμοὶ πᾶν ἀπ' τὸ 10 τοὺς φαίνονται ἀστρονομικοὶ καὶ ἀσύλληπτοι. Ὅταν λοιπὸν οἱ νοικοκυρὰς τῆς Γροιλανδίας κάνουν πολλὰ ὠνία ἀπ' τὸ ἴδιο κατάστημα δὲν τὰ πληρώνουν ὅλα μαζί, γιὰτὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κάνουν τὴν πρόσθεσι. Πασιῶναι τὸ ἕνα πράγμα τὸ πληρώνουν παίρνουν δεύτερο τὸ πληρώνουν κι' αὐτὸ κ.ο.κ.

Σκεφθῆτε τώρα τὴν μαοτύνην θεοαδούσαν ἕνα Ἑσκιμῶα ἂν βοισκόταν στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐποχὴν τοῦ κατοικικοῦ πληθωρισμοῦ ἢ ἔστω καὶ σήμερα!...

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Οἱ κυριώτεροι παράγοντες

Τί εἶνε ἡ εὐτυχία; Ἐχουν δοθῇ χιλιάδες ὁρισμοὶ τῆς. Φαίνεται ὅμως ἀδύνατον νὰ κλειστῇ μέσα σὲ λίγες λέξεις μιά τέτοια ψυχικὴ κατάστασι ἀπόλυτης ἀρμονίας καὶ ἰσορροπίας.

Ὡστόσο, ἂν εἶνε δύσκολο νὰ βρεθῇ ὁ ὁρισμὸς τῆς εὐτυχίας, εἶνε εὐκόλο νὰ διακρίνωμε καὶ νὰ καθορίσωμε τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐτυχισμένου ἀνθρώπου. Εὐτυχισμένος λοιπὸν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ὑγείαν, ἐπιτυχία στὴ δουλειά του καὶ ἰκανοποίησι στὸν ἔρωτά του. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ψυχικὴ αὐτὴ κατάστασις εἶνε τὸ ἀθροισμα τῆς ἐξῆς προσθέσεως:

Υγεία + Ἐπιτυχία + Ἐρως = Εὐτυχία.
Καὶ τώρα μένει νὰ μάθουμε πῶς θ' ἀποκτήσουμε τὸν καθέναν ἀπ' τοὺς τρεῖς αὐτοὺς παράγοντες. Ἐδῶ θ' ἀφισομε νὰ μιλήσωμε διάφοροι γνωστοὶ ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς, φιλόσοφοι, κλπ., ὅλοι ἐμπειροὶ σὲ τέτοια ζητήματα.

Εἶνε συχνὰ ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ὁ Γάλλος λογοτέχνης Ντορζελέ: «Ἡ πεοι μοιάζει σὰν τὴν ὀδοντογλυφίδαν. Κανεὶς δὲν θέλει νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ὑστερὰ ἀπὸ σὰς». Ποσα ὅμως λάθη, ἀποτυχίες κι' ἀπογοητεύσεις θ' ἀποφεύγαμε, ἂν φροντίζαμε πάντοτε νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' τὴν πεοι τῶν ἄλλων ποὺ ἐπέτυχαν!...

Υγεία

★ Τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακο. Πρέπει ν' ἀναπνέετε βαθύτα, πολλές φορές τὴν ἡμέρα. Κάθε φορὰ ποὺ βγαίνετε ἐξω, ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἐκτελέσετε ἐπανειλημμένως τὴν ἐξῆς ἀσκήσι: Εἰσπνέετε ἀπ' τὴν μύτη ὅσο μπορεῖτε περισσότερον ἀέρα (ἐπὶ 5 δευτερόλεπτα), τὸν κρατᾷτε μέσα στοὺς πνεύμονες (5 δευτερόλεπτα) κι' ἐπειτα ἐκπνέετε ἀργὰ καὶ τελείως (5 δευτερόλεπτα). Μὲ τὴν βαθεῖα αὐτὴ ἀναπνοή, εἰσχωρεῖ περισσότερο ὀξυγόνο στὸν ὀργανισμό σας, τὸ ὁποῖο καταστρέφει τὴν τοξίναν, διεγείρει τὸ νευρικὸ σύστημα κι' αὐξάνει τὴ ζωτικότητα.

Δόκτωρ Β. Πωσέ

★ Κρατᾷτε τὴν πόρτα τοῦ μυαλοῦ σας ἐπίμονα κλειστή γιὰ κάθε σκέψιν ποὺ φέρνει κατὰπῶσι. Οἱ σκέψεις αὐτὲς σὰς ἐρχονται ἰσως χωρὶς νὰ τὸ θέλετε. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὴν διώξετε, ν' ἀρνηθῆτε νὰ τὴν δεχθῆτε. Ἰδὲν ἕνα δέκατο τῆς ψυχικῆς γαλήνης σας ἐξαρτῶνται ἀπ' τὴν ἰκανότητά σας νὰ μὴ σκέπτεσθε ὀρισμένα πράγματα.

Φράνκ Κρέιν

★ Γιὰ νὰ κάνω ὅσο τὸ δυνατόν καλλίτερα ὅτι πρέπει νὰ κάνω, ἐφαρμόζω αὐτὰ τὰ τρία μικρὰ ἀξιώματα: Μερικὲς ὥρες μοναξιάς κάθε μέρα. Μερικὲς μέρες μοναξιάς κάθε βδομάδα. Μερικοὶ μῆνες μοναξιάς κάθε χρόνο.

Ζωρζ Ντυαμέλ

Ἐπιτυχία

★ Τὸ οὐσιωδέστερον εἶνε νὰ μάθῃ κανεὶς τὰ φυσικὰ τοῦ χαρακτῆρα καὶ νὰ τὰ ἐκμεταλλευσθῇ ἀπολύτως, ὅπως στοῦτε τελείως ἕνα λεμόνι. Μαρσέλ Πανιόλ.
★ Ὁ Ναπολέων ἐδίδασκε ὅτι ἡ τέχνη τοῦ πολεμοῦ συνίσταται σὲ νᾶνε κανεὶς δυνατότερος σ' ἕνα ὀρισμένο σημείο. Ἡ τέχνη λοιπὸν τῆς ζωῆς συνίσταται σὲ νὰ διαλέξῃ κανεὶς ἕνα σημείο ἐπιθέσεως καὶ νὰ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ τὴν δύναμιν του. Δὲν πρέπει ν' ἀρίστη ποτὲ τὴν τύχη τὴν ἐκλογὴ ἕνος σταδίου.

Ἀντρέ Μωρουά

★ Ἡ ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπιτυχία εἶνε σχεδὸν ἡ ἐπιτυχία. Τὰ ἐμπόδια πέφτουν συχνὰ μόνον τοὺς, ἐμπρὸς σ' ἕνα ἀνθρώπο ἀποφασισμένο νὰ τὰ ὑπερικήσῃ. Εἶνε ἀδύναμις τὸ νὰ τρομάξῃ κανεὶς ἀπ' τὴν δυσκολίαν. Ὅσο τὴν πλησιάζει, βλέπει ὅτι ἐλαττώνονται, συχνὰ μάλιστα γίνονται τελείως.

★ Ὅλοι τραγουδοῦσαν, στὸν καιρὸ μου. Οἱ ἐργάτες σηκώνονταν σὲ πρῶτὴ ἑνῶρις καὶ τραγουδοῦσαν, μὲ τὴν σκέψιν τῆς δουλειᾶς ποὺ τοὺς περίμενε. Στὴ 11, τραγουδοῦσαν πάλι, πηγαίνοντας νὰ προγευματίσουν. Ἡ ἐργασία ἦταν ἡ χαρὰ τους κι' ὁ λόγος τῆς ὑπέρβας τους. Τὴ θεωροῦσαν ὡς μιά ἀπαιτητὴ τιμὴ, ὀραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη! Σάρα Πενκ

★ Ἄν θέλετε ν' ἀρέσετε στὸν κόσμο, πρέπει νὰ τὸ πάρετε ἀπόφασι νὰ διδασθῆτε πολλὰ πράγματα ποὺ ἐξέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὰ ἀγνοοῦν. Σαμφόρ

★ Ὁ ἀξιογάπητος ἀνθρώπος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀκούει γυμονελώντας πράγματα λεγόμενα ἀπὸ κάποιον ποὺ τὰ ἀγνοεῖ. Μωρίς Ντοννσί

Ἐρως

★ Ὑπάρχει ἕνα μυστικὸ, γιὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς εὐτυχισμένος μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾷ: Δὲν πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ τὸ μεταβάλῃ. Πολλὲς φορές, γιὰ νὰ διορθώσῃ μὲ κάτι μικρὸ κι' ἀσήμαντο ποὺ μὴς ἐνοχλεῖ, καταστρέφουμε ὁλόκληρη τὴν εὐτυχία μας.

Ζάκ Σαρντόν

★ Ἡ τέχνη τοῦ ἔρωτος ἀρχίζει μόνον μετὰ τὴν κατάκτησι. Προηγουμένως, εἶνε πεοιτή. Ἐτιέν Ρέ

★ Δὲν ἀρκεῖ νὰ κερδίσῃ κανεὶς ἑκατομμύρια, γιὰ νὰ κάμῃ μιά γυναικα εὐτυχισμένη. Οἱ μικροπεριποιήσεις ἀξίζουν συχνὰ περισσότερο ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ μὲ 7 ἢ 8 ψηφία. Τὸ νὰ λατρεῖται κανεὶς μιά γυναικα, δὲν σημαίνει νὰ ἐρᾶνέται ἀδιάκοπα ν' αὐτὴν, ἀλλὰ νὰ ζῇ μέσα στὴν σκέψιν τῆς, νὰ θυεῖται τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος ποὺ φοροῦσε μιά ἡμέρα καὶ μιά φράσι ποὺ μοιροῦσε κάποιον βράδυ... εἶνε νὰ δῇ τὴν τὴν σπουδαιότητά του. Σαμὶ αὐτὴ, σὲ τιποτένην πραγματικότητα ποὺ τὴν φαίνεται τὸ πᾶν, εἶνε νὰ γίνῃ τὸν καιρὸ του μαζί της! Καταλαβαίνετε, κύριε; Νὰ γίνῃ τὸν καιρὸ του!

Μωρίς Ντεκομπρό

καθημερινὴ ζωὴ, οἱ ἄκρες τῶν δακτύλων, ὅστερα μ' αὐτὲς τὸν βραχίονα ἕως ἀνθρώπου μὲ δεμένα τὰ μάτια, αὐτὸς θὰ σὰς πῇ ὅτι τὸν κεντᾷ μόνον μιά πρόκα (εἰκ. 1). Ἄν ἐπειτα τὸν κεντᾷτε στὴν ἀκρὴ ἕνος δακτύλου (εἰκ. 2) θὰ ἀντιληφθῇ ἀμέσως ὅτι οἱ πρόκες εἶνε δύο.

ΖΕΣΤΟ Η ΚΡΥΟ;—Χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν ματιῶν μας, πολλές φορές, δὲν καταλαβαίνουμε ἂν ἕνα πρᾶγμα εἶνε ζεστὸ ἢ κρύο. Ἄν δὲν τὸ πιστεύετε, κάνετε τὸ ἑξῆς πείραμα σὲ μιά παρῶα φίλων σας τὴν ὥρα ποὺ καπνίζετε ὅλοι. Πλησιάζετε ἀπὸ πίσω καὶ ἀκουμπήστε στὸν τράχηλο ἕνος τῶν φίλων σας ἕνα κομμάτι πάγου (εἰκ. 5). Ὁ φίλος σας θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως νὰ διαμαρτύρεται ὅτι «τὸν κοψάτε μὲ τὸ τσιγάρο σας»!

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΧΟΥ.—Ὅταν ὁ ἦχος προέχεται ἀπὸ μέρος ποὺ βρίσκεται κοντὰ σὲ ἕνα αὐτί μας, εἶνε εὐκόλο νὰ καθορισθῇ ἡ ἐντύπωσις ποὺ προκαλεῖ εἶνε ἰσχυρή. Ὅταν ὅμως

Μερικά εύκολα πειράματα

ση γιὰ τὸ καλὸ βούρτσισμα, ποὺ τοῦ κάνατε! Αἰσθανόμενος τὰ δάκτυλά σας στὴν πλάτη του καὶ ἀκούγοντας τὸ θορυβὸ τῆς βούρτσας αὐταπατάται καὶ νομίζει ὅτι βουρτσίζετε αὐτόν.

Οἱ ΔΥΟ ΠΡΟΚΕΣ.—Ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς ποικίλλει στὰ διάφορα μέρη τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, γιὰτὶ τὰ καταληκτικὰ νεῦρα ἀλλοῦ εἶνε περισσότερα καὶ ἀλλοῦ λιγώτερον συγκεντρωμένα.

Ἄν π. γ. σ' ἕνα στανδάκι περάστε δύο λεπτεῖς πρόκες σὲ ἀπόστασι ἕνος ἑκατοστομέτρου τὴ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ἀγγίξετε

ἕνα ἦχος φτάνη ταυτόχρονα καὶ στὰ δύο αὐτιά μας μὲ τὴν ἴδια ἔντασι, ἀπὸ ἕνα σημείο ποὺ βρίσκεται ἐπάνω, ἐμπρὸς ἢ πίσω μας, εἶνε δύσκολο γὰ καθορισθῇ ἡ προέλευσις του. Δέστε π. γ. τὰ μάτια ἕνος φίλου σας καὶ κροτήστε τὰ δάκτυλά σας, ἐπάνω, ἑμπρὸς ἢ πίσω του (εἰκ. 6). Πολλὲς φορές δὲ θὰ ὑπορέσῃ νὰ καθορίσῃ τὴ σωστὴ προέλευσις τοῦ κοτύου.

Ὅλα τὰ παραπάνω πειράματα, ἀποδεικνύουν κατὰ τοὺς Ἀμερικανούς, ὅτι πολλές φορές τὰ αἰσθητήρια δογανά μας, μὲ ἐξελεύον καὶ κοῦβουν τὴν πραγματικότητα.

10ον Μόλις έμπηκε στο κελλί 63, η αδελφή Μαρία προσηύχθηκε ότι έλεγε ένθαρουντικά λόγια στον σπών κατάδικο. Όταν όμως η ματιά του Λόσκο την βεβαίωσε ότι δεν τους κατασκοπεύει κανείς έβγαλε ένα χαρτάκι μέσα από το σανδάλι της και το έδωσε στον πάτερ-Λατταντζίο λέγοντάς του σιγανό:

— Κάμετε ότι γράφει εδώ! 'Ο δεσμοφύλακας δεν θα σας ενοχλήσει. Αν όμως παρουσασθή κίνδυνος, θα υπή αήλως στο κελλί σας κι' έτσι θα καταλάβετε ότι πρέπει να διακομείτε την ένοχασία... Τα μεσάνυχτα, θα έβγαζε έλευθερος... Καταπλήττε αυτό το χαρτί, αφού το διαβάσατε!

Έπειτα έβηκε και πέρασε στο διπλανό κελλί, όπου ήταν κλεισμένος ο Γουιάνι.

Ακούοντας ν' ανόιξη η πόρτα της φυλακής του ο ύποκομος ανασκίσησε νομίζοντας ότι έμπαιναν οι δέσμιοί του. Γιατί, αυτή τη φορά δεν είχε πολλές ελπίδες να ξεφύγει και πάλι από την τραγική του τύχη.

Όταν όμως πίσω απ' το δεσμοφύλακα, είδε το νλυκό πρόσωπο της αδελφής Μαρίας, η καρδιά του ήσυχασε. Ήξερε άραγε τις ανήσεις της με τη Γαλλική Ποσειδεία, και την έβλεπε σαν άγγελό παρηγορίας, που θα του έφερνε ειδήσεις απ' το σπίτι του απ' την άναμμένη του Ζανέττα, απ' την οποία είχε γνωρίσει τόσο τρανικά.

Δεν ήξερε τί είχε απογίνει η λατρευτή του γυναίκα μετά τη σύλληψή του. Είχε περλάσει; Είχε πεθάνει; ήπως απ' τον πόνο...

Ήταν έτοιμος να δρομήσει, να φιλήσει τα νεία της μοναχής, κλαίοντας και οωτώντας την για τη Ζανέττα του. Άλλα ο Λόσκο, κυττάζοντας ποός τη σημείο όπου ήξερε ότι υπήρχε μια αδόρατη ανισυή απ' την οποία κατασκοπεύε ο άόρατος άκροσής της, κατάλαβε από ώρισμένα σημεία ότι έάκροσής αυτές βρισκόταν εκεί.

Πώς... Άλλα ο άόρατος άκροσής δεν έφευγε. 'Ο Λόσκο κρυοκινιτάζοντας έπαυελιημένως βεβαιωνόταν ότι βρισκόταν πάντοτε εκεί.

Το Συμβούλιο των Τριών δεν ένοούσε να άοιση μοναχό μ' ένα έπισκέπτη τον έζαιρητικό έκείνο φυλακισμένο... Πώς θα κατώρωνε λοιπόν η αδελφή Μαρία να εκπληρώσει την άποστολή της, να του δώσει το χαρτί με τις οδηγίες, όπως στον πάτερ-Λατταντζίο;

Προσποιήθηκε ότι διώρωνε το άγυρνίο στρώμα του. Κι' έκουσε το χαρτάκι κάτω απ' αυτό, ριχνοντας μια εύλωτη ματιά στο φυλακισμένο. Έκείνος της άπάντησε με μια άλλη ματιά ότι είχε καταλάβει...

Γευστή γαρά για την έπιτυχία της, η μοναχή πέρασε στο άλλο πάτωμα, έπισκέθηκε διάφορα κελιά κι' έβγαζε επί τέλους στο 81, που βρισκόταν επάνω απ' το 63.

Εδώ μπορούσε να μιλήσει έλευθερά. Δεν υπήρχε στους τοίχους ο μυστικός διάδρομος. Οι φυλακισμένοι του πατώματος αυτού ήταν άσημαντοι, δευτερεύοντες.

Εκεί όμως όπου πίστευε ότι δεν θα εύρισκε καμιά δυσκολία, ήλθε να περιπλέξει τα πράγματα η νοοτροπία του φυλακισμένου του κελλιού 81.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας γέρος άσπομαλλής. Βρισκόταν εκεί μέσα προ άμνημονεύτων χρόνων. Κανείς δεν ήξερε ποιά κατηγορία τον έβαδυνε. Ίσως ήταν ένα άπο, τα ένοχλητικά έκείνα πρόσωπα, τα όποια έπιανε και φυλάκιζε κρυφά η άστυνομία, δίχως δική, για να τα ξεχάσει πια, θιαμμένα ζωντανά...

Είχε φυλακισθή από 20 η και περίσσοτερα χρόνια. Δεν θυόταν πια τίποτε από τον έξω κόσμο. Περνούσε τον καιρό του ζωασφίζοντας με κάρδουνα στους τοίχους του κελλιού του η πλάθοντας άνθρωπάκια και ζωά από κερί ή ψίχα ψωμιού.

Η αδελφή Μαρία δυσκολεύθηκε πολύ μαζί του. Ο άνθρωπος αυτός είχε ύποταγμή πια στην τύχη του και δεν ποθούσε καθόλου την έλευθερία του. Γιατί να δραπέτευση; Για ν' αντιμετώπιση πάλι τη ζωή και τους κινδύνους του κόσμου...

Απάντησε άνηπτικά στις προτάσεις της μοναχής που του πρόσφερε τα μέσα της δραπέτευσως.

— Εδώ μέσα, ζω ήσυγος, δίχως σκέψεις για το παρόν και για το μέλλον! είπε. "Αν γυρίσω στον κόσμο θα νωθώ... Έπρεπε να μου κάμετε αυτή την πρόταση πριν από πολλά χρόνια όταν άκούη η έλευθερία σου φαινόταν ένα ζηλευτό αγαθό...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
Προσέδτε αυτή την εξαιρετική φωτογραφία. Είναι το μάτι ενός δευμοστού της μορφής "Βενεττί" που κινηματογράφου Ρόντας φλεμινγκ. Στην κόρη δε του ματιού διακρίνεται καθαρά το πρόσωπο της "Βενεττίας"! Η φωτογραφία αυτή ήρθε έσχατως το ποσό βοήθειας στο διεθνή διαγωνισμό της Νέας Υόρκης.

Πώς να τον πείση η αδελφή Μαρία;... Κι' όμως, δίχως αυτόν, θα ήταν άδύνατον να έλευθερωθή ο κόμης Γουιάνι. Δεν υπορούσε να έπιτύχη το σχέδιό του προσδευτού, χωρίς τη συνεργασία των φυλακισμένων των κελλιών 63 και 81.

Επί τέλους, η μοναχή είχε μια έυτηνισή: Να πη όλη την αλήθεια.

Ήταν τόσο δραματική η ιστορία του δυστυχισμένου έκείνου νέου, του άθωου τον όποιον κυνηγούσε από τσόν καιρό το μίσος μιας γυναίκας και η έκδικητικότητα του Συμβουλίου των Τριών, ώστε, ώστε κι' ο πιδ άναίσθητος έπρεπε να συγκινήσει και να άκούση άκούοντάς την.

Πραγματικά, η αδελφή Μαρία άρχισε την άφήγησή, με συντομία. Όταν έβγαζε στη σπασακτική σκηνή του γωρισμού του ύποκομης Ντεκουρρέλ από τη λατρευτή του Ζανέττα, ο γέρος άνοιξε να κλαίει.

— Επειτα είπε, με τοσημιαστή φωνή: "Ήμουν άλλοτε νέος κι' έγώ, και άθως. Είχα μια νέα και ώραια γυναίκα που μ' άγαπούσε... Κι' όμως μ' έκλεισαν εδώ μέσα, χωρίς αίτια, γιατί με θεωρούσαν άδικώς έχθρο της πατρίδας μου... Είμαι στη διάθεσή σας, αδελφή! Θα κάω ό,τι θέλετε, ό,τι πια για τον εαυτό μου, αλλά για τη σωτηρία ενός δυστυχισμένου! Δεν μπορώ να άρνηθώ... Όσο για τη δική μου τύχη, δεν μ' ενδιαφέρει. Είμαι γέρος πια, κι' ο θάνατος δεν με άσίζει."

Η αδελφή Μαρία αναστέναζε με άνακούφισι. Το έργο της είχε τελειώσει.

Η έφαρμογή του σχεδίου της δραπέτευσως, που είχε καταστρώσει ο Γάλλος προσδευτής, θα άρχισε απ' το κελλί 81. Η αδελφή Μαρία έδωσε στο νέο τις άναγκαίες έξηγήσεις.

Το σχεδιασμά του φυλακών έδειχνε ότι στη στέγη τους — δηλαδή στο μέρος που έφορευε λίγο περισσότερο από κάθε άλλο — υπήρχε μια παλιά καπνοδόχος τζακιού, η όποια κατέληγε στο κελλί 81. Ήταν λοιπόν εύκολη η δραπέτευση απ' εκεί, με τη κατάλληλη μέση. Πώς να φτάσει όμως ο Γουιάνι στο κελλί 81;

Ο γέρος θα άνοιγε μια μικρή τούπα στο πάτωμα του κελλιού του, και θα κατέβασε απ' εκεί στο άπο κάτω κελλί, δηλαδή στο 63, τα ένοχλητικά που θα νωριάζοταν ο πάτερ-Λατταντζίο, για να του πηγή τον τοίχο άάμερα υπό 63 και στο 64. Έπίσης, ενώ ο πάτερ-Λατταντζίο θα έκανε την ένοχασία αυτή, ο γέρος θα γκρέμιζε τα τούβλα που έφραζαν το στόμιο του παλπού άνορηστευμένου τζακιού Μερικοί άντρες τολμήσοι θα κατέβαιναν, τότε απ' την καπνοδόχο και θα άποτελείσαν τις προετοιμασίες.

Αφού έδωσε όλες αυτές τις έξηγήσεις, η αδελφή Μαρία έβγαλε κάτω απ' το όσο της τοιά στερεά σκαπέλλα! Ένα για τον γέρο, δεύτερο για τον πάτερ-Λατταντζίο και τρίτο για τον κόμτη Γουιάνι.

Όταν ένώχτωσε καλά, ο γέρος άνοιξε τη δουλειά του. Δεν δυσκολεύθηκε πολύ ν' ανοίξη την τούπα στο πάτωμα. Κι' άφησε να πέσουν από εκεί τα δυο ένοχλητικά.

Ο πάτερ-Λατταντζίο τα περίμενε άνοπομένα. Άσπαζε άμέσως τ' ένα κι' άνοιξε το τρυπημα του τοίχου σ' ένα καταλλήλο σημείο το όποίο είχε διαλέξει από πριν, Γοήγορα-γοήγορα, δίχως ήσους, έξεόλησε τούβλα και πέτρες κι' άνοιξε την τούπα. Έπέρασε τότε απ' αυτήν το άλλο ένοχλητικό.

Ο Γουιάνι είχε παρακολουθήσει, με άγωνία όλους τους θορύβους που έφταναν από το διπλανό κελλί. Όταν κατ' έλαβε ό,τι είχε άνοίξει επί τέλους η μικρή τούπα της έπικοινωνίας άπλωσε το νερό του μεσα στο σκοτάδι, άρπασε το σκαπέλλο που του έδινε ο καλόγηρος κι' άνοιξε να μεταλώνη την ίδια τούπα.

Δεν είχε να χάση καιρό γιατί η ένοχασία σύμφωνη με τις οδηγίες έπρεπε να έξη τελειώσει με μεσάνυχτα.

Εύτυχως όλα πήγαν καλά δίχως κανένα άπρόοπτο. Ο γέρος είχε άνοίξει κι' αυτός τα μεσάνυχτα, την είσοδο του τζακιού.

Την ώρισμένη ώρα μια γόνδολα δίχως φώτα πηλάισε άθροβα στις φυλακές. Μια μαύρη σκιά έσποδσε τότε στη στέγη του κτιρίου, έσκυψε και άφισε να πέση κάτω.

Ήταν ο Λόσκο, ο όποιος, σύμφωνη ε

τις οδηγίες του Γάλλου Προδευτή, είχε στερεώσει στην άκρη της στέγης μια σχοινένορα σκάλα και την είχε ρίξει προς το κανάλι, για να την μεταχειρισθούν οι έπιδάτες της γόνδολας.

Πραγματικά, τρεις σκιές άρχισαν άμέσως ν' άναβαίνουν απ' αυτήν. Έφτασαν γρήγορα στη στέγη και κατέβηκαν από την καπνοδόχο στο κελλί 81.

Λίγα λεπτά άκούη, κι' ο κόμης Γουιάνι θα ξανάδοσκε την έλευθερία του...

Όταν άκουσε το ρωλόγι του Άγίου Μάρκου να χτυπά μεσάνυχτα, ο Γουιάνι έπικαλέσθηκε με την ψυχή του τη βοήθεια του Θεού και πέρασε το κεφάλι του απ' την τούπα του τοίχου.

Σταμάτησε όμως άμέσως, καταλαβαίνοντας ότι συνέβαινε κάτι το άπρόδλεπτο και τρομακτικό.

Βήματα βαρεία πλησίαζαν στο κελλί του πάτερ-Λατταντζίο. Άκούσθηκε ένας θόρυβος από κλειδιά και σύρτες. Το κελλί φωτίσθηκε από δυο φανάρια, τα όποια κρατούσαν δυο άνωωποι του Συμβουλίου. Πίσω τους έρχοταν ο Μέγας Ίεροεξεταστής κι' ένας κληρικός, που φθιρίζε νεκρώσιμους ψαλμούς.

Ο Γουιάνι είχε μείνει άκίνητος, σαν άποληθμένος καταπνόντας το θέαμα έκείνο με φόβο και κατάπληξη. Είχαν λοιπόν άνακαλυφθή όλα; Κάποια προδοσία είχε ματαιωθεί; τη δραπέτευση, την τελευταία στιγμή;

Όχι! Άλλη ήταν η αίτια της έαφνηκής έκείνης τροπής των πραγμάτων...

Καταλαβαίνοντας ότι είχαν γαθή όλα, ο πάτερ-Λατταντζίο έκόλλησε στον τοίχο, κυττάζοντας με γορλωμένα μάτια τον Ίεροεξεταστή και τους άνωωπους του. Είχε προσηύχεται ότι έντοκτο να κρύψη με το σώμα του την τούπα του τοίχου.

Έκαμε όμως άσχημα, γιατί έβαλε έτσι σε ύποψία τον Ίεροεξεταστή.

— Αδελφέ Λατταντζίο! πρόσφερε ο τελευταίος, με φωνή που άνηχούσε πένθιμα. "Η Δικαιοσύνη της Δημοκρατίας σε κατέδικασε σε θάνατο, ως ένοχον έσνάτης προδοσίας. Σε περιμένει η συνηθισμένη τιμωρία των προδοτών! Θα σε πετάξουν στα πηγάδια, δεμένο μέσα σ' ένα σάκκο. Ο θάνατός σου δε διδάξη όλους τους προδοτές ότι δεν μπορούν να ύπονομεύουν την άσφάλεια της Γαλλνωτάτης Δημοκρατίας!"

— Έχεις ένα τέταρτο της ώρας καιρό, για να φροντίσεις για τη σωτηρία της ψυχής σου. Σου φέρουμε ένα λειτούργιο του "Υψίστου, ο όποιος θα δεχθή την τελευταία σου έξουολόγησι. Έλπίξω ν' μην έκμεταλλευθή την ιερή άποστολή του, όπως έσύ άλλοτε, για να βοηθήσει ένα κατάδικο είν βόρος της Δικαιοσύνης!

Ο πάτερ-Λατταντζίο είχε νοιώσει να τον έγκαταλείπουν οι δυνάμεις του. Κατάλαβαινε ότι είχε φτάσει η ώρα να πληρώσει με τη ζωή του την μεγαλόψυχη πράξη του... Προαγμένος, κατάχλωμος, δεν κατώρωνε να κινήθ' απ' τη θέσι του. Έμενε καρφωμένος πάντοτε στον τοίχο.

Ο Ίεροεξεταστής τον έκύτταζε απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Διέκρινε τότε ότι το σώμα του ήταν άσπρο από άδέςτες κι' ότι δίπλα του, βρισκόντουσαν πεσμένες μερικές πέτρες και τούβλα.

— Τί είν' αυτά;... φώναξε.

Συνγρόνος άρπασε απ' το μπράτσο τον κατάδικο και τον έτρόβησε ακουά απ' έκει.

Εφάνηκε τότε η τούπα του τοίχου και το πρόσωπο του κόμης Γουιάνι, ο όποιος δεν είχε προλάβει να άποταρδηνήθ' γιατί ο φόβος κι' η άγωνία τον είχαν καρφώσει στη θέσι έκείνη.

— Τί σημαίνει αυτό; Ξαναφώναξε ο Ίεροεξεταστής.

Κύτταζε γύρω του, σήκωσε τα μάτια του ψηλά. Είδε την άλλη τούπα στο τσάκι. Και κατάλαβε.

— Α, τους κακούργους! ούρλιασε με μαγία. Άλλοίμονο σ' όποιον είχε αυτή την τύχη!

Οι φόνες του προκάλεσαν αληθινό συναγερό. Όλόκληρο το κτίριο των φυλακών άνηχσε από το ποδοβολητό της φουράς, που είχε αναστατώθ.

Οι τρεις άνδρες, που είχαν υπή απ' την

καπνοδόχο στο κελλί 81, κατάλαβαν ότι είχε γαθή κάθε έλπίδα. Ξαναβήκαν γρήγορα απ' τον ίδιο δρόμο, μαζί με το Λόσκο, χωρίς στη σχοινένορα σκάλα, που είχαν κρεμάσει μέσα στην καπνοδόχο.

Όταν όμως έφτασαν στη στέγη, κατάλαβαν ότι δεν πολώδωναν να τραβήξουν επάνω τη σκάλα και να την ξαναορίσουν προς τα έξω, για να κατεβούν στη γόνδολα που τους περίμενε. Μη έχοντας άλλη έλπίδα σωτηρίας, έπήδησαν στο κενό, απ' το ύψος έκείνο, έπεσαν στο βαθύ κανάλι και άπομακρύνθηκαν κολυμπώντας, ενώ οι φουροοί των φυλακών πυροβολούσαν δίχως άποτέλεσμα.

Ο Λόσκο τους μιμήθηκε κι' αυτός.

Ο Ίεροεξεταστής είχε διατάξει εν τώ μεταξύ να κλείσουν σε άσφαλότερα κελιά τον κόμτη Γουιάνι, τον πάτερ-Λατταντζίο και το γέρο φυλακισμένο, και να τους ύποβάλουν σε βασανιστήρια, ως ότου δολογήσουν τα όντομα έκείνων που είχαν προσηύχεται και βοηθήσει τη δραπέτευση τους.

Όταν ο Γάλλος πρέσβης έμαθε την άτυχία του σχεδίου του, σκυθρώπασε κι' έμεινε άμήλιτος για μερικά λεπτά. Έπειτα είπε ζωπαό:

— Έστω κι' αν χρειασθ' να φέρω άνω κάτω όλη τη Βενετία θα έλευθερώσω τόσο τον κόμτη Γουιάνι, όσο και τους δυστυχισμένους έκείνους που δοθήσαν στην άποπειρά της δραπέτευσως του!

ΙΓ'.

Μετά τον τραγικό θάνατο της άνεψιάς του Κλαίους, ο πρίγκιπς Πέκτορ είχε κυριευθ' από μια παράξη και όωιη μετάνοια, που τον οδηγούσε κάθε βράδυ στον τάφο της νεκρής.

Είχε προσπαθήσει με κάθε τρόπο να συμφιλωθή με τη μητέρα της Χριστίνα, αλλά δεν το είχε κατορθώσει. Η Χριστίνα βρισκόταν πάντα υπό την προστασία του πρέσβους της Γαλλίας, καλού φίλου της. Έκείνος παρακολουθούσε κάθε κίνησι του πρίγκιπς, συνεκέντρωνε τις άποδείξεις των έγκλημάτων του και γαλβάνιζε το δικαιοληγμένο μίσος της Χριστίνας έναντίον του, άποφασισμένος να το έκμεταλλευθ' στην κατάλληλη στιγμή.

Έμπρος στην περιφρονητική συμπεριφορά της άνεψιάς του, ο Πέκτορ άνιζε να νοιώθ' ντροπή και τύψεις για τα περασμένα και προσπαθούσε να εξιλωθ' με το καθμερινό του προσκύνημα στον τάφο της άτυχης Κλαίους. Έμενε για πολύ έκει, με το κεφάλι σκυμένο, βυθισμένος σε πικρές σκέψεις, ζητώντας ίσως συγγνώμη για τα άναρτήτα του.

Οι τακτικές αυτές έπισκέψεις του στο νεκροτάφειο, κατά το ήλιοδασίλειμα, του

είχαν γίνει άπαράιτητες, μια αληθινή μαγία, την όποια ήξεραν όχι μόνον οι ύπηρέτες, αλλά και ολόκληρη η Βενετία. Οι καλοί Βενετσιάνοι μ' έφέροντας το θλίβερό παρελθόν, έκαναν κάθε είδους σγόλια, μουμούριζαν ότι ο γέρος πρίγκιψ είχε κυριευθ' απ' το φόβο του θανάτου κι' ότι προσπαθούσε να συνηρίση στην ιδέα του, πηγαίνοντας στο νεκροτάφειο...

Ο Γάλλος όμως πρέσβης ήξερε την αλήθεια και κατασκοπεύε κάθε κίνησι του πρίγκιπς.

Ένα φθινοπωρινό βράδυ, κρύο και βροχερό, η γόνδολα του Πέκτορ περίμενε, όπως πάντοτε, έμπρος στη σκάλα του μεγάρου του. Οι γονδολιέρδες μουμούριζαν έναντίον του άφαντικού τους, που τους άνάγκασε να βοίσκωνται έξω με τέτοιο άθλιο καιρό.

— Άς είνε όμως... είπε ο ένας απ' αυτούς, γέρος, παλιός και πιστός ύπηρέτης του Πέκτορ, συνηθισμένος να δέχεται την τύχη του δίχως πολλά παράπονα. Έγώ πιστεύω ότι ο πρίγκιπς έχει μεγάλες σκοτούρες και στενωώσεις. Γι' αυτό, δεν θυμώνω μαζί του, αλλά τον λυπούμαι.

— Έγώ τον στέλνω στο διάβολο! άπάντησε ο άλλος γονδολιέρης με δυνατή φωνή.

Για την κακή του τύχη, ο Πέκτορ είχε φτάσει εν τώ μεταξύ, χωρίς να τον αντίληφθούν, κι' είχε άκούσει τις τελευταίες φράσεις της συζήτησως. Έξω φρενών για το θόσος του ύπρητης του, σήκωσε το μπαστούνι του κι' άρχισε να τον χτυπά στην πλάτη ούρλιάζοντας:

— Φύγε απ' εδώ, γκρεμοστράκισου, κανάγια!

Έκείνος δεν περίμενε να του το ξαναπ'η. Έφυγε τρέχοντας, για να γλυτώσει από τις μπαταουνιές. Ο σύντροφός του έσπευσε να δώσει το χέρι του στον πρίγκιπα, για να τον βοηθήσει να πηδήσει μέσα στη γόνδολα.

— Δεν θέλω βοήθεια! φώναξε ο Πέκτορ. Δεν έχω κανένα ανάγκη!

Έδειξε στο γέρο το καυσάκι της γόνδολας και πρόσθεσε:

— Πήγαινε εκεί μέσα. Ζών! Θα τραβήξω μόνος μου κουπί.

Ο γονδολιέρης, συνηθισμένος σε τέτοιες παραξενιές του κυρίου του, ύποκαίσε και πήρε τη θέσι την προσωρινήν γι' αυτόν, ενώ έκείνος καθόταν στα κουπιά. Ίσως με τον σωματικό αυτό κόπο, ο Πέκτορ προσπαθούσε να ξεχάσει τη φωνή της συνειδήσώς του... Προ πάντων, συνήθιζε να τραβά κουπί, όταν η θάλασσα ήταν τρικυμισμένη, σαν άπόψε. Όλη η Βενετία ήξερε καλά την παράξη αυτή μαγιά του. "Παρ' όλα τα χρόνια του, τα μπράτσα του έμεναν γερά άκούη. Έτσι, η γόνδολα γλυστάρουε γρήγορα πάνω στο νερό, μέσα στον άνεμο και στη βροχή."

Η ύπορα δυνάμει διακόξ. Ήταν ά-

— Δεν μπορούσε φίλε μου, να γίνη αλλιώς! Κάθε ώρα η γυναίκα μου πιανότανε στο ζύλο με την μητέρα μου!... (Σκίτσος Π. Παυλιόη)

ληθινά μιά βραδυά φοικτή, πένθιμη, άγρια. Άλλά ο Πέκτορου φαινόνταν ευτυχισμένος μέσα σ' αυτό το περιβάλλον που ταίριαζε τόσο με την ψυχική του κατάσταση... Όσο η θάλασσα άνοιγε, τόσο αυτός τραβούσε δυνατότερα κομπι, κυττάζοντας γύρω με μάτια που έλαμπαν σαν άναμμένα κάδοι, και κανονίζοντας κάθε τόσο μ' ένα τόσο μεφιστοφελικό...

Σαφνικά, μιά άλλη γόνδολα, με σδυμέννα τα φανάρια της, ξεπρόβαλε μέσα απ' το σκοτάδι και γτύπησε λοξά πάνω στη δική του. Ή συγκρούσι έκαμε και τις δυο βάκες να στρίψουν έτσι ώστε να βρεθούν δίπλα-δίπλα.

Οι γονδολιέρηδες της δεύτερης δεν ήλθαν καθόλου. Ο Πέκτορου όμως που είχε χάσει την ισοροπία του απ' το τράνταγμα και είχε πέσει κάτω, ενασχημάτηκε και έξασπασε σέ φοικτές βλαστήμιες.

Την ίδια στιγμή, ένα χέρι, ώπλισμένο μ' ένα αστραφτερό στιλέτο, ξεπρόβαλε απ' το παραθυράκι της δεύτερης γόνδολας, γώηκε στο διπλανό παραθυράκι της βάσας του πρίγκηπος κι' έπειτα αποτραβήχθηκε βιαστικά. Οι βαρκάδες της γόνδολας αυτές έσκυαν άμέσως στα κουτιά τους και της έδωσαν φτερά... Λίγες στιγμές άργότερα, το μυρμιγκώδες σκάφος είχε ναβή πάλι στο σκοτάδι.

Ο Πέκτορου είχε ήδη την αστραπιαία λάμψη του στιλέτου κι' είχε μείνει σαν απολιθωμένος... Συλλογιζόταν ότι ή τρουερί μαγαζιά ποροοιζόταν γι' αυτόν! Έκαμε λάθος όμως, καθώς θα ίδουμε...

Όταν συνήλθε από την πρώτη του κατάντη, σήκωσε το κουτί και θέλησε να γτύπηση μ' αυτό στο κεφάλι τόν άγνωστο με το στιλέτο. Άλλά, την ίδια στιγμή, ο γονδολιέρης της άλλης γόνδολας έδωσε στη δική του μιά δυνατή κλωστή, που την έκαμε ν' άπομακρυνθή λίγο. Έτσι, το κουτί του πρίγκηπος γτύπησε μόνον τόν άέρα και το νερό, και έξέφυγε απ' τ' άέρια του.

Ο Πέκτορου έλασε πάλι την ισοροπία του, με τη φόρα που είχε πάρει και ξανάπεσε. Όταν σηκώθηκε, ή άλλη γόνδολα βρισκόταν πιά άρκετά μακριά, είχε γαβή σγεδόν... Ο Πέκτορου προσπάθησε με λύσσα να τίν ότωση, γοσιμοποιώντας το κουτί που του είχε άπομείνει. Δεν την έβλεπε πιά καθόλου. Άλλά του έδειχνε το δρόμο το μαυρό αυλάκι που άφαινε πίσω της... Μολονότι έβλεπε ότι οι προσπάθειές του ήταν μάταιες, ή δύναμις της βελήσεώς του και ή ταραχή που τόν συγκλονίζε, δεν τόν άφηναν να άπογοητευθή και να σταματήσει το κυνήγι...

Έπειτα από άοκετή ώρα, κατάλαβε ότι ή μυστηριώδης γόνδολα είχε στρίψει δεξιά, σ' ένα στενό κανάλι. Έκαμε κι' αυτός το ίδιο. Μόλις όμως είχε υπή στο κανάλι, ή πόρτα της γόνδολας του γτύπησε δρυπτικά σ' ένα έμπόδιο που έφραζε το πέρασμα: Τό έμπόδιο αυτό, ήταν μιά άλλη γόνδολα.

Καιμιά φωνή δεν άκούσθηκε μέσα απ' αυτήν — σημείο ότι ήταν άδειανή, άλλώς ο βαρκάσης θα έξοπαγε σε ουλοάσματα και βριασιές, όπως νινόνταν πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις.

Στο μέρος εκείνο άκοιβός, υπήρχε στην δχθη ένα πέτιοινο είκονοστάσιο, έμπρός στο όπριο έλαμπε ένα καντήλι άναμμένο. Στο άδύνατο φώς του, ο Πέκτορου μπόρεσε να ίδι ότι, έκτός απ' την άδειανή γόνδολα, βρισκόταν εκεί, δεμένη με σγοινιά, μιά απ' τις μεγάλες εκείνες βάκες που κοσιμιούνται για τη μεταφορά πόσιμου νερού. Ή θέσι της ήταν τέτοια, ώστε έπρεπε άπαραιτήτως να είχε μετατοπισθή λίγο, για ν' άφίση να περάση ή γόνδολα, την οποία κυνηγούσε ο Πέκτορου. Έπειτα είχε ξαναγυρίσει άμέσως στην πρώτη της θέσι, και είχε φορέσει το πέραςμα σ' αυτόν.

Ο πρίγκηψ ένοιωσε μιά άνατριχίλα φόδου σ' όλο του το κορμί. Έπρόκειτο λοιπόν για μιά διωργανωμένη άπόπειρα δολοφονίας του: Μά από ποιούς; Και για ποιά λόγο; Μήπως ήταν έκδίκησις της νυναικας του άνεμού του, της υπέρας της άυοιας Κλαίσιος...

Τώρα μόνον σκέφθηκε να κυττάξη τι συνέβαινε μέσα στο καμαράκι της γόνδολας του.

— Σαυτιόν! Έ. Σαυτιόν! άδωνδε

Άλλά ο γέρος γονδολιέρης του, που είχε πάρει τη θέσι του μέσα στο καμαράκι δεν έδωσε καιμιά άπάντησι.

Άνατριχιάζοντας συγκορμς, ο Πέκτορου άνοιξε τη μικρή πορτίτσα. Άπλωσε μέσα τ' άέρια του κι' ένοιωσε κάτι υγρό και γλισρό.

Τ' ά τράβηξε άπότομα, τ' ά κύτταξε και τ' ά είδε βαμμένα στο αίμα... Τ' ά δόντια του γτυπούνταν άσυγκράτητα. Συλλογιζόταν ότι, αν δεν είχε την ίδιοτροπία να τσαβήη κομπι, θα ήταν τώρα αυτός νεκρός, στη θέσι του δυστυχισμένου γονδολιέρη! Γιατί είχε την πεποίθησι ότι έπρόκειτο για μιά δολοφονική άπόπειρα, που έστρέφετο έναντι του.

Έμπηκε στο καμαράκι, έπιασε απ' τούς ώμους τόν γέρο Σαυτιόν, τόν έτράνταξε δυνατά. Άλλά ο γονδολιέρης δεν έδινε πιά σημεία ζωής. Τό αίμα του έτρενε άκόμη από μιά μεγάλη πληγή, στη μέση του στήθους...

Τί έπρεπε να κάμη τώρα ο πρίγκηψ; Λίγο έλειψε ν' άοχήση να ουολιάξη, να ζητή βοήθεια. Τόν συγκράτησε όμως ή σκέψη ότι ή παράξενη εκείνη περιπέτεια δεν έπρεπε να γίνη γνωστή στον κόσμο, για τι θα προκαλούσε διάφορα σχόλια, δυσάρεστα πάντα για ένα πρεσβύτε.

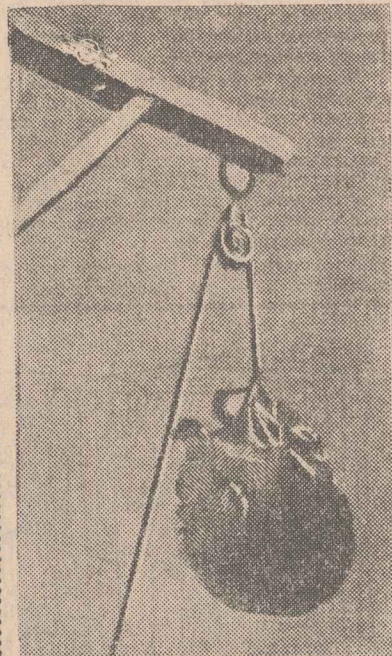
Άποφάσισε λοιπόν να γυρίση άμέσως στο μέγαρό του, δίγως θόρυβο, και να έλδοποιήση κατόπιν την άστυνουλιά.

Ξαναπήρε τ' ά κουτιά και έστρωσε τη γόνδολα πρὸς τήν διεύθυνσι του σπιτιού του. Όταν έφτασε έμπρός στη σκάλα του, ήταν τόσο άναστατωμένος, ώστε δεν έπρόσσεξε δυο σκιές, που φαινόντουσαν ότι περιέμεναν τόν γυρισμό του, κοιμμένες εκεί κοντά.

Όση φρόνησι είχε δείξει πρὸς όλίγου, όταν είχε σταθή κάτω απ' τὸ είκονοστάσιο, τόσο τώρα σάνηκε άσυλλόγιστος, Σαν να τόν είχε ξετρολλάνει ο φόδος, πήδησε έξω απ' τη γόνδολα κι' άοήισε να φωνάξη τούς υππρότες του.

Οι δυο σκιές δεν κινήθηκαν απ' τη θέσι τους, όμως με άνάλητα...

Οι φωνές του πρίγκηπος άναστάτωσαν

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΕΦΑΛΙΟΥ

Άπο τρία περίπου χρόνια, αυτό το άποξηραμένο κεφάλι κρέμεται από το μεσαίο δοκάρι μιάς από τις 41 πύλες του Ιεροού περιόλου της Μεκκάς. Άντικει σ' ένα φτωχό προσκυνητή, τὸ Μωκκάμε Ριζά, που είχε την άτυχία να κληθῆ έμπρός και να πιστολίση τὴ μεγάλη μούρη πέτρα που σκεπάζει τόν τάφο του Μωμέ. Ο προσκυνητής άποκεφαλίσθηκε άμέσως γι' αυτή την Ιεροσυλία του και τὸ κεφάλι του κρεμάστηκε πρὸς παραδειγματισμό.

Όλο τὸ μέγαρο. Οι υππρότες έτρεξαν, κρατώντας φανάρια άναμμένα. Καταλάβαιναν ότι θα είχε συμβῆ κάτι σοβαρό...

Συγκορμς όμως μαζεύθηκαν και διάφοροι περαστικοί, άνθρωποι τὸυ λαού. Ένας κύκλος περιέργων σχηματίσθηκε γύρω από τόν πρίγκηπα και τὴ γόνδολα.

Τότε μόνον οι δυο σκιές άφισαν τὸ πασαποητηδιό τους, πλησίασαν κι' κι' άνακατεύθηκαν με τὸ πλήθος.

★

Ο Πέκτορου ένοιωσε τώρα τόν έαυτό του άνίσχυρο, έξαντλημένο. Τόν είχε εγκαταλείψει ξαφνικά ή δύναμις της θελήσεως, που τόν έμψυχνε ως τότε. Κύτταξε τὸ πλήθος σαν άποδολακωμένος, μὴ ξέροντας τί να πῇ, τί να κάμη...

Έδειξε άπλως τὴ γόνδολα στους υππρότες του, δίγως να προσφέρει λέξι. Έκείνοι άνοιξαν τὴ μικρή πόρτα κι' έβγαλαν μιά φωνή φοικές, βλέποντας τόν νεκρό Σαυτιόν, που έπλεε στο αίμα του.

Ο Πέκτορου έτρεμε όλόκληρος, δεν εύοισκε τὴ δύναμι να κινήθῃ καν, αυτός που σε άλλες περιπτώσεις θ' αντιμετώπιζε μόνος τὸ πλήθος και θ' ά τὸ διεύλε με υπαστοιινίες...

Νικώντας τὴ φοικη τους, ο υππρότες έμπήκαν στο καμαράκι, έσήκωσαν κι' έβγαλαν έξω τὸ νεκρό γονδολιέρη.

Ο Πέκτορου συλλογίσθηκε, άκόμη μιά φορά, ότι, αν δεν μερολαδούσε μιά τυναία σύμπτωση, τὸ στιλέτο τὸν δολοφόνου θα είχε καθωβή στο δικό του στήθος... Νόμιζε μάλιστα ότι τὸ ένοιωσε να τὸ σνίξη τις σάοκες...

Ή ψυχική αὐτή κατάστασί του τὸυ έδινε μιά δση τόσο άναστατωμένη, τρουανή, γλωμῆ, ώστε άοήισε να γενιέται κάποια ύποψία στους υππρότες του και στους ανθρώπους τὸυ λαού...

Έν τὴ μεταξύ, οι δυο άγνωστοι, που περίμεναν στο θάσισμό του και που είχαν άνακατευθῆ κατόπιν με τὸ πλήθος, πετούσαν σύντομες φράσεις δεξιά και άιστερά, στους διπλανούς τους:

— Αυτός, άσφαλώς, έσκότωσε τόν υππρότη του!

— Αυτός; Μά θα ήταν άίσιος!...

— Έχει κάμει και τόσο άλλα έγκλήματα!

— Μά τί άφορη έινε;...

— Θα τόν έπιασε μιά απ' εκείνες τις κρίσεις τὴς ματίας του, για κάτι τιποτένιο... και θα γτύπησε τὸ γονδολιέρη του...

— Τί θηοίο!... Δίγως καρδιά!

— Δεν βλέπετε πὸς μένει τώρα άμυλητος, φοδισμένος;...

— Αυτός! Αυτός τόν σκότωσε!

Οι δυο άγνωστοι έπανελάμβαναν στερεότυπα τὴν τρουερί αὐτή κατηγορία.

Τὸ πλήθος είχε άοήσει να μουμουροίξη με έξωσι. Κάπου-κάπου, έξοπαζε σε φωνές άγανακτήσεως και σε άπειλητικές γειοιουίες.

Ο πρίγκηψ κατάλαβε άμέσως πὸσο σοβαρή ήταν ή θέσι του... Άν τὸ είχε σκεφθῆ προηγουμένως δεν θα έφανε έως εκεί τόν νεκρό με τὴ γόνδολα, αλλά θα τόν ιετρούσε ίσως στη θάλασσα...

Ή έξέγερσις τὸυ κόσμου μεγάλωσε τὴν ταραχή του. Προσπάθησε να δικαιολογήθῃ:

— Έμένα ήθελαν να δολοφονήσουν, για πολιτικούς λόγους! έιπε δυνατά. Και σκότωσαν κατ' άλθος τόν Σαυτιόν, που καθόταν στη θέσι μου... Θα ζητήσω τὴν τιμωρία τους!...

Τὸ πλήθος φάνηκε ότι ήσύχαξε. Άμέσως όμως οι δυο άγνωστοι ξανάοήσαν τὸ έργον τους:

— Μά πὸς μπορεί να είχε πάρει ο γονδολιέρης τὴ θέσι τὸυ πρίγκηπος; έιπε ο ένας.

— Παραούθια! Κουραφέξαλα! πρόσθεσε ο άλλος.

— Έινε μιά δικαιολογία για να τὴ νλυτώση.

— Πρέπει να έπέμειν ή δικαιοσύνη.

— Μά εινε πρεσβευτής!

— Μήπως δεν ήταν άκόλουθος πρεσβείας εκείνος ο Γάλλος ύποκομος Ντεκουσελ, που φυλακίσθηκε για τὸ φόνο τὴς κουήσσης Κόρνο;

— Βέβαια! Τ' ά κοινά έγκλήματα δεν έγουν σχέσι με τὴν έξωτερική πολιτική.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Ή συνέχειο

Οι ύστερικές ΚΡΙΣΕΙΣ

Πὸς προκαλούνται και πὸς θεραπεύονται

Ή ύστερία εινε μιά από τις πιο περιέργες νευρικές άσθενείες. Έκείνο που τὴν χαρακτηρίζει εινε ότι ο άσθενής προκαλεί μόνος του διάφορα νοσηρά συμπτώματα, χωρίς αυτά να προέρχονται από όργανική βλάβη τὸυ σώματος.

Στὴν πραγματικότητα, ο ύστερικός εινε ένας ψυχοπαθής. Έκείνο που έπιζητεί εινε να προκαλέσῃ τὴν προσοχή γύρω στο άτομό του και να κάμη τούς ανθρώπους τὸυ περιβάλλοντός του να τόν συμπονέσουν, να τόν περιποιηθουν και να ένδιαφερθουν για τ' άτυχήματά του, που εινε κάποτε τελείως φανταστικά. Ή μανία τὸυ ύστερικού εινε ν' άπασχολούνται όλοι μ' αυτόν και μόνον μ' αυτόν. Για να προκαλέσῃ αυτό τὸ ένδιαφέρον, δεν διστάζει να φτάσῃ και μέρκι κακώσεων στο ίδιο τὸ σώμα του. Άποπειράται έπίσης ν' αυτοκτονήσῃ, άλλ' οι άπόπειρές του εινε περισσότερο έντυπωσιακές παρὰ έπικινδυνες.

Υπάρχει κάποιο ποσοστόν ύποκρίσις στις ύστερικές εκδηλώσεις. Ούσιαστικότερα, όμως, πρόκειται για μιά έντονη αυθυποβολή, που, με τόν καιρό, μεταβάλλεται σε σοβαρή πάθησι και πολύ δύσκολα θεραπεύσιμη. Ο ύστερικός γίνεται έτσι θυμια τὴς τάσεώς του να αυθυποβάλλεται. Και τ' άποτέλεσματα εινε καταστροφικά. Γιατί ή ύστερία εινε μιά άσθένεια που μεταβάλλει τὸ άτομο για ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα σε άληθινό σάκος, σωματικός και ψυχικός.

Προτού εκδηλωθῇ ή κρίσις, παρατηρείται συνήθως δυσφορία, κεφαλαγία, ζάλη, συσκοτίσις τὴς συνειδήσεως κτλ.

Ο ύστερικός κυριεύεται έπειτα από σπασμούς και άοίξει να γελῇ ή να φωνάξη χωρίς προφανή αίτια. Τὸ σώμα του μουσκεύει έπίσης στὸν ιδρώτα. Συνηθέστερα, ο ιδρώτας αυτός εινε ψυχρός και έχει πολύ δυσάρεστη όσμη. Κάποτε ο ύστερικός άοίξει να μιλήσῃ και να κλαίῃ σαν βέφος. Άλλοτε, πάλιν ξεσηκώνει τόν κόσμο με τις άγριοις κραυγές του και καιμιά δύναμις δεν εινε ίκανή κατὰ τὴν περίοδο αὐτή να τόν συγκρατήσῃ.

Άλλη περίεργη εκδήλωσις τὴς ύστερίας εινε ή καταπτώσις τὴς ύσθησῆς σε ώρισμένες περιοχές τὸυ σώματος, που μπορεί να φτάσῃ κάποτε μέχρις εξαφανίσεως τὸυ αίσθηματος τὸυ πόνου ή τελείας άναίσθησις. Μπορούμε τότε να κεντρήσωμε τὸ ύστερικό άτομο με βελόνη ή να έγγίσωμε στο δέρμα του ένα σίδερο κοκκινισμένο στη φωτιά, χωρίς να αίσθανθῇ τόν πασιμικό πόνο.

Αντίθετα, αν έγγίσουμε άλλα μέλη τὸυ σώματός του, ο άσθενής κυριεύεται άμέσως από δυνατούς σπασμούς.

Πολύ συνηθισμένη εινε, έξ άλλου, ή ύστερική παράλυσις ώρισμένων μελών τὸυ σώματος. Ο άσθενής δεν μπορεί να σταθῇ όρθιος ή να βαδίσῃ. Άλλοτε πάλι δοκιμάζει ένα αίσθημα πνιγμού στο λαιμό και δεν μπορεί να μιλήσῃ. Συνηθέστερα, κατὰ τὴ διάκρισις τὴς ύστερικής κρίσεως, έπέρχεται διαταραχή τὴς κυκλοφορίας τὸυ αίματος, που συνορεύει άλλως άσθονώτερο και άλλως έλάχιστο. Γι' αὐτὸ ο άσθενής αίσθάνεται σ' άλλα μέρη τὸυ σώματος τὸ αίσθημα καύσεως και σ'

άλλα αίσθημα θύγους. Άν τόν τρυπώμε με βελόνη στα μέρη όπου αίσθάνεται κρύο, εινε πολύ πιθανόν ότι δεν θα ίδουμε να βγαίει καθόλου αίμα από τὸ δέρμα του.

Ή διάκρισις τὴς κρίσεως ποικίλλει κατὰ τὰ άτομα. Κάποτε παρατείνεται έπί πολλές ήμέρες και κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ο άσθενής βρίσκεται σε σκετική άναίσθησις, που συνοδεύεται από γαλάωσι τὴς συνειδήσεως. Βλέπει τότε όνειρα, ενώ εινε έύπνιος, συνομιλεῖ με φανταστικά πρόσωπα, έπιχειρεῖ διάφορες πράξεις κτλ. Ο Ζωνί άναφέρει τὴν περίπτωση ένος δεκατριετὸς μαθητευομένου τεχνίτου, που, κατὰ τὴν διάκρισις ύστερικών κρίσεων, ένόμισε ότι ταξίδευε στὴν Αφοική.

Μέχρι τὸν τελευταίον δεκαετηρίδων, ή ύστερία έθεωρείτο σαν άσθένεια κατ' έξοχὴν γυναικεία. Άλλ' ο τελευταίος πόλεμος έδωσε και ο προηγουμένος άπέδειξε ότι και οι άνδρες προσβάλλονται έπίσης άρκετά συχνά από ύστερικές κρίσεις.

Ή σεξουαλική ζωή δεν φαίνεται ότι εινε άσχετη με τὴν ύστερία. Άλλά και ο φόδος έπίσης, ή άγωνία, ή όδη, μιά δυνατή ταραχή κτλ, μπορούν να τὴν προκαλέσουν.

Άλλα αίτια τὴς ύστερίας εινε— όπως προαναφέραμε — ή έπιθυμία τὸυ άσθενούς να προκαλέσῃ ένδιαφέρον γύρω στο άτομό του και κάποτε μιά τάσις άποφυγῆς τὸν δυσκολιών τὴς ζωῆς, ώρισμένων κόπων ή κινδύνων κτλ. Στὴ δεύτερη αὐτή περίπτωσι, ο άσθενής κυριεύεται ξαφνικά από ύστερική κρίσι και γάρει στὴν αυθυποβολή, μεταβάλλεται σε πραγματικὸν άσθενή, γάρει να εινε.

Σε πολλές περιπτώσεις, άρκει ή άδιαφορία τὸυ περιβάλλοντος τὸυ άσθενούς, για να υπν έπαναληθουν οι κρίσεις. Άν δείξουμε, όμως, τὴν έλάχιστη άδυναμία, οι κρίσεις έπαύονται. Άριστά άποτέλεσματα άποδίδει έπίσης ή ύποβολή και ή θεραπεία σύμφωνα με τὴν ψυχαναλυτική μέθοδο.

Ζηλεύει και τὸ ραδιόφωνο!

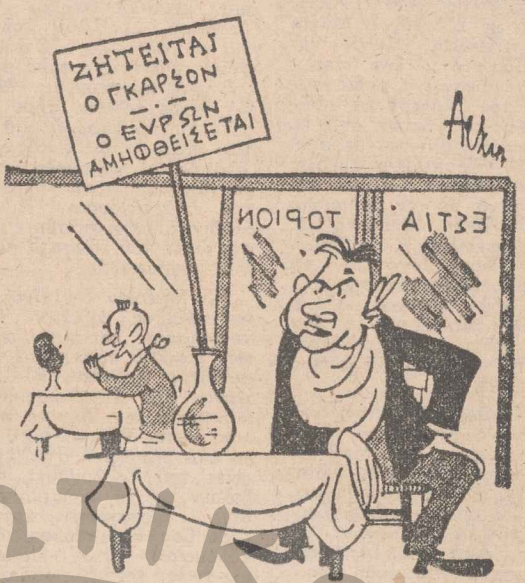
Ο κ. Τζίλιπερι Τζόνσον, 38 ετών, κάτοικος τὸυ Σικάγου, κατάλαβε τὰ άγαθά τὴς έργενικής ζωῆς μόνον άφού παντρεύθηκε... Ζήτησε τότε να ξαναποκτήσῃ τὴν ελευθερία του. Για να άσπῃ σωματὸ διαζύγιό του, δεν άκούσε ή νοσηλγία τὸυ παρελθόντος. Χρειάζονταν βασίμιοι λόγοι. Έτσι, λοιπόν, ο Τζόνσον ύπεστήριξε ότι ύπερος άυπόφορα απ' τὴν τυραννική ζήλια τὴς νυναικας του. Προσθεσε δε ότι τόν ζηλεύει τόσο πολύ, ώστε τὸυ άπαγορεύει ν' άκούη όλα τὰ ραδιόφωνικά προγράμματα που έχουν, μιά φωνή γυναικεία, και να διαβάξη σ' έφημερίδες και βιβλία κάθε τι που σκετίζεται κάπως με τὸ γυναικείο φύλο!

Ένα άσυνήθιστο έντρόγυνο

Ένας κάτοικος τὸυ Σίδνεϋ τὴς Αυστραλίας, ο Γκιουέππε Ρουέ, παντρεμένος από 8 χρόνια, ένώθηκε προσφάτως με τὴ σύζυγό του, που είχε να τὴν ιδῇ 23 χρόνια! Νά πὸς έγι αὐτή ή ιστορία! Σε ηλικία 17 ετών ο Ρουέ έφυγε απ' τὴν πατρίδα του τὴν Ιταλία. Ή μέλλουσα σύζυγός του ήταν τότε 13 ετών κοριτσάκι. Δεκαπέντε χρόνια άργότερα, τὴν παντρεύθηκε δι' άντιπροσώπου. Τώρα που τὴν ξαναείδε έπιτέλους, αὐτός εινε 40 ετών, κι' αὐτή 36. Κι' όμως δεβαδώνει δι' τὴν άναγνώσις άμέσως, γιατί, δεν έχει αλλάξει καθόλου!

Όταν ο μισθωτός πηγαίνει να εισπράξῃ τὸ μισθό του (Σκίτσος τὸυ Α. Θεοφιλόπουλου)

ΚΡΙΣΙΣ ΛΟΓΙΑ

(Σκίτσος Άρχέλαου)

ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ

— Δεν εινε πιά ζωή αὐτή!... Σοῦ όρκίζομαι, θα πέρω από τὸ παράθυρό!...

(Σκίτσος Σ. Πολενάκη)

Ο συνθέτης που κερδίζει ΕΚΑ ΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ο δημοφιλέστερος μουσικοσυνθέτης των Ηνωμ. Πολιτειών, ο Ιοβινγκ Μπέριλιν, ταξίδευε κάποτε για την Ευρώπη μ' ένα υπερωκεάνειο, όταν ένα ραδιογράφημα των κάλεσε να επιστρέψει επειγόντως στη Ν. Υόρκη για μια νέα μουσική «ρεβύ». Είδοποίησε άμεσα τον πλοίαρχο. Εκείνος συννενοήθηκε με τον ασύματο μ' ένα άλλο υπερωκεάνειο, που ταξίδευε αντίθετως. Λίγες ώρες αργότερα, τα δύο πλοία σταμάτησαν στη μέση του ωκεανού, κι' ο Μπέριλιν πέρασε απ' το ένα στο άλλο, συνοδευόμενος κι' απ' το άγνωστο άσπρο πιάνο του...

Ο άνθρωπος αυτός, για τον οποίο σταματούν τα υπερωκεάνεια, έχει συνθέσει περί τα 900 τραγούδια, που έχουν όλα θριαμβεύσει. Πρώ 20 ετών, κέρδιζε εύκολα 500.000 δολάρια το χρόνο. Από τότε, έχουν αυξηθεί πολύ τα κέρδη του, καθώς και η φήμη του. Ταξιδεύει συνεχώς, περνάει τη μισή ζωή του στα τραίνα ή στα στούντιο του Χόλγουντ και μένει πάντα σκανδαλώδως εύνοούμενος της Τύχης. Αυτή τον βοήθησε να γίνει πολυκατασκευαστής με το ταλέντο του μόνο, χωρίς ξένη συνδρομή.

Η ιστορία του είναι απίστευτη, κι' όμως αληθινή. Γεννήθηκε το 1888 στη νότιο Ρωσία. Ο πατέρας του, ένας φτωχός Έβραίος, είχε 7 παιδιά. Κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα, μετανάστευσαν όλοι στις Ηνωμ. Πολιτείες. Ο πατέρας πέθανε μετά λίγα χρόνια σε μια τραγωδία της Ν. Υόρκης. Ο Ιοβινγκ, 8 χρονών τότε, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σχολείο για να κερδίσει το ψωμί του. Έγινε οδηγός ενός τυφλού ζητιάνου που έπαιζε βιολί. Ζούσε δηλαδή κι' άλλος με τη μουσική...

Στα 14 χρόνια του, προσελήφθη ως νικασίονι σ' ένα κακόφημο μπαρ όπου συχνάζαν αλήτες και κακοποιοί. Με τη βοήθεια του πιανίστα του καταστήματος συνθέσε το πρώτο του τραγούδι, το παρούσιον στο «κοινό» και κέρδισε... 33 σέντς!

Όλα τους λίγες μαγικές λέξεις, που θα τους έδωσαν σφαιρική έκταση: «Μουσική και λόγια Ιοβινγκ Μπέριλιν».

Όσο, στη χώρα της διαφάνειας, ο Ιοβινγκ Μπέριλιν έγραψε στην κορυφή της διασημότητας με επιειρήσεις που δεν του άδωσαν ούτε πεντάρα!

Η πρώτη απ' αυτές έγινε το 1918. Είχε καταταχθεί τότε στον αμερικανικό στρατό κι' αισθανόταν τον εαυτό του δυστυχισμένο, γαμμένο σ' ένα άπειρο στρατόπεδο εκπαιδεύσεως. Ήταν αναγκασμένος να σηκώνεται απ' τα έπιπλα, να πλένη και να τακτοποιή μόνος του τα ρούχα του, να σιγουρίσει το θάλαμο... Στην άρχη, κάλεσε... τον καιροί του, για να τον αντικαταστήσει σ' αυτές τις δουλειές! Κατόπιν, του ήθελε μια έμπνευση! Προέτεινε να συνθέσει μια μουσική «ρεβύ», που θα την έπαιζαν στρατιώτες, και που οι εισπράξεις της θα πηγαίνουν σε στρατιωτικούς σκοπούς. Θάταν μια περίφημη προπαγάνδα για τον αμερικανικό στρατό.

Η ιδέα του έγινε δεκτή. Κι' η «ρεβύ» του σημείωσε τεραστίες επιτυχίες. Ίδιως έκανε το γύρο της Αμερικής ένα τραγουδάκι, με το σκοπό το πρώινο ένεργη και με τίτλο: «Τι ανυπόφορο που είναι να σηκώνω μια πρωί!...»

Η «ρεβύ» παίχθηκε εκατοντάδες φορές κι' απέδωσε στο στρατό 100 χιλιάδες δολάρια!

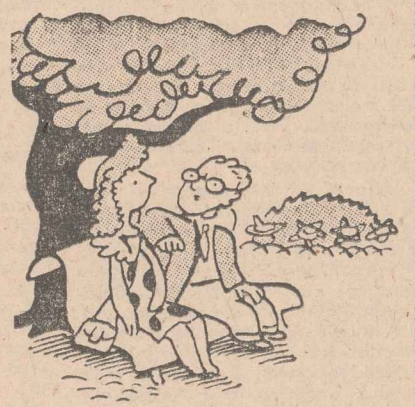
Το 1943, δυο χρόνια μετά την είσοδο της Αμερικής στον πόλεμο, ο Μπέριλιν έτοιμασε δεύτερη «ρεβύ» για τον ίδιο σκοπό, καθώς κι' ένα φίλι με ήθοιους στρατιώτες, το «Αυτός είν' ο Στρατός», που έδωσε κέρδη 10 εκατομμύρια δολάρια, όλα για στρατιωτικούς σκοπούς. Ο Μπέριλιν δεν έπηρε ούτε πεντάρα. Είχε γαρίσει τα δικαιώματά του για τις καντίνες τα κέντρα ψυχαγωγίας και τις αλληλοβοηθητικές οργανώσεις του στρατού.

Αλλά και στο γάμο του, ο Ιοβινγκ Μπέριλιν βγήκε νικητής. Το 1926, αποφάσισε να παντρευτεί με την Έλεν Μάκεϊ, κόρη του «Βασίλειου του τηλεγράφου». Ο πατέρας της δεν συμφωνούσε για κανένα λόγο κι' ανέθεσε, σ' ολόκληρο στρατό από ντετέκτιβ να επιβλέπουν τις κινήσεις της κόρης του και να την εμποδίζουν να βλέπει το «φλέτ» της. Την έστειλε κατόπιν στην Ευρώπη ελπίζοντας ότι ο γαριμμός θα την γιάτραιε. Απέλλεσε τέλος ότι θα την αποκλήρωνε. Τελικά όμως αναγκάστηκε να υποκύψει και να δεχθεί για γαμπρό του τον Ιοβινγκ Μπέριλιν!

Κι' ένα σύντομο πορτραίτο του Μπέριλιν: Είναι ένας άνθρωπος τύπος «μπονόν», με βαθύς ρυτίδες, μάτια μικρά, μαλλιά μαύρα και ύψος μελαγχολικό και νευρικό.

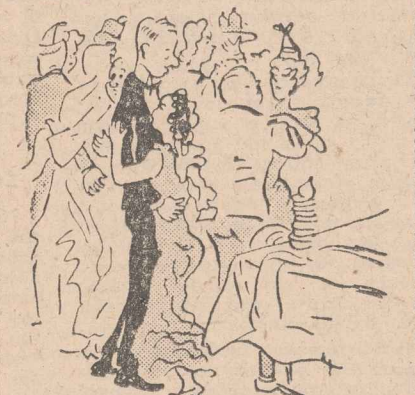

Ο μόνος τρόπος για να τον κερδίσει!

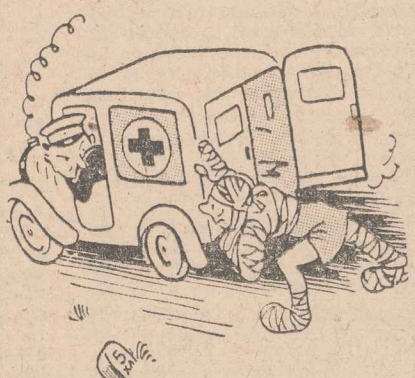

ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

— Όταν θα παντρευτούμε θα βάλωμε στο μπαλκόνι μας ένα παγκάκι σαν κι' αυτό.

— Τι περίεργο το άρωμά σας δεσποινίς. Πώς λέγεται; — Ναφθαλίνη!

— Σπρώξε ακόμα λίγο κακομοίρη... και κοντεύει να πάει έμπρός!

ΠΟΙΟΙ ΑΝΔΡΕΣ άρέσουν στις γυναίκες

Η όμορφη και οι διανοητικές ικανότητες

Ποιοι άνδρες άρέσουν στις γυναίκες; Η καλύτερη τι είναι εκείνο που ελκυσίζει η γυναίκα στον άνδρα;

Να μερικές γνώμες, που ρίχνουν κάποιο φως στο πολύθρονο αυτό ζήτημα:

Ο Σοπενάουερ, με τη βαθεία παρατηρητικότητα του, υποστηρίζει πως η γυναίκα παραθέτει ολόκληρο τον ομορφισμό του προσώπου και πως προσέχει κυρίως την κατασκευή του κομμωρίου και τη μυική εύλυγισια. Η προσοχή της στρέφεται μάλιστα περισσότερο στη δεύτερη. «Όσο γιά την κατασκευή του κομμωρίου, συγχωρεί πολλές ατέλειες, άρκει ο άνδρας να μην είναι στο σύνολό του γελοίος».

Γιά την περιφύση κυρία ντε Στάελ, το κυριότερο στον άνδρα είναι η έκφραση. Αυτή και μόνο αυτήν προσέχουν οι γυναίκες. Το αν ένας άνδρας είναι ώριος ή όχι, δεν τις ενδιαφέρει.

Να τώρα μια άλλη αξιοπρόσεκτη παρατήρηση του διασημού Γάλλου ακαδημαϊκού Πάλ Μπουαζέ:

«Ανάμεσα στους ανθρώπους, γράφει, που είχαν πολλές έρωτικές περιπέτειες και που τους έμελετοσά άλλοτε με κάποια ζήλεια και άλλοτε με αδιά, πάντοτε όμως με περιέργεια, οι όκτώ στους δέκα ήταν πιο πολύ τυπικοί νευρικοί παρά μυώδεις, λεπτοί και εύκινητοι παρά ρωμαλέοι και άθλητικοί. Είχαν όμως δλοι μια έκφραση έσωτερικού δυναμισμού και το απαράμιλλο προσόν της δεξιότητας. Όλοι σχεδόν είχαν κάποια δυνατότητα ρηπτική, ενόσθεν θαυμασία, ιππεύσαν περίφημα ή ήταν δεινοί εξομανοί κτλ.»

Στ' αλήθεια, η πείρα διδάσκει πως η γυναίκα δεν ζητάει ποτέ την απόλυτη ομορφιά στον άνδρα. Εκείνο που την βέλγει και την γοητεύει είναι η έκφραση της δυναμείας και της ισχυρής θελήσεως.

«Ακούει και ο ανδρικός γνώμης, γράφει, ένας Άγγλος ψυχολόγος άποτελεί στα μάτια της γυναίκα ένα είδος θελητήρου. Μπορεί να υποφέρει απ' αυτό τον έγωισμό, μπορεί διαρκώς να προσπαθεί ότι ο άνδρας της έκλογής της δεν την καταλαβαίνει, αλλά αν συνέβαινε το αντίθετο, θα έπαυε στη στιγμή να τον αγαπάει και να τον έκτιμα».

Ο άνδρας που έχει άφειωσει τη ζωή του σ' ένα σκοπό, που επιδιώκει την πραγματοποίηση ενός σχεδίου, χωρίς άμεση και χειροπιαστή άποδοσι, ο ιδεολόγος ο καλλιτέχνης που ζή σ' μια άνώτερη σφαίρα κτλ, σπάνια έλκεται τη γυναίκα. Τους βλέπει σαν περίεργα όντα και θα ήταν πολύ εύχρηστην ίσως αν υπακούσε να τους άποακούρη από την έδρα, το σκοπό τους κτλ. Στις περιπτώσεις αυτές και οι πιο άθωες γυναίκες άποκτούν ψυχρή δαίμονες. Αλλά δεν θα προσπαθήσουν ποτέ να νοιώσουν τον άνδρα που βιάζεται κοντά τους, έκτος σ' πολύ σπάνιες έξαιρέσεις.

ΜΙΡΕ-Γ ΜΠΡΟΣΕ

Το γνωστόν σκαιοθεατικόν ζεύγος ΝΤΟΥ ΤΖΟΝΣΟΝ θαίμυει εία την Κόπη με τον θίασον Γ Οίκονομίδη.

ΠΑΝΑΔΕΣ ΤΡΙΧΟΠΤΕΙΝ
ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΦΑΚΙΔΕΣ
ΑΚΜΗ (σπουιά νεότητος)
Ταχεία έξασφάνισι: ΓΙΟΕΛ
Βολωοίτου 12. Τηλ. 33.033

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ & ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΧΑΡΑΛ. Ι. ΕΑ 002
Περικλέους 54α ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-105

άγαπή και να τον έκτιμα. Ακούγοντας καιεί τις γυναίκες, θα νόμιζε πως θέλουν τους άνδρες δούλους και πρόθυμους πάντα να έκτελέσουν τα καριότια τους. Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν τους λογαριάζουν παρά μόνο από τη στιγμή που άρχίζουν να υποφέρουν από τον έγωισμό τους. Τον άνδρα που λυγίζει εύκολα καμιά γυναίκα δεν τον συμπαθεί. Και τον περιφρονεί μ' όλη της την ψυχή, άπό τη στιγμή που θ' άρχισή να σέρονεται στα πόδια της».

Η γυναίκα γοητεύεται έπίσης από την έκφραση του άθους, σ' όλες του τις μορφές. Γι' αυτό, οι υφιστοφελικές μορφές των έγκληματιών, των έκφύλων, των ανθρώπων που έχουν κυλισθή στο βόρδορο της διαφθοράς, την συγκινούν πάντα.

Εκείνο που δεν συγχωρεί ποτέ η γυναίκα στον άνδρα είναι το να μην έχη προσωπικότητα.

Αλλά οι κρίσεις της είναι συνήθως έπιφανειακές. Γι' αυτό θα προτιμήσει πάντα έναν εύθυμο τύπο, ένα γλεντζέ από ένα σοβαρό άνδρα, που είναι μετοπυμένος στις έκδηλεις του από άναγκη άυτοπειθαρχίας, έναν καλό βιολιστή από ένα μουσικό ταλέντο, έναν στιγολόγο που γυρίζει στις ταβέρνες σκαρώνοντας στίχους στη στιγμή, από έναν ποιητή που άγκομαχεί νύχτες και μέρες, γιά να φτιάξη έναν καλό στίχο κτλ.

Η διανόηση, το ταλέντο κτλ, δεν φαίνεται ότι έξασκούν μεγάλη γοητεία στη γυναίκα, παρά μόνο όταν έκδηλώνονται με κάποιο τρόπο επίδεικτικό.

Στις γυναίκες, γράφει ο Σοπενάουερ, η διανοητική ικανότης δεν έξασκει καμιά επίδραση άμεση και άμεσοητη. Αντίθετα, η κουταμάρα ή η πονηρία, δεν πρόκαλουν την άπιστοσύνη της. Τα πιο όληθια πρόσοντα γιά έναν άνδρα που θέλει ν' άρσση στις γυναίκες, είναι η άνώτερη διάνοια και κυρίως η μεγαλοψυχή».

Ο άνδρας που έχει άφειωσει τη ζωή του σ' ένα σκοπό, που επιδιώκει την πραγματοποίηση ενός σχεδίου, χωρίς άμεση και χειροπιαστή άποδοσι, ο ιδεολόγος ο καλλιτέχνης που ζή σ' μια άνώτερη σφαίρα κτλ, σπάνια έλκεται τη γυναίκα. Τους βλέπει σαν περίεργα όντα και θα ήταν πολύ εύχρηστην ίσως αν υπακούσε να τους άποακούρη από την έδρα, το σκοπό τους κτλ. Στις περιπτώσεις αυτές και οι πιο άθωες γυναίκες άποκτούν ψυχρή δαίμονες. Αλλά δεν θα προσπαθήσουν ποτέ να νοιώσουν τον άνδρα που βιάζεται κοντά τους, έκτος σ' πολύ σπάνιες έξαιρέσεις.

ΜΙΡΕ-Γ ΜΠΡΟΣΕ

Αισθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον
Βεανζέρου 12α. Τηλ. 53-674

Αναλαυδάνει την ριζικήν άποτρογισμόν την έξελειψη όλων των δυσσοφιών του προσώπου και εξαφανίζει τας σφιδας ούλας έγκαύματα στην άδρα, που βιάζεται κοντά τους, έκτος σ' πολύ σπάνιες έξαιρέσεις.

ΜΙΡΕ-Γ ΜΠΡΟΣΕ

Αναλαυδάνει την ριζικήν άποτρογισμόν την έξελειψη όλων των δυσσοφιών του προσώπου και εξαφανίζει τας σφιδας ούλας έγκαύματα στην άδρα, που βιάζεται κοντά τους, έκτος σ' πολύ σπάνιες έξαιρέσεις.

Ο δάκτυλος του πεπρωμένου

Το πρωί εκείνο, κατά τις 10, ο Σαρλ και η Μαγδαληνή συναντήθηκαν τυχαία στην πλατεία της Όπερας. Η νέα είχε σταματήσει στην άκρη του πεζοδρομίου περιμένοντας την ευκαιρία γιά να περάσει άπέναντι. Ο Σαρλ στείματημένος στο αντίθετο πεζοδρόμιο, περιέμενε το ίδιο πράγμα.

Η Μαγδαληνή έκρινε πρώτη το νέο και άρχισε να προχωρή καταβάλλοντας προσπάθειες να φανή πιο έλκυστική. Ο Σαρλ άφου την καλοκύταξε της ένεψε με μια διακριτική χειρονομία ότι μπορούσε, αν ήθελε, να την συνοδεύσει. Έπι τέλους κατάρθρωσαν να βρεθούν ο ένας κοντά στον άλλον στη μέση του δρόμου, έπάνω σ' ένα καταφύγιο γιά τους πεζούς.

— Τι θέλετε, κύριε; ρώτησε η Μαγδαληνή τον Σαρλ όταν βρέθηκε πλάι του.

— Είμαι εύτυχης που σας συνήντησα δεσποινίς άπάντησε ο Σαρλ και συνέχισε: Ναι, πολύ εύτυχης να συναντήσω σήμερα στο δρόμο μου μια τόσο χαριτωμένη δεσποινίδα! Θα θέλατε να σας συνοδεύσω; Με λένε Σαρλ.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε. Ξέρετε, μου έδωσαν τη διεύθυνση ενός υποδηματοποιείου άπιστευτα φτηνού. Πηγαίνω λοιπόν τώρα εκεί γιά ν' αγοράσω ένα ζευγάρι παπούτσια σπορ. Άλλωστε είμαι βέβαιη ότι θα χρειασθώ και σας ένα ζευγάρι... Έλατε, θα περάσω ή ώρα σας ευχάριστα....

— Μα έγω δεν έχω άνάγκη, δεσποινίς... Ποιό είναι το όνομά σας;

— Με λένε Μαγδαληνή, αλλά προέει πρώτα να ξέρετε ότι δεν θέλω να με λέτε ούτε δεσποινίδα ούτε Μαγδαληνή. Ονομάζεστε με Μαντ. Είναι μοντέρνο αυτό το όνομα. Όπως κι' έγω θα σας λέω Τσάρλυ, γιατί το όνομα Σαρλ μυρίζει άρχαίολογία... Εμπρός, έλατε μαζί μου, Τσάρλυ! Μη φοβάσαστε τα αυτοκίνητα! Ακολουθήστε με!

Ο Σαρλ ή Τσάρλυ — όπως θέλετε τον λέτε — την ακολου...

— Γιατί μου άπαντάντε έτσι ειρωνικά; Η στιγμή είναι πολύ σοβαρή. Δεν μπορώ να ζήσω σ' άμφιβολία! Δεν άντέχω περισσότερο!... Αισθάνομαι πως θα χάσω το κεφάλι μου!....

— Και θα ήταν κρίμα αυτό, Τσάρλυ, γιατί έχετε ένα κεφάλι που μου άρεσει πολύ... Άφου θέλετε όμως να σας μιλήσω καθαρά πρέπει να σας πω ότι έχετε κι' άλλα πράγματα που μ' άρέσουν, όμως πολύ, πολύ λιγότερο: Πρώτα-πρώτα φαίνεται δειλός. Έπειτα εισάγει υποψία. Δεν προσέχετε καθαρά τον εαυτό σας! Το σκακάκι σας π. χ. έχει ένα μεγαλό λακέ. Το πανταλόνι σας είναι χωρίς τσάκι. Ο λαιμόδετης σας υφρίζει... Βούτηρα...

Αυτή η άμείλια δεν μ' άρεσει καθόλου. Δεν θα μπορούσα ποτέ να παντρευτώ έναν άνδρα...

— Κι' ενώ σου λέω Μαντ, πως είναι η τελευταία φορά που παίζεις με τα παγινίδια μου!...

— Κι' ενώ σου λέω Μαντ, πως είναι η τελευταία φορά που παίζεις με τα παγινίδια μου!...

που να μην είχε άφρονος από το κεφάλι ως τα πόδια....
"Εστρώσαν άριστερα πρὸς τὴν ὁδὸν Σαιντ-Όνορέ." Ὁ Τσάρλυ προσπάθησε να δικαιολογήσει τὴν ἀμέλεια στὴν ἐμφάνισή του. Αὐτὸ συνέβαινε, ὅπως εἶπε, γιατί ζούσε μοναχός του.

— Ὁτάσαμε! τοῦ φώναζε ζαφνικά, ἡ Μῦντ. "Εἶδ' εἶνε!....
— Ποῖος εἶνε ἐδῶ;
— Τὸ παπουτσίκο, Τσάρλυ. Πραγματικά στὴ βιτρίνα φιγουράριζε μιά ἐπιγραφή: «'Υποδήματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ὁ ὅτις ἐστὶν ὁ πῶς ὀφείλει, ὁ στερρε ὀφείλει».

— Ἀς μπούμε μέσα, εἶπε ἡ Μῦντ.
— Μὰ δὲν μοῦ δώσατε ἀκόμη μιά ὀριστική ἀπάντησι! δι-ασφουρήθηκε ὁ Τσάρλυ.
— Ἀς μπούμε ὁπωσδήποτε! Τὸ κατὰ φύσιν εἶναι ἀδελανό. Δὲν θ' ἀρνήσουμε.

Ἐμπῆκαν καὶ κάθησαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.
— Ἀρχίστε ἀπὸ τὸν κύριο, εἶπε ἡ Μῦντ, στὸν ὑπάλληλο.
Ἐνῶ ὁ τελευταῖος ἔλυνε τὸ δεξιὸ παπούτσι τοῦ Τσάρλυ, οἱ δύο νέοι ἀρχισαν καὶ πάλι να συζητοῦν γιὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τῶν παπουτσιῶν.
Ἡ Μῦντ, φυσικά, εἶχε τὸ «βέτο». Σαφνικά ἔβγαλε μιά φωνὴ ἐκπληρώσεως.

— Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Τσάρλυ.
— Πῶ, πῶ! Ἡ κάλτσα σου εἶνε τρύπια!...
Πραγματικά ἀπὸ μιά τεραστία τρύπα ἐπρόβαλλε ἀναιδέστατα ὅλο τὸ χοντρὸ δάκτυλο τοῦ ποδὸς τοῦ Τσάρλυ.

Ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος. Τὸ κεφάλι του βοῦζι, τὰ μάτια του ἀλλοθιώσαν. Αὐτὸ πιά ἦταν ἡ καταστροφὴ του! Γιατί πρὸ ὀλίγου ἡ Μῦντ τοῦ εἶχε δολώσει κατηγορηματικά, ὅτι

δὲν θὰ δεχόταν νὰ παντρευθῇ «ἐν ἑνὶ ἀνδρῶν οὐ δὲν θὰ ἦτο νὰ φωνάζει ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια».

Ὁ Τσάρλυ ἄφησε νὰ τοῦ δοκιμάσουν τὰ παπούτσια, ὅπως ὁ καταδικασμένος εἰς θάνατον ἀφίνει νὰ τοῦ κόψουν τὰ μαλλιά. Μία μόνον βία εἶχε: νὰ τελειώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα τὸ μαρτύριό του.

Ἡ Μῦντ εἶχε θυβιοθῇ σὲ σκέψεις κυττάζοντας στὸ δρόμο. Δὲν μίλησε καθόλου, παρὰ ὅταν ἦρθε ἡ σειρά της νὰ ὑποδείξῃ στὸν ὑπάλληλο τὰ παπούτσια ποῦ προτιμοῦσε. Τῆς ἔφεραν διάφορα ζευγάρια κι' ἐπὶ τέλους διέλεξε ἓνα. Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἔβγαλε τὸ δεξιὸ γοβάκι της. Μία κραυγὴ ἐκπληρώσεως καὶ χαρὰς βῆκε τότε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Τσάρλυ.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία ἡ Μῦντ.
— Πῶ, πῶ, πῶ!... Ἡ κάλτσα σου εἶνε τρύπια! τῆς ἀπάντησε θριαμβευτικά.

Κι' ἀλήθεια τὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ ποδὸς της νέας ἔπαιρνε τὸν ἀέρα του, ὅπως ἀκρίβως καὶ τοῦ Τσάρλυ!...
Οἱ δύο νέοι κυττάχθηκαν ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ ὁμιλητοί. Ἐπειτὰ ἀνῆλσε στὰ χεῖλη τους τὸ ἴδιο χαμόγελο. Κι' ὁ Τσάρλυ σκύβοντας πρὸς τὴ Μῦντ, τῆς εἶπε σιγά:

— Δὲν φρονεῖς, ἀγαπημένη μου Μῦντ, ὅτι εἶνε... ὁ «δάκτυλος τοῦ πεπομένου»;...
— Ναι, ἀγαπημένη μου Τσάρλυ, ἀπάντησε ἔκεινη τρυφερά. Οἱ δάκτυλοι τοῦ πεπομένου δὲν λέει καλύτερα;
— Λοιπὸν, δεχέσαι τὴν πρότασί μου;

— Τὴν δέχομαι.
— Τότε θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τώρα τὴν οἰκονομική ζωή.

— Πῶς;
— Ἀπλῶστα, θὰ πᾶμε στὸ σπίτι μου νὰ μοῦ μπαλώσῃς τὴς κάλτσες!

POZE PENOYAP

Ἐλᾶτε νὰ ντυθῆτε

Καὶ χωρὶς νὰ ἔχετε θεῖο στὴν Ἀμερικὴ προσεῖτε νὰ ντυθῆτε μὲ ἐλαχίστα λεπτὰ στὴν ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Φορέματα — Κοστούμια — Παλτὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, παιδικὰ. Πλατεῖα Παλαιῶ Δημοκρατίας 3 (Τέρμα αὐτοκινήτων Σπάτα — Κορωπί).

Τὸ Παγκοσμίου Φήμης Συστήμα ΖΟΓΡΑΦΙΔΟΥ ἀσφουκτοῖν εἰς ἀνωτερότητα τῶν ἄλλων συστημάτων.

Καταοτίζει τὴς τελειότερες υφαστὲς, δυνάμενες νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν τὰ πολυτελέστερα μοδὲλα χωρὶς καοφίτσες καὶ ποδὲς.

Σημ. Διὰ τοὺς ἀπόρους πυροπαθῆς καὶ πολυτέκνους, τὰ πῦσις τῶν διδασκῶν.

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης καὶ Ὑπερείδου ἀρ. 3 (Σύνταγμα). ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Νικηφόρου Ὁσκά ἀρ. 5 (Ἀ. Πύργος).

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ν. Μπερτιάν, Ν. Σ.: Τὸ διήγημά σας καθόλου καλὸ. Μὴ γράφετε, διαβάζετε μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐντὶ θὰ μάθετε, σὺν τοῖς ἄλλοις, νὰ γράφετε τὴν λέξιν λαπορὺτρία σωστά καὶ ὅχι ὅπως τὴν ἐγράψατε στὸν τίτλο τοῦ διηγήματος: «ΛΟΠΟΔΗΤΡΙΑ». Κ. Μπουρέκαν, Ναύπλιον: Τὸ ἀρσενὸν ἦταν μεταφρασμένο ἀπὸ ἀμερικανικὸν εἰδικὸν περιοδικόν. Συναπᾶς τὰ νέα αὐτὰ, φάρμακα θὰ βρισκῶνται μόνον στὴν Ἀμερικὴ. Τ. Ε. Ζ., Πάτρας: Τὸ σενέττο εἶναι καλὸ. Ἀλλὰ — ἐπιτρέψατέ μας αὐτὸ τὸ ἄλλα — εἶναι δικό σας; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γράφετε ἀμέμπτους στίχους τῇ στιγμῇ ποῦ ἀγνοεῖτε τὴν στοιχειώδη ὀρθογραφίαν; Δὲν μάς στέλνετε δύο-τρία σενέττα σας ἀκομῇ; Εἰρήνην Παναγοπούλου, Ἐνταῦθα: Ὁ «Θησαυρὸς» δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἑταιρίαν ποῦ μοιράζει ραδιόφωνα. Ἐδημοσίευσεν μόνον ἐπὶ πληρωμῇ τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν. Ν. Χριστόπουλον, Ἀναρ. Ζερ. λέντην, Δ. η. μ. Ὡ μ. ο. Ἄντ. Λαγκαδινόν, Ἐνταῦθα: Καὶ σὲ εἰς λέμε τὸ ἴδιο: Ὁ «Θησαυρὸς» δημοσίευσεν μόνον τὴν ἀγγελίαν. Πέραν αὐτοῦ δὲν γνωρίζομεν τίποτε. Ἀπευθύνθητε εἰς τὴν δημοσιολογικὴν ἑταιρείαν «Αἶτες» ποῦ μάς ἔστειλε πρὸς δημοσίευσιν τὴν ἀγγελίαν. Ἰσως σὰς καταποτίσῃ. Εὐ ἄ γ γ. Ἄ γ ρ α φ ι ὠ τ η ν, Παλαιχώρι (Καρδίττας): Τὸ ποίημά σας «Ἀμφοτέρω» ὅχι ἐπιτυχές. Π α ν. Κ ἄ ρ ρ α ν, Ἐνταῦθα: Δυὸ σταυρόλεξα δημοσιεύονται. Τὸ δεύτερο θὰ τὸ βρῆτε στὴ σελ. τῶν παιγνιδίων. Δὲν εἶνε λοιπὸν σωστὸ νὰ τὰ κάνουμε τρία. Τὴν εἰδούσαν σελίδα γιὰ τὴν «κοινοδοχίαν νεολαίαν» ζητάτε; Οἱ περισσότερες σελίδες τοῦ περιοδικοῦ εἶνε ἀκριβῶς ὅτι χρειάζεται τοὺς νέους στὸν σπουδάζον. Β. Ξενίαν, Ἐνταῦθα: Ἀπευθύνθητε εἰς τὴν ἑταιρίαν «Ἀτλαντίδα» στὴ Ν. Ὑόρκη. Γ. Γεωργιάδην, Ἐλευθερούπολιν: Τὸ σκίτσό σας ὅχι ἐπιτυχημένον. Κ. Δελφάκης: Ὁχι ἐπιτυχές τὸ διήγημά σας. Διαβάσατε «Ἑλληνας καὶ ἔξω» διηγηματογράφος. Ἄ ν δ ρ ο γ ι ἄ ν ν η ν, Βαγγελάτον, Ἐνταῦθα: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Περιμένουμε νέα σας ἀποστολὴ ἐξ ἴσου περιποιημένη μὲ τὴν πρώτη. Ν. Ἐλ. ἰ ω α ν ν ῖ δ ο υ, Κομοτηνῇ: Στὸ σταυρόλεξό σας ἀφαινοῦν τὰ μαῦρα τετραγωνίδια, οἱ λέξεις τῶν δύο καὶ τριῶν γραμμάτων ὡς καὶ οἱ αἰτιατικές. Τὸ σχέδιό εἶνε καθεὶ ἄλλο παρὰ κανονικόν. Περιμένουμε κατὰ καλύτερον, γιατί ὅλα δείχνουν πῶς ἂν θέλατε μπόρετε νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Γ ε ὡ ρ γ ι ο ν Ρ ἄ λ λ η ν, Μυτιλήνη: Καὶ τὰ δύο σας σταυρόλεξα μέτρια. Οἱ λέξεις ΚΕΣΑΡ—ΖΙΡΟ—ΣΤΑΧΙ—ΙΣΙ—ΣΗΜΑΔΙ κ. ἄ. δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐπιτυχημένες. Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὴς γενικές τὴς αἰτιατικές καὶ τὴς λέξεις χωρὶς τελικὰ Ν ἡ Σ. Ἡ λ ῖ α ν Β λ ἄ χ ὀ π ο υ λ ο ν, Ἐνταῦθα: Τὸ σταυρόλεξό σας παρουσιάζει κάποια πρωτοτυπία, δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ ἔγινε εἰς βάρος τοῦ σχεδίου καὶ τῶν υπολοίπων λέξεων. Στείλατε μάς κανένα ἄλλο μὲ λέξεις ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ πρωτότυπες καὶ στὴν ὀνομαστική. ἰ ὡ ἄ ν ν η ν Κ ε ἰ ὁ σ ο γ λ ο υ, Αἰδηψόν: Μερικὲς λέξεις καταστρέφουν τὸ καλὸ σταυρόλεξό σας: ΣΕΜΑ—ΠΕΤΣΩΜΑ—ΗΑ—ΑΟ—ΣΠ—ΠΣ κ. ἄ. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ διορθώσουμε. Γ ε ὡ ρ γ ι ο ν Σ α θ ῶ ὀ π ο υ λ ο ν, Σάνη: Τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει μερικές ἀδελφές ποῦ διορθώνονται. Ὅλες ὅμως οἱ λέξεις εἶνε ἀπὸ αὐτὲς ποῦ ἔχουν χρησιμοποιηθῇ πολλές φορές στὰ σταυρόλεξα. Ἰσως δημοσιευθῇ. Ἀ ε ὡ ν ῖ δ α ν Δ ι ἄ κ ο ν ο ν, Παγκράτι: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, μόνον ἐκεῖνο τὸ ΟΡΓΟΝΟ τὸ καταστρέφει. Θὰ τὸ διορθώσουμε ὅμως καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε μὲ τὴν σειρά τοῦ Ζ α χ α ρ ῖ α ν Φ ο υ ν τ ο υ λ η ν, Σ.Τ.Γ. 915 Α: Λυπούμεθα ἀλλὰ δὲν μπορούμε, νὰ σας ἐπιπληρώσουμε. Ἀ ἰ τ σ α ν Π α π α ρ γ υ ρ ῖ ο υ, Κομοτηνῇ: Τὸ χαρακτὴρίζετε μόνον σας ἄτεχνον. Δὲν ἔχετε ἄδικο... Μὴ ξεχνάτε πάντως ὅτι ὁ ἐπιμὲνων νικά. Ἀ ε ὁ ἰ ο π ο ὗ λ α: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα. Ἀ ν α γ ν ὠ σ τ η ν Α. Μ. Τ., Τύρναβον: Εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον. Μόλις βροῦμε τὴ λύσι θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Χ α ρ ἄ λ α μ π ο ν Σ κ α ρ α μ α γ κ ἄ ν, Κατερίνη: Γαλλικά βιβλία θὰ βρῆτε ἐν Ἀθήναις διενθὴ βιβλιοπωλεία. Gick, Ἐνταῦθα: Ὁ ἀστὴρας ποῦ σας ἐνδιαφέρει γεννήθηκε στὴν Κινγκινάτη στὴς 5 Μαΐου τοῦ 1914. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε 20th Century Fox Films Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Θὰ ἔχῃ ὁπωδήποτε φθόση ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ τὸ γράμμα σας. Ν ι κ ὀ λ ἄ ο ν Μ π ε ρ τ σ ῖ α ν, Πέτρον Νικολάκη καὶ Δημήτριον Σ ι π η τ ἄ ν ο ν: Δυστυχῶς δὲν μπορούμε νὰ σας ἐξυπηρετήσουμε. Ἡ λ ῖ ο ν Β. Ρ. Ἡ διεύθυνσις τῆς Betty εἶνε: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U.S.A. τοῦ δὲ Robert: Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, California U.S.A. Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε ἀγγλικά, γράψτε τοὺς τουλάχιστον γαλλικά. Τ ἄ κ η ν Π α τ ῆ ρ α ν, Κοροδαλλόν: Ἡ διεύθυνσις τῶν Ἀμπος καὶ Κοστέλλο εἶνε: Universal-International Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. Ἡ ἄλλη διεύθυνσις ποῦ ζητάτε εἶνε: Metro-Goldwyn-Mayer κλπ. Ὁ Τζῶν Χάλλ γεννήθηκε στὸ Φρέσκο τῆς Καλιφορίας στὴς 26 Φεβρουαρίου 1913. Ἀ γ ρ ἄ μ π ε λ η, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ty εἶνε: 20th Century Fox κλπ. Δὲν ἀληθεύει τὸ ὅτι συνήντησε στὸ Παρίσι τὴν τέως σύζυγό του Ἀνναμπέλλα. Τ α σ ο ὗ λ α Ἀ γ α λ ο π ὀ λ ο υ, Κων/πολιν: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας ἀπὸ ἀπόφωρος σχεδίου, τὴν ἀξία του ὅμως μειώνουν οἱ λέξεις χωρὶς τελικὰ Ν καὶ Σ, καθὼς καὶ οἱ ἀφθονὲς γενικές καὶ αἰτιατικές. Στείλατε μάς καλύτερα ἓνα πάντα σὲ σχέδιό 17×17 ἀπὸ τὰ συνήθως δημοσιεύμενα στὸ περιοδικό μας. ἰ ὡ ἄ ν ν η ν Σ α μ ο υ ρ κ α σ ῖ δ η ν: Ὅπως ὁμολογεῖτε καὶ ὁ ἴδιος, τὸ ἔνα σταυρόλεξό σας εἶνε πολὺ καλύτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ καλὸ θὰ δημοσιευθῇ Εὐ ἄ γ γ. γ. ε λ ο ν Π α υ λ ῖ δ η ν: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά τοῦ καὶ μὲ ἐλαφρὲς διορθώσεις. Ἐ π α μ ε ἰ ν ὠ δ α Φ α λ κ ὶ ω ν η ν, Ἐνταῦθα: Τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε καλὸ, ἀλλὰ περιέχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Ἰσως δημοσιευθῇ. Στείλατε μάς ἐν τῷ μεταξύ κανένα καλύτερον. Εὐ ἄ γ γ ε λ ο ν Π α υ λ ῖ δ η ν: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά τοῦ. Χ ρ ῆ σ τ ο ν Κ α ρ σ μ π ῆ τ σ ο ν: Καθόλου ἐπιτυχημένον τὸ τελευταῖόν σας σταυρόλεξο. Οἱ λέξεις ΜΕΚΑ, ΛΑΥΠΙ, ΑΡΗΝ, ΡΩΝ, ΣΕΝ, ΑΚΕΝΙΟΝ δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐπιτυχημένες. Στείλατε μάς κατὰ καλύτερον. Γ. Ἀ ὀ γ γ ο ν, Πάτρας: Καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας. Θὰ δημοσιευθῶν συντόμως. Ἀ ἄ μ π ρ ο ν Θ ἄ μ ο υ Χ α λ κ ῖ α: Τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔπρεπε νὰ περιέχῃ πολὺ καλὰς λέξεις. Αὐτὸ ὅμως δὲν συμβαίνει. Περιμένουμε κατὰ καλύτερον. Ν ἰ ν ἄ: Ἡ διεύθυνσις ποῦ μάς ζητάτε εἶνε: Universal International Films Studios, Hollywood Calif. U.S.A. Ἡ Ντιόνια γεννήθηκε στὸ Οὐντινπεγκ τοῦ Καναδά στὴς 4 Δεκεμβρίου 1922 εἶνε σύζυγος τοῦ Φέλιξ Τζάκσον καὶ ἔχει ἓνα παιδί.

Μιά Ζωὴ ἀφιερωμένη στὴν τέχνη

ΠΟ εἰκοσι πέντε περίπου χρόνια, Ὁ Φρέντερικ Μάρς κατέχει μιά ἀπὸ τὴς πρώτες θέσεις μεταξύ τῶν ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου. Κανείς δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ εἶνε καὶ πάλι ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ μεγαλύτερου ἔργου τῆς σύγχρονης κινηματογραφικῆς παραγωγῆς, ποῦ γυρίσθηκε τελευταία στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὸν τίτλο «Τὰ ἀραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς μας». Ἀκόμη καὶ ὁ χρόνος τὸν σεβάσθηκε.

Ὁ Φρέντερικ Μάρς ἔκλεισε τὰ 50 στὴς 31 τοῦ περασμένου Αὐγούστου. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται μεγαλύτερος ἀπὸ σαράντα. Τὰ μαλλιά του εἶνε ὀλόμαυρα, τὰ γαλανὰ μάτια του ζωηρά, τὸ πρόσωπό του ἀνθηρὸ καὶ στὰ χεῖλη του πλανιέται πάντα ἓνα νεανικὸ χαμόγελο, ποῦ ἀποτελεῖ ἴσως τὴ μεγαλύτερη γοητεία του.

Ὁ μεγάλος ἡθοποιὸς γεννήθηκε στὸ Ρατοίνε τοῦ Βισκονσιν καὶ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα ἦταν Φρέντερικ Μάκ Ἰνταῖο Μπίκελ.

Ὅταν τελείωσε τὴς σπουδὲς του στὸ κολλέγιο τῆς πατρίδος του, προσελήφθη ὡς βοηθὸς λογιστοῦ σὲ μιά τράπεζα. Ἀλλ' ὅπως ἐξωμολογεῖτο κατόπιν ὁ ἴδιος δὲν κατάλαβε τίποτε ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς κι' ἦταν υποχρεωμένος νὰ κἀν τρεῖς καὶ τέσσαρες φορές μιά ἀπλὴ πρόσθεσι, χωρὶς νὰ εἶνε βέβαιος

ὅτι τὸ ἄθροισμα ποῦ εἶχε βρῇ δὲν ἦταν λαθασμένο. Τὸ βράδυ, ὅμως, φοιτοῦσε σὲ μιά δραματικὴ σχολή. Γινόταν τότε ἄλλος ἄνθρωπος. Καὶ οἱ καθηγηταὶ του, ποῦ ἦταν ἐνθουσιασμένοι μαζί του, τὸν παρακινούσαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ ν' ἀφοσιωθῇ στὸ θέατρο. Ὁ Φρέντερικ τὸ ἀποφάσισε τέλος. Πῆγε τότε στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου δὲν ἄργησε νὰ προσληφθῇ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θεάτρα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν 23 χρόνων.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἐμφανιζόταν στὸ περίφημο ἔργο «Δεθόρα» καὶ ἡ ἐπιτυχία ποῦ εἶχε σ' αὐτὸ ἦταν καταπληκτική.

Ὁ κινηματογράφος τὸν ἄρπαξε σὲ λίγο. Τὸ πρῶτο ἔργο στοῦ ὁποῖον ἐμφανίσθηκε ὁ Φρέντερικ Μάρς ἦταν ὁ περίφημος «Δόκτωρ Τζέκυλ», ποῦ καὶ σήμερα ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, ξαναπαίζεται κάθε τόσο σὲ διάφορα κινηματοθέατρα καὶ συναγωνίζεται τὰ πιὸ μοντέρνα φιλμ.

Ἀπὸ τότε, ὁ Φρέντερικ Μάρς ἔχει παίξει σὲ πενήντα φιλμ. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἔχουν μείνει ἱστορικά, ὅπως «Τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ» (1934), ἡ «Οἰκογένεια Μπάρετ» (1934) μαζί μὲ τὴ Νόρμα Σήρερ, ἡ «Ἀνάστασις» τοῦ Τολστόι (1934) μὲ τὴν Ἀννα Στέν, ἡ «Ἀννα Καρένινα» (1935) μὲ τὴ Γκρέτα Γκάρμπο, οἱ «Ἀθλοῖ» (1937), ὅπου ὑποδύθηκε τὸ ρόλο τοῦ Γιάννη Ἀγιάνη, ὁ «Ἀντόνιο Ἀντόνιο» (1938) μὲ τὴν Ὀλβία ντὲ Χάβιλλαντ, «Ἀγγελος τῆς νύχτας» μὲ τὴν Νάνου Κάρολ κτλ.

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Φρέντερικ Μάρς δὲν ἔζησε τὴ δική του ζωὴ, ἀλλὰ τὴ ζωὴ τῶν ἡρώων του. Γιατὶ καθὲν ἀπὸ τὰ μνημειώδη αὐτὰ φιλμ τὸν υποχρεῶνε νὰ ἐργάζεται συνεχῶς ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ καὶ μόλις τοῦ δινόταν ὁ καιρὸς ν' ἀναπαυθῇ ἓνα-δύο μῆνες κάθε χρόνο. Στὸ «Δόκτορα Τζέκυλ», μάλιστα, δέχθηκε πρόθυμα νὰ ὑποβληθῇ σὲ ὀδυνηρὲς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις γιὰ ν' ἀναποκριθῇ καλύτερα στὸ ρόλο του.

Ὁ Φρέντερικ Μάρς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους ἡθοποιούς τοῦ Χόλλυγουντ. Τὰ σπορτὸν ἀπασχολοῦν τόσο μόνον ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ διατήρησιν τὴν φόρμα του. Ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυσίς του εἶνε ἡ μελέτη. Κατέχει, ἄλλωστε, μιά ἀπὸ τὴς καλύτερες βιβλιοθήκες τοῦ Χόλλυγουντ. Στὸ κεφάλαιό τῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν, ὁ γόης τῆς ὀθόνης ἔχει πάρει μὴδεν.

— Μιά μόνο φορά, συνηθίζει νὰ λέῃ, βρῆκα τὸν καιρὸ ν' ἀσοληθῶ μὲ τὸν ἔρωτα. Κι' αὐτὸ ἦταν τὴν ἐποχὴ ποῦ ἀγάπησα ἐκείνη ποῦ ἔγινε σὲ λίγο γυναίκα μου...
Ὁ Φρέντερικ Μάρς εἶνε ἐπίσης ἕνας πολὺ καλὸς συγγραφεὺς καὶ τελευταία ἔδωκε μερικές διαλέξεις πάνω σὲ πολιτικὰ καὶ κοινωνικά θέματα.

Στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ εἶνε συγκρατημένος καὶ ἀτολμος. Ἐχει ἐλαχίστους φίλους καὶ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὴ θορυβώδη κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ.
Τὰ «ῥασιότερα χρόνια τῆς ζωῆς μας», ποῦ γύρισε τελευταία, ἔχοντας στὸ πλευρό του τὴ Μύρνα Λόου, τὴν Τερέζα Ράιτ καὶ τὴν Βιρτζίνια Μάγιο, θεωροῦνται σὰν τὸ μεγαλύτερο ἔργο τῆς σύγχρονης κινηματογραφικῆς παραγωγῆς καὶ ἔχουν ἀποκληθῇ ἀπὸ τὴν κριτικὴ «ποίημα τῆς ἐποχῆς μας».

Ὁ Φρέντερικ Μάρς γύρισε ἐπίσης τελευταία δύο ἄλλα φιλμ: «Οἱ περιπέτειες τοῦ Μάρκ Τουαῖν», ὅπου ὑποδύεται τὸ ρόλο τοῦ μεγάλου αὐτοῦ εὐθυμογράφου, καὶ «Ὁ αὐριανὸς κόσμος», ὅπου δημιουργεῖ ἓνα πρωτότυπο καὶ ἐνδιαφέροντα ρόλο.

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ καὶ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039

Κυρίες μου,

Ὅσες θέλετε μιά περμανάντ ἐντελῶς φυσικὴ καὶ ὅχι τὴν συνηθισμένη ποῦ ἔρετε, διότι πρόκειται διὰ ἐντελῶς νέας ἐφευρέσεως φάρμακον ποῦ κατέχει μόνον τὸ ἐργοσχῆμά μου. Διασπρεῖ τὰ μαλλιά στὴ φυσικὴ τους στιλπνότητα μαλακά καὶ δὲν ἀφίνει ἴχνος φαλλίδας. ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ 10.000

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΑΝΙΗΛ

Πειραιῶς 25. Τηλ. 55-517.

Πωλοῦνται μπουμπάρια σὲ ὅλα τὰ μεγέθη 5.000 ὄρχ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ὁ οἶκος Καλλονῆς ΖΩΡΖ, εὐρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σὰς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἐπὶ αἱ τελευταῖαι μέθοδοι διαρκούς ὀντουλαρισμῶν (Περμανάντ) ποῦ ἐφαρμόζονται στοὺς μεγαλυτέρους οἶκους Καλλονῆς τῆς Ἀμερικῆς, ἐκτελούνται καὶ ἐνταῦθα παρὰ τοῦ ἰδίου τοῦ Κ. ΖΩΡΖ.

Διὰ τὰ κοντὰ μαλλιά, τύπου κομμώσεως Ἑρμῆς καὶ διὰ τὰ δομημένα καὶ ντεκολορέ, ἡ Φυχρὰ Περμανάντ (Κόλντ Γουέθ) ἀπεδείχθη ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἰδανικῆς.

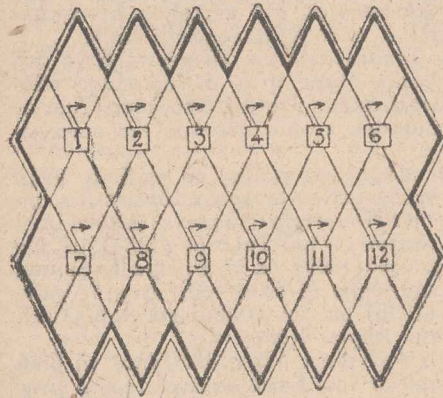
Οἶκος ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΖΩΡΖ
Ἀκοῦσιος 7
Τηλέφ. 20-918 καὶ 34-670

ΓΑΛΛ ΠΡΟΣΩΠΟΥ KISS-ME VITAMIN D

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό ρομβοσταυρόλεξο

Μέσα στους τέσσαρες μικρούς ρόμβους που βρίσκονται γύρω από τον κεντρικό, θα τοποθετηθεί ανά μία τετρασύλλαβη λέξη, βάζοντας μία σύλλαβη συλλαβή μέσα στον κάθε ρόμβο. Η πρώτη συλλαβή θα τοποθετηθεί μέσα

στον ρόμβο με το βέλος και εν συνεχεία προς την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Εκεί κάθεται ο κατηγορούμενος.
- 2) Για τους δασκάλους σημαίνει: διδάσκει.
- 3) Υποστηρίζει από άλλα σε ποιότητα.
- 4) Τοπικό επίρρημα της δημοτικής.
- 5) Τα βόδια αυτά είναι τα πιο κατάλληλα για την άρση των άγρων.
- 6) Κάτι που τοποθετείται πάνω σ' ένα τρώμα.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 7) Περιφορά άγιος είκονος σε περίπλοκη επιθυμία κλπ.
- 8) Επίρρημα: ορθώνεται.
- 9) Κομμάτι.
- 10) Τόπος όπου μπορεί να σταθμεύσει κανείς προσωρινώς και να αναπαυθεί.
- 11) Χωρισμένα σε κομμάτια.
- 12) Το πυθαγόρειο... είναι το βασικότερο της γεωμετρίας.

21 μπουκάλια κρασιού

Ο γιατρός άφησε το κρασί στον κύριο Άγαθιάδη κι' αυτός για να απαλλαγεί από τον πειρασμό, μοιράζει τα υπόλοιπα της κάσας του σε τρεις στενούς φίλους του. Ο κύριος Άγαθιάδης όμως απαιτεί δικαίαν διανομή και λέγει στους φίλους του: «Έχω στο υπόγειο 21 μπουκάλια, 7 απ' αυτές περιέχουν μία όκα παλιό κρασί, 7 άλλες από μισή όκα ή καθεμία και τέλος οι 7 άλλες είναι άδειες. Θέλω όπως διανεμηθεί να πάρει τον ίδιο αριθμό μπουκαλιών και την ίδια ποσότητα κρασιού ο καθένας. Είσατε σύμφωνοι;»

—Σύμφωνοι! απάντησαν εκείνοι, και κατάρθωσαν πράγματι να ικανοποιήσουν την ιδιότητα επιθυμία του δωρητή.

Μπορείτε να βρείτε πώς τα κατάφεραν;

Μ' ένα γράμμα λιγώτερο

Από τις λέξεις που δημοσιεύουμε κατωτέρω πάρετε ένα μόνο γράμμα από την κάθε μία κατά τρόπον ώστε με τα γράμματα που μένουν να σχηματίζεται μία νέα λέξη.

Π. χ. Κέρμα — Κ = Έρμα.

Αν το γράμμα που διαλέξατε από την κάθε λέξη είναι σωστό, τότε τοποθετώντας τα γράμματα αυτά στη σειρά θα μπορούσατε να σχηματίσετε κάτι που σας προσφέρει ένα ευχάριστο θέαμα.

Οι λέξεις, από την καθεμία των οποίων θα πάρετε ένα γράμμα, είναι οι εξής:

- 1) ΑΡΚΤΟΣ, 2) ΑΓΙΟΣ, 3) ΝΟΜΑΣ, 4) ΙΟΝΗ, 5) ΘΕΜΑ, 6) ΑΔΑΝΗΣ, 7) ΑΡΤΑ, 8) ΟΡΙΟΝ, 9) ΛΑΓΟΣ, 10) ΚΡΙΝΑ, 11) ΠΙΑΝΟ, 12) ΜΟΝΟΣ, 13) ΑΘΩΟΣ, 14) ΒΕΛΟΣ.

Η τυχοδιώτρια

Ένας αστυνομικός καταδιώκει μία τυχοδιώτρια η οποία καταρρώνει να του ξεφύγει και να μπει σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό.

Ο αστυνομικός χάνει μὲν τα ίχνη της τυχοδιώτριας, αλλά υποπτεύεται

πτι αυτή θα πάρει το πρώτο τρένο, που θα περάσει απ' το σταθμό, και γι' αυτό δίνει την διαταγή να μη βγεί κανείς απ' το σταθμό χωρίς την άδεια του.

Είκοσι λεπτά αργότερα περνά το πρώτο τρένο και ο αστυνομικός επιβιβάζεται αμέσως, βέβαιος πως θα βρει την τυχοδιώτρια μεταξύ των επιβατών.

Μετά την άναχώρησι του τρένου αρχίζει μία περιδείξι σ' όλα τα βαγόνια και φθάνει σ' ένα άγλημα της πρώτης θέσεως, στο οποίο δεν βρίσκει παρά έναν εξαιρετικά όμορφο και κομψοτυμένο νέο.

Μία ύποψια περιβ' αμέσως απ' το μυαλό του αστυνομικού, ο οποίος εγκαθίσταται σε μία θέσι ακριβώς απέναντι στον νέο που φαινόταν άποροφνημένος από την άναγνωση ενός μυθιστορήματος.

—Επειτα, αφού προσπάθησε με χίλια δυο μέσα να πιάσει συζητήσει με τον συταξιδιώτη του, ο ντετέκτιβ το κατάρθωσε εν τέλει εκμεταλλευόμενος το θέμα που διαπραγματευόταν το μυθιστόρημα εκείνο, που είχε διαβάσει πρό καιρού.

Σε μία στιγμή, κατόπιν έθγαλε από την τσέπη του μία πλάκα σοκολάτας και κόβοντας την στη μέση πέταξε τη μισή στον συταξιδιώτη του λέγοντας του:

—Δοκιμάστε αν θέλετε ένα προϊόν του εργοστασίου μου για να μου πείτε ελικρινά τη γνώμη σας γι' αυτό.

Ο νέος που κρατούσε στα χέρια του ακόμη το βιβλίο άνοιξε τα πόδια προσπαθώντας να πιάσει τη σοκολάτα, όπως ήταν όμως φυσικό, αυτή έπεσε στο πάτωμα.

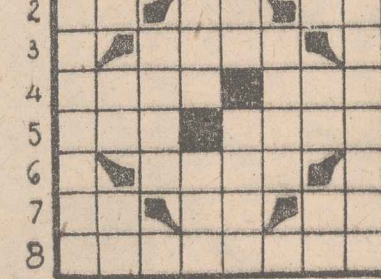
Ο αστυνομικός αμέσως να διατάξη τότε σηκώθηκε αμέσως και βγαίνοντας από την τσέπη του ένα ζευγάρι χειροπέδες, είπε στον συταξιδιώτη του:

—Δεσποίνε, εν όνοματι του νόμου, σας συλλαμβάνω!

Πώς κατάλαβε ο αστυνομικός πως ο συταξιδιώτης του εκείνος ήταν η τυχοδιώτρια που κυνηγόσε;

Σταυρόλεξο για βασικούς ΟΡΙΣΜΟΥΣ

- 1) Καλλυντικό.
- 2) Άνθη συνήθη στα σταυρόλεξα — Έπιφώνημα που επαναλαμβάνεται πάντα σε εκδήλωση εκπλήξεως ή θαυμασμού.
- 3) Είδος καπέλου.
- 4) Γαλλική πόλις επί του Αιγίου. — Στατιστικό παρώνυμο.
- 5) Άερος (γαλλικά). — Αμυγδαίνετες (καθ').

- 6) Γυναικείο δίσκο.
- 7) Ότι έχει ζωή. — Αρθρο(πληθ.).
- 8) Περίσπωμα Ρώσος βαθύφωνος.

ΚΑΘΕΣΤΩΣ

- 1) Έπαυλαμάνει ό,τι άκούει να λένε οι άνθρωποι (καθ').
- 2) Βρίσκονται στην ίδια θέση και ορίζονται. — Αρθρο (πληθ.). — Σύνδεσμος τελικός.
- 3) Ελαττωσις του βάρους.
- 4) Πρόθεσις. — Σύντομη απάντησις.
- 5) Κοινώς λέγεται τοσάκι. — Το προσθευόμεστος στην αγορά (καθ').
- 6) Έτσι λένε το φάρμακο.
- 7) Άγγλικά σημαίνει: έκτος. — Νατα μουσική. — Έρωτηματική άνωταυμία (οδδ.).
- 8) Μέρος των εγγύλων συνάμεων μιάς χώρας.

Οι λύσεις στη σελίδα 70

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε μία μακρινή χώρα στο πλούσιο παλάτι του ένας νέος βασιλιάς που είχε τρεις πανώρες κόρες. Μία μέρα ο βασιλιάς κήρυξε πόλεμο σ' ένα γειτονικό του βασίλειο. Πριν φύγει με το στρατό του έκτισε για τις τρεις πριγκίπισσες κόρες του τρία μικρά κρουσταλλίνα παλάτια και τους είπε:

—Η μητέρα σας πέθανε κι' εγώ φεύγω στον πόλεμο. Μα είσατε πεία είκοσι χρόνων και μπορείτε να ζήσετε μόνες ως λίγον καιρό. Σας αφήνω φλουρία άμέτρητα και σκλάβους πολλούς. Μόλις γυρίσω θα πάρω τη μία από τις τρεις σας να κάνουμε το γυρό του κόσμου.

—Αχ, τι χαρά! φώναξαν οι τρεις βασιλοπούλες. Ο καιρός περνούσε στο μεσοξύ. Οι τρεις αδελφές ζούσαν λουφα στα κρουσταλλίνα παλάτια τους.

—Τι ώρα σου είναι να νιώθω κανένας πως είναι ελεύθερος κι' εξουσιάζει τον εαυτό του! Σαν ψέμα μου φαίνεται πως έχω το δικαίωμα να κάνω στο παλάτι μου ό,τι μου άρεσει! είπε μία μέρα η πρώτη κόρη του βασιλιά που ήταν επιπόλαιη.

Και τί σκέπτεσαι να κάνεις; τη ρώτησε η πειο μικρή.

—Πρώτα απ' όλα θα προσπαθήσω να μην ξεδεσφύσω ούτε τα μισά απ' τα φλουρία που μου άφησε ο πατέρας. Οι σκλάβοι δεν είναι ανάγκη να τρώνε τρεις φορές την ημέρα, ούτε και να τους δίνουμε έκλεκτα και πλούσια φαγητά. Τους φτάνει το μεσημεριανό φαγητό.

—Εγώ πάλι, είπε η δεύτερη κόρη, σκέπτομαι να διώξω μακριά όλους τους φίλους και τους συνεινείς του πατέρα μου και θα πιάσω νυνωμιές με τον κόσμο που μ' άρεσει ευένο.

Είμαι μικρότερη στα χρόνια είπε δειλά η τρίτη, μα σας λέω για καλό σας να μην κάνετε τίποτα απ' αυτά που συλλογίζοσαστε. Εγώ ωστόσο θα ζώ σαν να έχω πάνω απ' το κεφάλι μου, νύχτα μέρα τον γέρο πατέρα μου. Θα βλέπω την αγορά ματιά του παντού όπου πάω και όπου σταθώ και ό,τι κι' αν σκοπεύω να κάνω, θ' αναρωτιέμαι πρώτα: Του άρεσει το κακό μου πατέρα, αυτό;

Οι άλλες δύο αδελφές της την κοιροδύσανε για τα λόγια της αυτά και δεν ακολουθούσαν τη συμβουλή της. Και τότε κάτι παράξενο έγινε. Τα κρουσταλλίνα τα παλάτια των πριγκίπισσών τους σκοτεινιάσανε, γίνθηκαν πρώτα σταχτερά κι' ύστερα μαύρα πύσσα! Οι άσημένιες καμπανίτσες που χτυπούσανε χαρούμενα κά-ε πρωί πάσανε σιγά - σιγά να καιρετίζουμε τον ήλιο.

Στο κρουσταλλένιο όμως παλάτι της μικρής κόρης του βασιλιά τα πατάτα ήταν πάντοτε χρυσό-νάλια σαν την θάλασσα που την φωτίζει ο ήλιος κι' αστραβοδολάει. Κι' η άσημένια καμπανούλα χτυπούσε πρωί - πρωί μαζί με τα πουλιά, χίλιους χαρούμενους σκοπούς.

Όταν γύρισε σ' ένα κρουνο απ' τον πόλεμο ο βασιλιάς και μπήκε στα παλάτια των κοριτσιών του κι' είδε τι είχε γίνει, σήκωσε το χυρό του κύπελλο γεμάτο κρασί και ήπιε στην υγεία της μικρής του πριγκίπισσας.

—Εσύ τιμώσεσ' τ' όνομά μου και φέρθηκες λογικά κι' ευγενικά, της είπε. Εσύ έραθες μαζί μου στο ταξίδι του γυρού του κόσμου.

Τότε οι δύο άλλες κόρες χαμήλωσαν ντροπαλμένες τα κεφάλια τους, νιώσανε βαθειά μετάνοια κι' άρχισαν να κλαίει.

Μόλις κύσανε τα πρώτα δάκρυα για τα φταίματά τους τα πατάτα των παλατιών τους άρχισαν να ξεμαυρίζουν και οι καμπανίτσες να ξαναχτυπούν γλυκά και πρόσχαρα.

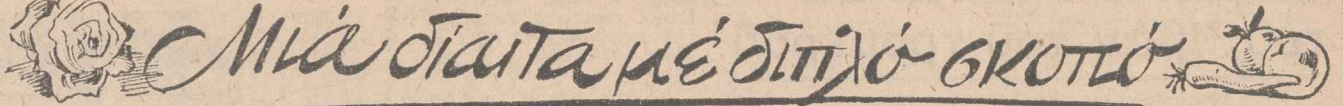
—Προσέξτε, όταν γυρίσουμε πρέπει να σας βρούμε ολότελα καλές και μετανωμένες, τους φώναξε ο γέρο βασιλιάς φευγόντας με τη μικρή του κόρη για το γυρό του κόσμου.

—Ναι πατέρα, απάντησαν εκείνες. Όταν έα γυρίσετε θα έχουμε ξαναγίνει καλές και υπάκουες όπως πρώτα.

Ο βασιλιάς τις φίλισε συγκινημένος κι' έφυγε. Γύρισε με τη μικρή πριγκίπισσα κόρη του χώρας και πολιτείες άγνωστες, χωρίς στολιωμένες με όλων των λογίων τα λουλούδια, χωρίς σκεπασμένες από τα χιόνια, χωρίς με οπία υπλά που άγγιζαν τον ουρανό κι' άλλες που οι άνθρωποι ζούσανε άδωα μαζί με τ' άρνόκια τους σε πράσινα ανθρώπινα λειβάδια.

Κι' όταν γύρισαν πίσω άκουσε τις άσημένιες καμπανίτσες των κρουσταλλίνων παλατιών των δύο μεγαλύτερων θυγατέρων του να χτυπούν γλυκά, μελωδικά και να υμνούν την άρετή.

—Ας είναι δοξασμένο το όνομα του Θεού! φώναξε τότε ο γέρο βασιλιάς συγκινημένος. Οι κόρες μου μετάνοισαν ελκρινώς και ξανάγιναν φρόνιμες και καλόκαρδες. Πόσο είμαι ευτυχισμένος! Γιατί η άρετή είναι το πειο πολύτιμο σπο-λίδι για μία παρθένα. Η βασιλοπούλα είναι είτε φτωχή κόρη του λαού.

Για όσες θέλουν ν' άδυνατίσουν ή να παχύνουν

Ολογερότερη έπιθυμία πολλών γυναικών είναι να χάσουν μερικά κιλά απ' το βάρος των, για ν' άποκτήσουν σιλουέτα κάπως κομψότερη. Άλλες πάλι, υπερβολικά άδύνατες, θέλουν άπεναντίας να κερδίσουν μερικά κιλά. Υπάρχει λοιπόν μία άμερικανική διαίτα, άπλή, εύκολη και άκίνδυνη, με την οποία η γυναίκα γάνει περίπου 1.200 γραμμάρια την πρώτη δδομάδα κι' από 500 γραμμάρια τις έπομενες. Το πρωτοτυπώτερο όμως είναι ότι η ίδια διαίτα, με ώρισμένες προσθήκες, γίνεται κα-

τάλληλη και για όσες θέλουν να παχύνουν! Το πρώινό πρόγευμα είναι το ίδιο για όλες τις ημέρες της έβδομάδας:

Μισό λευόνι ή πορτοκάλι στυμμένο, με 1/4 καραμέλας ζάχαρης. Ένα αυγό βραστό. Μία φουγανιά δουτυρωμένη. Ένα φλυτζάνι καφέ.

Το γεύμα και το δείπνο άλλάζουν από μέρα σε μέρα, σύμφωνα με το εξής πρόγραμμα:

ΓΕΥΜΑ — ΔΕΥΤΕΡΑ	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡΤΗ
1 μέτριο μπιφτέκι ή 2 μικρές άρνίσιες μπιφτέδες. Μπρόκολα. Πράσινη σαλάτα. 1 φρούτο. Καφές.	1 ψάρι στη σχάρα ή 1 μερίδα κιμά. Ντομάτες βραστές. Καρότα βρασμένα στον άτμό. 1 ροδάκινο. Καφές.	1 φλυτζάνι ζουμί. 1 μπριζόλα μοσχαρίσια με σάλτσα. Σαλάτα άπό διάφορα χορταρικά. 1 μήλο. Καφές.
ΠΕΜΠΤΗ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Κιμάς βωδινός με σάλτσα ή 1 μέτριο κομμάτι ροσμπιφ. Μπρόκολα με λειόνι. Κοκκινόγούλια. 1 φρούτο. Καφές.	Ψάρι βραστό (όχι λιπαρό) ή κρέας ροσμπιφ. 2 κουταλιές σπα-νάκι. Ντομάτες βραστές. Κομπό-στα μήλα. Καφές.	1 φλυτζάνι ζουμί. 1 καλή μπριζόλα ή μία μερίδα βραστό κρέας. Σαλάτα. 1 αχλάδι. Καφές.
ΔΕΙΠΝΟΝ — ΔΕΥΤΕΡΑ	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡΤΗ
Ψάρι βραστό (όχι λιπαρό). 1 ντομάτα και λίγο τυρί φέτα. 1 κεσές γιαούρτι. 1 αχλάδι.	1 φλυτζάνι ζουμί. Ντομάτες. 1 κεσές γιαούρτι. Κομπόστα. μήλα.	1 αυγό μάτι πάνω σε σπανάκι, με λεμόνι. 1 κεσές γιαούρτι. 1 αχλάδι.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΚΥΡΙΑΚΗ
Τυρί φέτα. Άγγουρι. 1 κεσές γιαούρτι.	1 φλυτζάνι ζουμί. 1 σαλάτα άπό φρούτα. 1 πορτοκάλι ή μήλο. 1 κεσές γιαούρτι.	Ροσμπιφ ή κοτόπουλο (μικρή μερίδα). Πράσινη σαλάτα. 2 βερύκοκα. 1 κεσές γιαούρτι.

Το άγγουρι, το σέλινο κλπ., μπορούν ν' αντικατασταθούν από ντομάτες σε ίση ποσότητα. Στις σαλάτες δεν θα βάλετε καθόλου λάδι, αλλά μόνον εϋδι ή λεμόνι και πολύ λίγο άλάτι. Τα λαχανικά είναι άπλως νερόβραστα, χωρίς δούτυρο ή άλλο λίπος.

Και τώρα, όσες θέλουν να παχύνουν, προσθέτουν στην πα-

σαπάνω διαίτα τα εξής:

Στο πρόγευμα.—Ένα πιάτο κομμάκι με γάλα ή με κρέμα. Δεύτερη φουγανιά με δούτυρο. Κρέμα και ζάχαρη μέσα

στον καφέ. Μία φέτα ζαμπόν δυο φορές τη δδομάδα. Στις 10 π.μ.: Ένα μεγάλο ποτήρι γάλα με δυο «ταρίτσες».

Στο γεύμα.—Πατάτες ή πράσινα λαχανικά, μαζί μ' ένα κομμάτι άπό δούτυρο. Λάδι στη σαλάτα. Δυο δουτυρωμένες «ταρίτσες» στα έπιδόρπια.

Στις 4 μ.μ.—Ένα μεγάλο ποτήρι γάλα.

Στο δείπνο.—Πατάτες ή πράσινα λαχανικά μ' ένα κομμάτι άπό δούτυρο. Λάδι στη σαλάτα. Μία φέτα κομμάτι με δούτυρο. Τσάι με πολλή ζάχαρη και γάλα.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ του 'Ιβάν του τρομερού

Ένας άτυχος έστερμένος σύζυγος

Ο Έρρικος δος της Άγγλίας έχει περάσει στην ιστορία με το όνομα του Κυανοπώγωνος, για τις έξι συζύγους του. Άλλα τρία όνομα αυτό άνήκει περισσότερο στον 'Ιβάν τον Τρομερό, μέγα δούκα της Μόσχας, «πατερούλη» και τσάρο πασών των Ρωσίων, που παντρεύτηκε έπτά γυναίκες και θα παντρευόταν και πολλές άλλες ακόμη, αν ο θάνατος δεν τον πολλαπλασίασε.

Ψυχή σκοτεινή, περιπαθής και αίγιματική, ο άνθρωπος που έκανε όλους γύρω του να τον τρέμουν, άγαντρεσε τη μία έπειτα από την άλλη αυτές τις γυναίκες με μια ασυνήθιστη παραφροσύνη. Κάθε φορά που έβγαζε μια από αυτές, έδειχνε πού τον περιτοίνιζαν. Βλέποντας το μεγάλο σταραγόμι του, νόμιζαν πως δεν θα κατώρθωνε ν' άντέξει. Άλλ' έπειτα από μερικές έβδομάδες και κάποτε έπειτα από μερικές μέρες μόνο, τον έβλεπαν να σφίγγει μια καινούρια γυναίκα στην άγκυρά του και να είνε έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα για το καλή του.

Η πρώτη γυναίκα του 'Ιβάν του Τρομερού ήταν η Άννασσία Ρωμανόβνα. Με τη στοργή και την καλωσύνη της, είχε κατορθώσει να μαλακεί την ψυχή του σκληρού τσάρου και να τον παραινέσει σε έργα ειρήνης και πολιτισμού.

Άλλά, ξαφνικά, η Άννασσία άρχισε να λυώνει η μέρα με την ημέρα και πέθανε λίγο καιρό άρονότερα στο άθος της ηλικίας της.

Ήταν η κακή μοίρα που είχε προκαλέσει αυτό το θάνατο, φθογώντας την εύθυμία του 'Ιβάν; Η η τσαρίνα είχε πεθάνει δηλητηριασμένη από τους έγχρωμους της, που είχαν καταρθείσει να γλυστοήσουν ύπουλα μέσα στο περιβάλλον του τσάρου; Κανείς δεν το έβασε ποτέ.

Ο λαός της Μόσχας βοήνησε το θάνατο της Άννασσίας κι' ο ίδιος ο 'Ιβάν ξεροίριζε τα μαλλιά του από τη λύπη του. Άλλά προτού περάσουν όκτώ ημέρες είχε διαλέξει μια καινούργια σύζυγο.

Αυτή τη φορά η έκλογή του 'εγεσε σε μια όμορφη Κιρκασία, που την έλεγαν Τευερνικόβνα. Το σώμα της είχε το γάμο του άριμου στασιού και την εύθυμία του ζακαδιού.

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

M. Λαμπρόπουλος

Άν Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53 100

Επι: Αι παρακοιμίζουσai το παρόν άποκοιμια λαμβάνουν δωρεάν κάτι

Η γυναίκα αυτή έγινε ο κακός δαίμων του 'Ιβάν και τον παρέστρεψε με τις συμβουλές της σ' έναν άγριο και έξοντωτικό άγώνα εναντίον των Βογιάρων.

Άλλ' έπεσε και η ίδια σε λίγο θύμα του μίσους της εναντίον των Ισχυρών φεουδαρχών, που κατώρθωσαν να την δηλητηριάσουν με τη συνδρομή μιας ύπποκρησίας των άνακτόρων.

Ο 'Ιβάν άρχισε ν' άναζητή τότε μια τρίτη σύζυγο και οι άνθρώποι του συγκέντρωσαν δυό γιλιάδες νέες από όλα τα μέρη του άναγνούς κόστους του.

Ο τσάρος εξώρισε άνάμεσα σ' αυτές είκοσι τέσσερες και τελικά η έκλογή του έπεσε στη Μάρφα Σουπακίνα.

Άλλ' οι έγχρωμοί του 'Ιβάν ήταν άποφασισμένοι να μνή τον άφίσουν ν' άπολαύσει τη γαστή και την εύθυμία.

Από την ημέρα που έγκυκαταστάθηκε στο Κρεμλίνο, η νεαρή και όμορφη τσαρίνα άρχισε να σβύνει σαν το κερί. Κι' ένα βράδυ πέθανε ξαφνικά στην άγκυρά του συζύγου της.

Αυτή τη φορά, η δογή του 'Ιβάν έξέπασε άσυγκράτητη. Διάταξε να συλληφθούν πενήντα έπτά από εκείνους που ύποπτευόταν ότι είχαν δηλητηριάσει την τσαρίνα και δεν ικανοποιήθηκε παρά μόνον όταν είδε το όψιμο ταύς άποκεφαλίζη υποστά τρυ.

Όστόσο, δεν είχαν άπογορευθεί. Και λίγο καιρό άρονότερα, παντρεύτηκε τη Μαρία Καλλόβοτκι.

Άλλ' η γυναίκα αυτή ήταν πολύ ήρεμη και εξαιρετική θεοσεβής. Άποδισμένη από τη θορυβώδη ζωή του Κρεμλίνου, έπεσε μια μέρα στα πόδια του τσάρου και του ζήτησε την άδεια ν' άποσυνοή σ' ένα μοναστήρι.

Ο 'Ιβάν παντρεύτηκε κατόπιν την Άννα Βασιλίκωφ, μια όμορφη νέα που ήταν γευατή από καλωσύνη και ταπεινότητα.

Άλλοίμονο! Κι' η καλόκαρδη Άννα δρόθηκε μια μέρα νεκρή. Είχε πεθάνει κι' αυτή δηλητηριασμένη.

Ο τσάρος παντρεύτηκε, τότε, για έκτη φορά τη Βασίλεια Μελεντιέφ, που ήταν όμορφη και καλή σαν την πρώτη τσαρίνα, την Άννασσία Ρωμανόβνα. Ο 'Ιβάν την άγαπούσε σαν τρελό, κι' από φόβο μήπως οι έγχρωμοί του την έξοντώσουν, άντρυπνους τις νύχτες πλάι στο προσκέφαλό της για να προστατεύσει τον ύπνο της.

Άλλ' όλες αυτές οι προσφυλάξεις δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Η Βασίλεια Μελεντιέφ πέθανε κι' αυτή δηλητηριασμένη έπειτα από λίγον καιρό.

Ο 'Ιβάν θέλησε τότε να παντρευτεί για έβδομη φορά και διαλέξε για σύζυγο τη Μαρία Ναγκόι, κόρη ενός Βογιάρου. Άλλ' ο κληρ

της Μόσχας αντίταχθηκε σ' αυτό το γάμο. Ο τσάρος έταξε τότε στα γραφεία όπου συνεδρίαζε η 'Ιερά Σύνοδος και φώναξε στους κληρικούς:

— Είνε μήπως δικό μου σφάλμα το ότι οι έγχρωμοί του κράτους και οι δικοί μου έδηλητηρίασαν όλες σχεδόν τις συζύγους μου; Το σύμμερον του κράτους και η ίδιουσυγκρασία μου δεν μου επιτρέπουν να ζήσω μόνος!

Οι κληρικοί ύποχώρησαν και η Μαρία Ναγκόι έγινε σύζυγος του 'Ιβάν. Άλλ' είχε κι' αυτή την ίδια τύχη με τις άλλες συζύγους του 'Ιβάν. Πέθανε δηλητηριασμένη.

Η τελευταία έπιθυμία του τσάρου ήταν να παντρευτεί την 'Ελισάβετ της Άγγλίας και να ένωση τα δυό ισχυρά κράτη σε ένα. Έστειλε, μάλιστα, έναν είδικό άπεσταλμένο στο Λονδίνο για να κάνει αυτή την πρόταση.

Η παιμπύνη 'Ελισάβετ έπωφελήθηκε από αυτές τις διαθέσεις του τσάρου για να έπιτύχη διάφορα πλεονεκτήματα ύπερ της πατρίδας της. Και στο τέλος, έπρότεινε στον 'Ιβάν ως σύζυγο μια πριγκίπισσα από τη Βασιλική οικογένεια, τη Μαρία Χάστινγκς, κι' αυτή νέα που θα διαλέγε ο ίδιος ο τσάρος άνάμεσα σε είκοσι Άγγλίδες που θα του έστελναν στη Μόσα.

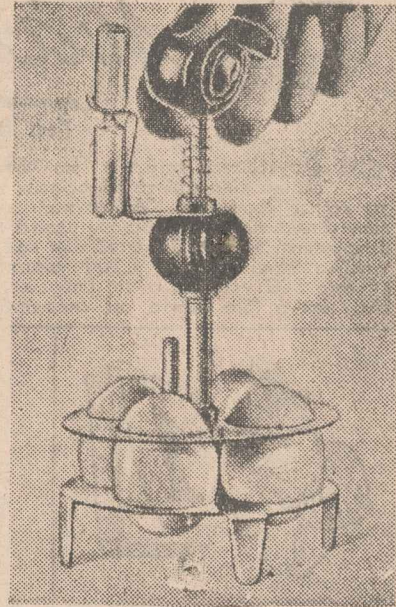
Η πρότασις αυτή της 'Ελισάβετ ήταν κάθε άλλο παρά καλοεκετική για τον περσάφον και άγριο Τσάρο. Έπρόκειτο άναμφιδόλως για μια μικροπνυχία. Η 'Ελισάβετ έπαιζε το παινίδι της ενδιαφερομένη άποκλειστικά για τα συμφέροντα της Άγγλίας.

Ο 'Ιβάν όταν άκουσε το, περσβευτή της Άγγλίας Μπόους να του μεταδίδει αυτή την πρόταση τινάχθηκε από τη θέσι του, τον άρπαξε από το λαιμό και λίγο έλειψε να τον πετάξει από το άνοιγτό παράθυρο.

Άλλ' αυτή ήταν η τελευταία πράξις Βίας του τσάρου. Λίγον καιρό άρονότερα, στις 18 Μαρτίου 1584 ο 'Ιβάν πέθανε στα άνάκτορα του Κρεμλίνου. Κατά τις τελευταίες του στιγμές τον περιτοίνιζαν άνθρώποι των όποιων τα πρόσωπα έξεφραζαν άδιαφορία κι' ένθρότητα. Κι' έτσι τα μάτια του κλείστηκαν για πάντα εκείνοι που τον περιτοίνιζαν άνέπνευσαν με άνακούφιση. Η γαστή για το θάνατο του τυράννου άπλωθηκε άμέσως σ' όλη τη Ρωσία κι' έφτασε ως τη μακρινή Σιβηρία όπου άρονόπθαιναν οι γιλιάδες των ύπκων του που είχαν έξορίσει εκεί.

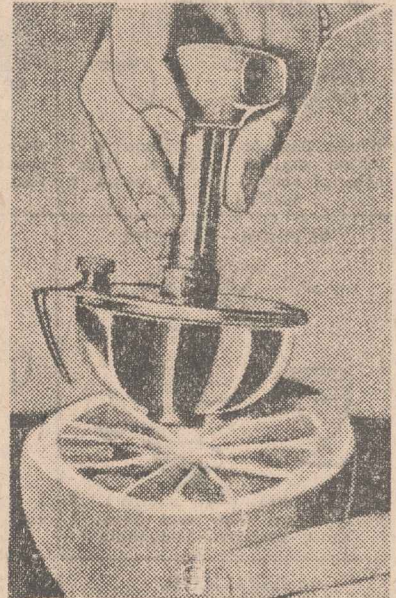
ΤΟ «ΣΠΑΣΤΟ» ΣΙΔΕΡΟ

Αυτό το νέο ηλεκτρικό σιδερό που έκανε την εμφάνισή του στην Αμερική λυγίζει μπροστά, ακριβώς όπως τα δάκτυλα των ποδιών μας. Έτσι, οι νοικοκυρές άπορούν να σιδερώνουν εύκολα μικρές έπιφάνειες ύφασματος όπως π. χ. σουρεσ, τις διπλές κ.λ.π., ποσ για που πολλές φορές ήταν άδύνατο με το συνήθισμένο ηλεκτρικό σιδερό.

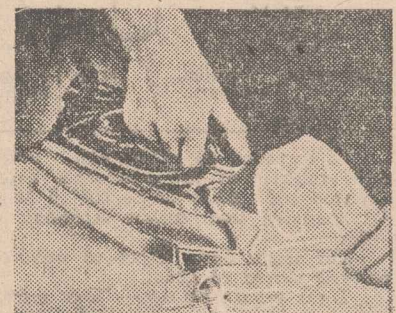
ΓΙΑ ΤΑ ΒΡΑΣΤΑ ΑΥΓΑ

Για να μη σπάσουν τα αυγά κατά το βράσιμο ένας Αμερικανός μηχανικός έπενόησε αυτή την πρακτική συσκευή που βυθίζεται μέσα στο βραστό νερό μαζί με τ' αυγά. Μια μικρή κλεψύδρα που βρίσκεται στο έπάνω μέρος, κ' άπορρίζει πόση ώρα πρέπει να βράσουν τ' αυγά.

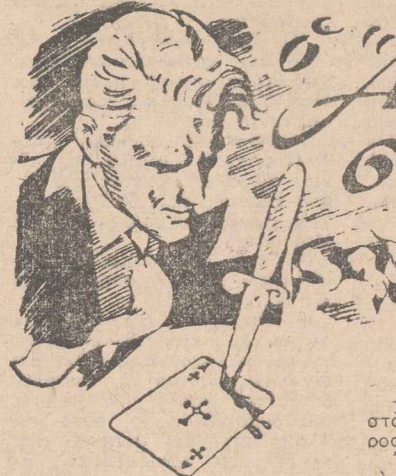

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΑ

Μ' αυτό επίσης το νέο πρακτικό «έργαλειο», που το έφτιαξε πάλι ένας Αμερικανός, ξεχωρίζεται πολύ εύκολα η φλούδα από τα πορτοκάλια. Συγχρόνως κόβεται το έσωτερικό τους σε όσα ίσα μέρη, με μια και μόνη κίνηση!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΠΕΝΟ

«Αδελφό δραδί»

άκουσα πρην από λίγο φωνή μικρού παιδιού... Είσαπτε υπτέρα:

— Ναι, άπάντησε η Ζακελίνα. Ο μικρός μου Ζάκ είναι τριών μηνών.

— Σας έξορκίζω, λοιπόν, στο παιδί αυτό να έχετε θαόρος, είπεν ο κύμης Φεραλντέν. Έμεινε σκεπτικός για μερικές στιγμές και κατόπιν συνέχισε:

— Το Φιγουρίνι είναι μια από τις γυναίκες εκείνες που ζουν μέσα στη διαφθορά. Είναι άναόθυμοι οι άνθρώποι που έχει παρασύρει ως σήμερα στην καταστροφή. Κι' έγω λίγο έλειψε να πέσω άλλοτε θύμα της. Εύτυχώς κατάρθασα ν' άπαλλαγώ πολύ γρήγορα από τη νοητεία της και να συνέλθω... Κι' γυναίκα αυτή είναι ικανή να παρασύρει και τον πιο έντιμο οικογενεάρχη και τον πιο πιστό σύζυγο και τον πιο άφωτισμένο έραστή.

Είπε ένα πλάσμα της κολάσεως που ζή μόνιμο και μόνιμο να δημιουργή θύματα γύρω της. Δεν πρέπει ν' άπελπίσεθε όμως... Γιατί θα είμαι πάντοτε στο πλευρό σας. Και έχω τη δύναμη να συντοίμω αυτή τη γυναίκα και να σώσω το σύζυγό σας ως γασματεύς του; Να τί πρέπει να υθώμε με κόθε θυσία.

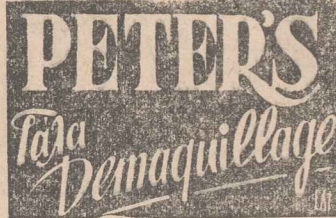
Ο κύμης φαίνόταν ταραγμένος ή ύποκρινόταν πως ήταν και άφινε να του ξεφύγουν μερικές άσυνάπτες φράσεις που ήταν, καθεμιά από αυτές, ένα καινούριο πλήγμα για τη δυστυχισμένη Ζακελίνα. Τέλος κατώρθωσε να ξανσβολή την ψυχραιμία του και με φωνή που παλλόταν από τη συγκίνηση είπτε:

— Κυρία, αν τα πράγματα είναι όπως τα φαντάζομαι, ένας τρομερός κίνδυνος σας άπειλεί. Για τη στιγμή δεν μου επιτρέπεται ούτε ύπο να σας πω τίποτε άλλο. Θα σας παρακαλέσω μόνο να με θεωρήτε σαν φίλο σας και ν' άπιστεύετε ότι θα κάμω τα πάντα για να έξιγνιάσω το μυστικό που περιβάλλει αυτή τη ύπόθεσι και για να προλάβω μεγαλύτερες καταστροφές.

— Άλλά, μιλήστε, κύριε, είπεν η Ζακελίνα. Θα έχω τη δύναμη να ύποστά το πλήγμα της μοίρας, όσοδήποτε τρομερό και αν είναι.

Ο κύμης ντε Φεραλντέν στήλωσε τα μάτια του πάνω της.

— Κυρία, είπτε νομίζω πως

τρέξτε να συναντήση τον προστάτη της!

Δυό συνέχεις

Άλλ' είναι ανάγκη να παρακολουθήσουμε για μερικές στιγμές τον κύμτη Φεραλντέν και να δώσουμε μερικές πληροφορίες γι' αυτόν στον άναγνώστη.

Ο κύμης Φεραλντέν, φεύγοντας από το σπίτι της κυρίας ντε Μερικού, ξανανύρισε στο δικό του.

Ένώ τον περίμενε ο 'Ιάκωβος Ντουτεβίλ.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ο παλμός άστυνομικός, που είχε διαδεσθή τώρα τον Άριμν στην άρχνεια της συμμορίας του «Άσσου Σπαθί».

— Όλα πηγαινουν περίφφμα, άπάντησε ο κύμης.

— Υποκριθήκατε καλά το ρόλο σας;

— Νομίζω ότι θα με χειροκροτούσατε αν μπορούσατε να με παρακολουθήσετε κατά τις δυό έπισκέψεις που έκανα στο σπίτι της όμορφης Ζακελίνας.

— Και η κυρία ντε Μερικού σας πίστεψε;

— Διάβολε! Γιατί δεν θα με πίστευε. Της παρουσίασα τα πράγματα με την πιο φυσικό τρόπο. Και την έπεισα ότι ήμουν ο άνθρωπος που της έστειλε η Θεία Πρόνοια για να την σώσει.

— Θαμνάσια!

Ο χρόνος που ο Ντουτεβίλ είχε μαθητεύσει κοντά στον Άριμν τον είχε διδάξει πολλά πράγματα. Κι' όταν είδε πως έπρεπε να μεταβάλη την τακτική του απέναντι της Ζακελίνας, άσκήτησε άμέσως έναν άνώπατο από το κοινωνικό περιβάλλον της νεαρής γυναίκα για να του γρησιμεύσει ως δόγανον στην έπιτυχία των σκοπών του.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο κύμης Φεραλντέν.

Ο Ντουτεβίλ ήξερε πως δεν θα συναντούσε καμιά αντίδραση εκ μέρους του.

Γιατί ο Φεραλντέν μ' όλο που ήταν άπόγονος μιας παλαιάς οικογένειας, είχε

Μην ξεχάσετε τις ιστορίες

Η προίκα της Ραχήλ

Ο κύριος Κοέν φαίνεται πολύ στενωχωρημένος. Καπνίζει το ένα τσιγάρο πια από τ' άλλο.

Τέλος, πέρνει την άποφασή του και τραβάει όλοταχώς για το γραφείο του φίλου του, Δημητράκη.

— Βρε καλέ, τον Κοέν. Κατι άπάδω.

— Έχω κάτι να σου πω, Δημητράκη. Κατι πολύ σοβαρό.

— Με προμάρτε. Τι τρέχει;

— Έξέρεις, Δημητράκη, ότι αύριο παντρεύω τη κόρη μου, τη Ραχήλ.

— Το ξέρω.

— Έξέρεις ότι της δίνω εκατό εκατομμύρια προίκα;

— Κι' αυτό το ξέρω.

— Εκείνο όμως που δεν ξέρεις είναι ότι από αυτά τα εκατό εκατομμύρια έχω μόνον το πενήντα. Μπρεία να μου δανείσης εσύ τα άλλα πενήντα που μου λείπουν;

— Ο Δημητράκης ξυνη το κεφάλι του με άμνηχια.

— Λυπούμαι πολύ, Κοέν, γιατί σήμερα ακριβώς είχα μια μεγάλη πληρωμή και τώρα δεν έχω πρόχειρα χρήματα. Έπειδή όμως είσαι φίλος μου Κοέν, θα σου δώσω μια συμβουλή.

— Για λέγε.

— Την ώρα που θα πας στο συμβολαιογράφο να κάνετε το προικομνημόνιο, βγάλε το πεκέτιό με τα 50 εκατομμύρια κι' άκούηπες το δίσλο στον καθρέφτη. Έτσι θα φανούν πως είναι δυό πακέτα από 50 εκατομμύρια, όπλσδη 100 εκατομμύρια!

— Ο Κοέν άναστενάξε.

— Άχι! το σκέφθηκα κι' έγω αυτό, καυμένο Δημητράκη.

Άλλά βλέπεις έχω ίσια ίσια τα 50 εκατομμύρια του καθρέφτη μονάχα!...

περισσότερο, γιατί, όπως μου είπατε, ο θεός σας δεν σας συμπαθεί και πολύ. Θα πρέπει, λοιπόν, ή να τον αναγκάσω με βία μέσα να συντάξει τη διαθήκη του προς όφελός σας ή να κλέψω την πραγματική και να την αντικαταστήσω με μια άλλη, πλαστογραφώντας την υπογραφή του. Για όλα αυτά, όμως, θα σκεφθώμεν όταν έρθει ο κατάλληλος καιρός.

Νά ποιές ήταν οι βάσεις της συνεργασίας μεταξύ των δύο αυτών ανθρώπων.

Ο Φεραλντέν διηγήθηκε κατόπιν με όλες τις λεπτομέρειες τη συνουσία του με την κυρία ντε Μερικούρ.

—Θα ήθελα, ωστόσο, να ξέρω, είπε γελώντας, αν υπάρχουν τίποτε το αληθινό σ' όλα αυτά...

—Και βέβαια υπάρχει, απάντησε ο Ντουντεβίλ. Πολλά από εκείνα που αφηγήθηκε στην κυρία ντε Μερικούρ δεν απέχουν από την πραγματικότητα.

—Η γυναίκα που λέγεται «Φιγουρίνι» είναι, λοιπόν, υπαρκτό πρόσωπο;

—Πώς αλλιώς θα μπορούσε να συμβαίνει;

—Και λέγεται «Φιγουρίνι»;

—Ω όχι! Αυτό όμως, είναι άλλο ζήτημα.

—Θέλω, ωστόσο, να φαντάζομαι πως είναι λιγότερο επικίνδυνη από ό,τι την περιέγραψα.

—Κάνετε λάθος, αγαπητέ μου κύριε, είπε ο Ντουντεβίλ. Είναι πολύ επικίνδυνη...

Ο Φεραλντέν σκυθρωπάσε. Μ' όλο που ήταν βυθισμένος στη διασθορά, ένοιωσε κάπου κάπου τη συνείδησή του να ξεγυρίσσει. Και αυτό είχε γίνει και τότε.

—Νομίζω πως αυτό που κάνετε είναι έπονείδιστο, είπε.

ΦΑΚΙΔΕΣ

(ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ - ΠΙΚΝΑΔΕΣ)

Ριζική θεραπεία εντός ολίγων ημερών.

Οδός Πιπίνου 38 Στάσις

Αννελοπούλου Τηλ 85 089

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικό των χρώμα. Έαν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κόμειτε ολίγες επαλείψεις με το θαυματουργόν

JEUNESSE

και άμεσως θα επανακτήσουν το φυσικό των χρώμα

JEUNESSE

ένας σταθμός εις την Ιστορίαν της επανόδου των λευκών τριχών στο φυσικό των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. Λερνέση

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ Τηλ. 53.291. Όμόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Σπύρος Μαυρίκος. Όδός Άγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). Ευάγγελος Γκίκας. Άρματωσιών

Λεών.

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κομμωτήριο

Πέτρου Θραγκουλάκη.

ΑΝΔΡΟΣ. Φαρμακείον Λορέντζου Κασσιμάτη.

ΒΟΛΟΣ. Άδελφοί Άλεξόπουλοι. Ίασηνας.

ΠΑΤΡΑΙ. Φαρμακείον Α. Π. Άθανασοπούλου. Γεροκωστοπούλου Υψηλάντου.

Ο Ντουντεβίλ ξεσπάσε σε γέλια...

—Αγαπητέ μου κύριε, απάντησε, φοβούμαι πως έχετε μια ιδιαίτερη προτίμηση στις κακόγχεσ λέξεις. Έπονείδιστο είναι να μην κυττάζεις το συμφέρον σου... Φαντάζομαι, όμως, πως θα άστειεύσε...

—Άστειεύομαι τόσο λίγο, που αρχίζω να μετανοώ, γιατί αποφάσισα να συνεργασθώ μαζί σας... Ένας θεός μόνο ξέρει πού θα με παρασύρετε τώδε...

—Θέλετε μήπως να διαλύσω με τη συνεργασία μας; Είμαι πρόθυμος σ' αυτό.

Ο Φεραλντέν άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

—Διάβολε! είπε. Δεν μπορώ να γίνω συννεύχος στην καταστροφή ενός ανθρώπου...

—Όμολογώ ότι είχα και έχω όλη τη διάθεσι να κατακτήσω τη γυναίκα του... Άλλά αυτό είναι ένα τίμιο παιχνίδι... Δεν πηγαίνω να του την πάρω με τη βία...

Μεταχειρίζομαι τα όπλα μου για να την γοητεύσω και να την κάνω δική μου. Άν έκείνος υπορέσει να την κρατήσει θα είναι νικητής και δεν θα έχω παρά να σκύω το κεφάλι.

—Άν όμως δεν κατορθώσω να την κρατήσει, ποιος θα υπορέσει να με κατατηγορήσει ότι του την πήρα;

... Βλέπετε πόσον άπλά είναι τα πράγματα... Άλλά από το σημείο αυτό ώς...

Ο Ντουντεβίλ τον διέκοψε, σκάζοντας και πάλι στα γέλια.

—Θαυμάζω την ευθιξία σας, αγαπητέ μου κύριε, είπε με σαρκασμό. Στ' αλήθεια, έχετε πολύ περίεργες αντιλήψεις για την ήθική και την εντιμότητα.

—Όταν μου δοθή καιρός, θα έρθω να συζητήσω μαζί σας γι' αυτά τα ζητήματα και νομίζω ότι ή συζήτησις μας θα είναι πολύ ενδιαφέρουσα...

—Άλλά τώρα δεν υπάρχει καιρός για συζητήσεις. Άκούστε με, λοιπόν και προσπαθήστε να με καταλάβετε. Δεν οίξατε σεις τον κύριο ντε Μερικούρ στα χέρια της γυναίκας για την οποίαν μιλούμε, ούτε άνομιθήκατε στη φιλονεικία του με το Σουηδό υποκόμπτα, ούτε ακόμη στην άπαγωγή του τραυματίου...

Είπε αλήθεια αυτά ή δεν είναι;

—Αλήθεια είναι, απάντησε ο Φεραλντέν.

—Έπειδή όμως είσαστε αρκετά περίεργος, θα σας πω και μερικές άλλες λεπτομέρειες. Η φιλονεικία με τον Σουηδό υποκόμπτα δεν γεννήθηκε στη φαντασία μου. Είναι πραγματική. Η μονομαχία έγινε επίσης. Μια σύμπωσις εντελώς τυχαία μ' έκαμε να την πληροοφορηθώ.

Ο Μερικούρ πληγώθηκε σοβαρά άλλ' όχι σ' επικίνδυνο βαθμό. Όπως δόθηκε, κάποιος έπρεπε να τον περιποιηθ. Και οι δύο Σουηδοί δίσταζαν αν έπρεπε να τον πάνε στο σπίτι του ή σ' ένα νο-

σοκομείο. Τον έμπιστευθηκαν, τέλος, σ' έναν άμαρά για να τον πάει σε μια γειτονική κλινική. Σκέφθηκε, πως θα ήταν προτιμώτερο να τον έμπιστευθώ στις φροντίδες της φίλης μου... Παρουσιάσθηκα, λοιπόν, την τελευταία στιγμή σάν φίλος του κυρίου ντε Μερικούρ και, όπως καταλαβαίνετε, δεν δυσκολεύθηκα να επιτύχω το σκοπό μου... Αυτό είναι όλο...

Σας άπολλάσω από τον κόπο, να σας άφηνηθώ ένα σωρό λεπτομέρειες... Είσατε εύνοιστημένος τώδε;

Ο Φεραλντέν έκαμε μια καταφατική κινήσι με το κεφάλι.

—Συνεχίζω λοιπόν, είπε ο Ντουντεβίλ. Άν ο Άνδρεας ντε Μερικούρ καταστροφώ, αυτό δεν άφορά σας. Ούτε κανείς θα υπορέσει να σας κατηγορήσει γι' αυτό...

—Άλλά σεις δεν ενδιαφέρεστε για τον κόσμο, αλλά μόνο για τα άραία μάτια της γυναίκας του...

... Γιατί ή Ζακελίνα θα σας υποπτεύεται...

Μήπως όσα της είπατε δεν βρίσκονται κοντά στην αλήθεια; Τέλος, πρέπει να σας πληροφορήσω ότι δεν άποδλέψω στην καταστροφή του κυρίου ντε Μερικούρ...

—Αγαπητέ φίλε, μου βγάζετε ένα μεγάλο βάρος από την καρδιά μου, είπε ο Φεραλντέν.

—Θα περιορισθώ μόνο σε δυό έκατομμύρια, έξακολούθησεν ο Ντουντεβίλ.

—Ο κύριος ντε Μερικούρ είναι, λοιπόν τόσο πλούσιος;

—Ναί, απάντησε ο Ντουντεβίλ. Πήρε τελευταία μια σημαντική κληρονομία κι' όπως είναι πολύ μετρούμενος στη ζωή του, νομίζω ότι δεν του είναι άπαραίτητη...

—Φυσικά, φυσικά...

—Άπό τα δυό αυτά έκατομμύρια, που λογαριάζω να βάλω στην τσέπη, συνέχισε ο Ντουντεβίλ, με ήρεμο τόνο, οι πεντακόσιες χιλιάδες είναι δικές σας.

Τα μάτια του Φεραλντέν έλαμψαν.

—Μήπως είσαστε ο ίδιος ο Σατανάς; ρώτησε μ' ένα γαυρόγελο το συνομιλήτή του.

—Θα το έπιθυμούσα πολύ, απάντησε ο Ντουντεβίλ. Άλλά, δυστυχώς, είμαι μόνο αθητής του...

Άφησε να περάσουν μερικά λεπτά σιωπής κι' έπειτα ρώτησε μ' ένα γαυρόγελο:

—Άν ήξείτε τώρα να με καταλαβαίνετε;

—Συνέδον.

—Νά, λοιπόν, πού γίνεται τώρα για την κυρία ντε Μερικούρ ο φίλος, ο έμπιστος ο προστάτης. Η έλπις ότι θα άποδλέψω...

... άφανε δική σας υπόθεσις. Και νομίζω ότι έχετε όλα όσα απαιτούνται για να φτάσετε στο σκοπό σας...

—Άλλά δεν θα της έαναδώσω το σύζυγό της...

—Πώς όχι!... Θα της τον έαναδώσετε.

Ο κύριος ταραχθηκε.

—Δεν καταλαβαίνω, είπε, πως θα φτάσω στο σκοπό μου, όταν ο σύζυγός της έαναυρίσει κοντά της.

—Αγαπητέ μου κύριε, είπεν ο Ντουντεβίλ, νομίζω πως έχετε μεγαλύτερη φαντασία...

Δεν έδωσατε ραντεβού για σήμερα το βράδυ στην κυρία ντε Μερικούρ;

—Ναί, στη λεωφόρο των Ήλυσίων Πεδίων, σύμφωνα με τις οδηγίες σας.

—Θαυμάσια. Θα της πείτε ότι άνακαλύψατε το κρησφύγετο του συζύγου σας, άλλ' ότι δεν είναι σκόπιμο να τον άναζητήσετε άπώδε.

Έπινοήσατε μια δικαιολογία γι' αυτό και πλαισιώσατε την άφήγησί σας με διάφορες λεπτομέρειες.

—Έπειτα, θα της προτείνετε να της προσφέρετε κάτι σ' ένα από τα τόσα κέντρα της λεωφόρου των Ήλυσίων Πεδίων...

Είμαι βέβαιος ότι θα δεχθ. Είναι άπαραίτητο, αγαπητέ μου κύριε, να την κάμετε να έφοικειθώ λίγο μαζί σας...

Αυτό το λέω προς το συμφέρον σας. Όσο για το κοινόν μας συμφέρον αυτό άπαιτείται να ή βιασθώμε, αλλά να διενεργώμε όσο μπορούμε περισσότερο την άνυσία και την άνυπομνησία της...

Τέλος θα της δείξετε μια καινούργια συνάντησι έπειτα από δυό ήμέρες. Κατά τη συνάντησι αυτή ή κυρία ντε Μερικούρ θα άπανθ.

Γι' αυτό είναι άπαραίτητο να την φέρετε προς το μέρος της οδού Ίσλν.

Ο δόμος αυτός είναι αρκετά μικρός. Εκεί θα περιμένει ένα αυτοκίνητο...

Το μόνο που θα έχετε να κάμετε θα είναι να φέρετε τη φίλη σας προς τα εκεί...

Τα υπόλοιπα δεν σας άφορούν... Οί άνθρωποι μου και έγω ξε-

καίμε να κάμωμε... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία και οίλική άποτρίχωσις με τα τελειότερα υπαλυσία βραχύνων κυμάτων. Thermoflux Δερματολογικόν Ίασιον κ. Άνδρέα Χρήση Νίκης 13.

τηλ 29-548

Όραι 9 π.μ. — 3 μ.μ.

Ηρακλίων Χειλέων

ΝΕΛΣΟΝ

ηγυμνησιν όπ.

μιά ώρα μετά την τοποθέτησιν του δεν βγαίνει τίποτ από τα χείλη

Αδυνατώνιστον εις όλον τον κόσμον

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ κι' ή επίδρασίς τους

Οί άκτινοβολίες των πολυτιμών λίθων

Οί άνθρωποι από τ' αρχαιότατα χρόνια έπίστευαν, ότι τα δαχτυλίδια έπηρεάζουν σημαντικά τη ζωή των ατόμων. Θρύλοι και παραδόσεις όλων των λαών της γης έχουν κοίνα χαρακτηριστικά όταν αναφέρονται σε δαχτυλίδια βασίλειων και άρχοντων, που άλλα είχαν μαγικές ιδιότητες και άλλα έφερναν την άτυχία σε κείνον που τα φορούσε.

Άπό την ιστορία είναι γνωστό, το δαχτυλίδι με την μαύρη πέτρα της Κλεοπάτρας, που καθώς λέγεται έφερε τον θάνατο σε κείνον που το κατείχε, της Βασιλίσσης του Σαββά με τον τεράστιο χρυσό σκαραβαίο που είχε ευεργετική επίδρασι στους πονοκεφάλους (ήλιου) της δυναστείας του Ρωμαίου περνούσε από πατέρα σε γιού γιαι στο μέσο μέρος του ένορχε ένα φοβερό μυστικό άγνωστο ως σήμερα, και το δαχτυλίδι από χαλκό του Τσενγκ Χαν, με την τρομακτική νεκροκεφαλή από μαύρο βασάλτη.

Άλλα μπορεί πραγματι ή πέτρα του δαχτυλιδίου να άσκησ επίδρασι στη ζωή μας; Είς το έρώτημα αυτό άπαντά ένας Γάλλος ειδικός με σειρά έπικειρημάτων έξαιρετικά πειστικών...

—Ας άρχίσουμε από τους λίθους, λέει. Άν έγγυώζισαν οι άνθρωποι ποσο πρέπει να πορεύονταν στις πέτρες των δαχτυλιδιών τους, θα άποφύευν, χωρίς άμφιβολία πολλές στυχίες. Έχουν προσπαθός επίδρασι στον οργανισμό μας, που όπως ένα δηλητήριο, έτσι κι αυτές μπορούν να μας άδηνήσουν στον τάφο. Δεν πρέπει να δίνουμε προσοχή μόνο στο χρώμα και την ποιότητα του πολυτίμου λίθου, αλλά και στο μεταλλο επάνω στο οποίο δένονται αυτοί, ώστε ή άκτινοβολία του μετάλλου να έναρμονίζεται με την άκτινοβολία των λίθων.

Ο Γάλλος ειδικός μεταξύ άλλων άναφέρει:

—Ποτέ ένα δαχτυλίδι δεν πρέπει να μεταφέρεται από το ένα δαχτυλο στο άλλο. Αυτό μπορεί να έπιφέρη καρδιακήν πάθησι αν π.χ. ο λίθος του είναι οπαλίον. Γενικός όα το οπαλίον δημιουργούν άνωμαλίες στο νευρικό σύστημα. Άντιθέτως οι χρώματα υψβ πολύτιμοι λίθοι υποδοθούν την πνευματική δουλεία και συντείνουν στην ήρεμια της ψυχής. Δεν είναι τυχαίο ότι οι Καθολικοί έπίσκοποι φορούν δαχτυλίδι με άμεσους. Είναι γνωστό ότι ο καρδινάλιος Ρισελιέ, όχι

Γιαοιμίεις

—Άν σ' άπάτησ ή μαργιολιά τη γνώμη τι την θέλεις;

—Βλάπτει ή πληγή εκείνη όταν φίλος σου την δίνει.

—Βγάλε το χαλινάρι άπ' τ' άλογο να φτάση γρήγορα στην ακρό.

—Βοήθα μου νύχτα και αύγή, να φαίνουμαι κοιμητρή.

—Βώδι λαυνάτο (μακρυλά) άγόραζε και νάδωρο καμπούρη.

—Γυναίκα κοντοκάπουλη και κοίρο μικρομούρη.

Γεράματα και φτώχεια πληγές άνιάστευτες.

—Για τ' αυτά σου και γι' αυτά σου είναι κεύσοιρα τ' αυτά σου.

—Δεν έτοιμπανες σάν φύλλοσ αλλά σάν λυσάρες σκύλος.

—Δεν είδ' από τα μάτια και θα ίδω από τα φρύδια;

—Δεν είναι ρούχο κόψε ράψε, μόν' είν' σαμωροκούτι.

—Δεν θέλω άντρα ώμορφό να καθεται κοντά μου να συχνάμωμπερίζεται και να πεινά ή κοιλιά μου.

—Δίνεις πλούτη, δίνεις γνώσι, δίνεις φτώχεια δίνεις τρέλα.

—Δύσκολο τόχω να νενή κοίρου τρέχα μετάξι.

Και το χωριάτ το παιδί νάχη άνθρωπιά και τάξι.

μόνον φορούσε δαχτυλίδι με άμέσους επάνω αλλά και ο σταυρός του στήθους του καθώς και το έξωτερικό περίβλημα του μικρού του Ευαγγελίου ήταν στολισμένα με μωβ πέτρες. Το ίδιο συνέβαινε και με τον Πάπα Πίο Α'.

Οί λευκοί λίθοι, ο σάφειρος π.χ. είναι κατάλληλος για τους νευρικούς γιατί έπιδρά καταπραυντικώς στα νεύρα. Όσο για τον σάφειρο, φαίνεται ότι έχει πολυάριθμες ιδιότητες. Ένας οξύθυμος δεν πρέπει να φορή δαχτυλίδι με ρουμπίνι που είναι αντίθετος κατάλληλος για τους αναισιχολούς. Λέγεται πως ο Ραοπουτιν, φορούσε στο μέσαιο του δαχτυλο ένα τεραστίο ρουμπίνι και πως με αυτό κατώρθωνε να σταματά το αίμα κάθε πληγής. Ιδιαίτερος το ρουμπίνι αυτό είχε αποτελεσματική επίδρασι στον μικρό Τσάρεβιτς, που έπαυσε από αιμοφιλία.

Τα μαργαριτάρια έχουν πολλές μυστηριώδεις επίδρασεις και είναι έξαιρετικά ευαίσθητα. Μερικά από αυτά «πεθαίνουν» αν δεν τα φορούν συνεχώς και άλλα θαυμάζουν όταν τοποθετηθούν επάνω σε ώριμα δερμάτα. Οί άρσάοι έπίστευαν ότι τα μαργαριτάρια διευκολύνουν τους τοκετούς και δίνουν άφθονο γάλα στις υπτέρες. Άλλα και σήμερα ακόμη πολλοί το πιστεύουν αυτό. Οί Ισλανδοί φασάδες δεν άνοιγονται στο πέλινος αν δεν περάσουν πρώτα στο λαμίο τους τρία μαργαριτάρια δεμένα με κόκκινη μεταξωτή κλωστή. Το ίδιο κάνουν και πολλοί φασάδες του Αιγαίου, οι οποίοι πιστεύουν ότι τα μαργαριτάρια έχουν θαυματουργή επίδρασι και κάνουν την τρικομία να κοπάει.

Τελειώνοντα, ο Γάλλος ειδικός, προσθέτει:

—Πάντως ή άκτινοβολία κάθε πέτρας δαχτυλιδίου και ή αποτελεσματικότης της επίδρασεως της έξαρτάται και από την προσωπικότητά και την προσωπική άκτινοβολία που εκπέμπει το άτομο που τα φορεί.

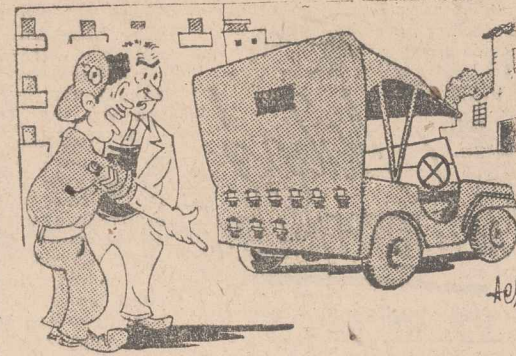
Ένας μελοχρυσός άνδρας και μια κόκκινομάλλα γυναίκα έχουν περισσότερη άκτινοβολία από έναν έανθό ή μιάν έανθ.

Οί θεραπευτικές ιδιότητες της άκτινοβολίας των μετάλλων είναι έπισης έξαιρετικές. Το ασημι αποτελεί φάρμακο κατά της φθίσεως, της άποπληξίας και της επιληψίας. Βελτιώνει έπισης αποτελεσματικά τις σεξουαλικές άνωμαλίες. Είναι γνωστό άλλωστε ή νέα θεραπευτική μέθοδος που εφαρμόζει ο αμερικανός όκτωρ Ντογιέ στους άσθενείς του, φορώντας τους επί δυό ώρες την ήμερα έναν άσημενιο θώρακα στην κοιλία. Άντιθέτως ή πλατίνη πρέπει να κοσμησθήται με πολλή σύνεσι αν θέλουμε να έχη εύεργετικά αποτελέσματα. Επίδρα άρνητικά στην υστερία και στην σεξουαλική διαστροφή. Έπομένως ή χρυσή της πρέπει να είναι περιωρισμένη. Το χρυσάκι όμως, ο βασιλεύς αυτός των μετάλλων, έχει πολλές και ευεργετικές ιδιότητες. Διορθώνει τις άνωμαλίες της κυκλοφορίας του αίματος και δυναμώνει τη φυσική δραστηριότητα. Ένα δαχτυλίδι από γνήσιο χρυσάκι με μια πέτρα από κοράλι στη μέση άκτός του ότι έχει μαγικό ευεργετικό αποτέλεσμα στις δυσκολίες μιας ύποβρεως μας φέρνει επί πλέον γούρι και προπάντος στις έρωτικές μας έπιτυχίες.

Ένας πάστωρ κατά της μακρας φούστας

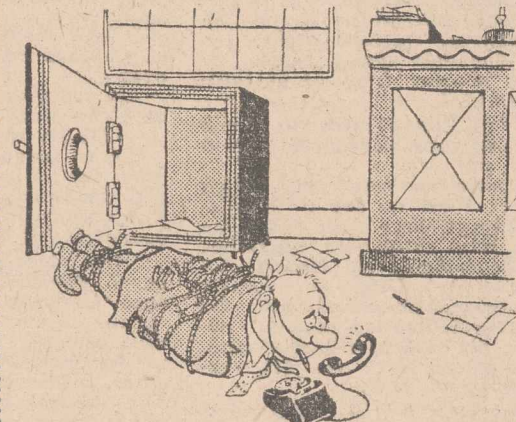
Κοντά σ' όλους τους άλλους, κι' ο Αμερικανός πάστωρ Πρόουελ Νταϊνς κήρυξε τον πόλεμό... και τα της μακρας φούστας! Ποιος θα το πίστευε, από ένα κληρικό... Πρέπει όμως να έσπηνόσουμε πως ή πολεμική του άφειλεται στο ότι οι μακρές φούστες στερούν τους λαούς της Ευρώπης από ένα μεγάλο μέρος του μαλλιού που τους χρειάζεται για να ντυθούν ζεστά το χειμώνα.

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΕ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62, ΤΗΛ 55-156

ΝΕΑ ΠΕΚΟΡ

—Είνε ξέρεις, τα περίπτερα που έχω καταρρίψει!... [Σκίτσο Άρχελαου]

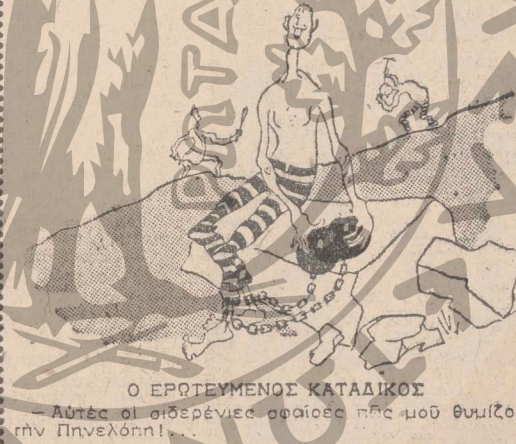
ΤΟΝ ΕΚΑΨΕ

«...Κρεμάστε πάλι το άκουστικό και ξαναπάρτε τον αριθμό παρακαλώ, χωρίς να βιάζεσθε...

ΟΙ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε.

—Έρρεστίνα, τελείωσα με τη Γαλλία, την Ίταλία και τη Βραζιλία... Η σειρά σου τώρα να... καθαρίσεις τον υπόλοιπο κόσμο...

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Αυτές οι σιδερένιες σφαίρες πώς μου θυμίζουν την Πηνελόπη!

«Θα χωρίσουμε...»

Τὸν κύτταξε σκληρὰ καὶ τοῦ εἶπε: — Ἡ ἐμένα ἢ αὐτήν;... Διάλεξε!... Ἀρετὰ πιά ἔζησα μέσα στὸ σκοτάδι, ἀρετὰ πιά ὑπῆρξα ἐκείνη, πού πῆγε κανεὶς νὰ τὴν βοηθήσει, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν δούν... Ἡ θὰ χωρίσεις, ἢ δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς πιά!...

Κι' ἡ Ὑδὼνη ἔφερε τὰ ὠραία της γένοια στὰ κατάμαυρα μαλλιά της.

Ἐνοίωζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ φοβερὰ μόνο... Γιατί ὠστόσο ν' ἀγωνίζεσαι μάταια; Μῆνες τώρα τοῦ τὸ ζήτοῦσε, αὐτὸ τὸ πράγμα, καὶ ἐκείνος διαρκῶς ἀνέβαλε καὶ ἔφευγε. Ἀντίπατο — τῆς ἔλεγε — τὴ γυναῖκα σου, πού τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Θὰ ἦταν ἕνα φοβερὸ χτύπημα γι' αὐτήν... δὲν θὰ ἀντίτεινε ἴσως σ' αὐτό. Δὲν μποροῦσε... ὄχι, δὲν μποροῦσε!

Τώρα ὅμως ἡ Ὑδὼνη εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασί της. Δὲν χωροῦσε πιά οὔτε ἀναβολή, οὔτε ὑπεκφυγές. Εἶχε θέσει τοὺς ὁρους της, ὡμα, κατηγορηματικά.

Ὁ Ζὰν Μαρεὺν ἀνακάθησε στὴν πολυθρόνα του κι' ἀποφάσισε τέλος νὰ μιλήσει.

— Ἡ φτωχούλα!... εἶπε μὲ φωνὴ χαμηλὴ, σὰν νὰ τὸν ἐπνιγε ἡ ἀγωνία. Μ' ἀναγίγει τόσο... κι' ἔχει τόσο λίγες ἀπαιτήσεις!... Πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ;

Μὰ ἡ Ὑδὼνη τὸν διέκοψε ἀπὸτομα:

— Λοιπὸν, τί ἀποφασίζεις; — Δὲν μπορῶ νὰ σὲ χάσω!... μουρμούρισε μὲ πάθος. Θὰ κάμω ὅ, τι θέλεις!...

Ὁ Ζὰν Μαρεὺν ζοῦσε ἀπόψε τὴν τελευταία νύχτα μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴν Ἰσαβέλλα... Ἀῦριο, σὲ μιὰ ὥρα, σ' ἕνα τέταρτο, σὲ πέντε λεπτά, θὰ ξεγνητούσαν, θάσθηναν δέκα χρόνια γάμου! Γιατί, μόλις θὰ τῆς τὸλεγε, ἡ Ἰσαβέλλα θὰ ἔπαυε νὰ

ἡ γυναῖκα του, ὅπως κι' αὐτὸς δὲν θάταν πιά τίποτε γι' αὐτήν... Τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνας ἔνος, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε γνωρίσει ποτέ, ἐφ' ὅσον ἀννοοῦσε τὸ σημαντικώτερο κεφάλαιο τῆς ζωῆς του: τὸν ἑρωτὰ του γιὰ τὴν Ὑδὼνη.

Ἡ Ἰσαβέλλα διάβαζε, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ξέγνοιαστη. Ὁ Ζὰν τὴν κύτταξε κι' ἀναστένανε. Αἰσώς κατόπιν ὅμως παρουσιάστηκε μπροστά του τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο τῆς Ὑδὼνης, μὲ τὸ χαμόγελό της ἐκείνο πού σκλάβωνε.

Καὶ τότε μίλησε... Δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τί τῆς εἶπε... Στὸ τέλος, προσέθεσε ψελίζοντας:

— Σοὺ ζητῶ συγγνώμην... Ἐξοῶ πὺς ὑποφέρετε φοιτῶν, καυμένη μου Ἰσαβέλλα...

Κι' εἶδε ἐφάνικα τὴν Ἰσαβέλλα — γιατί ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, μιλούσε γωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὴν κυττάξῃ στὸ πρόσωπο — τὴν εἶδε ὁρῶν μπροστά του, ἡσυχὴ καὶ γελοιστή!

Δὲν κρατήθηκε τότε καὶ τὴ ρώτησε μ' ἀπορία:

— Μὰ δὲν κλαῖς;

Ἐκείνη ἔσπασε σ' ἕνα γέλιο εὐθυμιο. ἕνα γέλιο γυναικίως πού βοῖσκει ἐπιτέλους τὴν ἐλευθερίαν της. Καὶ τώρα τοῦ μίλησε ἐκείνη μὲ συγπαθεία, μὲ οἶκτο:

Ἦταν τόσος καιρὸς πού ἀγαποῦσε τὸ Φίλιππο Ἐλυτέν, τὸν περὶ φημο ἀεροπόρο! Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ τὸ πῇ γιατί φοβοῦσαν τὸν πάνο του, τὴν ὁγὴ του... γιατί τὸν λυπόταν, ὅπως ἐκείνος λυπόταν αὐτήν. Εἶχαν μείνει δλοτέτα ξένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ψυχικὰ χωρισμένοι, τόσα χρόνια τώρα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ξανάνοιξε νὰ γελᾷ. Πόσο εὐκολὴ θάταν ἡ ζωὴ, τώρα πού κι' οἱ δύο τους θὰ ζοῦσαν πιά εὐτυχισμένοι, δοσμένοι στὸ μεγάλο ἑρωτὰ τους!... Εὐτυχὼς πού ὁ Ζὰν εἶχε μιλῆσει πρώτος... Γιατί αὐτὴ δὲν θὰ τολμοῦσε ποτέ...

Ἐφάνικα, τὸ γέλιο της ἔσβυσε. Ἐβλεπε τὸ Ζὰν ἀλλαγμένον, ἀνῶοιστον.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ὁ ἄντρας της ἔβυσε καὶ πέταξε τὴ γοαβάτα του, σὰν νὰ φοβοῦσαν μὴ πνιγῇ, κι' ἀνοίγοντας τὸ στόμα του κατάφερε ν' ἀσθονήσει:

— Ἀθλία!... Ἐπειτα σωριάστηκε βαρὺς, ἀπελπισμένος στὴν πολυθρόνα του.

Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν κύτταξε, γωρὶς νὰ καταλαβαίνει. Δὲν ἦταν αὐτὸς, πού τῆς εἶχε ἀνακοινώσει πρὸ ὀλίγου τὴν πρόθεσί του νὰ χωρίσουν; Τί συνέβαινε λοιπὸν;... Ἀφοῦ αὐτὴ εἶχε δεχθῇ, ἀφοῦ εἶχαν συμφωνήσει κι' οἱ δύο, ἀφοῦ ἀποφάσισαν ἄλλη, τί εἶπε πάθει ἔτσι ἁπλοῦς.

Ἐκείνος ἔκλαιγε τώρα. Καὶ μέσα στοὺς λυγμούς του, ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἀκούσε νὰ λέει:

— Ἰσαβέλλα... Ἰσαβέλλα... Ἐσὺ, ἡ γυναῖκα μου... ἡ γυναῖκα πού τόσο ἀγαποῦσα!... Πῶς ὑπόρσεις!... Πῶς!...

Τὸν κύτταξε τώρα, κατὰπληκτη. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Ὑδὼνη — ἡ ἴδια ἐκείνη Ὑδὼνη, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε πρὸ ὀλίγου νὰ χωρίσουν — εἶχε πάει τώρα νὰ ὑπάγῃ γι' αὐτόν.

Πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ γάϊδεψε τὰ μαλλιά. — Ζὰν, τοῦ εἶπε, πάψε νὰ κλαῖς. Δὲν φανταζοῦμαι πῶς θὰ σοῦ ἔκανα τόσο μεγάλο κακό. Θὰ ξαναφτιάξουμε τὴ ζωὴ μας, ἀγαπημένε μου, Θὰ ξεγασουμε...

Ὁ Ζὰν ἀρπάζει τὰ γένοια της κι' ἀρχισε νὰ τὰ φιλᾷ μὲ παραφορὰ, μὲ πάθος, ψιθυρίζοντας: — Ναί, ναί, ἀγάπη μου, ἡ ζωὴ ἀογίζει γιὰ μᾶς ἀπὸ σήμερα.

ΟΝΤΕΤ ΜΠΑΓΥ

ΧΡΩΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Μία νέα εφεύρεσις

Κατὰ τὶς προβλέψεις τοῦ γνωστοῦ παραγωγοῦ Σάμουελ Γκόλντμουν, σὲ λίγα χρόνια θὰ εἶναι ἐγκωμῆς ὅλες σχεδὸν οἱ νέες κινηματογραφικὲς ταινίες ἐνῶ σήμερα ἡ ἀνισογνία τους περιορίζεται μόλις σ' ἕνα 10%. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἀλλάζουν ριζικὰ οἱ σχετικὲς μέθοδοι, φαίνεται ἀδύνατη ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς τῆς προφητείας, πρῶτον γιατί ὁ παρκεῖ ἑλλείψις ἐιδικῶν μηχανῶν καὶ φίλμ καὶ δευτέρον γιατί οἱ ἐγκωμῆς ταινίες κοστίζουν σήμερα 75 - 150% ἀκριώτερον ἀπ' τὶς κοινές.

Μία νέα λοιπὸν εφεύρεσις ἐρχεται νὰ παραμερίσῃ αὐτὰ τὰ ἐμπόδια καὶ ν' ἀντικτῇ ἕνα εὐρύτερο μέλλον γιὰ τὶς ἐγκωμῆς ταινίες. Μ' αὐτήν, δὲν χρειάζονται πιά ἐιδικὰ φίλμ ἢ μηχανές τὸ δὲ κόστος εἶνε ἀσυνκρίτως φθηνότερο παρὰ μὲ τὶς ἄλλες μεθόδους. Συνεπῶς, μπορεῖ κανεὶς νὰ προβλέψῃ ὅτι τὸ μέλλον θὰ ὑπάρχουν μόνον ἐγκωμῆς ταινίες.

Ἡ μέθοδος ὀνομάζεται «Τομασκόλορ», ὀφείλεται δὲ στὸν Ἀμερικανὸ εφευρέτη Ρίτσαρντ Τομας, ἡλικίας 48 ἐτῶν, ἄλλοτε πορτατεμένο τοῦ Ἐντρισον καὶ τοῦ Τέσλα καὶ κάτοχος 30 προνομίων εὑροεργασίας γιὰ ἰσοθιμῆς ὀπτικές, μηχανικὲς καὶ ηλεκτρονικὰς εφευρέσεις του. Εἶνε ἀποτέλεσμα ἐρευνῶν 15 ἐτῶν, κι' ἡ πρώτη ἐπιτυχημένη προσπάθεια ἀναπαραγωγῆς τῶν χρωμάτων στὸν κινηματογράφον μ' ἕνα φίλμ ὁχι τεχντὰ χρωματισμένο ἀλλὰ ἀπλῶς μαῦρο καὶ ἀσπρὸ.

Στὴ θεοὶ τοῦ φακοῦ τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς λήφει βιδώνεται ἐπὶ ἄλλους ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ τὸ φῶς μέσα ἀπὸ πρίσματα καὶ τὸ χωρίζει σὲ τρεῖς δέσμες. Κάθε δέσμη περνᾷ κατόπιν ἀπὸ ἕνα χρωματιστὸ «φίλτρο» — ἕνα κόκκινο, ἕνα κίτρινο καὶ ἕνα μπλε — καὶ πέφτει τέλος πᾶν στὴν ταινία. Ἐτοί, δὲν ἀποτυπώνεται στὸ φίλμ μὴ μόνον εἰκόνα τῆς κάθε σκηνῆς, ἀλλὰ τρεῖς μαζὶ μικρότερες καὶ ὁμοῖες μεταξὺ τῶν, πού διαφέρουν μόνον στὶς ἀποχρώσεις ἐνὸς γκριζοῦ χρώματος. Ἀν λοιπὸν κατόπιν προβλεπῇ ἡ ταινία μὲ μηχανὴ φωσφορίζουσα μὲ τὸ ἴδιο συστήμα, οἱ τρεῖς εἰκόνας πέφτουν ἡ μὴ πᾶν στὴν ἄλλη, ἐνώνονται κι' ἀποτελοῦν μὴ μόνον, μὲ φυσικὰ χρώματα.

Κάπως ἀνάλογη λύσι εἶχε δώσει σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἡ μέθοδος «Κινεμακόλορ», εφεύρεσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Τομας. Σ' αὐτὴν ἕνας δίσκος ἐφωδισμένος μὲ τὰ τρία χρωματιστὰ «φίλτρα» περιστρέφεται συνεχῶς ἐμπρὸς στὸν κινηματογραφικὸ φακό. Αὐτὸ εἶναι σὲ θεοτὴ τὴν ἐντύπωσιν τῶν φυσικῶν χρωμάτων τῆς εἰκόνας. Τὸ μεγάλο ὅμως ἐλάττωμα τῆς μεθόδου ἦταν ὅτι οἱ εἰκόνας φαίνονταν λίγο θολές, τρεμουλιαστές, ὅσο κι' ἂν μενᾶλυνε ἡ ταχύτης περιστροφῆς τοῦ δίσκου.

Ἡ μέθοδος λοιπὸν «Τομασκόλορ» δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ μειονέκτημα.

Ἡ νέα εφεύρεσις μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὀριστα καὶ στὴν τηλεόρασι. Ὑπάρχουν ἤδη συστήματα ἐγκωμῆς τηλεόρασεως ἀλλὰ δὲν ἦσαν καθόλου πρακτικὰ κι' ἀπαιτοῦσαν τὴν ἀντικατάστασι τῶν συσκευῶν πομποῦ καὶ δέκτηος δλοδὴ μὴ δαπάνη τεραστία. Οἱ ἴδιες λοιπὸν συσκευὲς μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν περὶ φημα, ἀν ἐφοδισθοῦν ἀπλῶς μὲ ἐιδικούς φακούς «Τομασκόλορ».

Οἱ σταθμοὶ τηλεόρασεως ξαναμεταδίδουν συνήθως πολλὰς φορὲς τὴν ἡμέρα τὰ μεγάλως σημασία γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποτυπώσῃ σὲ κινηματογραφικὰ φίλμ (ὅπως ἀκριβῶς τὸ ραδιόφωνο μεταδίδει τὴ φωνὴ καὶ τὴ μουσικὴ ἀπὸ δίσκους). Γιὰ νὰ γίνουν ὅμως ἐγκωμῆς τὰ φίλμ αὐτὰ, μὲ τὶς μεθόδους χρωματισμοῦ πού ὑπάρχουν ἔως τώρα, χρειάζονται δλοκλήρες ἡμέρες κι' ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἐπικαίρο γεγονός ἀρκεῖ πιά νὰ ὑπαγιάτῃ! Μὲ τὸ «Τομασκόλορ», ἡ ἐγκωμῆς ἀντικαταστάσει μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως, χωρὶς καὶ ὑστέρησι.

Διάφορες κινηματογραφικὲς ἐταιρεῖες, ἐφημερίδες, φωτο-χαράκτες, σταθμοὶ τηλεόρασεως, κλπ. στέλλουν ἤδη ἐλκυστικὰς προτάσεις στὸν Τομας, γι' ν' ἀγοράσουν τὸ ἀποκλειστὸ ὁκώματα τῆς εφευρέσεώς του. Κι' αὐτὸ ἀπὸ ἐλπί τὴν καλλίτερη ἀπόδειξις τῆς ἀξίας τοῦ «Τομασκόλορ».

Τ. ΜΠΡΟΥΚ

Ἡ ραδιενέργεια τοῦ κουρίου

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας κατάρθρωσαν ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες νὰ κατασκευάσουν ἕνα ὁρατὸ κόκκο κουρίου πού ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κεφαλιοῦ μιᾶς καρφίτσας.

Τὸ κούριον ἀναφέρεται στὸν πίνακα τῶν στοιχείων μὲ τὸν ἀριθμὸ 96. Εἶνε σπανιότατο στὴ φύσιν, ἀλλ' εἶνε δυνατόν νὰ παραχθῇ τεχντὰ, μὲ τὸν βομβαρδισμό ἀμερικίου μὲ οὐδετερόνιο.

Τὸ σῶμα αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ ραδιενεργὸν καὶ οἱ συνεχεῖς μετακινήσεις τῆς μάζας του δίδουν τὴν ἐντύπωσιν πῶς βρασκεῖται σὲ κατὰστα βρασμό. Τεωτόχρονα, σκορπίζει γύρω του μιὰ πολὺ ἐντοπὴ λάμψιν.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, ἕνα ἑκατομμύριον τῶν γραμμαρίων κουρίου εκπέμπει γύρω του 70 δισεκατομμύρια ὁρίων «ἄλφα» μέσα σ' ἕνα λεπτό.

Ἡ ἀπ' τὸ πρῶτα φυσικὰ φαίνουσα, πού ὁπότεσαν στὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου ἦσαν ἡ κίνησις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Πρόσεξαν δηλαδὴ — ὕστερα ἀπὸ πολυχρόνιες παρατηρήσεις — ὅτι ὁ ἡλῖος ἔκανε 365 ἡμέρας νὰ ξαναγεννηθῇ στὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ φεγγαῖο μενᾶλυνε μίκορσινε κι' ἔσβυσε μέσα σὲ 29 ἢ 30 ἡμέρες. Διήσαν λοιπὸν τὸ νόον σὲ 365 μέρες καὶ 12 περὶόδους κι' αὐτὴ ἡ διάρκεις κοάτησε γιὰ πολὺ διάστημα.

Ἀλλὰ, προσεκτικώτερες παρατηρήσεις τῶν σφῶν ἀπέδειξαν ὅτι οἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων δὲν ἐνώνοντο σὲ περιόδους ἐκφωσζόμενες μὲ τόσο «στον-γυλούς» ἀριθμούς.

Ἀς πάρουμε π.χ. τὸν ἡλῖο: Ἡ γῆ γυρίζει ὡς γνωστὸν γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀστρὸ καὶ ἡ ἐτήσις περιστροφή της χρειάζεται γιὰ νὰ συμπληρωθῇ 365 μέρες, 5 ὥρες 48' καὶ 46".

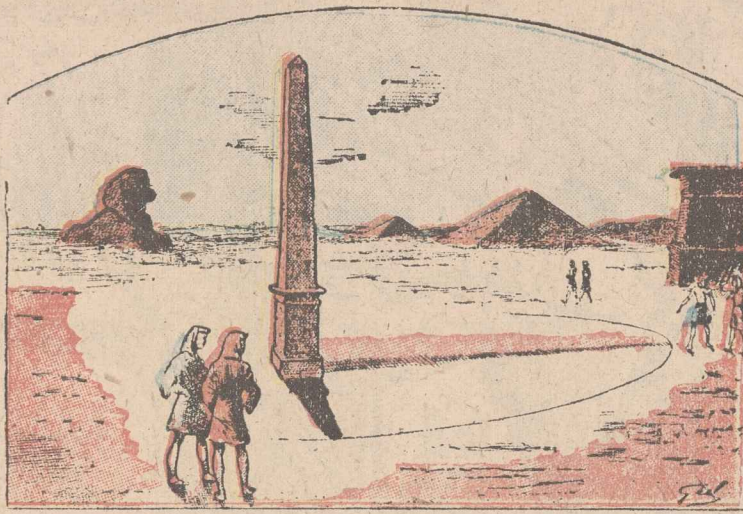
Τὸ φεγγαῖο γυρίζει γύρω ἀπὸ τὴ γῆ ἡ ὡλλὸν διαγράφει μισὴν ἐλλειπτικὴ τροχιά, σὲ 29 μέρες καὶ 12 ὥρες. Οἱ 12 σεληνιαῖοι ἡμέρες κάνουν τὸ χρόνο 354 μέρες, 8 ὥρες καὶ 45". Τὸ σεληνιαῖον δλοδὴ ἔτος εἶναι βραχύτερο κατὰ 11 μέρες περίπου.

Οἱ τέσσερες φάσεις τῆς σελήνης πού εἶναι ὁρατὲς μὲ γυμνὸ ὀφθαλμὸ διαρκούν περίπου 7 μέρες ἡ κάθε μιὰ, καὶ γι' αὐτὸ διαρέθηκε ὁ μῆνας σὲ τέσσερα μέρη ἀπὸ 7 μέρες τὸ καθένο: ἀπ' αὐτοῦ προέρχεται ἡ ἑβδομάδα.

Οἱ Χαλδαῖοι, οἱ πρῶτοι παρατηρηταὶ τῶν οὐρανίων φαινομένων ἦσαν σοφοὶ ἀστρονόμοι. Τὸ ἔτος των εἶχε 365 μέρες καὶ τὸ ἡμερολόγιόν τους ἀνέλιξε ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναυπονόασαο, βασιλέως τῆς Βαβυλώνας. Σύγχρονες ἐρευνες καθόρισαν τὴ χρονολογία αὐτὴ ὡς τὴν 26 Φεβρουαρίου τοῦ 747 π.Χ. Πρῶτοι οἱ Χαλδαῖοι ἀστρονόμοι σκέφθηκαν νὰ διαιρέσουν τὴν ἡμέρα σὲ 24 ὥρες. Ἐγνώριζαν τὴν γορήσιν τῶν ὁρολίων (εἶχαν δηλαδὴ κλεψύδρες ἢ γυῶμονες) καὶ υποοοῦσαν ἔτσι νὰ καθορίσουν τὸ χρόνο.

Τὸ Αἰγυπτιακὸ ἢ Κοπτικὸ ἡμερολόγιον εἶναι, ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα. Τὸ ἀνάγουν στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἑρμοῦ πού ἔζησε 3.000 χρόνια π.Χ. Οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς εἶχαν διαιρέσει τὸ χρόνο σὲ 360 μέρες (διαίρεσις 1-σι μὲ τὴ διάρκεις τοῦ κύκλου σὲ 360 μῶρες) καὶ ἄνοιαν πέντε μέρες (τὶς «ἐπανόμεινες»). Γιὰ τὸ λαὸ τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ζωτικώτατη, γιατί μ' αὐτὸ καθόριζαν τὶς ἐποχές πού πλημμύριζε ὁ Νεῖλος. Ἐβλεπαν καθε χρόνο πρὶν ἀπὸ τὴν πλημμύρα τοῦ Νεῖλου νὰ λάμπῃ τὸ πούτ' στὴν Ἀνατολὴ ἕνα ἀστέρην ὁ Σείριος. Παρατήρησαν ὅμως ὅτι, καθε τέσσερα χρόνια, ἡ ἀνατολὴ τοῦ Σείριου ἀργοῦσε μιὰ μέρα: Κατάλαβαν λοιπὸν ὅτι ὁ χρόνος εἶχε 365 μέρες καὶ 1/4 κ' ἔτσι πρόσθεσαν σὲ καθε τέσσερα χρόνια μιὰ μέρα. Ἀπὸ τότε ἀνοίσαν νὰ ὑπολογίζονται τὰ δίσεκτα χρόνια.

Τὸ ἔτος κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες ἀνέλιξε γενικά στίς 21 Ἰουνίου (τὴν ἡμέρα πού ὁ ἡλῖος δοῖσκειτο στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ ὀρίζοντος) καὶ ἀποτελεῖτο ἀπὸ 12 μῆνες: 6 μῆνες ἀπὸ 29 μέρες καὶ 6 μῆνες ἀπὸ 30 μέρες, δηλαδὴ 354 μέρες. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Γεννάσιος καθε χρόνο ἔφευτε 11 μέρες νωρίτερα, πρόσθεταν τρεῖς μῆνες (ἀπὸ 30 μέρες τὸν καθέναν) καθε 8 χρόνια. Καὶ καθε 16 χρόνια, πρόσθεταν ἄλλες 3 μέρες. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δημιουοῦσαν μεγάλη ἀνασάττωσι στὸ ἡμερολόγιον. Ἐνὰς διάσημος γεωμέτρης ὁ Μέτων ὑποσέχθηκε νὰ δάλλῃ μὴ τάξι σ' αὐτὸ τὸ νῶος. Παρατήρησε ὅτι καθε 19 χρόνια, αἱ σεληνιακαὶ περίοδοι ἐπανήλθοντο στίς ἴδιες μέ-

Ὁ ὀβελίσκος ἦταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγύπτιους ὁ δείκτης ἐνὸς τεροστίου ἡλιακοῦ ὥρολoγίου.

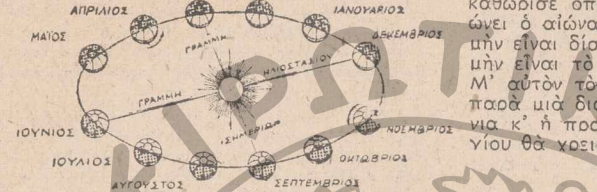
Τὰ πρῶτα ἡμερολόγια

Πῶς διαίρεσαν τὸ χρόνο οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ

Ὁ χρόνος ἔχει 365 μέρες, 5 ὥρες 48' καὶ 46". Πολλὰ πλάσιζοντας ἐπὶ 4 βόισκομε 1460 μέρες, 23 ὥρες, 15' καὶ 44". Τὰ 3 χρόνια ἐπὶ 365 μέρες μᾶς κάνουν 1095 μέρες καὶ οἱ 366 μέρες τοῦ τέταρτου γόνοῦ μᾶς κάνουν 1461 μέρες. Ὁ χρόνος λοιπὸν ἦταν μεγαλύτερος κατὰ 11' περίπου ἡτοῖ κατὰ 1 μέρα καθε 128 χρόνια ἢ 3 μέρες καθε 400 χρόνια.

Στὰ 1582 ἡ καθυστέρησις αὐτὴ ἦταν 10 μέρες. Ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ δέκατος τρίτος καθόρισε τότε ὅπως ἡ Πέμπτη 4 Ὀκτωβρίου 1582 ὀνομασθῇ Παρασκευὴ 15 Ὀκτωβρίου 1582 γιὰ νὰ φέρῃ τὸ χρόνο σύμφωνον μὲ τὴ θεοὶ τοῦ ἡλίου καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὰ τὰ 11' καθε χρόνο, καθόρισε ὅπως τὰ τρία χρόνια πού τελειώνει ὁ αἰώνας (1700, 1800 καὶ 1900) νὰ μὴ εἶναι δίσεκτα, τὸ 2000 νὰ εἶναι καὶ νὰ μὴ εἶναι τὸ 2100, τὸ 2200 καὶ τὸ 2300. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά παρα μὴ διαφορά 1 μέρας κατὰ 2580 χρόνια κ' ἡ προσεγὴς διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου θὰ χρειασθῇ νὰ γίνῃ στὰ 4160 μ.Χ.

ΖΩΡΖ ΜΠΡΥΝΕΛ

Ἡ ἐτήσις περιστροφή τῆς Γῆς γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἡ παραγωγή τοῦ Ναγκασάκι

Ἡ ἀτομικὴ δόμβα πού ἐξεργάσθη στὸ Ναγκασάκι ἤλθε στὴν γονιμότητα τοῦ ἔδαφους. Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες πληροφορίες ἡ ἐφετηνὴ παραγωγή ἦταν ἀνώτερη κατὰ 50-300% ἀπὸ τὴν κανονική, γιὰ τὸ σίτο, τὸ δαυδάκι καὶ ἄλλα προϊόντα.

Πορτοῖνα φαίνουσα παρατηρήθηκαν, ἐξ ἄλλου, στὰ κολοῦνα ὅταν φτάσουν σ' ἕνα ὀρισμένο βαθμὸ ἀραιότητας, ὁ ἐξωτερικὸς οἰλὸς τοῦ μεταβάλλεται σὲ δεύτερο κολοῦνα!

Τὸ ὕψος τῆς ἀτμοσφαιρας

Μέχρι πρὸ ὀλίγου, ἀκόμη, ἐπιστέμετο ὅτι τὸ ὕψος τῆς γῆνης ἀτμοσφαιρας δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ 60 χιλιόμετρα. Ἀργότερα, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀνῆλθε στὰ 300 χιλιόμετρα.

Οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων ἀναδιδάσκουν τὸ ὕψος τοῦ ἀερώδους περικαλύμματος πού δοῖσκειται γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας στὰ 1.000 χιλιόμετρα. Εἶνε ἀμφίβολο ὅμως, ἂν ἡ γῆνὴ ἀτμόσφαιρα σταπαίει ἐκεῖ. Γιατί θεωρεῖται πιθανόν ὅτι καὶ μετὰ τὰ 1000 χιλιόμετρα τὸ καλούμενο διαπλανητικὸ κενὸν περιέχει ἀκόμη μερικὰ άτομα, πού δοῖσκειται σὲ πολὺ μεγάλως ἀρσάσεις τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐτοί, στὴν πραγματικότητα, τὸ ἀπὸλυτο κενὸν δὲν ὑπάρχει ποῦθενά.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγράφον μὲ χρυσὰ γράμματα τὶς ἡμερομηνίες τοῦ Κύκλου τοῦ Μένωνος...

Μιυ.Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
PIGIER, GUERRE LAVIGNE
& DAYDOUT FILS
ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΝΙΚΗ 54
Ἐκτετα Ὀφθαλμικὴ ἐκπαίδευσις
ΤΗΛ. 33-398

Δραματικό διήγημα

PRIMA που θα κλάψουν αυτά τα ώμοφα μάτια! είπε εκείνος που δι-
οικούσε το απόσπασμα.

Κι' ένας απ' τους άνδρες του πρόσθεσε:
— Άστην να παραστήσει την Τόσκα, αν
της άρεση!

Η Άνουντσιάτα δεν γύρισε καν να τους
κυττάξει. Είχε πιά χαράξει καλά στη μνή-
μη της τη μορφή των ανθρώπων αυτών, που
επρόκειτο να τουφεκίσουν το Ζοζέ Ραμυ-
ρέζ, το μνηστήρα της... Τώρα κύτταζε
συνεχώς το Ζοζέ, για να του εκφράσει με
τα βλέμματα της την αγάπη της ως την
τελευταία του στιγμή... Του τό χωροτού-
σε, κι' άς μη τον αγαπούσε τόσο πολύ!...

Μιά όχλοδοή ακούστηκε ξαφνικά απ' τις
κάτω γειτονίες της Σάντα Κρουζ. Ο ά-
ρχηγός του απόσπασματος Κάλδο Καλτσα-
πότε σήκωσε το χέρι του, σαν να θέλε να
συστήση στους άνδρες του να περιμενούν
και τέντωσε τ' αυτί του. Την ίδια στιγμή
δυος, άντησαν έξη τουφεκίες κι' ο Ζοζέ
Ραμυρέζ σωριάστηκε νεκρός. Οι έξη άπει-
θάσχητοι άνδρες, ταραγμένοι απ' τις φω-
νές του κόσμου, είχαν παρεξηγήσει την κί-
νηση του Κάλδο κι' είχαν πυροβολήσει.

Η Άνουντσιάτα άδωμψε, χαστούκισε
τον Κάλδο, τον έφτυσε στο πρόσωπο κι'
έφυγε τρέχοντας, με τα μάτια στεγνά.

Λίγο άργότερα, η γοηή Σύρα τη βρήκε
καθισμένη κατάχαμα, στην είσοδο του σπι-
τιού του Ζοζέ, με το πρόσωπο κουμμένο
στά γέλια της.

— Μας τόν σκότωσαν!... της είπε
βογγώντας. Μας τόν σκότωσαν!

Ήταν η παραμύνα του Ζοζέ, δεύτερη
υπέρα του. Κι' είχε όνειρευθεί πως θα
γανούριζε τα παιδιά που θα του χάριζε η
Άνουντσιάτα.

— Θα τόν πληρώσουν. Σύρα! Κι' οι
εφτά! φώναζε η νέα κοπέλλα. Τόν σκότω-
σαν δίχως λόγο! Είχαν γραμμένο τ' όνο-
μά του στον κατάλογο των προγραφών, μό-
νο και μόνο γιατί ήταν άξιωματικός...

Κοντά το Βοάδου, η Άνουντσιάτα έβυγε
απ' το σπίτι του Ζοζέ Ραμυρέζ, τυλιγμένη
στο μεγάλο άσπρο «πόντο» της. Οι μά-
γες εξακολουθούσαν παντού, στο νησί της
Τενερίφης.

Η κοπέλλα ήξερε ένα γέρο βοσκό, που
είχε την καλύβα του μέσα στο δάσος, στην
πλαγιά του Βουνού. Ο καλός αυτός άν-
θρωπος τη δέχθηκε πρόθυμα και μοιράστη-
κε μαζί της το λιτό δείπνο του. Έπειτα
η Άνουντσιάτα άπλωσε κατά γής το
«πόντο» της κι' έπεσε να κοιμηθώ. Στο

αδύνατο φως ενός καντηλιού, που κρεμό-
ταν απ' το ταβάνι, τα χαρακτηριστικά της
έπαιναν μια έκφραση γλυκειά. Ήταν πε-
ρισσότερο από ώμορφη...

Άνυσχνώντας για το θησαυρό αυτό που
έκρυβε στην καλύβα του, ο γέρος βοσκός
είχε άμπαρώσει καλά την πόρτα του.

Ένας πυκνός καπνός ανέβαινε απ' την
έπαναστατημένη πόλη που καίγονταν...

★

Σε λίγο, άλλαξε η κατάσταση, όπως γί-
νεται συχνά στας Καναρίους νήσους. Μιά
φούχτα άποφασιστικών ανθρώπων κατώ-
ρθαν να επιβάλουν τη θέλησή τους στον
όχλο και ν' άποκαταστήσουν την ήσυχία.

Η Άνουντσιάτα έανακατέθηκε στην πόλη
και άπλίσθηκε με το πιστόλι του Ζοζέ. Α-
πό τότε, την έδωσαν να ταιγυριάζει όλη την
ημέρα, σ' όλες τις συνοικίες, σαν κάτι ν'
αναζητούσε, ως το Βοάδου που έθανούριζε
κοντά στην καλή Σύρα.

Όσοι την ήξεραν, διηγούντο στους άλ-
λους την ιστορία της: Όσοφνη από μικρή,
είχε άνασταθή σ' ένα μοναστήρι. Στα 10
γρόνια της, την είχε πάρει στο σπίτι του
ο Ζοζέ Ραμυρέζ. Ήταν καλός και τωφε-
ρός, Πας! όλες τις συμβουλές της Σύρα,
δεν την υιοθέτησε. Κι' έπειτα από 10 γρό-
νια της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Έ-
κείνη δέχθηκε, γιατί τόν βρήκε φυσικό...

★

Ρωτώντας δεξιά κι' άριστερά, η Άνουν-
τσιάτα έυασθε έπιτέλους ότι τρείς απ' τους
άνδρες του Κάλδο είχαν τουφεκισθώ. Πα-
ρακολουθώντας τα ίχνη του τέταρτου ως τη
Βίλλα Τσινέρος, όπου βεβαιώθηκε ότι είχε
σκοτωθώ κι' αυτός.

Βρήκε τόν πέμπτο φυλακισμένο κι' έτοι-
μοθάνατο. Δεν μπορούσε να τόν άποτελειώ-
ση, γιατί τόν είχαν άσπολίσει στην είσοδο
της φυλακής. Τόν ρώτησε δυος που βρι-
σκόταν ό εκτός.

— Τούκομαν τα δυά πόδια και πέθανε
από γάγγραινα, άπάντησε εκείνος.

— Κι' ο Κάλδο Καλτσαπότε;
— Ο έτοιμοθάνατος έκλεισε τα μάτια του,
έξαντλημένος.

— Μίλησε! τόν φώναζε η Άνουντσιάτα,
δίνοντας του μια κλωστή στα πλευρά.

— Βρίσκεται στο Νότο... στο στρατό-
πεδο του Γκάντο... κοντά στο αεροδρό-
μιο...

Ο φρουρός της φυλακής δέχθηκε να έπι-
στέμη στην κοπέλλα το όπλο που της είχε
παρέι, αλλά ζήτησε να πληρωθώ μ' ένα
φιλή. Η Άνουντσιάτα χαμογέλασε και τόν
άδισε να την άγκαλιάσει.

— Σκύλε!... μουμούρισε έπειτα, σκου-
πίζοντας τόν στόμα της με την άναποδη
του χεριού της.

Πέρασε λίγος καιρός άκόμα. Καί, μιά
μέρα, ένας μικρός που πουλούσε καναρί-
νια, της μίλησε για έναν τυφλό, που κα-
τοικούσε σε μιά καλύβα του δάσους.

— Έχει δραπετεύσει απ' το στρατόπεδο
του Γκάντο, της είπε. Τόν τύφλωσε ένας
κεραυνός...

— Ξέρεις τ' όνομά του; ρώτησε ζωηρά
η κοπέλλα. Είχα κάποιο δικό μου, εκεί
κάτω, στο Γκάντο. Ίσως αυτός ο τυφλός
νά τόν ήξερε...

— Θα τόν ρωτήσω αύριο αν θέλη να
σέ δεχθώ... είπε ο μικρός έπιφουλακτικός.

Την άλλη μέρα, πήγε, την βρήκε και της
είπε:

— Ο Κάλδο Καλτσαπότε σε περιμένει!
— Άνουντσιάτα δεν έδειξε ταραχή, ά-
κούγοντας τόν όνομα εκείνου...

— Θα τόν βρής πίσω από τις σπηλιές
της Τέιντε, πρόσθεσε ο μικρός.

Τό άλλο πρωί, η κοπέλλα ξεκίνησε απ'
τα έημερώματα. Είχε κουμμένο το πιστόλι
της κάτω απ' τη φούστα της. Άφισε πίσω
της τις κάκτους, τις γουμαδιές, τις μου-
ριές και τις έληές. Κι' έφτασε στα έρείπια
της Τέιντε, της παλιάς πρωτεύουσας, όπου
εξακολουθούν να ζούν μερικοί κάτοικοι μέσα
σε σπηλιές. Ρώτησε για τόν Κάλδο.

— Εκεί, πίσω απ' τα καλαμπόκια βρι-
σκεται... της είπαν.

Τώρα που πλησιάζε στο σκοπό της, η
Άνουντσιάτα ένοιωθε μιά κούραση... Κα-
θώς προχωρούσε στο μονοπάτι, είδε να ξε-
προβάλλη απ' τα ναυοκλάδα ένας άντρας,
που τρέκλιζε παράξενα. Ήταν νέος, ώ-
μορφος αλλά κατάνυχμος. Τόν πικμάμισέ
του ήταν έισχυμένο και ματωμένο στην
πλάτη. Έδωσε στην κοπέλλα τόν μαχαίρι
που κρατούσε, και της φώναξε:

— Με δάγκωσε στην πλάτη μιά όνιά!...
Κώψε, άνοιξε την πληγή! Έγώ δοκίμασα,
αλλά δεν υπόρεσα!

Η Άνουντσιάτα άνακάλυψε εύκολα τη
δαγκωματιά, στην πλάτη τόν νεού. Τή
νάρασε σταυρωτά με τόν μαχαίρι και κόλ-
ησε πάνω τα γέιλη της. Μιά ταραχή την
κυριεύσε συνγρόνως. Έτρεψε σύγκορη...
Τέλος, έφτυσε τόν αίμα που είχε ρουφήξει.
Όστόσο, εξακολουθούσε να κρατάη άγκα-
λισμένο τόν νεό και ν' άκουμπή τόν κε-
φάλι της στη ζεστή και γεροδεμένη πλάτη
του. Ένοιωθε μιά γλυκειά γαλήνη μέσα
στην ψυχή της...

Ο άγνωστος γύρισε και την κύτταξε.
— Τι ώμορφη τή ζωή μου. Τή θέλεις;

— Προσπάθησε πρώτα να σταθής στα
πόδια σου, άπάντησε εκείνη γελώντας. Εί-
σαι καλλίτερος τώρα:

— Λιγάκι... Έλα μαζί μου. Υπάρχει
μιά πηγή, εδώ κοντά.

Ο νέος έπλυνε τα ματωμένα γέιλη της
κοπέλλας. Έπειτα θέλησε να τή σείξη
στην άγκαλιά του. Μά εκείνη τόν σταμά-
τησε.

— Περιμένε! τόν είπε. Έχω δουλειά.
Ζητώ τόν Κάλδο Καλτσαπότε.

Έκείνος άποτραβήχτηκε λίγο και την
κύτταξε.

— Α, έσύ είσαι η κοπέλλα που έχει

κάποιο δικό σου στο Γκάντο; ρώτησε.
— Η Άνουντσιάτα δεν άπάντησε.

— Καλά. Έλα πάμε!... πρόσθεσε ο
νέος.

Την ώδηγησε ως την είσοδο μιάς σπη-
λιάς.

— Νά ο Κάλδο Καλτσαπότε, της είπε.
Είνε ο πατέρας μου.

— Α, είνε η κοπέλλα, που μάς είπε ο
Τίκο; ρώτησε ο τυφλός. Έλα μέσα, παιδί
μου!

Η Άνουντσιάτα τόν άναγνώρισε — κι'
ας ήταν τώρα αδύνατος ήλιοκαμένος, με
μαύρα ματουγάλια.

— Δεν έπληγες στο χωράφι. Ίντρα; εί-
πε ο Κάλδο στο γυιό του.

— Κατέβηκα να πώ νερό στους κόκκι-
νους βοάχους και με δάγκωσε μιά όνιά.

— Όλα γυρίζαν μέσα στο κεφάλι της κο-
πέλλας... Ήταν γυιός του!...

Καθώς κάθισε, ένοιωσε στο γοφό της τη
λαβή τόν πιστολιού. Τόν άνασκήωσε λίγο,
δίχως ν' άφήση απ' τα μάτια της τόν Κάλ-
δο, σαν να μπορούσε ο έχθρός της να ιδώ
αυτή την κίνησή της... Εκείνος πήρε πά-
νω από μιά έταξέρα ένα μεταλλικό κου-
τάκι.

— Θέλεις να κάνης μιά ένεση στον Ίν-
τρα; της είπε.

Μά τα γέλια της έτρεμαν, τόσο πού έ-
σπασε την πρώτη άμπεύλα.

— Άφισε, μπορώ να την κάμω μόνος
μου είπε ο νέος.

Μιά ξαφνική δυος ζάλη τόν άνάγκασε
να φέοτ το χέρι του στο μέτωπό του...

Η πληγή που τόν είχε άνοίξει η νέα
με τόν μαχαίρι, μολύνθηκε. Είχε πυρετό επί
4 ήμέρες. Η Άνουντσιάτα τόν περιποιή-
θηκε μ' όφθοσίωσι. Έστειλε τόν μικρό Τί-
κο ν' άγοράσει απ' την πόλη ότι χρειαζό-
ταν. Μαγείρευε για τους δυό άντρες.

Δεν ξεχνούσε ώστόσο, ότι είχε έμπρός
της τόν Κάλδο Καλτσαπότε, τόν υπεύθυνο
του θανάτου του Ζοζέ Ραμυρέζ! Μά άνέ-
βαλε την έκδίκησή της για την πρώτη μέ-
ρα που θα μπορούσε ο Ίντρα να σκηωθώ
και να βνή έξω...

Καταλάβαινε τώρα πως θα της χρεια-
ζόταν μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια, για
να σκότωση αυτό τόν νερό! Είχε δυος όρ-
κισθώ να έκδικηθώ... Έπειτα, θα πέθανε
κι' αυτή!

Κι' έφτασε τέλος η φοβερή ήμέρα. Ο
Ίντρα ήταν πιά σε κατάσταση να δουλέ-
υη στο χωράφι.

— Μείνε και σήμερα εδώ, παρακάλεσε
την Άνουντσιάτα. Θέλω να σου μιλήσω τόν
Βοάδου!

Έκείνη τόν έξέφυγε, όταν ζήτησε να την
τραβήξη στην άγκαλιά του, τόν κύτταξε
βαθιά μέσα στα μάτια και τόν φώναξε.
καθώς άπομακρυνόταν τρέχοντας:

— Πήγαινε τώρα!... και γύρισε γοή-
γορα!

Μπήκε έπειτα τόσο άπότομα στη σπη-
λιά, ώστε η ζώνη της σκάλωσε στην πόρτα
και τόν πιστόλι της έξέφυγε κι' έπεσε κάτω
στο γλάμα. Σταμάτησε, άμύλητη, λαχανια-
σμένη...

— Τί έχεις;... Κλαίς; τή ρώτησε ο
τυφλός.

— Εκείνη σώπαινε. Ο Κάλδο έπέμεινε,
άνησχνώντας για τή σιωπή της:

— Θα μείνης μαζί μας;... Είσαι ά-
ραδωνιασμένη;... Ποιος έχεις στο Γκάν-
το;... Δεν μάς έχεις πη άκούη...

— Δεν έχω κανένα στον κόσμο. Κάλδο
Καλτσαπότε! πρόσθεσε άργα η κοπέλλα.
Τουφεκίσε τόν άραδωνιαστικό μου, την
πρώτη μέρα της έπαναστάσεως της Τενε-
ρίφης. Ήταν ο Ζοζέ Ραμυρέζ... Κι' ή-
θα έδω για να σε σκοτώσω!

Δεν τολμούσε ώστόσο να κινηθώ, να
σκύψη, να σκηώση τόν πιστόλι. Θα προ-
τιμούσε να της ζητούσαν να βάλη τόν χέρι
της στη φωτιά!

Ο Κάλδο είχε γλωμιάσει. Έβγαλε τα
ματουγάλια του και σκούπισε τόν ιδρωμένο
μέτωπό του. Τα σβυσμένα μάτια του ήσαν
κόκκινα και δακρυσμένα.

Η Άνουντσιάτα δάγκωνε τα γέιλη της...
Θα τή σταματούσε λοιπόν ο όικτος; Είχε
νοιώσει όίκο εκείνος γι' αυτήν, όταν είχε
σκηώσει τόν χέρι του;...

— Α, είσαι έσύ;... Η Τόσκα; μου-
μούρισε ο τυφλός. Καύμενη μικρή!

Η λέξη αυτή κι' η ξαφνική άνάμνηση του
Ζοζέ που έπεσε νεκρός, της έδωσαν τόν
βαρρος να σκηώση τόν όπλο της, έτοιμη να
πιέση τή σκανδάλη...

Μά ο Κάλδο συνέχισε:

— Δεν έδωσα έγώ τη διαταγή να πυ-
ροβολήσουν! Σήκωσε τόν χέρι μου, για να
σταματήσω την έκτέλεση. Μά οι συντροφοί
μου με παρεξηγούσαν... Άν θέλεις, πι-
στεψέ με... η υή με πιστεύς. Λίγο με
νοιάζει! Είμαι πιά ένας γέρος, άχρηστος,
τυφλός!

Άκουσε την κοπέλλα να βγαίνει και να
σταματάη λίγο στο κατώφλι...

«Δεν έδωσε διαταγή να πυροβολήσουν!...
Δεν έδωσε διαταγή!...» Έλεγε και ξανά-
λεγε με τόν νού της.

Όλη η άγρια θύελλα τόν πάθους που
είχε έεσπάσει μέσα της είχε τώρα κοπάσει.
Δεν την ένοιωζε τίποτε άλλο παρά μόνο
η αγάπη της για τόν Ίντρα.

Κι' ένοιωθε την καρδιά της να πλημμυ-
ρίζη από χαρά!

Όλη την ήμέρα, γυρίζει στο δάσος, σαν
μεθυμένη απ' την εύτυχία. Άργα τόν ά-
πόγευμα, κουρασμένη πιά, ξαναγύρισε στη
σπηλιά. Πήρε τόν χέρι τόν τυφλού και τόν

σφίξε τόσο δυνατά μέσα στα δικά της
πούκαγια, ώστε τόνούωσε να τρίζη σαν ξε-
ρόκλαδο.

— Πάω να πορۇπάντησω τόν Ίντρα...
πατέρα! μουμούρισε.

Δεν ύπληξε πιά στην ψυχή της ή πικρή
δίψα της έκδίκησεως... Δεν ύπληξε τί-
ποτε άλλο από μιά άπέραντη αγάπη και
καλωσύνη...

Σ. ΜΑΛΠΑΣ

Θα βλέπουμε τη θερμότητα!

Το «βολόμετρο» του δόκτορος
Άντριους

Ο δόκτωρ Ντόναλντ Άντριους, διευ-
θυντής του Χημικού Έργαστηρίου τού Πα-
νεπιστημίου (Τζών Χόπκινς), κατασκεύα-
σε ένα νέο «βολόμετρο» εξαιρετικής εύ-
παθείας, με τόν οποίο μπορεί κανείς να
«βλέπει» τη θερμότητα. Τό έπιστημονικό
αυτό όργανο είνε συνδυασμένη εφαρμω-
γή χημικών και ηλεκτρικών αντιδράσεων.
Αποτελείται από δυό συστατικά μέρη:
1) Μιά ταινία νιτρικού έρυθροκυανίου, που
όταν φυγή σε 15 βαθμούς κάτω από τόν
μηδέν, γίνεται ένας υπερ-άγωγος της
θερμότητας. Η ηλεκτρική της αντίσταση,
πρακτικά, ίσοδυναμεί με τόν μηδέν. 2) Έ-
να ηλεκτρικό κύκλωμα, που τυλίγει την ται-
νία. Μ' ένα φεκό, προβάλλεται στην ται-
νία ή εικόνα τού σώματος, που θέλουμε
να δούμε τη θερμότητά του. Καί τή βλέ-
πουμε πραγματικά: Η ταινία, στο μέρος
που πέφτει η εκόνα φωτίζεται και η η-
λεκτρική ένταση τού σώματος αυξάνει.
Μεταξύ της εικόνας που προβάλλεται και
της ταινίας τοποθετείται ένας μεταλλι-
κός δίσκος με έλικοειδείς έγκοπές, που
χωρίζουν την εικόνα σε διάφορα τμήμα-
τα κι' έτσι τόν καθένα έπιδρά ξεχωριστά
από τόν άλλο στην ταινία. Με τόν τρόπο
αυτό ξεχωρίζεται η θερμότητα από τόν δια-
φορά μέρη ενός κα τού αυτού σώματος.

Αν, π.χ., προβάλλουμε την εικόνα ενός
κτιρίου, θα βλέπουμε τη θερμότητα που
βγαίνει από τόν τράκι του και τόν παρά-
θυρα, ενώ οι τοίχοι θ' άφηνουν στην ται-
νία σκιές. Έπί πλέον ένας κυματομετρώς
καθοδικών άκτινων μετρώοντας την ηλα-
κτρική έπίδραση τού σώματος που θα
προκαλείται από τή ψυχρά και τή θερμά
μέρη τού κτιρίου, θα μάς δίνη άπάνω-
κάτω πληρή και πιστή εικόνα για τή θερ-
μότητα που έπικρατεί σ' όλα τόν μέρη τού
κτιρίου από άρεκτη άπόσταση (τά μεχρι
τώρα πειράματα έχουν έπιτύχει από άπο-
στάσεως 500 μέτρων), και χωρίς φυσικά
να χρειαζόται να τοποθετήσουμε θερμό-
μετρο σ' αυτά.

Οι στρατηγικοί έπιστήμονες, όπως ή-
ται έπόμενον άκείθηκαν άμέσως να χρη-
σιμοποιήσουν την έφεύρεση αυτή για πο-
λεμικούς σκοπούς: Να ανακαλύπτουν δη-
λαδή τή θερμά μέρη της πόλεως, που
θα βρίσκεται στη συσκοτίση και να ρι-
χνουν σ' αυτά τή βόμβες. Έτσι θα μπο-
ρουν να ανακαλύπτουν, έστω και αν δεν
φαίνονται, που λειτουργούν βιομηχανικές
έγκαταστάσεις και να κατευθύνουν σ' αυ-
τές τή πλημυριά τους.

Η Άνουντσιάτα ήταν έτοιμη να πιέση τήν σκανδάλη.

Αδυνάτομο Διήγημα

Περιμένοντας το φονιά

Οι φύλακες του μουσείου της κ. Τυσώ — του περιφημου μουσείου του Λονδίνου, όπου υπάρχουν οι κέρνες αλλά δολοφώνησαν αναπαράστασεις όλων των σημαντικότερων ιστορικών γεγονότων, των φρικτωτέρων εγκλημάτων και των δισημωτέρων προσωπικοτήτων δεν θυμόντοσαν να γαν ξαναβούν άλλοτε αυτό τον επισκέπτη.

Είχε πρωτοεμφανισθή την ημέρα που είχαν γίνει τ' αποκαλυπτήρια του δωμιάτου του «Διπλού φόνου της Φλόριν Σεράν». Το ανατομικό αυτό εγκλημα είχε συνταράξει το Λονδίνο πρό 3 περίπου μηνών. 'Η αναγγελία λοιπόν των αποκαλυπτηρίων συγκέντρωσε πλήθος κόσμου στο μουσείο.

Μαζί με τους πρώτους επισκέπτες, είχε υπή κι' ο περίεργος άνθρωπος. Κι' είχε μείνει έκστατος, στο αντίκρουσμα της φοιτικής σκηνής του φόνου.

—Υπέροχο! Καταπληκτικό! μουρούσιες. 'Ο καλλιτέχνης που τόφτισε, είχε μεγαλοφυΐα!

Πράγματι, ήταν αδύνατον να ιδών κανείς τη σκηνή εκείνη χωρίς ν' ανατινίσσει.

Ο γλύπτης παρουσίαζε το φονιά που έτοιμαζόταν να στοργαλίσσει τη δεύτερη κοπέλλα. 'Η πρώτη κειτόταν ήδη νεκρή στη μέση του δωμιάτου.

Φυσικά, ο καλλιτέχνης είχε δώσει στον κακούργο φανταστικά χαρακτηριστικά, γιατί η αστυνομία δεν είχε καταφέρει να τον ανακαλύψει. 'Ο διπλός εκείνος φόνος ήταν ένα απ' τα κτηνώδη ραδιότατα εγκλήματα, που δεν έχουν ελάττωμα, κι' επομένως είχε πολύ δύσκολο να διαλευκανθούν. 'Ο δόσσης κατὰ πάσαν πιθανότητα, δεν ήξερε καν τα θύματά του — δύο δωροφα μανεκέν που συγκατοικούσαν σ' ένα ισόγειο διαμέρισμα. Είχε υπή απ' το παρόμοιο τη στιγμή που γδύνον-

ΕΙΤΕ ΧΙΣΤΕΙΤΕ ΕΙΤΕ ΜΗΝ

Μεταξίριζονται

ΝΤΕΜΑΚΙΠΙΑΝ

Vedette

Καθαρίζετε τις εσόνες και το βαψίμο του προσώπου σας.

Αποφεύγετε την χρήση των σαπουνιών.

τουσαν για να πέσουν στο κρεβάτι. Είχε σκοτώσει την πρώτη, με τέσσερες μαχαίρες στην κοιλιά. Έπειτα είχε αρπάξει τη δεύτερη απ' τα μαλλιά, την είχε σύρει γύρω στο δωμάτιο και τέλος την είχε στοργαλίσσει. Φεύγοντας, είχε άφισει το ξέφρε σπινθηρίδι.

«Για να μη τευπελιόζων τα ήλθια δόγανα της Σκότλαντ-Γουόδ».

—Υπέροχο! Έλεγε και ξανάλεγε ο περίεργος άνθρωπος, κυττάζοντας την αναπαράσταση του εγκλήματος.

Και δεν υπήρχε να ξεκολλησθαι απ' την αίθουσα εκείνη... Την πρώτη μέρα, γάλιστα, οι φύλακες είχαν αναγκασθαι να τον βγάλουν ανεδόν δια της βίας, για να κλείσουν το μουσείο. Όλη την επομένη έδωμάδα εξακολούθησε να πναινινη καθημερινώς. Οι φύλακες τον συνήθισαν πια και τον θεωρούσαν ανισόροπο...

Αυτός τους είχε συστήσει: Λεγόταν Ούιδο. 'Ηταν κοντός, αδύνατος, νευρώδης, με πράσινα μάτια και γκρίζα μαλλιά. Είχε τη μανία να πιάσει κουβέντα με τους άλλους επισκέπτες.

—Μά είνε ύπεροχο! τους έλεγε έκστατος. Κυττάγνε την έκφραση του φονιά, το χαμόγελό του... προσέξετε με ποση φυσικότητα στοργαλίζει το θύμα του!

Οι περισσότεροι τον κύτταζαν με άψidia, οι άλλοι με κάποια περιέργεια. Πάντως, όλοι απέφευγαν να έθαρουνουν το νοσηρό παραλήρημά του...

—Επιτέλους στην ενάτη επισκέψή του, ο Ούιδο δοήκε έναν άνθρωπο διατεθειμένο να κουβεντιάσει μαζί του, έναν κομψό μελαγχρόνιο νεο, άριστοκρατική εμφάνιση.

—Σπάνια μπορεί κανείς ν' απολαύσει τέτοια καλλιτεχνήματα! του είπε.

Ο νέος γαυροέλασε έλαφοά και ώφτισε:

—Εννοείτε το ίδιο το εγκλημα ή την αναπαράστασή του;

—Χι... την αναπαράστασι. Βέβαια! απάντησε. Είνε πραγματικό έργο τέχνης, χωρίς την πραγματική ατέλεια.

—Δεν είμαι της γνώμης σας, είπε ο νέος. Βρίσκω υλισία ότι ο καλλιτέχνης έκαμε μερικά βασικά σφάλματα. Ποιός του είπε π. ν. ότι ο φονιάς στοργαλίσσει την κοπέλλα κρατώντας την οινμένη στο πάτωμα; Θα μπορούσε κάλλιστα να τη σφίγγει με το ένα χέρι πάνω στο στήθος του και να της στοίβει το άλλο το λαιμό. Νά, έτσι!

Κι' έκανε μια γρήγορη κίνηση. 'Ο Ούιδο τον κύτταζε με άπορία.

—Ναι, βέβαια, μουρούσιες. 'Ισως νάχετε δίκιο.

—Εκτός αυτού, συνέχισε ο νέος, ο άνοητος αυτός γλύπτης έδωσε στο πρόσωπο του φονιά έκφραση κτηνώδη. 'Ενώ άσφαλός ο φονιάς είχε... θα έπρεπε δηλαδή να είχε ένα γλυκό ναμόγελο... υιά έκφραση από-

λυτης εύδαιμονίας. 'Εκείνος ήταν ο πραγματικός καλλιτέχνης!

—Α. δχι! διέκοψε απότομα ο Ούιδο. 'Εδώ δεν συμφωνώ μαζί σας! 'Ο φονιάς ήταν αποτρόπαιο κτήνος, τέρας ανθρωπότητας και λυσσασμένο! Τα γέλια του νέου έκαμαν μια έλαφοά σύσπαι. 'Εσκυψε προς το μέρος του Ούιδο, υιοσκληνόντας τα μάτια του, και γούλλαξε:

—Μή λές βλακείες! 'Ενα τιποτένιο σκουλήκι σαν εσένα δεν υποσεί να έκφραση γνώμη για το μεγαλύτερο καλλιτέχνη των αίωνων!

—Ας γελάσω! φώναξε ο Ούιδο. 'Από πότε λέγονται καλλιτέχνες οι βρωμεροί φονιάδες ανυπεράσπιστων κοριτσιών;

—Θα μετανοιώσες γι' αυτό που είπες! υύλλισε ο νέος, και οίχτηκε στον Ούιδο.

Ο περίεργος όμως άνθρωπος μετεβλήθη εφονικά σε πραγματικό κυκλώνα! 'Η πρώτη γροθιά του πέτυχε το μελαγχρόνιο νεο στο στομάχι κι' η δεύτερη στο σανάκι. 'Επειτα έπεσαν κι' άλλες πολλές, σαν βροχή. 'Επακολούθησαν τοικλοποδιές, και στο τέλος ακούστηκε ένας μεταλλικός κόροτος. 'Όταν ο νέος ξανασηκώθηκε, φορούσε ένα ζευγάρι χειροπέδες.

Οι φύλακες έφτασαν τοχόντας από παντού. 'Ο Ούιδο τους έδειξε ένα σήμα, κομφιστωμένο πίσω απ' το πέτο του σακκακιού του.

—Επιβεβαιώστε Κένστον της Σκότλαντ Γουόδ τους συστήθηκε.

Γρήγορ έγειρα στο μελαγχρόνιο νεο και πρόσθεσε ειρυνικά:

—Εννιά μέρες σε περιμένα φιλαράκο μου. 'Ηξερα πως θα ούδουν! 'Εγώ έβαλα να φτιάσουν αυτή την αναπαράσταση του εγκλήματός σου. Μάντεψε ότι θα ούδουν υιά μέρα να θαυμάσεις το έργο σου, κι' ότι θα σ' έκανα τότε να προσδοής με τη συμπεριφορά σου... Καί τώρα πάμε να γνωρίσης κι' άλλους «ήλιθιους» σαν και μένα...

Τα αυτόγραφα του ντ. 'Αν. νούντοιο έχουν διατιμηθί 36 φράγκα, το Βέρντι και το Παυτινί 20.

Φ. ΦΕΡΓΚΥΣΟΝ

Όσο μια όμπρέλλα...

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟ ΝΑΪΛΟΝ ΣΕ 9 ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΕΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ

- Μαθητικά με κουκούλα από 29 000
- Γιά μικρές Δεσποινίδες » 39 000
- Γιά Κυρίες μικρού αναστήμ. » 55 000
- Μοντέρνα Μαντήλια Βροχής » 12 000

ΝΕΟ Μινιόν 234

ΤΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Το κατάντημα των συγγραφέων και φιλοσόφων

Τελευταία δημοσιεύθηκε στην 'Ελβετία ένας κατάλογος της τιμής των αυτόγραφων διαφόρων διασημών ανδρών.

Σύμφωνα μ' αυτόν τον κατάλογο το ακριβώτερο αυτόγραφο είναι το πρωτότυπο χειρόγραφο της «Ελεονώρας» του Αυγούστου Μπυρζέ. Το χειρόγραφο αυτό δεν έχει διατιμηθί, αναφέρεται δε ότι βρισκεται στην κατοχή ενός συλλέκτη της Βιέννης, που δέχεται να έρθη σε διαπραγματεύσεις για την πώλησή του.

Έρχεται κατόπιν ο Μπετόβεν. Οι τελευταίες νότες μιας σονάτας, που συνοδεύονται από δυό λέξεις γραμμένες με το χέρι του μεγάλου μουσουργού έχουν διατιμηθί αντί τριών χιλιάδων έλβετικών φράγκων.

Ο Σουμαν αναγράφεται στην τιμή των 55 φράγκων, ο Μπράμς των 400 και ο Μπεολίος των 15.

Μεταξύ των ποιητών, τη μεγαλύτερη αξία έχει ο Σύνλερ. Ένα αυτόγραφο του αναφέρεται στην τιμή των 1800 φράγκων. 'Ο Γκαίτε τιμάται μόνον 500 φράγκα.

Νά τώρα ποιές είναι οι τιμές των αυτόγραφων διαφόρων μοναρχών και πολιτικών: του Βισμαρκ 120 φράγκα, του πριγκίπου Εύγενίου 90 φράγκα, του φρεϊδερίκου του Μεγάλου 120 φράγκα, του Γαριβάλδι 25 φράγκα, του 'Αβραάμ Λίνκολν 550 φράγκα.

Μια επίσημή του Βασιλέως 'Ηλίου αναφέρεται στον κατάλογο στην τιμή των 200 φράγκων. Μία άλλη της αυτοκρατορείρας Εύγενίας αντί 30 φράγκων.

Τα αυτόγραφα του Γουλιέλμου 2ου τιμούνται 160 φράγκα και του Γουλιέλμου του 1ου 16 φράγκα.

Οι τιμές των διασημών φιλοσόφων και συνταφών είναι εξαιρετικά μικρές. Έξοφει αποτέλεσμα μόνον ο Μπλάζκ, που τα αυτόγραφα του έχουν διατιμηθί στην τιμή των 200 φράγκων το ένα. Αντίθετα υιά οελες του Τολστόι τιμάται μόνον 12 φράγκα.

Τα αυτόγραφα του ντ. 'Αν. νούντοιο έχουν διατιμηθί 36 φράγκα, το Βέρντι και το Παυτινί 20.

Φ. ΦΕΡΓΚΥΣΟΝ

ΤΑ ΖΩΑ και το μέγεθός τους

Περίεργες επιστημονικές παρατηρήσεις

'Η φύσις είχε τους λόγους της, όταν έδωσε σε κάθε ζώο το ανάστημά του. Γιατί, αν ήταν μικρότερο ή μεγαλύτερο, δεν θα μπορούσε ν' ανταποκριθί στις ζωικές ανάγκες του. Τα έντομα π. χ. δεν θα μπορούσαν να σκαρφαλώσουν με τόση ευκολία στους τοίχους και στα ταβάνια και να στέκονται πάνω στα μακρύα και λεπτά πόδια τους, αν φοβόντουσαν τη βαρύτητα.

Πράγματι, η βαρύτης δεν παρουσιάζει κινδύνους για τα μικρά ζώα.

Αν ένα έντομο πέση από ύψος δεν παθαίνει τίποτε. Αν πέση ένας ποταμικός κυτλάει έλαφοά μόνον. Αν πέση ένας άνθρωπος, σκοτώνεται. Γιατί η αντίστασις που φέρνει ο άερας στην πτώση ενός αντικείμενου, έξαρτάται απ' την επιφάνειά του.

Όταν δε ένα ζώο έχη επιφάνεια σώματος δεκαπλάσια από ένα άλλο το βάρος του δεν είναι δεκαπλάσιο, αλλά εκατονταπλάσιο. Συνεπώς, στα μικρά ζώα η αντίστασις του άερος είναι δεκά φορές περισσότερη παρά στα μεγάλα, κι' έτσι το πέσιμό τους γίνεται μαλακό.

Αντίθετος όμως τα έντομα φοβούνται μίαν άλλη φυσική δύναμη: την «επιφανειακή τάσι» των υγρών. Όταν ένας άνθρωπος βηθί απ' το λουτρό, έχει πάνω στο σώμα του ένα λεπτότατο στρώμα νερού πάχους μισού χιλιοστού περίπου και βάρους μισού κιλού. 'Η δύναμις που συγκρατεί το νερό αυτό πάνω του, είναι η λεγόμενη επιφανειακή τάσις. Στην ίδια περίπτωση, ένας ποταμικός έχει πάνω στο σώμα του νερό ίσο περίπου με

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Έφοδιασθήτε άμέσως για το χειμώνα

Κάλτσες γυναικ. μεταξωτές	6.000
Κάλτσες γυναικ. ζωικές...	10.000
Κάλτσες γυν. Νάυλον Νο 51	32.000
Κάλτσες γυν. λινές Α'...	4.000
Κάλτσες γυν. Μπαρολέ...	2.000
Κομπινάζον μεταξωτά	6.000
Κομπινάζον Σατινέ	15.000
Κομπινάζον Μοτίφ Κλόρ	22.000
Κυλόπτες βαμβακ. Α'...	2.000
Κυλόπτες μεταξωτές Α'...	4.000
Σοσόνια γυναικών	1.200

Υποκάμισα, φανέλλες κάλτσες ανδρών, μπλούζες κλπ. είδη πάμφθυνα.

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πώλοισ Χονδρική - Λιανική
52 Κολοκοτρώνη 52

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Γαργα, ανώδυνος και χωρίς τη μιάδι Θεραπεία ριζιδων, κραταελην, ακμής, λιπαρό και ξηρού δερματος, πιάσεως κόμης, πανάδες κτλ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΟΞΑΛ Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 36.032.

Η πρώτη επίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
«Η ΜΑΙΡΗ»

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΔΑΜΟΥΛΗ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΘΗΣΕΙΟΥ ΝΗΛΕΩΣ 1
ΟΝΤΟΓΥΛΑΣΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ (μετ' ηλεκτρισμού και άνευ) ΜΙΖ-ΑΜΠΛΙ ΒΑΦΑΙ ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ, ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΤΗΛ. 593-383
Οικία: Κων. πόλεως 7 Πυριτιδοποιείον

το βάρος του. Στη νύκτα το νερό που την σκεπάζει, ζυγίζει πολλές φορές περισσότερο απ' το σώμα της. Γι' αυτό μια βρεγμένη νύκτα δεν μπορεί να πετάξη, ούτε καν να περπατήσει καλά.

Όταν ένα έντομο πναινινη να πιη νερό, κινδυνεύει όσο ένας άνθρωπος που γέρνει πάνω από ένα βάραθρο. Αν πέση μέσα και το άρπαξη η επιφανειακή τάσις του νερού — αν δηλαδή βροχή — θα μεινι μάλλον σ' αυτή την κατάσταση ως ότου πνιγί. Γι' αυτό, τα περισσότερα έντομα έχουν μια προδοσίδα, ώστε να πίνουν νερό από μακρύα. Δεν κινδυνεύουν μόνον όσα έχουν σώμα αδιάβροχο εξωτερικώς.

Ένα μικρό σκουλήκι απορροφά με το δέρμα του το οξυγόνο που του χρειάζεται, κι' έχει ένα ευθύγραμμο και κοντό πεπτικό σωλήνα για την απορρόφηση της τροφής του.

Ένα άλλο όμως ζώο, δεκά φορές μεγαλύτερο προς όλες τις διευθυσεις, έχει βάρος χιλιαπλάσιο. Για να χρησιμοποιή λοιπόν τους μύς του, χρειάζεται χίλιες φορές περισσότερη τροφή και οξυγόνο. Όπως είπαμε όμως με χιλιαπλάσιο βάρος, η επιφάνεια του σώματος γίνεται μόνον εκατονταπλάσια, συνεπώς απορροφά δεκά φορές λιγότερο οξυγόνο απ' το απαιτούμενο. Πρέπει λοιπόν ν' αυξήθι με κάποιο τρόπο η επιφάνεια που απορροφά το οξυγόνο. Νά γιατί δημιουργήθηκαν στα ανώτερα ζώα οι πνεύμονες — που έχουν στον άνθρωπο συνολική επιφάνεια 100 τετραγωνικών μέτρων. Συγκεκριμένα το έντερο πρέπει ν' απορροφήσει περισσότερη τροφή, και γι' αυτό γίνεται μακρότερο κι' αποκτά άνωμιαλη έσωτερική επιφάνεια.

Μ' άλλα λόγια, τα ανώτερα ζώα είναι πιο πολύπλοκα απ' τα κατώτερα, επειδή είναι μεγαλύτερα.

Τα έντομα δεν έχουν αίμα, το οποίο να μεταφέρει το οξυγόνο σ' όλο το σώμα τους, όπως γίνεται στα σπονδυλωτά ζώα. Απορροφούν λοιπόν τον άερα με μικρούς κλειστούς σωλήνες, που βροίκονται σε κάθε μέρος του σώματός των. Το οξυγόνο τους διαπερνά και τροφοδοτεί τους ιστούς που βρισκονται από πίσω. Δεν μπορεί όμως ύπο τοιούτους δρους να φτάση σε άποστασι μεγαλύτερη από μισό πόνο. Γι' αυτό λοιπόν όλο σώμα των έντόμων δεν έχει συνήθως πάχος μεγαλύτερο από ένα πόνο. Αν ήταν παχύτερο, το οξυγόνο του άερος δεν θα μπορούσε να φτάση ως το έσωτερικό τους.

Ας έρθουμε τώρα στα πουλιά. Το μέγεθός τους δεν μπορεί να περάση ώρισιμένα όρια. Κι' ο λόγος είναι ο έξης: Οι κανόνες της αεροναυτικής μας λένε ότι, αν το μήκος ενός αεροπλάνου γίνι τετραπλάσιο η ταχύτης που χρειάζεται για να συγκρατηθί στον άερα είναι διπλάσια. 'Η δύναμις όμως που απαιτείται για την ταχύτητα αυτήν, αυξάνεται δυσανάλογα. Το μεγαλύτερο αεροπλάνο που ζυγίζει 64 φορές περισσότερο από το μικρότερο, χρειάζεται 128 φορές περισσότερους ίππους δύναμεις για την πτήση του.

Εφαρμόζοντας λοιπόν την ίδια αρχή στα πουλιά, καταλαβαίνουμε εύκολα γιατί το πιο μεγάλο απ' αυτά δεν κινούν πολύ τις στερούρες τους, αλλά «ζυγίζονται» στον άερα συγκρατούμενα απ' τα κατακόρυφα ατμοσφαιρικά ρεύματα. Κι' αυτό δε ακούη το «ζυγισμό» γίνεται δυσκολότερο, όσο μεγαλύνουν οι διαστάσεις του πουλιού.

Αν δεν ήταν έτσι θα μπορούσε να υπάρχουν άστοι μεγάλα σαρτηνίρες και φοβεροί σαν πολεμικά αεροπλάνα... Όσο για τους άγγελους, αν υπήρχαν, θα πρεπε να προσέχη το στήθος τους περισσότερο από 1 μέτρο, για να χωρέση τους μύς που θα χρειαζόντουσαν για να κινούν τις στερούρες τους!

Μαθήματα σκηνοθεσίας

Είς την αναδιοργανωθείσαν Δραματική Σχολήν του 'Ελληνικού 'Οδείου (φειδίου 3) εκτός των τακτικών θεωρητικών μαθημάτων θα δισαθή και το μάθημα της Σκηνοθεσίας από τον διευθυντή της Σχολής σκηνοθέτην και θεατρικόν συγγραφέα κ. Κουνελάκην.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που ήξερε το μέλλον

Οι καταπληκτικές προφητείες του

Είχε γεννηθί στή Βιέννη, λεγόταν Ροδέρτος Ρήζε κι' ήταν γνιός ενός μικροπάλαιου. 'Η οικογένειά του ήθελε να τον κάνει τραπεζικό υπάλληλο. Όταν όμως έγινε 20 ετών άρχισε να κνή προφητείες, που απεδεικνύοντο κατόπιν σωστές. Μία μέρα, προανήγγειλε σ' ένα φίλο του ότι θα γινόταν σε λίγο εκατομμυριούχος. Πράγματι, σε 3 μήνες ο νέος εκείνος κληρονόμησε άρκετά εκατομμύρια από κάποιους μακρινούς συγγενείς του, που δεν τους είχε γνωρίσει ποτέ. Το περιστατικό αυτό έκαμε μεγάλη εντύπωσι στή Βιέννη και χιλιάδες κόσμο απευθυνέθηκαν στή Ρήζε για να μάθουν το μέλλον τους.

Αυτός τους εξηπούσε στην αρχή δωρεάν, έπειτα όμως ώρισε ένα τιμολόγιο ανάλογο προς την οικονομική κατάσταση του κάθε πελάτου του.

Την εποχή εκείνη, ο βαρώνος Ρότσιλντ κυριαρχούσε στους οικονομικούς κύκλους της Αυστρίας. Ζούσε σαν πρίγκιπας κι' είχε ένα απ' τους καλλιτέχνους σταύλους ίπποδρομιών. Θέλησε λοιπόν να γνωρίση το νεαρό μόνι, μολόνότι τον θεωρούσε άπατενα. Τον υποδέχθηκε με κάποια περιφρόνησι και του είπε:

—Ώστε λοιπόν μαντεύετε τα πάντα; Αποδειξάτε μου την ικανότητά σας. Πέστε μου π. χ. ποιά άλόγα μου έα κερδίσουν την προσεχή Κυριακή.

Ο Ρήζε ζήτησε να ιδθ τα άλόγα. 'Ο βαρώνος τον ώδηγησε στους σταύλους. 'Αφού έκαμε ένα γύρο, ο νέος σταμάτησε έμπρός σ' ένα άλόγο και είπε με πεποίθησι:

—Αυτό θα κερδίση! —Αυτό: φώναξε γελώντας ο Ρότσιλντ. Μά δεν αζίζει μια πεντάρα! Το βάζω να τρέξη μόνο και μόνο για να συμπληρωθί ο απαιτούμενος αριθμός αλόγων.

Κι' όμως την επομένη Κυριακή, άλλαξε γνώμη, γιατί το «παλάλογο» έφτασε πρώτο στο τέρμα, αφήνοντας πίσω όλους τους διαλεκτούς αντιπάλους του!

Τότε ο τραπεζίτης ξανακάλεσε το Ρήζε και τον άντημειψε μ' ένα τοέκ και μ' ένα ώριο κόρημια. Έπειτα τον ρώτησε για το μέλλον του έαυτού του και της οικογένειάς του. 'Αφού άρνήθηκε στην αρχή να μίληση ο Ρήζε υπεχώρησε τέλος έμπρός στην έπιμονή του Ρότσιλντ και του είπε:

—'Ο όριζών της οικογενείας σας είναι ταραγμένος. Οι γνιοί σας θα γνωρίσουν σκληρές δοκιμασίες. Θα πέση η δύναμις των Ρότσιλντ της Βιέννης... Προβλέπη μια μεγάλη καταστροφή, πόλεμος, κοινωνικές αναταραχές. Εύτυχως, εσείς δεν θα τα 'δύτε όλ' αυτά.

'Ηταν τότε το έτος 1900. Μετά 19 χρόνια, έπρεσε η αυτοκρατορία των 'Αψβούργων κι' οι Ρότσιλντ της Βιέννης κλονίσθηκαν οσοβάρα. Το 1938 όταν η Γερμανία κατέλαβε την Αυστρία, δημεύθηκε όλη η περιουσία των Ρότσιλντ (εκτός απ' όσα κινητά είχαν υπορρέσει να διαδώσουν). 'Ο τελευταίος απόγονος της οικογενείας γνώρισαν τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως και κατόπιν την έξορία. Είχε επαληθεύσει και πάλιν η προφητία του Ρήζε.

Ο μάντις πνιε στην 'Αμερική για μια τούρνη διαλέξεων, κι' έγκαταστάθηκε κατόπιν στή Ν. 'Υόρκη. Είχε γίνει πια γνωστός σ' όλο τον κόσμο.

Προφητείες στην τραπεζική Γκούλντ παράγοντα της Ουάσι. Στήν ένα τριμερό «κράχ», ίκανο να κλονίση όλο το αμερικανικό οικονομικό σύστημα. Έκείνος δεν τούδωσε πιστι, γιατί η άνορα βρισκταν σε πλήρη δράση, ήταν μια εποχή ευμηνίας, όλοι έπαίαν και κερδίζαν στο χρηματιστήριο. Διηπρως λοιπόν ο Γκούλντ την αίσωόεό της. 'Ώστός, για λόγους φρονήσεως, πούλησε κρυφά κάποιας μετοχές. 'Ετσι, βρέθηκε με μερικά εκατομμύρια στην κατοχή του όταν άρχισε να κλονίζεται το χρηματιστήριο. 'Η κρίσις κι' ο πανικός ξεσπασαν ξαφνικά, και περιουσίες κοροσάδες εξαφανίσθηκαν σε λίγες ώρες. Χρεωκοπίες, αυτοκτονίες, καταστροφές... Το άπειρο πλήθος των μικροκαταθών τασίστηκε κυριολεκτικώς.

Όταν ο Γκούλντ απεκάλυψε στο Μόργκαν, το Ροκφέλλερ, το Βάντερμπιλτ και τους άλλους διακατομμυριούχους πως είχε σωσει ένα μέρος της περιουσίας του, εκείνοι έσπευσαν να κάνουν το Ρήζε οικονομικό τους σύμβουλο και όδηγό της ιδιωτικής ζωής τους.

Ακόμη κι' ο 'Εντιον ο μεγάλος έφευρέτης, άγνωρίσε τα υπερφυσικά χαρίσματα του Ρήζε. Μία μέρα τον παρακάλεσε τηλεφωνικώς να περάση να τον δθ.

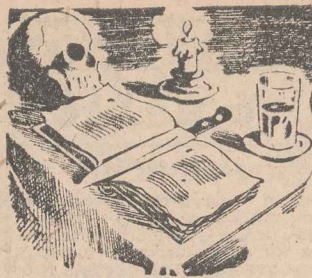
Μόλις ο Ρήζε μπήκε στο έργαστήριό είπε στον έφευρέτη:

—Δεν υπάρχει καλλίτερο υλικό για τους σωσρευτές σας απ' το υδροείδιον του υκελίου.

Ο 'Εντιον έμεινε με το στόμα ανοικτό. Πράγματι, σκεπτόταν να μεταχειρισθί υδροείδιον του υκελίου για ένα νέο τύπο συσφωρευτού, δεν το είχε πθ όμως σε κανένα απόλυτως...

Ο Ρήζε δεν άφισε άπομνημόνευμα. Το μυστικό της μαντικής τέχνης του χάθηκε μαζί του. Ένας άπλος τάφος, στο νεκροταφείο της Ν. 'Υόρκης, δέχθηκε το σώμα του...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΧΟΛΜΑΝ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η δηλητηρίαστρια

— Η υπεράσπιση έχει τον λόγον! είπε ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου.

Αμέσως σηκώθηκε ο Άρθουρ Ρόμπεν, ο διάσημος ποιητικός λόγιος για να μιλήσει. Η υπόθεση που δικάζονταν ήταν η περίπτωση υπόθεσης «Μώντ Ρέναρτ».

Η κατηγορούμενη, μια εξαιρετικά όμορφη γυναίκα, που ο τύπος και οι χαρακτηρισμοί της ήταν οι ίδιοι με τον άγνωστο, αλλά πολυκατοικημένο φίλο της.

Ήταν τέρας η μάρτυς ή ώραία αυτή ξανθή γυναίκα; Οι γνώμες του κοινού και των εφημερίδων ήταν διχασμένες. Η κατηγορούμενη είχε άμελλους κατηγορούς, καθώς και ένδοξους υπερασπιστές. Ο εισαγγελέας κατέθεσε ένα σωρό έγγραφα, που περιείχαν διάφορες ένδειξεις, αλλά καμία απόλυτως σαφή και πραγματική απόδειξη για την ένοχη της.

Αλλά κι η νεκρούδα που έγινε στο πτώμα του Ρέναρτ που είχε πέσει άμεσως νεκρός, μόλις είχε πιη δύο ρουφίδες τσάι απ' το φλυτζάνι που του είχε προσφέρει η γυναίκα του, δεν είχε αποδείξει μεγάλα πράγματα.

Από την άλλη μεριά όμως ένας υπέρμαχος της κατηγορούμενης, κατέθεσε ότι άποψε να βεβαιώσει ότι άποψε στην κλειδαρότουπα παρακολούθησε τις χειρονομίες της κυρίας του και την είδε πολύ καλά να γυρνάει μέσα στο φλυτζάνι του σε μια στιγμή που ο κύριός της είχε άλλοτε την προσοχή του, ένα κοκκινωπό υγρό από κάποιο υποκαλάκι και να του προσφέρει κατόπιν το δηλητηριασμένο τσάι.

Ήρθαν επίσης μάρτυρες, οι οποίοι κατέθεσαν ότι πολλές φορές άκουσαν την κατηγορούμενη να λέγει ότι ήξερε να κατασκευάζει δραστικότητα δηλητήρια και ότι την τέχνη αυτή την είχε μάθει στην Άνατολή, όπου ο πατέρας της υπηρετούσε άλλοτε ως Γενικός Πρόξενος.

Σ' όλα αυτά η κατηγορούμενη απαντούσε ότι ο ύπνους της δεν ήταν δικανικός, ότι περί ειδικών γνώσεων της στην κατασκευή δηλητηρίων ήταν παραμύθια.

Το βέβαιον όμως ήταν ότι η κ. Ρέναρτ δεν ήταν πιστή στο σύζυγό της, ότι είχε δημιουργήσει γοηψία και ότι πράγματι ήθελε με κάθε τρόπο ν' απαλλαγεί από τον άνδρα της και να πάρει τον πλούσιο άγαπημένο της.

— Δεν τ' άρνούμαι δ' αυτά, εξήλωσε η κατηγορούμενη, αλλά ποτέ δεν θα μπορούσα να κάνω ένα τέτοιο φοβερό έγκλημα: να δηλητηριάσω τον άνδρα μου...

Η πάλη μεταξύ κατηγορίας και υπερασπίσεως ήταν οξύτατη. Και το κοινό δεν ήξερε ποιά γνώμη να σχηματίσει. Το ίδιο και οι ένορκαι.

Η εξασία ομορφιά της κ. Ρέναρτ, τα ερωτικά της σκάνδαλα και μάλιστα ο τυφλός γι' αυτή έρωτας του συγγενικού της, αναστάτωναν το κοινό και προκαλούσαν ταραχή και παραξένια και σ' αυτούς ακόμα τους δικαστές.

Η γόσσα αυτή είχε κυριολεκτικά ξετρελλάνει τον Άρθουρ Ρόμπεν, τον μεγαλύτερο άγνωστο των ένορκων.

Κι εκείνος δεν έκρυβε καθόλου το πάθος του. Η πρόθεσή του ήταν να παντρευτεί την κατηγορούμενη, μόλις πετύχαινε την άθωσή της. Και άναγκαζόταν όταν έβλεπαν στ' αυτή τον οί υποψίες του κόσμου για την ένοχη της άγαπημένης του.

Είχε απόλυτη πεποίθηση στην άθωωσή της. Και σ' όλη τη δική ήταν διαρκώς προκλητικός και δογματικός έναντι των μαρτύρων, έναντι ακόμα και του εισαγγελέως.

Κατά την διαδικασία, φάνηκε καθαρά ότι στον έρωτα που είχε πέσει άμεσως νεκρός, μόλις είχε πιη δύο ρουφίδες τσάι απ' το φλυτζάνι που του είχε προσφέρει η γυναίκα του, δεν είχε αποδείξει μεγάλα πράγματα.

Από την άλλη μεριά όμως ένας υπέρμαχος της κατηγορούμενης, κατέθεσε ότι άποψε να βεβαιώσει ότι άποψε στην κλειδαρότουπα παρακολούθησε τις χειρονομίες της κυρίας του και την είδε πολύ καλά να γυρνάει μέσα στο φλυτζάνι του σε μια στιγμή που ο κύριός της είχε άλλοτε την προσοχή του, ένα κοκκινωπό υγρό από κάποιο υποκαλάκι και να του προσφέρει κατόπιν το δηλητηριασμένο τσάι.

Ήρθαν επίσης μάρτυρες, οι οποίοι κατέθεσαν ότι πολλές φορές άκουσαν την κατηγορούμενη να λέγει ότι ήξερε να κατασκευάζει δραστικότητα δηλητήρια και ότι την τέχνη αυτή την είχε μάθει στην Άνατολή, όπου ο πατέρας της υπηρετούσε άλλοτε ως Γενικός Πρόξενος.

Σ' όλα αυτά η κατηγορούμενη απαντούσε ότι ο ύπνους της δεν ήταν δικανικός, ότι περί ειδικών γνώσεων της στην κατασκευή δηλητηρίων ήταν παραμύθια.

Το βέβαιον όμως ήταν ότι η κ. Ρέναρτ δεν ήταν πιστή στο σύζυγό της, ότι είχε δημιουργήσει γοηψία και ότι πράγματι ήθελε με κάθε τρόπο ν' απαλλαγεί από τον άνδρα της και να πάρει τον πλούσιο άγαπημένο της.

Η υπεράσπιση είχε τον λόγον! είπε ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου.

Αμέσως σηκώθηκε ο Άρθουρ Ρόμπεν, ο διάσημος ποιητικός λόγιος για να μιλήσει. Η υπόθεση που δικάζονταν ήταν η περίπτωση υπόθεσης «Μώντ Ρέναρτ».

Η κατηγορούμενη, μια εξαιρετικά όμορφη γυναίκα, που ο τύπος και οι χαρακτηρισμοί της ήταν οι ίδιοι με τον άγνωστο, αλλά πολυκατοικημένο φίλο της.

Ήταν τέρας η μάρτυς ή ώραία αυτή ξανθή γυναίκα; Οι γνώμες του κοινού και των εφημερίδων ήταν διχασμένες. Η κατηγορούμενη είχε άμελλους κατηγορούς, καθώς και ένδοξους υπερασπιστές. Ο εισαγγελέας κατέθεσε ένα σωρό έγγραφα, που περιείχαν διάφορες ένδειξεις, αλλά καμία απόλυτως σαφή και πραγματική απόδειξη για την ένοχη της.

Αλλά κι η νεκρούδα που έγινε στο πτώμα του Ρέναρτ που είχε πέσει άμεσως νεκρός, μόλις είχε πιη δύο ρουφίδες τσάι απ' το φλυτζάνι που του είχε προσφέρει η γυναίκα του, δεν είχε αποδείξει μεγάλα πράγματα.

Από την άλλη μεριά όμως ένας υπέρμαχος της κατηγορούμενης, κατέθεσε ότι άποψε να βεβαιώσει ότι άποψε στην κλειδαρότουπα παρακολούθησε τις χειρονομίες της κυρίας του και την είδε πολύ καλά να γυρνάει μέσα στο φλυτζάνι του σε μια στιγμή που ο κύριός της είχε άλλοτε την προσοχή του, ένα κοκκινωπό υγρό από κάποιο υποκαλάκι και να του προσφέρει κατόπιν το δηλητηριασμένο τσάι.

Ήρθαν επίσης μάρτυρες, οι οποίοι κατέθεσαν ότι πολλές φορές άκουσαν την κατηγορούμενη να λέγει ότι ήξερε να κατασκευάζει δραστικότητα δηλητήρια και ότι την τέχνη αυτή την είχε μάθει στην Άνατολή, όπου ο πατέρας της υπηρετούσε άλλοτε ως Γενικός Πρόξενος.

Σ' όλα αυτά η κατηγορούμενη απαντούσε ότι ο ύπνους της δεν ήταν δικανικός, ότι περί ειδικών γνώσεων της στην κατασκευή δηλητηρίων ήταν παραμύθια.

Το βέβαιον όμως ήταν ότι η κ. Ρέναρτ δεν ήταν πιστή στο σύζυγό της, ότι είχε δημιουργήσει γοηψία και ότι πράγματι ήθελε με κάθε τρόπο ν' απαλλαγεί από τον άνδρα της και να πάρει τον πλούσιο άγαπημένο της.

Η υπεράσπιση είχε τον λόγον! είπε ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου.

Αμέσως σηκώθηκε ο Άρθουρ Ρόμπεν, ο διάσημος ποιητικός λόγιος για να μιλήσει. Η υπόθεση που δικάζονταν ήταν η περίπτωση υπόθεσης «Μώντ Ρέναρτ».

Η κατηγορούμενη, μια εξαιρετικά όμορφη γυναίκα, που ο τύπος και οι χαρακτηρισμοί της ήταν οι ίδιοι με τον άγνωστο, αλλά πολυκατοικημένο φίλο της.

Ήταν τέρας η μάρτυς ή ώραία αυτή ξανθή γυναίκα; Οι γνώμες του κοινού και των εφημερίδων ήταν διχασμένες. Η κατηγορούμενη είχε άμελλους κατηγορούς, καθώς και ένδοξους υπερασπιστές. Ο εισαγγελέας κατέθεσε ένα σωρό έγγραφα, που περιείχαν διάφορες ένδειξεις, αλλά καμία απόλυτως σαφή και πραγματική απόδειξη για την ένοχη της.

Αλλά κι η νεκρούδα που έγινε στο πτώμα του Ρέναρτ που είχε πέσει άμεσως νεκρός, μόλις είχε πιη δύο ρουφίδες τσάι απ' το φλυτζάνι που του είχε προσφέρει η γυναίκα του, δεν είχε αποδείξει μεγάλα πράγματα.

ωρείο πεδίο πιά, όταν έγινε ένα μικρό διάλειμμα. Κατά την επανάληψη της συνεδρίασης, ενώ επρόκειτο ακόμα ο συγγενικός να συνεχίσει την υπεράσπισή του, ο πρόεδρος του δικαστηρίου τον διέκοψε και ανήγγειλε ότι δίνει τον λόγο, για δεύτερη φορά στον άστυνόμο κ. Βελλάνου, ο οποίος έφερε νέα στοιχεία σχετικά με την υπόθεση.

Ο κ. Άρθουρ Ρόμπεν, χαμογελώντας περιφρονητικά κάθισε στη θέση του. Μικρός ψήματος εκπληκτικής ακρίβειας στο ακροατήριο. Ένας κοντόχοντρος άνθρωπος, ο κ. Βελλάνου, παρουσιάστηκε.

— Φέρνω, είπε, στο δικαστήριο σας το μικρό αυτό υποκαλάκι, που το ανακάλυψε κατόπιν νεωτέρας έρευνας κρυμμένο στο σπίτι της κατηγορούμενης.

Κι έβαλε το υποκαλάκι επάνω στο τραπεζί.

Πολλοί από το ακροατήριο σηκώθηκαν οτις αυτές των ποδιών τους για να δουν.

Οι δυο χωροφύλακες, που φρουρούσαν την κ. Ρέναρτ, άκουσαν τον Άρθουρ Ρόμπεν να έρωτά την πελάτισσά του:

— Τι είναι αυτό το υποκαλάκι;

— Δείγμα κρασιού μοσχατό! απάντησε εκείνη.

Κύριοι ένορκαι, είπε άναγκη να γίνει ανάλυση του περιεχομένου, είπε ο πρόεδρος παίρνοντας στα χέρια του το μυστηριώδες υποκαλάκι.

— Μπορώ να δω το υποκαλάκι αυτό; ρώτησε ο δικαστήριος.

Ο Πρόεδρος του έδωσε το υποκαλάκι με το κοκκινωπό υγρό.

Ο συγγενικός το άνοιξε, το μύρισε και ύστερα είπε: — Κύριοι ένορκαι, δεν έχουμε ανάγκη από ανάλυση. Την απόδειξη της απόλυτης αθωότητας του υγρού αυτού, που δεν είναι παρά μυστικό κρασί, λιγάκι ίσως ξυμμένο, θα σας την δώσω εγώ άμέσως.

Και αναστηκόνοντας τα φορδοιάνικα της στολής του, έφερε με μια γοργή κίνηση το υποκαλάκι στα χείλη του.

Δεν πρόφτασε όμως να πιη, γιατί μια κραυγή τον σταμάτησε:

— Μή! όχι! Όχι εσύ!... Η κραυγή ήταν της κατηγορούμενης.

Ακολούθησε σιωπή τόση, που άνοιξε ν' άνορευθι ο Ρόμπεν, ο λόγος του έμοιαζε με θύελλα που τα συνεπαίρνει όλα. Όλα τα έπιχειρήματα του Εισαγγελέως κατέπεσαν.

Οι ένορκαι εδάκρυσαν. Το ακροατήριο έκλαιγε. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν βαθεία συγκινημένος κι' αυτός. Η άθωωσή της.

Και τώρα η ζωή της κρεμόταν από τα χείλη του ευγλωττού αυτού δικανικού.

Όταν άνοιξε ν' άνορευθι ο Ρόμπεν, ο λόγος του έμοιαζε με θύελλα που τα συνεπαίρνει όλα. Όλα τα έπιχειρήματα του Εισαγγελέως κατέπεσαν.

Οι ένορκαι εδάκρυσαν. Το ακροατήριο έκλαιγε. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν βαθεία συγκινημένος κι' αυτός. Η άθωωσή της.

Και τώρα η ζωή της κρεμόταν από τα χείλη του ευγλωττού αυτού δικανικού.

Όταν άνοιξε ν' άνορευθι ο Ρόμπεν, ο λόγος του έμοιαζε με θύελλα που τα συνεπαίρνει όλα. Όλα τα έπιχειρήματα του Εισαγγελέως κατέπεσαν.

Οι ένορκαι εδάκρυσαν. Το ακροατήριο έκλαιγε. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν βαθεία συγκινημένος κι' αυτός. Η άθωωσή της.

Και τώρα η ζωή της κρεμόταν από τα χείλη του ευγλωττού αυτού δικανικού.

Όταν άνοιξε ν' άνορευθι ο Ρόμπεν, ο λόγος του έμοιαζε με θύελλα που τα συνεπαίρνει όλα. Όλα τα έπιχειρήματα του Εισαγγελέως κατέπεσαν.

Οι ένορκαι εδάκρυσαν. Το ακροατήριο έκλαιγε. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν βαθεία συγκινημένος κι' αυτός. Η άθωωσή της.

Και τώρα η ζωή της κρεμόταν από τα χείλη του ευγλωττού αυτού δικανικού.

Όταν άνοιξε ν' άνορευθι ο Ρόμπεν, ο λόγος του έμοιαζε με θύελλα που τα συνεπαίρνει όλα. Όλα τα έπιχειρήματα του Εισαγγελέως κατέπεσαν.

Οι ένορκαι εδάκρυσαν. Το ακροατήριο έκλαιγε. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν βαθεία συγκινημένος κι' αυτός. Η άθωωσή της.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ χωρίς βενζίνη

Ένα άλλο πρόβλημα

Δεν παρατηρείται μόνο στην Ελλάδα η έλλειψη βενζίνης. Είτε ένα νεοεισπνευσμένο της μεταπολεμικής εποχής, που έχει πάρει μάλιστα καλύτερη μορφή στις περισσότερες άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Δεν μπορεί λοιπόν ν' αντικατασταθεί η βενζίνη με άλλες καύσιμες ύλες; Οι ειδικοί μελέτησαν διάφορες τέτοιες ύλες, ύστερα η άερια και καθάρισε τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα της καθεμιάς.

Το «βενζόλιον» είναι ένα άριστο καύσιμο υγρό, που παράγεται απ' την αποστάξη της πίσσας των λιθανθράκων και περιέχει ως άτομο στο κοινό γκάς. Έχει απόδοσις μεγαλύτερη απ' τη βενζίνη, γιατί μπορεί να συμπίσθαι πολύ μέρη στο μωτέρ. Είναι λιγότερο εκρηκτικό. Το μωτέρ όμως που λειτουργεί με βενζόλιον δεν έχει κανονικό «ραλαντί», το δε χειμώνα χρειάζεται εξωτερική προθέρμανση, γιατί το βενζόλιον πήζει σε θερμοκρασία 5 βαθμών και βουλώνει όλους τους σωλήνες. Αυτό όμως τα μειονεκτήματα του μπορεί να λειψή, αν προσθέσουμε 10% βενζίνη ή αλκοόλ.

Πολύ καλή καύσιμη ύλη είναι επίσης το οινόπνευμα, καθώς και το «ευνόπνευμα» (που παράγεται από απόσταξη ζύλων). Έχουν την ίδια περίπου απόδοσις με τη βενζίνη. Για να λειτουργήσει όμως ένα μωτέρ μ' αυτά, χρειάζεται ένα βοηθητικό σύστημα αναφλέξεως. Έχουν επίσης τα μειονεκτήματα να διαλύουν τις πλαστικές συσκευές ή τα βελόνια που βρίσκονται τυχόν μέσα στο μωτέρ. Τέλος δεν υπάρχουν σε μεγάλης αφθονίας.

Διάφορα φυτικά λάδια (φοινικέλαιο, ελαιόλαδο, φυτικόλαδο, κλπ.) μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως καύσιμος ύλη σε πετρελαιομηχανές Ντίζελ. Δεν παρουσιάζουν μάλιστα κανένα μειονέκτημα, εκτός απ' το οικονομικό. Στοιχείουν δηλαδή ακριβά κι' έχουν γίνει οπανάξια στη βενζίνη — αν όχι ακόμη πιο πολύ.

Το άεριο του γκαζοζέν μας είναι γνωστό με το παραπάνω, απ' τα χρόνια της κατοχής. Ξέρουμε καλά τα βασικά του και τη μικρή του απόδοσις. Προτιμώτερο λοιπόν να μην ασχολούμαστε περινότατο μ' αυτά.

Δυο άλλα άερια, το «βουτανίον» και το «προπάνιον» έχουν μεγάλη θερμοκρασία ζέσεως, υνδροποιούνται και αποθηκεύονται εύκολα, κι' η απόδοσή τους είναι μεγαλύτερη απ' της βενζίνης. Προέρχονται όμως απ' την αποστάξη του ακαθάστου πετρελαίου, συνεπώς δεν υπάρχουν όταν δεν υπάρχει ακαθάστο πετρέλαιο.

Το κοινό γκάς μπορεί ν' αποθηκευθεί υπό πίεση σε ελαφρές μεταλλικές «φιάλες» εγκατεστημένες πάνω στο αυτοκίνητο, απ' τις οποίες τροφοδοτείται το μωτέρ. Μια τέτοια φιάλη ζυγίζει 3 κιλά κι' έχει την ίδια απόδοσις με 1 κιλό βενζίνης. Με τη νενική όμως έλλειψη καδουνο, δεν υπάρχει διαθέσιμο αφθονία γκάς.

Κατά τον ίδιο τρόπο το αυτοκίνητο μπορεί να εφοδιασθεί με φιάλες που περιέχουν αετυλίνη (αέριον). Μπορεί επίσης να παράγεται η αετυλίνη πάνω στο αυτοκίνητο, την ώρα που θα χρησιμοποιηθεί. Η χρησιμοποίησή της όμως παρουσιάζει πολλούς κινδύνους. Εξ άλλου παράγεται, ως γνωστόν, απ' το στερεό «άνθρακακασέτιον», κι' αυτό πάλι από απόσταξη και κωκ. Σήμερα δε, το κωκ δεν είναι τόσο αφθονό.

Υπάρχει, τέλος, ένα ιταλικό προνόμιον ευρωπαϊκής για την χρησιμοποίηση αμυγνίων ως καυσίμου υγρού στα μωτέρ, αλλά η μέθοδος αυτή δεν έχει αποκτήσει πρακτική σημασία.

Απ' όλα είπαμε πιο πάνω, βγαίνει το συμπέρασμα ότι δεν είναι καθόλου εύκολο ν' αντικατασταθεί η βενζίνη με άλλες καύσιμες ύλες. Το πρόβλημα μένει ακόμη αλυτό.

Και είναι ζήτημα αν θα λυθεί, επί του παρόντος τουλάχιστον.

Η βενζίνη συνεπώς θα κρατήσει τα σκήπτρα γι' αρκετό καιρό ως καύσιμος ύλη και θα γίνεται αιτία έριδων και πολέμων.

Σήμερα δε, το βενζόλιον είναι το καλύτερο καύσιμο υγρό, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το αέριο του γκαζοζέν είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το οινόπνευμα είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «ευνόπνευμα» είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «βενζόλιον» είναι το καλύτερο καύσιμο υγρό, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «προπάνιον» είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «ευνόπνευμα» είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «βενζόλιον» είναι το καλύτερο καύσιμο υγρό, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «προπάνιον» είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «ευνόπνευμα» είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «βενζόλιον» είναι το καλύτερο καύσιμο υγρό, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «προπάνιον» είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Το «ευνόπνευμα» είναι το καλύτερο καύσιμο αέριο, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στα αυτοκίνητα.

Οι ηρωίδες της Σφαγής

Το Μυιόχαρτο

— Ηθελό, για το Θεό, καλέ, κάντε τόπο να σηκώσουμε τη χτυπημένη! φώναζαν στασιμμένες και τρομαγμένες οι γυναίκοι της του μαχαλά.

Κι' η Έσθλα, με τον άστυνόμο επί κεφαλής, σηκώσανε το «Μυιόχαρτο», μια γυναίκα ξερή κι' αναισθητή απ' το ζύλο, και την κουβαλάσανε στο καρακόλι. Εκεί η Έσθλα πήρε ύψος μελοδραματικό και άρχισε:

— Το Μυιόχαρτο, κύριε πολιτάνε... — Πρώτα πρώτα, γιατί την λές Μυιόχαρτο;

— Γιατί, οι άντρες κολλούσανε απάνω της σαν τσού μύγες! Το Μυιόχαρτο, λοιπόν, ήταν κοπέλλα καλοστεκούμενη και γεροδεμένη σαν φεργάδα! Σίγα σίγα, όμως, άλλαζε μουσούδι, γένηκε γλυμή, σκευτή, σαν αρωστημένη, με μια υγιαιότερη κτηνιάδα στη μορφή. Έτσι, κάτι μωρίστηκα, φέος και γέιτονας δεν λαβέει.

— Έλα, λέγε σύντομα, της φώναζε νευρισμένος ο άστυνόμος.

— Όλες παντρεύονται έναν άντρα, κύριε άστυνόμο, τον αφήνουν, φυγούν, βρίσκουν άλλον, τον παντρεύονται κι' αυτόν... έπειτα τον αφήνουν. Κι' έτσι κάθε φορά έχουν έναν. Μα αυτή, η ελκυσμένη, τα κατάφερε κι' είχε τρεις! Έναν στην έπαρχία και δυο εδώ. Και, το πιο κουράζο, κανείς δεν ήπιανε χαμπάρι πως είχαν μια γυναίκα... ρουφένε!

«Στην κατοχή» άφησε τον άντρα της στο χωριό κι' ήρθε στην Άθλη, κι' από τότε ούτε φωνή, ούτε ακρόασις. Εγώ ούτως την κατάλαβα πως ήτανε λαλοκουδούνια, γιατί γουστάρει μελαίκα, σύζυγο με σπολή και γουστάρει κομμάτι, έστω και... τεστεμηνί!

Ηθελε να εξουσιάσει έναν άντρα που εξουσιάζει τον κόσμο. Και παντρεύτηκε με το Νικήτα, το ντρομπαστή. Το μυστικό του όμως δεν την ήπανε. Πετούσε η καρδιά του για σινεμά, γλεντάκια, ταξέμενες και για να βολέψω τα πράματα, νταλαξερίζοντας κρυβά. Κι' έτσι ήρρισκε ότι δεν το ήπιε ο Νικήτας, κάποτε είδε τον Αντώνη, το χωροφύλακα πάνω στην περσία του. Ένα λεσσοπαιδί που σήκωνε το χέρι του και σταματούσανε τα πάντα στο δρόμο! Λαλάθηκε η έρημη! «Αχ» αυτή η στολή τί δεν κάνει! Εσύ τον έρωτεύτηκε. Ο χωροφύλακας όμως είδε τη βενζίνη στη και γύρεψε εξήγησε. «Έτσι η κακοσύνη βρήκε μερδεμένη και τούτε πως ήτανε χήρα. Κι' όλα πήγαιναν καλά, δεστυχώς όμως ήτανε τιμωραλήκαρη, και μια που φταάνε έτσι τα πράματα αποφάσισε να την παντρευτεί. Έκείνη όμως φοβήθηκε απ' τη ματιά του Νικήτα κι' απ' την άλλη τον άλλο να μη ξεπροβάλλει απ' το χωριό, τάφερε σκούρα, ντράπηκε να το πώς ήτανε ξανά και ξανά παντρεμένη κι' έτσι, μια πουμπλέζε, αποφάσισε να βολέψω την ζωή της και τα' άντριοι της. Και τα κατάφερε η κατεργάρια.

Τρία χρόνια, η θείαφωδη, περνούσε τη μέρα με το χωροφύλακα και τη νύχτα με το ντρομπαστή. Κι' ήτανε ευχαριστήμενοι κι' οι δυο τους. Το σωστό σωστό. Οι στολές τους σιδερωμένες, βρουτασμένες και το γουζούρι τους γουζούρι!...

Γιατί είχαν βλέψει διαφορετικά γούστα σ' όλα τα πάντα. Άλλα εκείνη είχε ματιά δεκατέσσερα. Το πρώι ο ένας είχε το τσάι του, το βράδυ ο άλλος το μεζεδάκι του. Κι' είχανε να κάνουνε για τσού γάρες, τσού... οι άντριοι της! Άλλα κουραζούντανε, μπαίνοντας η καμμένη. Ήπαθε μεγάλα γάλα. Ένας άντρας είχε υπελάξ, σκέφονε λοιπόν νάχρησθ με το μωτέρ. Ο ντρομπαστής κουβέτλησε, κι' ο χωροφύλακας νιάγαμπεσε!...

Μήτε τρία τα κεφάλια της, κύριε πολιτάνε μου. Τέλος, να μη στα πολυλόγω, άξαφνα άρριβάρει ο πρώτος της άντρας απ' την έπαρχία. Αυτός, βλέπεις, χωριάτης με σκουριασμένες ιδέες την άνακάλυψε και τηπάρκε αυτό το μεγάλο ρεμπελί, την ήπασε στο ζύλο.

Σήμερα θα κάτσει τώρα στη φυλακή. Μα να σας πω, χαλάλι, να ησυχάση, να κοιμηθί λίγο. Δούλευε νύχτα μέρα η ταμαχτιάρα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Σ' ένα προνομίο, ο διευθυντής εξέταζε έναν άρρωστο, που του φαινότανε θεραπευμένος. Του διηγήται λοιπόν μια φανταστική ιστορία:

— Την περασμένη Κυριακή, παρευρέθηκα σ' ένα τρουερό δυστυχώς. Ένα καμμένο παρόντο ένα υποστυλίστη και του έκοψε το κεφάλι. Εκείνος σηκώθηκε έπειτα πήρε στα χέρια του το κεφάλι του και πήγε σ' ένα κοντινό φαρμακείο, να το ζανακαλλήσουν στους ώμους του... Πως σας φαίνεται αυτή η ιστορία;

— Είναι άνοητη! απάντησε γελώντας ο τρελός. Δεν έχετε λοιπόν ότι τα φαρμακεία είναι κλειστά την Κυριακή!...

Σ' ένα προνομίο, ο διευθυντής εξέταζε έναν άρρωστο, που του φαινότανε θεραπευμένος. Του διηγήται λοιπόν μια φανταστική ιστορία:

— Την περασμένη Κυριακή, παρευρέθηκα σ' ένα τρουερό δυστυχώς. Ένα καμμένο παρόντο ένα υποστυλίστη και του έκοψε το κεφάλι. Εκείνος σηκώθηκε έπειτα πήρε στα χέρια του το κεφάλι του και πήγε σ' ένα κοντινό φαρμακείο, να το ζανακαλλήσουν στους ώμους του... Πως σας φαίνεται αυτή η ιστορία;

— Είναι άνοητη! απάντησε γελώντας ο τρελός. Δεν έχετε λοιπόν ότι τα φαρμακεία είναι κλειστά την Κυριακή!...

Σ' ένα προνομίο, ο διευθυντής εξέταζε έναν άρρωστο, που του φαινότανε θεραπευμένος. Του διηγήται λοιπόν μια φανταστική ιστορία:

— Την περασμένη Κυριακή, παρευρέθηκα σ' ένα τρουερό δυστυχώς. Ένα καμμένο παρόντο ένα υποστυλίστη και του έκοψε το κεφάλι. Εκείνος σηκώθηκε έπειτα πήρε στα χέρια του το κεφάλι του και πήγε σ' ένα κοντινό φαρμακείο, να το ζανακαλλήσουν στους ώμους του... Πως σας φαίνεται αυτή η ιστορία;

— Είναι άνοητη! απάντησε γελώντας ο τρελός. Δεν έχετε λοιπόν ότι τα φαρμακεία είναι κλειστά την Κυριακή!...

Σ' ένα προνομίο, ο διευθυντής εξέταζε έναν άρρωστο, που του φαινότανε θεραπευμένος. Του διηγήται λοιπόν μια φανταστική ιστορία:

— Την περασμένη Κυριακή, παρευρέθηκα σ' ένα τρουερό δυστυχώς. Ένα καμμένο παρόντο ένα υποστυλίστη και του έκοψε το κεφάλι. Εκείνος σηκώθηκε έπειτα πήρε στα χέρια του το κεφάλι του και πήγε σ' ένα κοντινό φαρμακείο, να το ζανακαλλήσουν στους ώμους του... Πως σας φαίνεται αυτή η ιστορία;

— Είναι άνοητη! απάντησε γελώντας ο τρελός. Δεν έχετε λοιπόν ότι τα φαρμακεία είναι κλειστά την Κυριακή!...

Σ' ένα προνομίο, ο διευθυντής εξέταζε έναν άρρωστο, που του φαινότανε θεραπευμένος. Του διηγήται λοιπόν μια φανταστική ιστορία:

— Την περασμένη Κυριακή, παρευρέθηκα σ' ένα τρουερό δυστυχώς. Ένα καμμένο παρόντο ένα υποστυλίστη και του έκοψε το κεφάλι. Εκείνος σηκώθηκε έπειτα πήρε στα χέρια του το κεφάλι του και πήγε σ' ένα κοντινό φαρμακείο, να το ζανακαλλήσουν στους ώμους του... Πως σας φαίνεται αυτή η ιστορία;

— Είναι άνοητη! απάντησε γελώντας ο τρελός. Δεν έχετε λοιπόν

Τὸ κυνήγι τοῦ οὐρανίου

Ὁ τρόμος καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητος

Τὸ πολυτιμώτερο μέταλλο τοῦ κόσμου δὲν εἶναι τὸ χρυσάφι, ἀλλὰ τὸ οὐράνιο. Σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς, ἀκόμη καὶ στίς ταχυνέμενες πολιτικὲς χώρες, συνέρχεται ἐφωδιασμένα μὲ εἰδικὲς συσκευές ἀναζητοῦν κοινοῦ οὐρανόμα οὐρανόμα. Οἱ συσκευές αὐτὲς ἔχουν τὸ μέγεθος μιᾶς γραφομηχανῆς, ὀνομάζονται «μετρητὴ Γκείνγκερ» παράγουν δὲ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἦχο ὅταν περὶ ἐπάνω τους ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ ραδιοενεργὰ μέταλλα.

Τὸ οὐράνιο εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ τὴν εἰρηνικὴ ἐκμετάλλευσιν τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας — μὲ τὴν προϋπόθεσιν, βέβαια, ὅτι θὰ λειφθῶν οἱ πόλεμοι καὶ ὁ ἐφιάλτης τῆς ἀτομικῆς βόμβας... Ποιὲς χώρες διαθέτουν τὶς μεγαλύτερες ποσότητες τοῦ ἀνεκτίμητου αὐτοῦ μετάλλου;

Οἱ Ἡνωμ. Πολιτείες βρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀγοράζουν ὅλη τὴν παραγωγή τοῦ Βελγικοῦ Κογκό, πού ὑπολογίζεται ὅτι εἶναι τὰ 70 ἑκατοστὰ τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς (τὸ 1946 ἔτασε τοὺς 2.000 τόννους, καὶ στὴν τριετή περίοδον μὲν τοῦ 1947 ἀνέβηκε σὲ 1.600 τόννους).

Δεύτερα σὲ ἀπόδοσιν ἔρχονται τὰ καναδικὰ κοιτάσματα τῆς Μεγάλης Λίμνης τῶν Ἀρκτῶν. Ὁ Καναδὰς κρατᾷ ἕνα μέρος τῆς παραγωγῆς τους γιὰ τὸ δικό του μικρὸ ἐργοστάσιον ἀτομικῆς ἐνέργειας καὶ πωλεῖ τὸ ὑπόλοιπο στίς Ἡν. Πολιτείες.

Λέγεται ἔξ ἄλλου ὅτι ἀνακαλύφθηκαν στὸ Κολοράδο τεράστια κοιτάσματα οὐρανίου, ἀρκετὰ γιὰ νὰ κάμουν τὴν Ἡνωμ. Πολιτείας αὐτάρκτης, ἀνεξάρτητες ἀπὸ ξένες πηγές. Δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὲς περὶ πόσους λεπτομέρειες. Πάντως, ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀτομικῆς Ἐνέργειας διέθεσε σημαντικὰ κεφάλαια γιὰ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν τῶν κοιτασμάτων.

Οἱ Ρώσοι ἔχουν βρῆ οὐράνιον σὲ διάφορα μέρη

τῆς ἀπέραντης χώρας τους: στὸ νότιο Τουρκμενιστάν, στὰ Οὐράλια, στὴ λίμνη Βαϊκάλη, κλπ. Συνεχίζεται δὲ ἡ μεγαλύτερη μεταλλοειδογικὴ ἀναζήτησις ἀπὸ δόσε ἀναφέρει ἡ ρωσικὴ ἱστορία μὲ τὴν χρησιμοποίησιν 150 ἀεροπλάνων, 3.000 αὐτοκινήτων καὶ 6.000 ὑπογύων. Τὰ ἀποτελέσματά τῆς τηροῦνται μυστικά.

Κατὰ τὸ Γερμανὸν νεωφυλοῦ Βάλτερ Λούτς, τὰ μὲν νυνὴς μεγάλα κοιτάσματα οὐρανίου στὴν Εὐρώπῃ βρίσκονται στὰ ὄρη Ἐρτς τῆς Σαξωνίας. Ἐνῶς ἄλλος Γερμανὸς ἐπιστήμων βεβαιώνει ἀντιθέτως ὅτι ἡ νοτιοδυτικὴ κυβερνήσις ἀναζητοῦσε μάταια οὐράνιον σὲ μέρη αὐτὰ ἀπὸ τὸ 1940 ὡς τὸ 1945. Πάντως λέγει ὅτι ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἔχει κρυφθῆ τῶρα ἀπὸ ἀπνευρμένην ζῶν καὶ ὅτι 100 χιλιάδες Ρώσοι καὶ Γερμανοὶ ἐργάζονται σὲ οὐρεῖα οὐρανίου τῶν γεωμινω-τοεχικῶν συνόρων.

Τὰ οὐρεῖα Γκιουμὸν τῆς Τσεχοσλοβακίας εἶναι γνωστὸν ὅτι περιέχουν ἀρκετὸ οὐράνιον. Ἀπ' αὐτὸ ἄλλως τὴ ἀπομύνησε ὁ Κιουρί γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ράδιον. Μόνον πού, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ οὐρεῖον τοῦ οὐρανίου ἐθεωρεῖτο ἀχρηστοῦ...

Ἡ Τσεχοσλοβακικὴ κυβερνήσις βεβαιώνει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ παρόντος διαθέσιμον οὐρεῖον γιὰ ἐξέγνωση. Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ζήρῃ ἀν λήν τὴν ἀλήθειαν...

Ἡ Γαλλία ἔχει βοθ μερικὲς ποσότητες οὐρανίου σὲ εἶδος τῆς, καθὼς καὶ στὴ νήσῳ Μαδναγκάρ. Γινοῦνται δὲ τῶρα συστηματικὲς ἐρευνες σ' ὅλες τὶς γαλλικὰς ἀποικίας, γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἄλλων κοιτασμάτων. Τὸ γαλλικὸν «Κέντρον ἀτομικῆς ἐνέργειας» ἔχει ἐγκαταστήσῃ στὴν πρώην στρατιωτικὴ φυλακὴ τοῦ Σατιγιόν.

Οἱ Σουηδοὶ εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ χρόνια τοῦ πολέμου νὰ βγάδουν ἀπὸ τὰ οὐρεῖα τους ἕνα εἶδος πιασάνδρα-κος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο παρή-

γαν πετρέλαιο. Τὸ ἴδιον λοιπὸν αὐτὸ οὐρεῖον φαίνεται ὅτι περιέχει καὶ ἄφθονο οὐράνιον. Ἡ ποσότης τοῦ ὑπολογίζεται σὲ 200.000 τόννους. Ἐκεῖ κατορθώθῃ ἡ δὴ στὴ Σουηδία μιᾶς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνέργειας καὶ ἔχει καταστῶσιν σχέδια γιὰ τὴν ἱδρύσιν ἐνὸς ἀτομικοῦ ἐργοστασίου, πού θὰ λειτουργῇ μὲ τὸ οὐράνιον τοῦ πιασάνδρακος.

Παρόμοια σχέδια ἔχουν καταρτίσῃ καὶ στὴ Νορβηγίᾳ, ὅπου φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν ἐπίσης κοιτάσματα τοῦ ἴδιου οὐρεῖου.

Στὴν Ἀργεντινῇ, ἀνεκαλύφθησαν προσφάτως μεγάλα κοιτάσματα οὐρανίου. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἔκαμε ζωηρότητα αἰσθητὴ στίς ἄλλες χώρες, ἀπ' ὅπου μάλιστα ἐγίναν προτάσεις σὲ διάφορα δόκτορα Χαίξενμπεργκ (βραβευμένη Νόμπελ) νὰ πᾶν νὰ ἐργασθῇ στὴν Ἀργεντινῇ. Ὡστόσο, ὁ Χαίξενμπεργκ ἐδήλωσε ὅτι «δὲν σκοπεύει νὰ συμπέσῃ σὲ ἀτομικὲς ἐρευνες γιὰ στρατιωτικὸς σκοποὺς, γιὰ καμμίαν χώρα τοῦ κόσμου».

Ἐξ ἄλλου, ἡ κυβερνήσις τῆς Ἀργεντινῆς ἐκπαιδεύει σὲ εἰδικὴ σχολὴ 800 τεχνικοὺς γιὰ τὴν ἀναζήτησιν οὐρανίου καὶ ἔχει προκηρύξει ἀμοιβὰς μέχρι 75.000 δολαρίων γιὰ τὴν ὑπόδειξιν νέων κοιτασμάτων.

Στὴ Νότιο Ἀυστραλία ὑπάρχει ἀρκετὸ οὐράνιον γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν εἰρηνικῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας ἐπὶ 100 χρόνιαν.

Ἐπίσης στὸ Μεξικὸ, στὴ Βραζιλίᾳ καὶ στὴ Νέα Ζηλανδίᾳ ἔχουν βρεθῇ κοιτάσματα οὐρανίου. Ἡ Δανία ἔχων οὐράνιον ἀπὸ τὸ παγνυμένο εἶδος τῆς Γροιλανδίας.

Στὸ Τραβανκόρ τῶν Ἰνδῶν, ὑπάρχουν πλούσια κοιτάσματα «θορίου». Οἱ εἰδικοὶ προβλέπουν ὅτι τὸ θόριον θὰ χρησιμοποιηθῇ πολὺ σύντομα ὡς πηγὴ ἐνεργείας, στὴ θεοὶ τοῦ οὐρανίου.

Οἱ μεγαλύτερες ποσότητες θορίου βρίσκονται στὴ Γαλλία. Ὅταν ἐγίνε ἡ συμμαχικὴ ἀπόδοσις στὴν Εὐρώπῃ ἡ ἀμερικανικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν ἐξακριβώσε ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν συγκεντρώσει σημαντικὲς ποσότητες καθαροῦ θορίου καὶ ὅτι εἶχαν μεταφέρει ἀπὸ τὴ Γαλλία εἰς τὴν Γερμανίαν.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνέργειας διέθεσε σημαντικὰ κεφάλαια γιὰ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν τῶν κοιτασμάτων.

Οἱ Ρώσοι ἔχουν βρῆ οὐράνιον σὲ διάφορα μέρη

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ ρομβεσταυρόλεξο

Α'. ΣΕΙΡΑ

1) ΕΔΩΛΙΟΝ. 2) ΠΑΡΑΔΙΔΩ. 3) ΚΑΤΩΤΕΡΑ. 4) ΠΑΡΑΚΑΤΩ. 5) ΚΑΜΑΤΕΡΑ. 6) ΕΠΙΘΕΜΑ.

Β'. ΣΕΙΡΑ

7) ΛΙΤΑΝΕΙΑ. 8) ΔΙΑΠΛΑΤΑ. 9) ΤΕΜΑΧΙΑ. 10) ΚΑΤΑΛΥΜΑ. 11) ΤΕΜΑΧΙΣΤΑ. 12) ΘΕΩΡΗΜΑ.

21 μπουκάλια κρασιῶ

Ἡ μοίρασις ἐγίνε ὡς ἑξῆς: Οἱ δύο πρώτοι πήραν ὁ καθένας 2 μπουκάλια μὲ μιὰ ὀκτὰ κρασί, τὸ καθένας, τρία μὲ μιὰ ὀκτὰ κρασί καὶ δύο φιάλες κενές. (Δηλαδή ἀπὸ 3½ ὀκτὰ κρασί καὶ 7 μπουκάλια ὁ καθένας). Μένουν εἶτι γιὰ τὸν τρίτον τρία μπουκάλια τῆς ὀκτὰς, μιὰ μπουκάλια μὲ μιὰ ὀκτὰ καὶ 3 μπουκάλιας ὀκτὰς (3½ ὀκτὰ κρασί καὶ 7 μπουκάλιας).

Μ' ἕνα γράμμα λιγώτερο

1) ΑΡΚΤΟΣ — Κ = ΑΡΤΟΣ. 2) ΑΓΙΟΣ — Ι = ΑΓΟΣ. 3) ΝΟΜΑΣ — Ν = ΟΜΑΣ. 4) ΙΟΝΗ — Η = ΙΟΝ. 5) ΘΕΜΑ — Μ = ΘΕΑ. 6) ΑΔΑΗΣ — Α = ΑΔΗΣ. 7) ΑΡΤΑ — Τ = ΑΡΑ. 8) ΟΡΙΟΝ — Ο = ΡΙΟΝ. 9) ΛΑΓΟΣ — Γ = ΛΑΟΣ. 10) ΚΡΙΝΑ — Ρ = ΚΙΝΑ. 11) ΠΙΑΝΩ — Α = ΠΙΝΩ. 12) ΦΟΝΟΣ — Ψ = ΟΝΟΣ. 13) ΑΘΡΟΣ — Ο = ΑΘΩΣ. 14) ΒΕΛΟΣ — Σ = ΒΕΛΟ.

Κ' εἶται μὲ τὰ γράμματα πού ἀφαίρεσαμε σχηματίζομε τὴν λέξι: «ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ».

Ἡ τυχοδιώκτρια

Γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα ἀνδρὰς κατὰ τὰ πόδια του, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κλείσῃ τὰ σκέλη του, δεδομένου ὅτι φορεῖ παντελόνια. Μία γυναίκα ὅμως γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ πέσιμο μὲσὰ στὴ φουστὰ τῆς, ἀνοίγει τὰ πόδια τῆς προσφέροντας μεγαλύτερον ἐπιφανείαν.

Τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ τῶν ποδῶν, πού εἶναι τελείως αὐθόρμητο, προδίδει τὴν μεταμφιεσμένην νέαν καὶ αὐτὸ ἀκριβὲς ἐπεδίωξε ὁ ντετεκτὶβ πετώντας τῆς τὴν σοκολάταν γιὰ νὰ διαλυοῖ τις αμφιβολίας του.

Σταυρόλεξο γιὰ βιαστικὸς

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΨΙΜΥΘΙΟΝ. 2) ΙΑ — ΓΩ — ΦΑ. 3) ΘΕΣΙ. 4) ΤΟΥΡ — ΑΛΤ — 5) ΑΙΡ — 6) ΑΙΡ — 7) ΟΝ — ΑΙ — ΤΟ. 8) ΣΑΛΙΑΠΙΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΨΙΤΤΑΚΟΣ. 2) ΙΑ — ΟΙ — ΝΑ. 3) ΟΥΡΑ. 4) ΥΠΕΡ — ΝΑΙ. 5) ΘΩΣ — 6) ΙΑΜΑ. 7) ΟΥ — ΑΑ — ΤΙ. 8) ΝΑΥΤΙΚΟΝ.

Ένας γίγας 4 ἐτῶν

Στὸ Ἀφιόν - Καρακισάρ τῆς Μ. Ἀσίας ὑπάρχει ἕνα ἀγοράκι 4 ἐτῶν πού ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πεισιγενέστερα φαινόμενα τῆς Ἐπιστήμης. Ἀπὸ ἡλικίας 2 μηνῶν, τὸ παιδί αὐτὸ ἐθναλε δόντια. Ὅταν ἐγίνε 18 μηνῶν, εἶχε τριχὲς σὲ πηγύοντι του εἰς ἐπὶ τοῦ σώματος. Σήμερα ἔχει ἕνα πυκνὸν μουστάκι! Οἱ κινήσεις του καὶ ἡ ἐκφορά του εἶναι ὅπως ἐνός ἐνήλικου. Ἀρχίζει δὲ ἡ δὴ... νὰ γερνᾷ, νὰ ρυτιδώνεται τὸ πρόσωπό του! Ὡστόσο διαπρεπὲ τὸ κανονικὸ ἀνάστημα τῆς ἡλικίας του.

Ἡ περίπτωση αὐτὴ δὲν εἶναι μοναδική στὰ ἱατρικὰ χρονικά. Στὶς 14 Μαρτίου 1928, γεννήθηκα στὴν Ἀγγλίαν ἕνα ἀγοράκι ὁ Τσάρλ Τσάρλγουορθ. Ἀπὸ γονεὶς ἀπολύτως κανονικοὺς. Μετὰ 4 χρόνιαν εἶχε μιὰ ὠρία γενεαλογία. Ἐνῶ χρόνιον ἀργότερον οἱ τριχὲς του ἀρξίσαν ν' ἀσπρίδουν. Συγχρόνως παρουσίαζε ὅλα τὰ συμπτώματα τῶν γηραιότητων, καὶ πέθανε τέλος ἀπὸ ἐμβολὴ σὲ ἡλικίαν 7 ἐτῶν!

Στὸ Ἀφιόν - Καρακισάρ τῆς Μ. Ἀσίας ὑπάρχει ἕνα ἀγοράκι 4 ἐτῶν πού ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πεισιγενέστερα φαινόμενα τῆς Ἐπιστήμης. Ἀπὸ ἡλικίας 2 μηνῶν, τὸ παιδί αὐτὸ ἐθναλε δόντια. Ὅταν ἐγίνε 18 μηνῶν, εἶχε τριχὲς σὲ πηγύοντι του εἰς ἐπὶ τοῦ σώματος. Σήμερα ἔχει ἕνα πυκνὸν μουστάκι! Οἱ κινήσεις του καὶ ἡ ἐκφορά του εἶναι ὅπως ἐνός ἐνήλικου. Ἀρχίζει δὲ ἡ δὴ... νὰ γερνᾷ, νὰ ρυτιδώνεται τὸ πρόσωπό του! Ὡστόσο διαπρεπὲ τὸ κανονικὸ ἀνάστημα τῆς ἡλικίας του.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ τῶν πυραυλοκινήτων

Κίνδυνοι καὶ τελειοποιήσεις

Ὅσο τὰ πολεμικὰ ἀεροπλάνα πλησιάζουν στὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου, τόσο τὸ νευρικὸ σύστημα τῶν πιλότων γίνεται λιγώτερον ἱκανὸ ν' ἀντιδρά ἀμέσως καὶ ἐγκαιρῶς σὲ περίπτωσιν κινδύνου. Ἀς ὑποθέσωμε π. χ. ὅτι ὁ πιλότος ἐνὸς πυραυλοκινήτου ἀεροπλάνου, πού πετάει μὲ 650 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, βλέπει ν' ἀναστῇ καταπάνω του ἕνα βομβαρδιστικὸ μὲ 500 χιλιόμετρα. Τὸ διακρίνει ἀπὸ 8 χιλιόμετρα μακριά, καὶ ὅμως μάλιστα προλαμβάνει νὰ κάμῃ τὸν ἀπαιτούμενον χειρισμὸν, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ σύγκρουσιν. Γιατί, μὲ τὴν ταχύτητα πού ἔχουν τὰ δύο ἀεροπλάνα, θὰ συναντηθοῦν σὲ 25½ δευτερόλεπτα. Ἄν μάλιστα τὸ πρῶτο πετᾷ μὲ 900 χιλιόμετρα — ταχύτητα πού μπορεῖ πιά νὰ πραγματοποιηθῇ — ἡ συνάντησις τους θὰ γίνῃ σὲ 20 μόνον δευτερόλεπτα. Ἐπομένως, ὁ πιλότος ἐνὸς τόσο γρήγορου ἀεροπλάνου δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀφαιρῇ ἕτερε μὴ στιγμὴν. Πρέπει νάχη νύκτα τὴν ἐντέλειαν ὅλη τὴν προσοχήν του καὶ τοὺς μύς του ἑτοιμοὺς ν' ἀντιδράσουν κατὰ τοῦ κινδύνου.

Οἱ δοκιμαεῖς μὲ τὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα τῆς ἀμερικανικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας εἶναι ἀκόμη τόσο λίγες, ὥστε πολλὰ ζητήματα μένουν ἀλυτά. Οἱ ὥρες πτήσεως τῶν πιλότων μὲ τέτοια ἀεροπλάνα εἶναι μόνο 5.600 ἐν ὧν. Ὡστόσο ἔχει καὶ ὅλας ὑπολογισθῇ ὅτι τὰ δυστυχήματα μὲ τὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα εἶναι τετραπλάσια παρὰ μὲ τὰ κοινὰ. Τὴν ἴδιαν ὅμως συχνότητα παρουσιάζουν τὰ δυστυχήματα, ὅταν τὰ κοινὰ ἀεροπλάνα βοσκόντουσαν ἀκόμη στὴν ἀσκήν τους, ὅπως τῶρα τὰ πυραυλοκίνητα.

Πρέπει ὥστόσο νὰ λυθοῦν πολλὰ προβλήματα ἀκόμη, γιὰ νὰ γίνονταν τὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα ἀσφα-

Ἐξεδόθη ἡ «ΑἰΠΤΕΡΗ ΝΙΚΗ», τὸ νέο βιβλίο τοῦ συνεργάτου μας κ. Π. Παλαιολόγου. Ὁ πόλεμος, ἡ Κατοχή, ἡ ἀπελευθέρωσις ὅλη ἡ θύελλα τῆς τελευταίας ἐπταετίας σὲ πενήντα χορονογραφήματα. Ἡ «ΑἰΠΤΕΡΗ ΝΙΚΗ» πωλεῖται καὶ στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ».

Διὰ τὰς νεαράς

Κυρίας καὶ Δεσποινίδας

Στὴν Ἀμερικὴν ὅλες οἱ Κυρίες καὶ Δεσποινίδες ἀποκοτοῦν ὠραῖο σῶμα διότι ἀπὸ νεανικῆς ἡλικίας μεταχειρίζονται τὰ περίφημα Λαστέξ

ΦΛΕΞ - ΦΟΡΜ

Τὰ Φλέξ-Φόρμ εἶναι ἐλαφρά, ὑγιεινά, ἀναπαυτικά καὶ πολὺ φθηνά.

Πωλοῦνται μόνον στὸ Εἰδικὸ Κατάστημα

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΚΟΝΤΩΣΗ

ΕΡΜΟΥ 50

Σ. ΠΡΙΣΤΟΥΡΗΣ

λὴ ὅσο τὰ κοινὰ. Πρῶτο ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς διασώσεως τῶν ἀεροπόρων, σὲ περίπτωσιν κινδύνου. Δὲν μπορεῖ ὁ πιλότος νὰ πηδῇ ἀπλῶς ἐξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, ἀν πετᾷ μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ 800 χιλιόμετρα, γιὰ τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος θὰ τοῦ ἐκσπύσῃ τὸ θώρακ τοῦ προσώπου καὶ θὰ τὸν σκοτώσῃ ρίχνοντάς τον πᾶν στὰ φτερά ἢ τὴν οὐρὰ τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐχουν συμβῇ ἤδη ἀρκετὰ τέτοια δυστυχήματα.

Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐπινοήσει γιὰ τὴν περίπτωσιν αὕτη τὸ «ἐκσφενδονίζομενον καθίσμα». Ὅταν ὁ πιλότος ἤθελε νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸ ἀεροπλάνο του, προετοίμασε πρῶτα τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα χοντρὸ πανί καὶ ἔπειτα κινεῖται ἕνα μυχλὸ. Προκαλοῦσε ἐστὶ μιὰ ἐκρηκτὴ κάτω ἀπὸ τὸ καθίσμα τοῦ, ἡ ὁποία τὸ ἐκσφενδόνιζε ἐξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασιν. Τέλος, ὁ πιλότος προσγειωνόταν μ' ἕνα ἀλεξίπτωτο.

Τὸ ἴδιον σύστημα, πρὶν τελειοποιημένο, ἐφαρμόζουν τῶρα καὶ οἱ Ἀμερικανοί.

Μεγαλύτερος ἀκόμη εἶναι ὁ κίνδυνος τῆς ἀπώτατης συμπίεσεως τοῦ ἀέρος ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Ἡ πίεσις καὶ ἡ ἰσχυρὴ παλμικὴ δυνάμεις τῆς ἀτμοσφαιρῆς μποροῦν νὰ συντρίβουν ἐσφαιρικὰ τὸ στερεώτερον ἀεροπλάνο. Χρειάζεται λοιπὸν νὰ δοθῇ στὰ φτερά ἕνα τέλειον ἀεροδυναμικὸ σχῆμα, ὥστε νὰ γλυσταῖ πᾶν τοὺς ὁ συμπίεσμένος ἀέρας.

Τὰ πυραυλοκίνητα παρουσιάζουν ἕνα ἄλλο κίνδυνο ἐνὼ βρίσκονται ἀκόμη στὸ εἶδος. Τὰ αἶρια πού θγαίνον ἀπὸ τὸ πῦρ μέρους τους, ἔχουν θερμοκρασίαν 800 βαθμῶν καὶ ταχύτητα 500 μέτρων σὲ δευτερόλεπτο. Εἶναι δηλαδή τόσο ζεστά, ὥστε μποροῦν νὰ λυθῶσιν ἀλουμίνιον, καὶ ταχύτερα ἀπὸ σφαῖρα ὀπλοῦ.

Ἄν τύχῃ λοιπὸν νὰ βρεθῇ ἐμπρὸς τους κάποιος ἀπόστολος, τὸν ἐκσφενδονίζουν σὲ μεγάλη ἀπόστασιν, ἢ τὴν καίει!

Ὁ κίνδυνος ἐκρήξεως σ' ἕνα πυραυλοκίνητο ἀεροπλάνο εἶναι πολὺ μικρότερος ἀπὸ ὅσο πιστεύει ὁ πολὺς κόσμος. Γιατὶ δὲν ἀναπτύσσονται μεγάλες πιέσεις, ὅσοι στὰ κοινὰ καὶ μωτὲρ τῆς βενζίνης ἢ στίς ατμομηχανές. Πρέπει μόνον νὰ προσέχη ὁ πιλότος ὥστε νὰ μὴν υπερβῇ τὸ ἐπιτρεπόμενον ὅριον τῆς ταχύτητος πείστροφος τοῦ συμπιεστοῦ, γιὰ νὰ μὴν τὸν σπᾷσῃ ἡ φυγόκεντρος δύναμις.

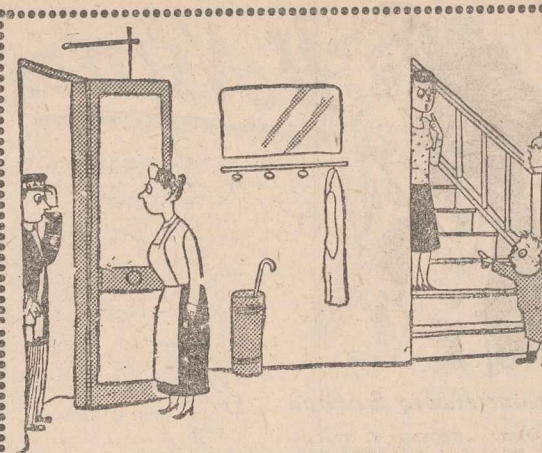
Ὅσο γιὰ τὴν ἀντοχὴ τῶν ἀεροπόρων στίς πολὺ μεγάλες ταχύτητες, οἱ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι εἶναι καταπληκτικὴ. Μόνον οἱ ἀπώτατοι ἀλλαγὲς τῆς ταχύτητος εἶναι ἐπικίνδυνες γιὰ τὸν ἀνθρώπινον οργανισμό, καθὼς καὶ οἱ ἀπώτατοι στροφὲς ἐνός ἀεροπλάνου πού πετᾷ ὀλοταχὺς. Ὡστόσο μπορεῖ κανεὶς θεωρητικὰ ν' ἀποκτήσῃ ταχύτητα 16.000 χιλιόμετρων, μὲσα σὲ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας, χωρὶς κίνδυνον.

Σὲ ὁρισμένα ζητήματα, τὰ πυραυλοκίνητα εἶναι ἀσφαλτέστερα ἀπὸ τὰ κοινὰ ἀεροπλάνα. Κινδυνεύουν π. χ. λιγώτερον νὰ πέσουν φωτιά στὸν ἀέρα, γιὰ τὴν ὁποία τὸν αἰσθητοῦν καλύπτεται μὲ πετρέλαιο, παρὰ μὲ βενζίνη.

Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ἔχουν πολὺ ἀπλούστερον μηχανή, δὲν διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ πάθουν βλάβες στὸ καρμπυρατέρ ἢ στὸ σύστημα ἀναφλέξεως.

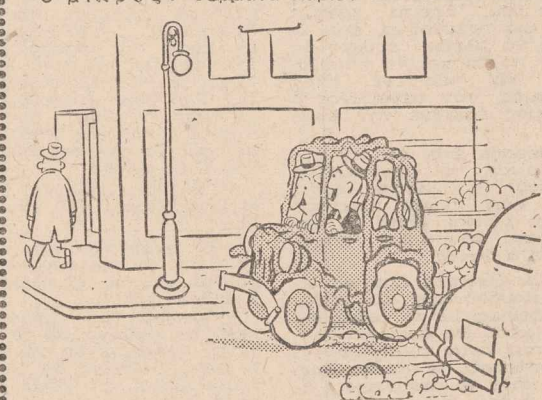
Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς, καθὼς καὶ γιὰ τὴν οικονομίαν τους στὴν κατανάλωσιν καυσίμου ὕλης, τὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν πολὺ, ὅχι μόνο γιὰ πολεμικοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ καὶ γιὰ εἰρηνικὲς μεταφορὰς.

Ο. ΧΑΡΤΙΓΚ

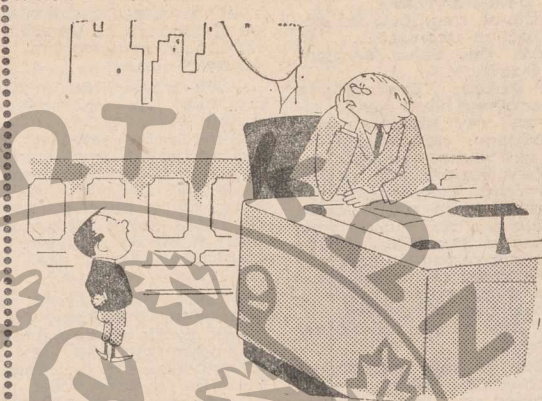
ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ ὑπηρετρία : Ἡ κυρία ἐθνήκε κύριε... Ὁ μικρὸς : Ψέμματα κύριε! Στὴ σκάλα εἶναι!

ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ

—Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν με νοιάζει πού μάς ζούληξε, γιὰτὶ πάντα ὀνειρεύομαι ν' ἀποκτήσω ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο!...

—Μπαμπά, ζητῶν αὐτοὶ στὸ Χαρτζηλίκι. Ἡ λίρα ἀνέθηκε νομίζω!...

Ο ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

—Λοιπόν, Κικίτσα μου, νὰ μὴν ξανάρθω;

Η Νέμεσις

Περίπετειώδες διήγημα

Όταν έφτασε η ημέρα που περίμενε με τόσο τρόπο, ο Θέλειος διπλοκλειδώθηκε στο μικρό διαμέρισμά του και γέμισε το ρεβόλβερ του. Έπειτα κάθισε σε μία πολυθρόνα, έτσι ώστε να βλέπει συγχρόνως την πόρτα και το παράθυρο, και περίμενε. Ήταν χλωμός, σαν πεθαμένος. Ο τρόμος έφηνιγε την ψυχή του...

Πέρασε έτσι όλη την ημέρα και το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας, χωρίς να φέρει τίποτε, πίνοντας μόνο ουίσκι. Κάτι τα χαράματα, τον πίες επίτελους ο ύπνος.

Τόν ξύπνησε απότομα ένα κουδούνισμα και πήδησε όρθιος, με το ρεβόλβερ στο χέρι. Μά όταν κατάλαβε πως ήταν το τηλεφώνω, αναστέναξε μ' αναστοχή και πήρε το ακουστικό. «Ήταν η Λού, η φιλενάδα του».

—Τι έγινε; χέες, όλη την ημέρα; τον ρώτησε με παράπονο. Γιατί χάθηκες; —Είχα κάτι δουλειές...

—Θα σε περιμένω... θα με μαζί το μεσημέρι... οχι, όχι, δεν θέλω αντίρρηση!... Θαρρείς!...

Ο Θέλειος έτοιμάσθηκε και στάθηκε λίγα λεπτά πίσω απ' την κουρτίνα του παραθύρου, παρακολουθώντας την κίνηση του δρόμου. Μά δεν παρατήρησε τίποτε το ύποπτο. Τηλεφώνησε τότε στο θυρωρό της πολυκατοικίας να του φέρει στην εξώπορτα ένα ταξί. Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, σφίγγοντας το πιστόλι στο χέρι.

«Ή Λού τον υποδέχθηκε με φίλια».

—Μά τι σου συμβαίνει; τον ρώτησε. Έχεις πάλι φασαρίες με την αστυνομία;

—Ό, αυτό δεν θα με στενοχωρούσε. Δεν φοβάμαι τους πόλις...

«ΝΑΥΠΛΙΟΝ»

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΥΘΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

Υπό τον άνω τίτλο ο Ναυπλιεύς λογοτέχνης κ. ΘΕΟΔΟΣ. ΣΠ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ εκδίδει και' αυτής την ιστορίαν του Ναυπλίου, της ενδόξου πρώτης πρωτεύουσής της 'Ελλάδος. Το έργο, κοσμοποικον και διά πολλών εικόνων, περιλαμβάνει την μακράν και πολυκύματον ιστορίαν της θουλικής πόλεως, την οποίαν εκτίσεν ο μυθικός ήρωας Ναυπλιος, από των αρχαιοτάτων μέχρι των τελευταίων χρόνων.

μή σε στιγμή μία μαχαίριά στην πλάτη...

Στην έξοδο του κινηματογράφου κοινοστάθηκε, με μάτια νοηλωμένα απ' τον τρόμο. «Εκεί... στο πεζοδρόμιο... στεκόταν, με ύφος αδιάφορο, ο γιγαντώσιμος άντρας!... Μά θα ήταν ομήτωρ, ασφαλώς...»

Ο Θέλειος πήδησε σ' ένα ταξί και φώναξε στο ωφέρι:

—Πήγαίνε με όπουδήποτε, σ' ένα καμπαρέ, σ' ένα ντάνσινγκ...

Δεν είχαν περάσει όμως δέκα λεπτά απ' τη στιγμή που είχε μπει στο ντάνσινγκ όταν είδε να παρουσιάζεται ο ίδιος γίγας! Αυτή τη φορά δεν χωρούσε αμφιβολία... Τον κυριεύσε πανικός κι έφυγε σαν να τον κυνηγούσαν χίλιοι δαίμονες.

Έτρεξε να κλεισθή στο μικρό του διαμέρισμα, όπως το θύριλο στη φωλιά του. Αφού κλειδώθηκε, πλησίασε στο παράθυρο κι ανασήκωσε λίγο την κουρτίνα.

Έβγαλε τότε μία πνιγμένη φωνή κι έφερε το χέρι του στο λαιμό του. «Ο ψήλας άντρας πνιγνός... χόταν από αντρίκυνό πεζοδρόμιο, κινδυνεύοντας διαρκώς την είσοδό της πολυκατοικίας!»

Μία ασυνκράτητη λύσσα κυριεύσε ξαφνικά τον Θέλειο. Άνοιξε το παράθυρο και ούρλιαξε:

—Πες του αφεντικού σου πως δεν θα πετύχη αυτό που θέλει! Θα του ξεφυγώ!...

Έβγαλε κατόπιν απ' το ντουλάπι το ούισκι, γέμισε ένα ποτήρι κι έχυσε μέσα το περιεχόμενο απ' το μικροσκοπικό μπουκαλάκι που έκρυβε στην τσέπη του.

«Ούτε πόνοι, ούτε αγωνία — του είχε πει εκείνος που του είχε προμηθεύσει το δηλητήριο. Ή ζωή σθύνει σε δυο λεπτά, χωρίς να νοιώσης τίποτε!»

Γέλασε οπασιμωδικά, έφερε στα χείλη του το ποτήρι και το άδειαζε μονορούφι... Την ίδια σκεδόν στιγμή, χτύπησε το τηλεφώνω. Ο Θέλειος κύτταξε γύρω του, σαν χαμένος. Έπειτα άπλωσε το χέρι του και πήρε το ακουστικό.

—Εσύ είσαι, Τζό; ρώτησε η φωνή της Λού. Τέσσερες φορές τηλεφώνησε στο (Ριτζ) για να σε βρω. Γιατί έφυγες;...

Ακούσε τη διάβασα πρό λόγιου στην εφημερίδα: «Πληροφορούμεθα ότι ο περιβόητος αρχαιομυθολογιστής Σπένσερ Ρέινς, ο οποίος επρόκειτο ν' αποφυλάκιση χέας απέθανε προ ήμερων επί περποινίτιδος εις το νοσοκομείον των φυλακών...».

Αδύνατον! φώναξε ο Θέλειος. Ο Ρέινς ζή, είχε ελεύθερος κι έχει βάλει ένα μαχαίροβγάλτη να με παρακολουθή!

Τ' αυτή του είχαν αρχίσει να βουίζουν. Σκοτάδι απλωνόταν γύρω του...

—Δεν είναι μαχαίροβγάλτης, ανόητε! απάντησε η Λού βροντώντας. Είναι ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ, που του ανέθεσε να σε φυλάει. Τού τηλεφώνησε μόλις έφυγες, του είπα ότι θα πήγαίνες στο (Ριτζ) και τουτέλιτα μία φωτογραφία σου... Τώρα όμως πώς τον είχε κυττάζει κάπως περίεργα. Μά όχι... το ύφος του ήταν έντελως άθωο.

Ο Θέλειος δεν μπόρεσε να μείνει στον κινηματογράφο περισσότερο από μισή ώρα. Τό σκοτάδι μεγάλωνε την αγωνία του. Νόμιζε πως θάνοιθε από στιγμή...

Μά ο Θέλειος δεν μπόρεσε ν' απαντήσει, γιατί είχε σωριασθή στο πάτωμα και ψυχορραγούσε...

ΑΛΕΞ ΜΠΑΡΜΠΕΡ

Για να κουράζεσθε ΛΙΓΩΤΕΡΟ

Συμβουλές στις κυρίες

«Αν είσατε μία απ' τις εργαζόμενες γυναίκες της εποχής μας, είναι πιθανόν ότι γυρίζετε το βράδυ στο σπίτι κουρασμένη απ' τη δουλειά σας. Δεν αισθανέστε πιά τη διάθεση να κάμετε τίποτε, ούτε να φάτε καν. Έδώ λοιπόν θα επέρβουν η ενεργητικότητα κι η πειθαρχία σας, για ν' αντιμετωπίσετε αυτή την κατάσταση».

Γυρνάτε πρώτα απ' όλα και φορέστε μία άνετη μάλλινη πιτζάμα ή μία ρόμπα. Βουρτσίστε τα μαλλιά σας φρεσκάρετε το πρόσωπό σας με χλιαρό νερό ή με μία τονωτική λοσιόν. Σαπλώνετε 10 λεπτά στο νιβάι σας, με τα πόδια λίγο ανασπασμένα. Μόνον κατόπιν θ' ασχοληθείτε με τη μαγειρική.

Ετοιμάζετε το δείπνο σας χρησιμοποιώντας ένα ηλεκτρικό καμινέτο και διαλέγοντας απλά φαγητά. Το σερβίρετε καλαισθητικά σ' ένα δίσκο, πάνω σ' ένα τραπέζι, δίπλα σ' ένα βάζο με λουλούδια. Κάθεστε άνετα σε μία πολυθρόνα, ανοίγετε το ραδιόφωνο, για να σας συνοδεύει το φαγητό σας, και ξεχνάτε έτσι άμεσως τον κόπο σας.

Αν είσατε πάρα πολύ κουρασμένη, μπορείτε να φάτε στο κρεβάτι σας. Και τώρα ίδου μερικές συμβουλές, για να κουράζεσθε και να ταλαιπωρηθείτε λιγώτερο στη δουλειά σας:

Αν η εργασία σας σας κρατά καθισμένη όλη την ημέρα, η ακινησία αυτή επιδρά στην κοιλία σας και προκαλεί κακή λειτουργία των εντέρων. Κάθε βράδυ λοιπόν, στο κρεβάτι, κάνετε μασάζ της κοιλιάς επί 5 λεπτά της ώρας, από δεξιά προς τ' αριστερά, μαλακά και κυκλικά.

Αν απεναντίας εργάζεσθε όρθια και ακίνητη, περιπονήστε ιδιαίτερα τα πόδια σας. Κοιμάστε μ' ένα μαξιλάρι κάτω απ' το στρώμα σας, έτσι ώστε τα πόδια σας να κινούνται λίγο ψηλότερα απ' το κεφάλι σας. Πριν κοιμηθείτε, έτσι καθώς είσατε ξαπλωμένη, κάνετε με τα πόδια σας 10 κινήσεις σαν να γυρίζετε πεντάλι ποδηλάτου.

Αν σκύβετε το κεφάλι πάνω απ' την εργασία σας, υποφέρει η πλάτη σας. Κάθε βράδυ λοιπόν, πριν πέσετε στο κρεβάτι, κάνετε την εξής ωφέλιμη άσκηση: «Όρθια μπροστά σ' ένα τοίχο, προσπαθήστε να τον αγγίξετε με τις φτέρνες σας, τις γάμπες σας, την πλάτη σας και το κεφάλι σας συγχρόνως. Μένετε σ' αυτή τη στάση επί μερικά λεπτά της ώρας».

Αν η εργασία σας σας αναγκάζει να στέκεσθε όρθια και να περπατάτε όλη την ημέρα, φορέστε μία καλή ζώνη, για να συγκρατή την κοιλία σας. Έχετε υπ' όψη ότι μία πτώση του στομάχου θα σας προκαλέσει μία αδύναμη απίστευτη.

Αν τα χέρια σας ιδρώνουν απ' τον ένταση της εργασίας, τα τρίβετε δυο φορές την ημέρα με φορμολίνη 1% και τα πονάρετε με το εξής μίγμα: Τάλκ, 20%, ζέοντ ντε ζένκ 40%, σαλιουλάτ ντε μπιουμύντ 40%.

Αν είσατε έκτεθειμένη στη σκόνη, βουλώνουν εύκολα οι πόροι του δέρματός σας και οκηματίζονται μαύρα στίγματα. Σε τέτοια περίπτωση, αν έχετε δέρμα λιπαρό, καθαρίζετε το πρόσωπό σας δυο φορές τη βδομάδα με μία βούρτσα ήμικληρη, άγνό σαπουνί και μία στανόνα αμμωνία μέσα στο νερό. Αν απεναντίας έχετε δέρμα στεγνό, προσθέτετε στο νερό λίγη ρίζα αλταίας.

Αν αισθανθείτε τον εαυτό σας πολύ κουρασμένο από μέσον της ημέρας, αναπαυέστε επί ένα λεπτό, με τα μάτια κλειστά κι όλο το σώμα χαλαρωμένο. Κάνετε έλαφρο μασάζ του βλεφάρου πάνω απ' το βλέφαρο.

Αν έχουν προσήλι οι αστραγάλοι σας, βάζετε το βράδυ, επί 20 λεπτά της ώρας, κομπρέσες με ζεστό έλδι.

Αν οι γάμπες σας έχουν τάσι προς κίρρους, τους κάνετε κάθε βράδυ ντους με παγωμένο νερό.

Αν είναι κουρασμένα τα μάτια σας, βάζετε το βράδυ κομπρέσες με χαμομήλι. Κι αν τ' αυτό πρηνί είναι η περίπτωση, το κάτω μέρος του βλεφάρου σας βάζετε κομπρέσες με κρύο νερό.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ

«Αγαπημένη μου Τάκη,

Αν ως αύριο το μεσημέρι δεν σε ιδώ και δεν ακούσω από το γλυκό σου στόμα πως μ' αγαπάς και πως δεν θα χωρίσουμε ποτέ... θα πεθάνω!

Εχω πάρει την άποψή μου. Το δηλητήριο που θα σταματήσει τους παλμούς της πληγωμένης μου καρδιάς, το έχω στο τσαντάκι μου.

Θα περιμένω ως τις δυο μετά το μεσημέρι. Αν δεν έρθεις... αντίο για πάντα! Θα πεθάνω γιατί η ζωή μου δεν έχει κανένα νόημα, χωρίς έσένα. Σε φιλά με τα δάκρυα στα μάτια. Ή Μπέλλα σου».

★

Η Μπέλλα Καρόλα είχε μια άμορφη ξανθή κοπέλα είκοσι χρονών, πολύ πλούσια. Ζή με τη χήρα μητέρα της σε μία πολυκατοικία της όδου Σόλωνος. Μοναχοκόρη, χαϊδεμένη, αλλά και τρελλά έρωτευμένη με το δικηγόρο Τάκη Βελούδη, έχει βάλει για σκοπό της ζωής της το γάμο της με τον αγαπημένο της.

Ο Τάκης τη λατρεύει, μά δεν αποφασίζει να τη ζητήσει από τη μητέρα της. Λέει στην αγαπημένη του πως θέλει πρώτα να κανονίσει κάτι δουλειές του.

Ετσι περνά ένας χρόνος με κρυφά ραντεβού κι όνειρα τρελλά για το μέλλον.

★

Ένα δειλινό, ο Τάκης, δεν πήγε στο ραντεβού. Δεν πήγε ούτε την άλλη μέρα στο γραφείο του. Με το θάνατο στην ψυχή η Μπέλλα ψάχνει παντού να τον συνητήσει, μά χωρίς αποτέλεσμα. Την τρίτη ημέρα έτρεξε άνησχυ στο σπίτι του για πρώτη φορά. Μία μεροκόπη γυναίκα, η θυρωρός, της είπε πως ο Τάκης έφυγε ξαφνικά έδω και πρέεις μέρες, χωρίς να πη πού πήγαίνει.

Η Μπέλλα σπρωχίτηκε στο θυρόφυλλο, για να υπορέσει να σταθή στα πόδια της που λυγίζανε. Το κεφάλι της βούιζε και το στήθος της πήγαине να σπάσει από τους δυνατούς χτύπους της στωγής της καρδιάς. Η θυρωρός που την κυττούσε με συμπάθεια τη ρώτησε αν ήθελε να περάσει μέσα να καθήσει λίγο.

Θα μπορούσα ν' ανέβω στο δωμάτιό μου για στιγμή; ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή η κοπέλα χαμυλωμένης τα βουρκωμένα μάτια της.

Μάλιστα, κάρη μου. Μόλις ανέβηκε επάνω η Μπέλλα, κύτταξε με κάποια αγωνία γύρω της το δωμάτιο που καθόταν ο αγαπημένος της. Ένα λεύκωμα βοσκοτών επάνω σ' ένα τραπέζακι.

Το ξεούλλισσε άφορημένα και ξαφνικά ένοιωσε ένα δυνατό πόνο να της εσχάρι την καρδιά.

Ανάμεσα από τις δακρυσμένες βλεφαρίδες της αντίκρουσε μία μικρή φωτογραφία του αγαπημένου της που κρατούσε στα γόνατά του ένα άγοράκι.

Αυτό την αναστάτωσε και μηχανικά, μέσα στην έσφιξη της απελτίσας της έγρωσε κι άφησε πάνω στο γραφείο του Τάκη εκείνο το στεγνό της γράμμα.

Έφυγε κατόπιν από το σπίτι του Τάκη συντριμμένη. Μαύρη ήταν η καρδιά της, μαύρες σκέψεις στροφογύριζαν στο μυαλό της. Τα χρυσά όνειρά της είχαν γκρεμιστή.

Ένα πονεμένο Βογγιτό έκανε τη μητέρα της Μπέλλας να τρέξη στο δωμάτιό της. Ή Μπέλλα είχε πραγματοποιήσει την απειλή της: είχε πάρει το δηλητήριο. Ο αγαπημένος της δεν φάνηκε καθόλου.

Δυο μέρες πάλεψε με το χάρο ή Μπέλλα. Μά τα νειάτα νίκησαν το θάνατο. Ο αγαπημένος της Τάκης γύρισε ξαφνικά, και τα δάκρυά του όταν την είδε στο κρεβάτι του πόνου στάλαξαν σαν βάλσαμο στην καρδιά της. Ένας εφιάλτης όμως της βασάνιζε ακόμα: το άγοράκι της φωτογραφίας.

Σε λίγες μέρες η Μπέλλα συνήληξε έντελως, κι ένα δειλινό άνησχυσε όπως και πριν με τον αγαπημένο της. Ή Μπέλλα πέντοντας με λαχτάρα στην άγκαλιά του, τον ρώτησε:

—Πες μου, γλυκέ μου, πως δεν θα μ' αφήσεις πιά. Πως δεν αγαπάς καμιά άλλη γυναίκα, έκτος από μένα.

Μά, ναι, αγαπά μου, καμιά άλλη γυναίκα δεν μπορεί να πάρει τη θέση σου στην καρδιά μου. Δεν αγαπά παρά μόνον έσένα και... Σταιμάτωση απότομα. Ή Μπέλλα ανατοχίασε.

—Τι θέλεις να πής, Τάκη; Ο Τάκης μπρόδε στην έπιμονή της, παίνοντας τα λευκά χροακία της άναμεσα στα δικά του της είπε:

—Πριν σε γνωρίσω, έμενα στην Πάτρα, που είχε κι η πατρίδα μου. Έπιθυμία του πατέρα μου ήταν ν' ανοίξω ένα δικηγορικό γραφείο και να παντρευτώ. Έτσι έγινε σε λίγον καιρό ο γάμος μου με μία καλή βέβαια κοπέλα που δεν την αγαπούσα όμως. Απ' αυτό το γάμο γεννήθηκε ένα άγοράκι. Κι η γυναίκα μου, ύστερα από ένα μήνα πέθανε και τ' άφησε ορφανό.

—Λοιπόν; ρώτησε η Μπέλλα. —Τώρα το άγοράκι μου είναι τριών χρονών. Είναι λυβό, ξαφνικά ένα τηλεγράφημα ότι ήταν πολύ αρρωστο. Γι' αυτό έφυγα σαστισμένος, χωρίς να σε είδοποίησα. Το πήρα και τόδερα έδω σε μία κλική. Έμεινα όλη τη νύχτα κοντά του. Την άλλη μέρα οι γιατροί με βεβαίωσαν ότι πέρασε ο κίνδυνος κι έτσι γύρισα στο δωμάτιό μου. Έκεί με περίμενε άλλη συμφόρα: το γράμμα σου...

Η Μπέλλα έκρυψε το δακρυσμένο πρόσωπό της στο στήθος του. Εκείνος φιλώντας τα μαλλιά της της ψιθύρισε:

—Είσαι ήσυχη τώρα; —Είσα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Η Μπέλλα χαμογέλασε, τον αγκάλασε τρυφερά και του ψιθύρισε: —Έλα, αγαπημένη μου, πάμε να ρωτήσουμε το μικρούλη σου αν με θέλει για μαμά του... Και σου υπόσχομαι πως θα είμαι η πιο στοργική μαμνούλα για τ' άγοράκι μας, κι η πιο πρυνερή γυναίκα για σένα αγαπητή μου, γλυκειά μου αγαπητή!...

Πωλείται... Ένα μοναστήρι!

Μια εύθυμη ιστορία

Ξέρετε ότι το Παρίσι κινδύνευσε τελευταίως να χάσει τον Πύργο του Αίφελ;... Πράγματι, ένα μεγάλο αμερικανικό κατάστημα πρότεινε να τον ανταλλάξει... μ' ένα παλιό ισπανικό μοναστήρι!

Πρέπει να πάμε 30 χρόνια πίσω, για να βρούμε την αρχή αυτής της διασεδοστικής ιστορίας. Όταν τελείωσε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, οι Αμερικανοί στρατιώτες που είχαν πολεμήσει στο έζωτερικό, θέλησαν να πάρουν μαζί τους, κατά την επιστροφή τους στη χώρα τους διάφορα ένθυμια της Ευρώπης. Οι πιο πολλοί άρκεσθηκαν σε μία φωτογραφία τους έμπρος σε κάποιο ιστορικό τοπίον ή μνημείο. Μερικοί όμως κουβάλασαν στην Αμερική δολιχόκρους πύργους, κομματοσμένους φυσικά! Η αμερικανική εταιρεία των αδελφών Τζίμπελς είχε ειδικευθή στη μεταφορά αυτών των αρχαιοτήτων. Ξανάσπασε δε σε διάφορα μέρη των Ηνωμ. Πολιτειών πολλούς παλαιούς πύργους. Η μεγαλύτερη επιτυχία της ήταν η μεταφορά ενός επιβλητικού ισπανικού μοναστηριού του 14ου αιώνας.

Το μοναστήρι αυτό είχε αγοράσθή τότε απ' τον περίφημο Χήρστ, το «βασιλέα του αμερικανικού Τύπου» και μεγάλο συλλέκτη αρχαιοτήτων και έργων τέχνης. Για τη μετακόμιση του ιστορικού αυτού κτιρίου, επιστρατεύθηκαν πολλές δεκάδες μηχανικών. Άλλοι απ' αυτούς ανέλαβαν την κατεδάφιση του μοναστηριού, άλλοι έστρωσαν μία ειδική σιδηροδρομική γραμμή, άλλοι έτοιμάσαν ένα στολικό από πλοία, στα οποία φόρτωσαν τις πέτρες, συσκευασμένες μέσα σε χιλιάδες κιβώτια, εφωδιασμένα με τις σχετικές ετικέτες.

Την εποχή όμως εκείνη, ξέσπασε στην Αμερική η μεγάλη οικονομική κρίσις. Ο Χήρστ έκρινε τότε ότι το ισπανικό μοναστήρι δεν αποτελούσε είδος... πρώτης ανάγκης, κι αποφάσισε να το ξαναπουλήσει στους αδελφούς Τζίμπελς, για να πάρει πίσω τουλάχιστον το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων του.

Εκείνοι πάλι ζήτησαν να το πουλήσουν σε άλλους συλλέκτες αρχαιοτήτων. Στην αρχή, το πρόσφεραν για 600 χιλιάδες δολάρια, αλλά δεν βόηκαν αγοραστή. Κατέβηκαν στις 200 χιλιάδες. Τίποτε και πάλι... Μετανοούσαν τώρα πικρά για τη γκάφα τους. Κανείς δεν έδειχνε διάθεση ν' αγοράσει το μοναστήρι, ούτε και με 100 χιλιάδες. Δυστυχώς δε, το είδος του έμπορεύματος δεν επέτρεπε π... λιανική πώλησι!

Πέρασαν έτσι τα χρόνια κι έφτασε ο δεύτερος πόλεμος. Παρουσιάσθηκε τότε ένας αγοραστής ο οποίος πρόσφερε 40 χιλιάδες δολάρια. Άλλα οι Τζίμπελς δεν δέχθηκαν, ελπίζοντας ότι θ' ανέβαιναν οι τιμές. Δυστυχώς, η πρόβλεψή τους δεν επαλήθευσε. Τα 10.000 κίβωτια με τις ιστορικές πέτρες έμεναν πάντα στην καμπαρούα τους...

Τελευταίως λοιπόν, είχαν μία φαινή ιδέα. Έστειλαν έναν αντιπρόσωπό τους στο Παρίσι, ο οποίος πρς σε επαφή με τη γαλλική Κυβέρνησι και της υπέβαλε την εξής περίπου πρότασι:

«Ο πόλεμος καταστρέφει εκατοντάδες ιστορικά μνημεία σας. Η ανοικοδόμησι τους είναι σκεδόν αδύνατη, υπό τις σημερινές συνθήκες, πάντως δε θα χρειασθώ πάρα πολλά χρόνια, σας προσφέρω λοιπόν ένα ισπανικό μοναστήρι του 14ου αιώνας, που θα μπορούσε κάλλιστα να κτισθώ στη Γαλλία, την ίδια αυτήν εποχή. Αναλαμβάνω να σας το εγκαταστήσω με όλα τα μοντέρνα κομμάτια να το εφοδιάσω με όλα τα μοντέρνα κομμάτια. Είς αντάλλαγμα αυτού του ωραίου ιστορικού μνημείου, δεν σας ζητώ, παρά μερικά τόνους παλιποσίδερα, που αποτελούν τον Πύργο του Αίφελ. Είμεθα πρόθυμοι ν' απαλλάσουμε τη γαλλική πρωτεύουσα απ' αυτό το φρικτό κατασκευάσμα, που δεν χρησιμεύει σε τίποτε απολύτως!

Θα ρωτήσετε ίσως με εύλογη απορία, γιατί οι Τζίμπελς ζητούσαν τον Πύργο του Αίφελ; Εφ' όσον άλλωστε το ύψος του έχει πάσει ν' αποτελή ρεκόρ, απ' όπου κτίσθηκε ο ουρανοξύστης Εμπάιρ Στέιτ, ψηλότερος του κατά 80 μέτρα. Μά είχαν κάμει καλά το λογαριασμό τους οι Αμερικανοί αυτοί επιχειρηματίαι. Δεν επρόκειτο να την ξαναπάρουν, σαν την πρώτη φορά...

Υπάρχει στο Άλινόις των Ηνωμένων Πολιτειών μία μικρή πόλις με 9.281 κατοίκους, που ονομάζεται Παρίσι. Το ίδιο όνομα έχουν τρείς άλλες αμερικανικές πόλεις: στο Κεντάκυ (με 6.697) κατοίκους, στο Τέννεσι (6.395) και στο Τέξας (18.678).

Το Παρίσι λοιπόν του Άλινόις φαίνεται ότι έχει μεγάλο πόθο ν' αποκτήσει τον αληθινό Πύργο του Αίφελ κι' ότι είναι διατεθειμένο να τον ακριβόπληρωσθ. Σκέφθηκαν λοιπόν οι Τζίμπελς να κάμουν έναν έξιτον συνδυασμό, ώστε ν' απαλλάξουν απ' το ισπανικό μοναστήρι και να εισπράτουν πολύ περισσότερα απ' όσα ήλπιζαν.

Δυστυχώς νι' αυτούς, η γαλλική Κυβέρνησι δεν θέλησε να συνητήρη καν τη... δεσαστική προσφορά τους. Κατόπιν αυτού ο αντιπρόσωπος τους γύρισε άπρακτος στη Νέα Υόρκη κι οι Παρισίνοι δεν έλασαν τον Πύργο τους...

Αν ωστόσο υπήρχε κανείς που έπιθυμεί ν' αποκτήσει ένα γνήσιο ισπανικό μοναστήρι του 14ου αιώνας, ως γράφη στη διεύθυνσι: «Αδελφοί Τζίμπελς — Νέα Υόρκη». Είναι πιθανόν ότι θα καταφέρν να το αγοράσθ μόνον για 15.000 δολάρια — έκτος εξόδων αποστολής...

MIPANTA

Η έκδικησις του Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ

Ὁ ἐμίρης Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ τινάχθηκε ξαφνικά δαθίος κι' ἀπλώνοντας τὰ χέρια του φώναζε σ' ἐκείνους πού τὸν περιστοιχίζαν:

— Γρήγορα! Ἀνεβήτε στ' ἀλόγα σας! Οἱ Μπενί-Σαλαμάν ἐρχονται ἐναντίον μας!

Ὁλόγυρα, δὲν ἀκουγόταν κανένας θόρυβος κι' ἡ νύχτα ἀπλώνονταν ἡρεμῇ καὶ γαλήνῃ.

Κάποιος τόλμησε τότε νὰ τὸν ρωτήσει:

— Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ξέρῃς, ἀφοῦ τίποτε δὲν φαίνεται τὴν παρουσίαν τῶν ἐχθρῶν μας σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

— Τὸ ξέρω, γιατί ἀκούω τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων νὰ χτυποῦν, ἀπάντησε ὁ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, οἱ Μπενί Σαλαμάν, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους Ἀζύρ καὶ τὸ γιὸ τοῦ Τζαμπέρ, προέβαιναν σὺν ἑνὰ μαῦσο σύννεφο πάνω στοὺς γειτονικούς λόφους κι' ἀρχισαν νὰ κατεβάνουν μὲ ὁρμή πρὸς τὰ κάτω.

Ἀγριεὶ κραυγὲς ἀκούσθηκαν τότε μέσα στὴ νύχτα, τὰ γιγατόνια ἐλαύσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀσημένια ἀνταύγεια τῶν ἀστέρων κι' ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἀπλώθηκε τρυμερὸς πάνω στὴν πεδιάδα...

Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ εἶχε κλέψει τὴν κόρη τοῦ ἐμίρη Ἀζύρ, τὴν θυροφύλακα Σάμα, πού ὁ πατέρας τῆς ἀνίστατο νὰ τοῦ τὴν δώσει, γιατί τὴν προορίζε γιὰ σύζυγο τοῦ πρίγκιπα Ρετζέμ, πού ἦταν ἀδελφὸς τοῦ πανίσχυρου βασιλῆα τῆς Χίρα.

Μὰ ὁ Καλέφ ἀγαποῦσε τὴ Σάμα, πού κι' ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε ἐπίσης καί, μιά μέρα, πού ἡ νέα γυρίε μαζί μὲ τοὺς δικούς της ἀπὸ ἑνὰ προσκύημα, ὁ ἐμίρης ὤρμησε ἀνάμεσα στοὺς Μπενί Σαλαμάν καὶ τὴν ἀπαίξε μισροτά στὰ μάτια τους.

Ἀπὸ τότε, οἱ μάχες συνεχίζονταν ἀδιάκοπες μετὰ-ἐν τοῦ ἐμίρη καὶ τῶν Μπενί Σαλαμάν καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀθρόον κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη, μεγαλώνοντας τὸ μίσος πού τοὺς χώριζε.

Μὰ, κάποτε, ὁ σείχης Ἀζύρ σκέφθηκε πῶς ὁ ἀγῶνας αὐτὸς ἦταν ἀσκοπὸς καὶ πῶς θὰ ἦταν καλύτερο γι' αὐτὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, σκοτώνοντας τὴν κόρη του καὶ τὸν ἀνδρα-πο πού εἶχε ντροπιάσει τὴν οἰκογένειά του. Ἔτσι θὰ τελειώναν ὅλα.

Ἡ ἀτυχία Σάμα ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα αὐτῆς τῆς ἐκδίκης.

Μιά μέρα, πού ἀνέβαινε

ἑνὰ στενὸ ἀνθοφόρικο δρόμο, ἑνας ἀνθρώπος ὤρμησε ξαφνικά καὶ τῆς κάρφωσε ἑνὰ μαχαίρι στὴν καρδιά.

Ὁ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ, δὲν ἔμαθε τὸ θάνατό τῆς ἀγαπημένης του Σάμα, ἔπεσε σὲ βαθειά λυγία κι' ὅπως ἦταν ἑνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πομπῆς τῆς ἐποχῆς του, ἔγραψε μιά νεκρική ἐλγεία, πού θεωρεῖται σὺν ἑνὰ ἀπὸ τὰ ὠραιότερα δειγμάτια τῆς ἀραβικῆς ποιήσεως τοῦ 7ου αἰῶνος.

«Στὸ δρόμο πού περνῶ κάτω ἀπὸ τὴ Σάλα—ἀρ-χίζει ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ ἐλγεία— μιά γυναίκα πλέει μέσα στὸ αἷμα πού χύθηκε ἀπὸ τὴς φλέβες της. Δὲν θὰ μείνῃ χωρὶς ἐκδίκης αὐτὸ τὸ αἷμα».

Ἔπειτα ὁ Καλέφ συγκέντρωσε τοὺς πολεμιστὲς του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Μπενί Σαλαμάν ἐτελεύτησε. Ὅτι θὰ γίνῃ ἀπὸ δῶ καὶ περὰ ἀφορὰ μόνον ἐμένα καὶ τὸ σείχη Ἀζύρ. Σκότωσε τὴ γυναίκα μου πού ἦταν καὶ κόρη του. Ὁρκίζομαι πρὸς τὸ αἷμα τῆς ἀδείας τοῦλάχιστον τὸ αἷμα ἐκατὸ Μπενί Σαλαμάν. Ξερετε ὅλοι πόσο πιστὸς εἰμαι στοὺς ὁρκούς μου. Δὲν θὰ εἶμαι λιγώτερο πιστὸς αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Ἀδίκαι οἱ πολεμιστὰί του τὸν ἰκέτευσαν νὰ μείνῃ μαζί τους, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Μπενί Σαλαμάν.

—Ὅχι, ἀπάντησε ὁ ἐμίρης. Ἡ ἐκδίκησίν μου θὰ εἶναι πιὸ γλυκεῖα ὅταν θὰ εἶμαι μόνος μου.

Καὶ ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸ παλάτι, χωρὶς νὰ δε-χθῇ κανένα σύντροφον κοντὰ του.

Ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ, ὁ πόλεμος σταμάτησε αἰέτως. Οἱ Μπενί Σαλαμάν βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ ἐμιράτου κι' ἐγκαταστάθηκαν σὲ μιά γειτονικὴ περιοχὴ, θέλοντας νὰ ζήσουν ἥσυχτοι σὲ μέλλον.

Μὰ ἡ ἡσυχία αὐτὴ κράτησε πολὺ λίγον καιρὸ. Γιατί, κάθε τόσο, ἑνας ἀπὸ τοὺς δικούς τους βρισκόταν σκοτωμένος, μ' ἑνα πρόπο ἀνεξήγητο καὶ μυστηριώδη.

Στὸ τέλος, ὁ σείχης Ἀζύρ κατάλαβε ποίος ἦταν ὁ δράστης ὅλων αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων καὶ φώναξε τὸ γιὸ τοῦ Ντζαμπέρ.

—Εὐόγουμε ἀπὸ τὸ ἐμιράτο, τοῦ εἶπε, ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις μὲς κυνηγεῖ ἀπὸ πίσω. Καταλαβαίνει, Ντζαμπέρ τί θέλω νὰ πῶ; Ἐκείνος πού κάνει ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ἔπρεπε νὰ εἶχε πεθάνει ἀπὸ καιρὸ.

Ἀλλὰ οἱ ἀνθρώποι μου ἀδίκαι τὸν ἀναζητοῦσαν πού-του. Τώρα, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς βρίσκεται ἀνάμεσα μας, γύρω μας, πλάι μας ἴσως. Ἡ σειρά ἡ δική σου καὶ ἡ δική μου θὰ ἔλθῃ πολὺ γρήγορα, ἂν δὲν ἔφτασε κιόλας. Ντζαμπέρ, εἶνε καιρὸς νὰ ἀπολλάξῃς τὴν οἰκογένειά σου ἀπὸ τὸν Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ. Κάμε ὅπως νομίζεις γιὰ νὰ φτάσῃς στὸ σκοπὸ σου. Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν μᾶλλον τὸ θάνατό του. Κι' ἡ γὰρὰ μου θὰ εἶναι πού μεγάλη, ἂν ὁ θάνατός του εἶναι ἔργο τῶν χειρῶν σου.

Ὁ Ντζαμπέρ δὲν χρειάστηκε περισσοτέρα γιὰ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ ζήτησε ὁ πατέρας του. Ἐπρεπε ν' ἀναλάβῃ ὅλο τὸ βάρος τῆς οἰκογενείας του πᾶνω στοὺς ὤμους του. Κι' ἔπρεπε νὰ εἶναι μόνος στὴν προσπάθεια αὐτή, γιατί, διαφορετικά, ὁ πόλεμος θὰ ξανάρχιζε καὶ πάλι.

Ἀρχισε τότε ν' ἀναζητῇ παντοῦ τὸν Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ, ὡς πού μιά μέρα τὸν πέτυχε τὴν ὥρα πού ξεπέ-ξευε ἀπὸ τὸ ἀλόγο του κι' ἐσκυβε γιὰ νὰ πιῇ νερὸ ἀπὸ μιά πηγὴ.

Ὁ Ντζαμπέρ πλησίασε χωρὶς θόρυβο καί, γρήγορος σὺν ἀστραπή, τοῦ ἔχωσε τὸ μαχαίρι τὸν ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὤμοπλάτες.

Ὁ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ κυλίσθηκε ἀμέσως κάτω, πλημμυρισμένος σὲ αἷμα του.

Ἀρκετὴ ὥρα ἀργότερα, μερικὸι τοσπάνηδες εἶχαν μαζεθῇ γύρω ἀπὸ τὸν ἐμίρη, πού ζούσε ἀκόμη.

Βλέποντάς τους, ὁ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ τοὺς εἶπε μὲ στυμμένη φωνή:

—Ὅταν θὰ ἔχω πεθάνει, δὲν θέλω νὰ θάψετε τὸ πτώμα μου. Ὅλη μου τὴ ζωὴ ἔσπειρα μόνον τὴ δυστυχία καὶ τὸ θάνατο γύρω μου. Γι' αὐτὸ, θέλω ὁ θάνατός μου νὰ δώσει λίγη γὰρὰ στὶς ὤσεις καὶ τὰ τσακάλια πού θὰ ἔλθουν νὰ κατασπαράξουν τὸ πτώμα μου.

Ἔπειτα, ἔγειρε τὸ κεφάλι του πᾶνω στὸ μαλακὸ χώμα καὶ ἐβύχθηκε.

Ὁ θάνατος τὸν εἶχε προ-λάβει προτοῦ νὰ συμπληρώ-σῃ τὴν ἐκατομῆ τῶν θυμάτων του. Εἶχε φτάσει ὡς τότε τὸν ἀριθμὸ 99 καὶ τοῦ ἔλειπε ἑνὰ ἀκόμη θῦμα.

Ἡ παράδοσις λέει, ὡστό-σο, ὅτι ὁ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ συμπληρώσε καὶ μετὰ τὸ θάνατό του τὴν ἐκδίκησίν του κι' ἔτσι ἐμεινε πιστὸς στὸν ὄρκου του.

Μιά μέρα, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, ἑνας ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τῶν Μπενί Σαλαμάν, περνώντας ἀπὸ τὸ δάσος, σκόνταψε πᾶνω στὸ ἀπογυμνωμένον κρανίον τοῦ ἐμίρη. Ἐνᾶ ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ χάθη-κε τότε μέσα στὸ πόδι του, κάνοντας μιά μικρὴ πληγὴ στὴν ἀσπί. πού μεγάλωσε ὡς σὲ λίγο, μολύνθηκε κι' ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὸ σώμα του, ἔτσι πού προκάλε-σε τὸ θάνατό του.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἑκατοστὸ θῦμα τοῦ Καλέφ ἔλ' Ἀχμάρ.

ZAN NTEOPM

Ἀνατολίτικο Χιούμορ

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ Ναστροδίν Χότζα μιά γρῆνι καὶ ζήτησε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ὁ Χότζας ἦταν ἐπιληψμένος στὸ ντι-θάνι του. Ὅσοσο σπρώχθηκε κι' ἔτρεξε περιέργως νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελε ἡ νερόντισσα.

— Τί τρέχει, κυρά μου; τὴ ρώτησε. —Ὁχι! Χότζα μου, μεγάλη συμφορὰ βρῆκε τὸ σπίτι τῆς κόρης μου, τοῦ εἶπε παραπονεμένη ἡ γρῆνι.

— Σὰν τί εἶδους συμφορὰ; ξαναρώτησε ὁ Χότζας.

— Πᾶνε τόσες μέρες, Χότζα μου, πού ἐξερτίχθη ὁ γαμπρός μου, ὁ ἀν-τράς τῆς κόρης μου καὶ δὲν πατάει καθόλου στὸ σπίτι!... Χάθηκε, εἶναι ἀφαντος!...

— Καί τί μπορῶ νὰ σοῦ κάνω ἐγώ;

— Νὰ με βοηθήσῃς νὰ τὸν βρῶ, Χό-τζα μου...

— Πῆγες στὴν ἀστυνομία;

— Βέβαια. Χαλάσαμε τὸν κόσμο ἀλ-λά δὲν μπορέσαμε νὰ τὸν ἀνακαλύ-ψουμε...

Ὁ Ναστροδίν ἀνσίσκησε τὸ σαρκί του κι' ἐξυσε σκεπτικὸς τὸ κούτελό του.

— Δὲν μοῦ λές, κυρά μου, ρώτησε κατόπιν, πόσα χρόνια εἶνε παντρεμέ-νη ἡ κόρη σου;

— Πέντε. Χότζα μου, πέντε χρόνια.

— Καὶ κάθεται μαζί μὲ τὸ γαμπρό σου;

— Ναί, Χότζα μου.

— Χμ... Χμ... Μίλα μου ἔτσι... Πή-γαίνε τώρα καὶ νάρθῃς αὐριο τὸ πρῶ-τὸ παζάρι πού θὰ σὲ περιμένω.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Χότζας εἶπε τὴν ἱ-στορία τῆς γρῆνης σ' ὅλους σκεδὸν τοὺς χωριανούς του.

— Καὶ θὰ τῆς βρῇς τὸ γαμπρό, Χό-τζα; τὸν ρώτησαν.

— Καὶ βέβαια θὰ τὸν βρῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶ ὅλο τὸ χω-ριὸ μαζεῦθηκε στὸ παζάρι γιὰ νὰ δῇ τί θ' ἀπογίνῃ.

Σὲ λίγο ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Χότζας κι' ἡ γρῆνι. Ὁ Ναστροδίν τὴν πῆρε μαζί του κι' ἀνέθηκε σ' ἑνὰ ὄμιλο. Ἀπὸ κεί πάν-ω φώναξε στὸ πλῆθος:

— Ἀγαπητοί μου συχωριανοί, αὐτὴ τὴ γρῆνι πεθάρη πού βλέπετε θὰ τὴν κρε-μάσω σὲ λίγο. Ποίος ἀπὸ σὰς βάσει τὸ σκεῖν;...

Μιά φωνὴ γεμάτη πείσμα ἀκούστηκε τότε ἀπὸ κάτω.

— Μπράβο! Μπράβο, Χότζα!... Ἐ-γὼ βάζω, ὅχι μόνον τὸ σκεῖν! ἀλλὰ καὶ τὸ σαπύνει!...

Τότε ὁ Χότζας γύρισε στὴ γρῆνι πε-θερά καὶ δείχνοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς εἶπε:

— Κυρά μου, νὰ ὁ γαμπρός σου! Τρέξε πίσω του, πῆγαινε τὸν σὺν τὴν κόρη σου καὶ πρόσεξε νὰ μὴν τὸν ξα-ναγκρινιάσῃς πειὰ, γιατί θὰ τὸν χά-σῃς γιὰ πάντα, ἡ θὰ σὲ κρεμάσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δυὸ «κύριοι» τσακωνόνται σὲ μιά ἀ-ριστοκρατικὴ λέσχη:

— Κύριε! φώναξε ὁ ἑνας ἐξαλλος, θὰ σὰς ἐμπάτοζικ, ἂν δὲν ἦμουν κα-λὴς ἀνατολίτης.

— Κι' ἐγὼ, κύριε θὰ σὰς ἐσοκώτωνα ἂν δὲν ἦμουν μέλος τοῦ Συλλόγου Προστασίας τῶν Ζώων!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως πρὸς ἀρθρὸ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ἱδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπα-γεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΑΦΟΝΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν ... δρχ. 95.000

» Ἐξαμηνίαν ... » 48.000

» Τρίμηνη ... » 24.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

Παράξενο διήγημα

Τὸν καιρὸ πού συνέβη ἡ ἀνατρι-χιαστικὴ αὐτὴ τραγωδία δοιοκόμενοι κοντὰ στὸ ἱερὸ καὶ μυστηριώδες Θι-βέτ. Μὲ φιλοξενούσε ἐκεῖ περὰ ὁ μὲ-νος Ἀγγλος ἀξιωματικὸς ἐνὸς ἀπό-μερου σταθμοῦ, συμπαθητικὸς νέος, ὁ σερ Τζῶν Μπούρραϊ, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος μιάς παλῆας σκωτσέζικης οἰκογενείας. Ὁ σερ Τζῶν Μούρραϊ εἶχε χάσει τὴν κολοσσίαία περιου-σία του στὰ χαρτιά καὶ γιὰ νὰ ἐξ-χάσῃ τὸ Λονδίνο καὶ τίς τοῦ ἑλ-λες του, εἶχε ζητήσει νὰ πᾶν ἐκεῖ κάτω, στὶς ἐρημιεὶς κι' ἀγριεὶς Ἰνδίες.

Ζούσε σ' ἑνὰ ὠμορφ. «μπουνγκά-λω», στὴν ἀκρὴ μιάς λίμνης, μπρο-στὰ σ' ἑνὸν ἀπέραντο κάμπου πού ἔφτανε ὡς τὴ ζούγκλα.

Ἐνᾶ ἀπόγευμα λοιπόν, ὁ σερ Τζῶν Μούρραϊ θέλησε νὰ με δια-σκεδάσῃ μ' ἑνὰ παράξενο θέαμα. Ἐτυχε νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸν κάμπου μερικοὶ μάγοι τοῦ Θιβέτ κι' ὁ φίλος του τοὺς κᾶλεσε μπροστὰ στὴ μικρὴ βίλλα του νὰ μὰς δείξουν τὰ θαύ-ματά τους.

Οἱ Θιβετιανοὶ μὲ τὰ παράξενα μάτια καὶ τὰ μυστηριώδη προσώπα, ἀρχισαν νὰ καταγίνουν μακριὰ κι' ἀκονισμένα σπαθία, νὰ βγάλουν φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα τους, νὰ περ-νοῦν στὸ μελαψὸ κορμί τους χοντρές βελόνες δίχως νὰ τρέχῃ αἷμα ἀπ' τίς πληγές των, νὰ κάνουν τοὺς ξε-ρούς σπέρους νὰ βλαστάνουν καὶ ν' ἀνθίζουν μπροστὰ στὰ μάτια μας.

Ἀπ' ὅλους ὅμως τὴ μεγαλύτερη ἐκ-τύπωση μὲ εἶχε κάνει ἑνὸς γόνος φει-διῶν. Μέσα σ' ἑνὰ χαμηλὸ πανέρι εἶχε δυὸ κούμπες, ἀπὸ τίς πού μεγά-λες καὶ τίς πού ἀγριεὶς πού εἶχε δὴ μέγρι τότε. Ὁ μάγος λοιπόν, παί-ζοντας μιά φλογέρα, ἔκανε τὰ φει-δια νὰ βγοῦν σιγά-σιγά ἀπ' τὸ πανέρι καὶ νὰ σταθῶν ὀρθία μπρο-στὰ του. Μὰ ὅσῳ μαῦ φάινκε ὅ-τι εἶχε πᾶναι νὰ μαγεύῃ τὰ φειδία του. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή οἱ δυὸ κούμπες στεκόντουσαν ὀρθιες, λικνί-ζοντας τὸ κορμὶ τους ρυθμικὰ σύμ-φωνα μὲ τὸ σκοπὸ τῆς φλογέρας.

Ἀπὸτομα ὅμως ἀρχισαν νὰ κινού-νται σπασμωδικὰ, νὰ σφυρίζουν ἀ-παίσια.

Ἐνᾶ ἀπὸ αὐτὰ κάρφωσε τὰ μά-τια του ἐπάνω μου καὶ μ' ἑνὰ σφύ-ριγμα θυμοῦ τινάχθηκε γιὰ νὰ κυλή-ξῃ ἐναντίον μου. Ἐγώ, μ' ἑνὰ οὐλο-λισμα τοῦ μου, πήδηξα πρὸς τὰ πῖ-σω καὶ στάθηκα δίπλα στὸ φίλο μου. Μὰ ὁ γόνος μὲ μιά περίεργη νότα τῆς φλογέρας του, κᾶλεσε τὸ φειδί, τὸ ἔκανε νὰ ἡσυχίῃ κι' ἔπει-τα ἀλλάζοντας σκοπὸ, νόστωσε καὶ πάλι τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα ἐρπετὰ καὶ τὰ ξανάβαλε στὸ πανέρι.

Ὁ σερ Τζῶν Μούρραϊ, βλέπον-τάς τὴ χλωμάδα μου, ἔρριξε μιά φοῦχτα πιάστρα στοὺς μάγουλους καὶ τοὺς ἔκανε νόημα νὰ φύγουν. Ἐκεί-νοι μάζεψαν τὰ σπαθία τους καὶ τὰ πανέρια τους καὶ τραβήξαν πάλι τὸ δρόμο τους. Ἐνᾶ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς, ἑνας σκελετωδὴς Ἰνδὸς μὲ κατὰ-μαυρὰ γένεια καὶ κάτασπρο σαζί-κι, ἔμεινε πίσω κι' ἦρθε κοντὰ μας.

— Σαχίμπ, εἶπε στὸν ἀξιωματι-κὸ, θέλετε νὰ δῆτε ἐνὸς παράξενο καὶ πρωτότυπο θέαμα;...

—Ὅχι! φύγε! φώναξε ὁ σερ Τζῶν Μούρραϊ, ἀπότομα. Τράβα τὸ δρόμο σου.

— Πιστεύω με, Σαχίμπ... ἐπέ-μεινε ὁ μάγος. Αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν τὸ ἔχεις δῆ ποτὲ σου!...

Ὁ σερ Τζῶν Μούρραϊ θύμωσε τότε, ἀρπάξε τὸ ματινίγι του καὶ ντύπησε στὸ πρόσωπο τὸν Ἰνδὸ. Μιά κόκκινη γραμμὴ αὐλάκωσε τὸ ἀδύνατο μάγουλό του...

— Φύγε! τοῦ φώναξε πάλι. Ἐμ-πρός!... Δρόμο!...

Τὰ μάτια τοῦ Ἰνδὸ ἀστράψαν ἀπὸ μιά ἀνέκφραστη λύσσα. Γιὰ νὰ τοὺς συμβιβάσῃ, παρακάλεσα τὸ φίλο μου:

— Ἀφήστε τον, Μούρραϊ. Μπο-ρεῖ νάναί στ' ἀλήθεια κανένα πρω-τότυπο θέαμα. Εἶμαι τόσο περιε-σος!

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου, εἶπε ὁ φίλος μου καὶ κᾶπσε πάλι στὴ ψάθην πολυθρόνα του.

Ὁ Ἰνδὸς μ' εὐχαρίστησε μὲ μιά υπόκλιση, ἔστρωσε καταγῆς ἑνὰ μα-γικὸ καλὶ καὶ κᾶπσε ἀπάνω σταυ-ροπόδι, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια καρ-φωμένα στὸν ὀρίζοντα. Σὲ λίγο ἄρ-χισε νὰ κᾶν παράξενες χειρονομί-ες σὰν νὰ κολούσε κάποιον, βγάζοντας ἀπὸ τὸ στόμα του μιά μακρόσυρτη καὶ ὑπόκοφη φωνή, τόσο πένθυμη, πού μὰς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουμε.

Κι' ἔξαφνα παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς μας ἑνὰ μεγάλο κοράκι. Πετοῦσε χαμηλά, στὶς κορυφές τῶν δέντρων κι' ἀφοῦ διάταξε λιγάκι κατέβηκε δίπλα στὸν παράξενο Ἰνδὸ. «Υ-στερ' ἀπὸ λίγο ἦρθε ἑνὰ δεύτερο κοράκι, ἔπειτα τρίτο καὶ ἔπειτα ἄλ-λα δυὸ, ἄλλα δέκα, εἴκοσι, πενήν-τα, ἑκατὸ, χίλια!... Τὰ κοράκια ἔφταναν ἀπὸ παντοῦ, σὰν σύννεφο καὶ σκέπαζαν τὸν κάμπου.

Σὲ λίγο ὅλα τὰ δέντρα, ἡ βίλλα, ἡ βεσάντα, ὁ κάμπος γέμισαν ἀπὸ μαύρα κοράκια καὶ ἄλλα κι' ἄλλα ἐ-ξακολουθοῦσαν νὰ ἐρχονται ἀπὸ παντοῦ ἀκατάπαυστα. Ἐγὼ ἔπρε-μα σύγκορμος ἀπὸ τὴ φοβία μου. Μὰ κι' ὁ σερ Τζῶν Μούρραϊ εἶχε τρομοκρατηθῇ.

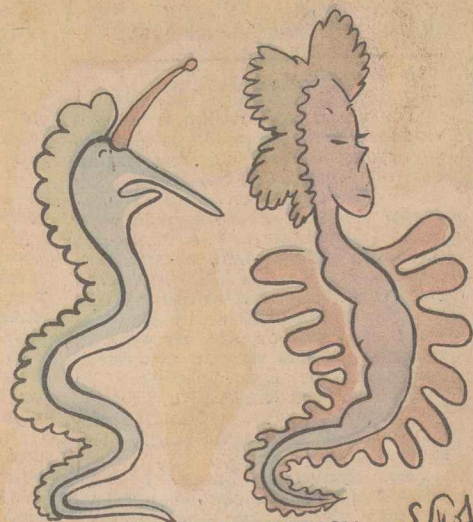
— Φτάνει πιά! οὐρλιαξε ξαφνι-κὰ στὸν Ἰνδὸ μὲ πνιγμένη φωνή! Ἐμπρός τώρα! φύγε!... Ἀλλοιῶς θὰ πάρω τὸ καουτσούκι!...

Ὁ Ἰνδὸς γύρισε ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κάρφωσε τὰ μαγνητικά μά-τια του πᾶνω του. Δὲν θὰ μπορέ-σω ποτὲ νὰ ξεγᾶσω τὴν ἔκφραση τῶν ματιῶν του. Ἦταν κίτρινα ἀπὸ τὸ μίσος καὶ τὴ δίψα τῆς ἐκδίκης-σεως! Κι' ἀτάραχος πάντα ἐξακο-λόηθηκε νὰ βγάλῃ ἐκείνη τὴν πέν-θυμη καὶ ὑπόκοφη φωνή πού γόητευε τὰ κοράκια.

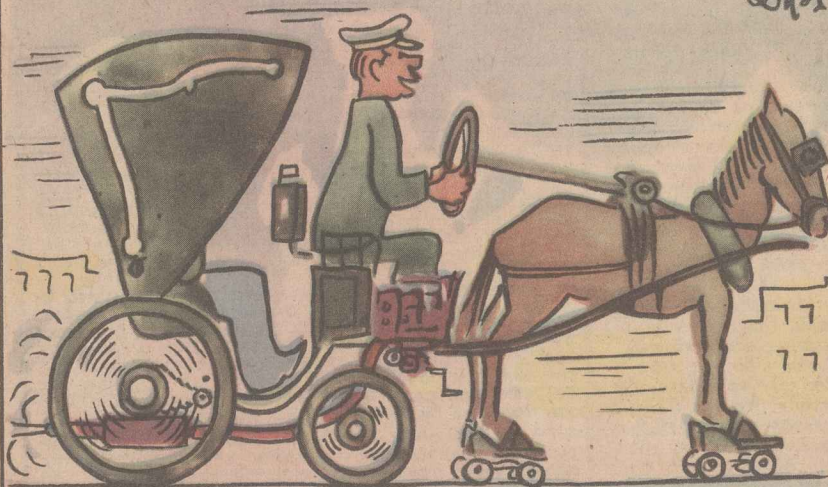
Ὁ σερ Τζῶν Μούρραϊ γλῶσσι-σε τώρα πῶς πολὺ, τὰ μάτια τοῦ ἀρχισαν νὰ σβύνουν καὶ ἐξαπνὰ τὸν εἶδα... ναί... τὸν εἶδα νὰ στα-ραζέται σπασμωδικὰ σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀντισταθῇ σὲ κάποια ἀσφατὴ δύνα-μη. Ἐπειτα σπρώχθηκε σὺν ὑπνοδ-της, κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκαλὴ τῆς βεσάντας, πέτασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μαύρα κοράκια πού παραμέριζαν ἀ-θρόουα σὰν νὰ ὑπάκουαν σὲ κά-ποια μυστηριώδη προσταγή, κι' ἔ-φτασε μπροστὰ στὸν Ἰνδὸ πού ἐ-ξακολουθοῦσε νὰ τὸν κινεῖται μὲ τὸ μαγνητικὸ βλέμμα του. Κι' ἄπαρ-μα, μ' ἑνὰ θανάσιμον ἀνατριχίση-μα ἀκούσα νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ σερ Τζῶν Μούρραϊ μιά βραχνή κι' ἀπαίσια κραυγὴ: τὸ κοράκι τοῦ κορά

Ζαχαρίας: 'Αγάπη μου σου έφερα μαλλάκι για να πλέξης
τὸ πουλόβερ σου!...

ΜΕΤΑΞΥ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ
— "Αν δὲν πῆς τὸ ναί, σ' ὀρκίζουαι.
θὰ πάρω πενικιλίνη...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

ΕΝΑΣ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΑΜΑΞΑΣ
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

— Βρέ ξούτ! πανάθεμά σας! μὲν κόναστε
δεζίλι!...
(Σκίτσο Ν. Νομικού)

— Γειά σας παιδιά, φεύγω!... Πάω για...
μετεκπαίδευσι στην Πλάκα!...
(Σκίτσο Αργέλου)

Αντιχολερικός εμβολιασμός
(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)